

Giới thiệu Kỵ Sĩ Khải Huyền

Truyện Kỵ Sĩ Khải Huyền là một truyện mới được giới thiệu với bạn đọc trên trang đọc truyện online, truyện có khá nhiều tình tiết hấp dẫn, không quá nặng nề, cũng giống như những truyện cùng thể loại này luôn tạo cho người đọc chút cảm giác lạ lẫm, không khí truyện đầy những bất ngờ. Tác giả Hoàng Thổ đã xây dựng nên một câu chuyện với nhiều tình tiết thú vị, lối viết dễ làm cho bạn đọc bị cuốn vào truyện, đọc truyện huyền huyền này dễ thấy rõ điều đó; một truyện đầy sức hút bên cạnh những tác phẩm vốn đã để lại dấu ấn như: Vũ Nghịch Càn Khôn, Ma Ngân,...

Thế Kì là khu giải trí nổi tiếng khắp toàn quốc, tất nhiên, không phải dành cho trẻ em. Với diện tích khổng lồ tập hợp đầy đủ sông bạc, vũ trường, quán bar, khu nghỉ dưỡng... hàng ngàn người rảnh rỗi tới đây tiêu tốn mỗi ngày.

Hôm nay thanh niên xui xẻo cũng là một thành viên trong những người đó. Xuất thân cô nhi, trải qua quãng đời học sinh với thành tích không xấu không tốt, vào một chức vị không thấp không cao trong công ty. Có lẽ điểm nổi bật duy nhất của thanh niên là nụ cười rục rờ như ánh mặt trời cùng... vận khí xui xẻo của hắn.

Lại là một ngày xui xẻo khác, thanh niên quyết định thử theo bạn bè tới trải nghiệm một lần thiên đường giải trí. Hắn ngồi ở một góc hẻo lánh trong quán bar tránh xa tiếng âm nhạc ồn ào, miệng không ngừng rót nước hoa quả, đôi mắt không ngừng đánh giá xung quanh...

"Không biết hai người kia quan hệ ra sao? Hi vọng không phải tình nhân. Chắc chắn, bông hoa nhài cắm bãi cứt trâu a." Đây là thuần túy phỏng đoán. Bỗng nhiên, thanh niên cảm thấy như có ai đó đập vào vai mình, sau đó ...

"Bang" "bang" "bang" âm thanh liên tiếp vang lên, thanh niên chưa kịp phản ứng đã thấy cả người đau nhói. Đập vào mắt thanh niên là 2 nhóm thanh niên bàn bên đột nhiên rút súng ra hướng phía mình loạn xạ, ăn, hướng phía phòng VIP loạn xạ. Hắn nhận ra mình bị dùng khiên đỡ đạn !

"Cái thế giới này thật đủ điên cuồng, xui xẻo a, không biết ngày mai liệu tên ta có lên báo không." Đây là ý nghĩ cuối cùng chọt lên trong đầu thanh niên trước khi bị bóng tối bao phủ. Truyện bắt đầu, bắt đầu với những tình huống đầy bất ngờ, bắt đầu thực đáng sợ, đọc truyện bạn sẽ thấy rõ những điều này.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Khải Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 1: Kỵ Sĩ Học Đồ

Tiết trời đã bắt đầu về đông, không khí hơi se se lạnh của buổi sáng sớm thách thức bất cứ ai muốn thức dậy. Hôm nay sương sớm quanh trăn nhỏ ven rừng còn chưa tan đi, một trận vô ngựa dồn dập từ bên ngoài truyền tới. Vài hô hấp sau, tiếng vô ngựa dần dần thông thả xuống, nhưng càng ngày càng rõ ràng lên.

Trong phòng ốc, cư dân theo thói quen co thân thể lại dùng chăn che đầu, để ngăn cách thanh âm phiền não hàng ngày.

"Đáng chết, vì cái gì luôn là lúc này, không thể đến muộn một chút sao." Một trăn dân bức bối kéo chăn, vừa ôm chặt thân thể nóng bỏng của nữ nhân vừa nguyên rửa.

"Ta nguyên rửa khí trời, nguyên rửa tiếng vô ngựa, nguyên rửa kỵ sĩ học đồ. Thật hi vọng tiểu tử đó ngã ngựa mà chết."

"Ừm, đó là không có khả năng, hắn trở thành kỵ sĩ học đồ đã 2 năm, kỹ thuật cưỡi ngựa cũng không kém... chút nào... những vị kỵ sĩ kia. Muốn hắn ngã ngựa chết, trừ phi là trên chiến trường." Nữ nhân hờn hển phản bác tình nhân.

Đang lúc nói chuyện, âm thanh đã tiến vào trăn nhỏ, nữ nhân theo thói quen đếm lấy. "Ba ... hai ... một, tới."

Như thể trùng hợp, tiếng vô ngựa lập tức vang lên bên ngoài cửa nhà, nữ nhân dùng sức ôm chặt lấy nam nhân, mà trong đầu nàng, tưởng tượng thấy mình đang cùng kỵ sĩ học đồ bên ngoài ân ái triền miên.

Tiếng vô ngựa từ từ đi xa, lúc này nữ nhân cũng ngừng lại ảo tưởng để chuyển chú cảm nhận khoái cảm với tình nhân. Nữ nhân biết không chỉ chính mình mà hầu hết các thiếu phụ thiếu nữ trong trăn, đều mơ ước được hưởng thụ thân thể mạnh mẽ của kỵ sĩ học đồ, muốn được nghe những lời ngọt mật mà hắn sẽ ru rì bên tai sau một đêm điên cuồng. Nữ nhân yêu tình nhân của mình nhưng càng yêu hơn người nam nhân kia: trước khi gặp hắn, nàng không tin hoàn mỹ, sau khi gặp, nàng tin.

"Tôn kính kỵ sĩ đại nhân. Hết thấy đều đã chuẩn bị tốt dựa theo yêu cầu." Trong tiểu trăn, trước một nhà hàng mới mở cửa có 2 người phục vụ đang cất lực nâng một túi đồ đưa lên cho khách nhân, âm thanh keng keng của sắt thép khiến người nghe hoài nghi rút cuộc bên trong là thứ gì.

"Ta chỉ là một tên kỵ sĩ học đồ, còn chưa trở thành chính thức kỵ sĩ." Khách nhân ngồi thẳng trên yên ngựa, đưa tay tiếp nhận túi, kiểm tra thoáng qua rồi treo bên hông chiến mã. Hắn lấy ra từ yên ngựa một bọc nhỏ đưa cho người phục vụ. "Làm rất khá, chuyển lời cảm ơn của ta tới thợ rèn."

"Mọi việc đều tuân theo mong muốn của ngài, thừa kỵ sĩ đại nhân." Một người phục vụ nhanh chóng đón lấy túi tiền, lại hăm mộ nhìn thân thể cường tráng mà cân xứng đang ngồi trên chiến mã, hơi có chút hư giả mà khen ngợi: "Đại nhân ngài trở thành kỵ sĩ là sớm hay muộn chuyện tình, chúng ta chỉ tàn bả sớm một chút uy danh của ngài, miễn cho tương lai ngưng nghịu khi thay đổi xưng hô."

"Ha ha." Kỵ sĩ học đồ hào sảng cười to. "Tiểu tử rất biết cách nịnh bợ, thế nhưng ta thích. Thật sáng suốt khi giới thiệu người vào đây." Dứt lời búng cho người phục vụ vài xu tiền, vừa vắn vẹo dây cương, chiến mã hướng bên ngoài trần nhỏ phi nhanh.

Nồng đậm sương sớm nuốt trọn hình bóng kỵ sĩ học đồ, tiếng vó ngựa từ từ dần dập lên, tuy nhiên âm thanh càng lúc càng nhỏ. Trong trần cư dân lại tiếp tục giấc ngủ, còn hai người phục vụ thì xì xào bàn tán.

"Phi, cái loại học đồ rác rưởi, mới khen vài câu đã thật coi mình là các đức ngài kỵ sĩ. Đáng chết, cái đồ không cha không mẹ ấy cũng quá keo kiệt, vất vả dậy sớm như vậy, tiền bo chỉ có vài xu tiền." Vừa không nghe thấy tiếng vó ngựa, người phục vụ ban nãy mới khen ngợi học đồ lập tức mắng. Hắn hồn nhiên quên mất, bản thân có lẽ còn lang thang nơi ngổ tòi nếu không gặp người kia. Thế giới luôn tồn tại những người hay quên.

"Người muốn chết sao? Cẩn thận xung quanh nghe được tố cáo người. Đến lúc bị tên khốn đó chém đầu, đừng trách ta không nói." Người phục vụ còn lại thấp giọng nhắc nhở đồng nghiệp, sau đó rừng mình nói: "Mau vào nhà đi cho ấm, chết tiết khí trời, chết tiết kỵ sĩ học đồ."

Trần nhỏ khôi phục yên lặng, mà kỵ sĩ học đồ rời đi sau, giục ngựa hướng về lối cũ. Thật ra thì học đồ cũng nhận ra sự biến hóa trong thái độ của người phục vụ, chỉ là lười đi quản chuyện thiên hạ mà thôi, hắn cũng gặp quá nhiều những trường hợp như vậy rồi. Hắn cũng biết mình là tình nhân trong mộng của toàn bộ phái nữ trong vùng, ngược lại, cũng là đối tượng ghen ghét của toàn bộ phái nam. Nhưng biết nhiều để làm gì? Người ta mắng vẫn cứ mắng, đơn giản chỉ bởi đồ kị thời.

Chiến mã cường tráng chở kỵ sĩ học đồ xé rách sương mù dày đặc, tốc độ cao phi ngựa khiến mũ trùm đầu rơi xuống lộ ra khuôn mặt dưới áo choàng

Tóc vàng óng như kim tuyến dệt thành, đôi mắt đỏ quật cường mà kiên nghị, cơ thể dẻo dai tràn đầy sức bật, sẽ càng thuận mắt hơn nếu không có vết sẹo bên má trái. Vết sẹo chia là 3 đường kéo dài từ sát tai tới gò má, nghiêm trọng hơn là đường cắt trên cùng nhất chỉ cách mắt chưa tới một centimetre. Nếu có du đảng lính đánh thuê hoặc cường đại chức nghiệp giả chứng kiến, nhất định sẽ phân biệt được vết thương là do loại thú họ hổ gây nên.

Phải biết trong số các loại thú, hổ bao giờ cũng thuộc nhóm đứng đầu cùng cấp. So sánh tốc độ, lực lượng hay bản năng chiến đấu, chúng chưa bao giờ được tính là mạnh nhất. Nhưng khi 3 thứ kết hợp lại với nhau, hổ thực sự đáng giá để trở thành chiến lợi phẩm khoe khoang của mỗi lính đánh thuê: từng chiến sĩ có thể sống sót dưới vuốt của chúa sơn lâm đều là nhân vật nổi bật.

Xuôi theo đường đá mới xây, học đồ xuyên qua một cánh rừng nhỏ, một cánh đồng lúa phi nhiều bát ngát, vượt qua vài 3 nhánh sông cùng 7 trạm canh gác để đến mục tiêu của mình.

Nằm ở khoét rỗng bên sườn núi, có cao cao tường vây bằng đá xanh cùng một con sông hào không tính là rất sâu, thành bảo ước chừng có thể dung nạp 2-300 người. Đây là kích cỡ tiêu chuẩn của thành bảo dành cho nam tước của đế quốc. Chậm lại tốc độ chiến mã, học đồ theo thói quen ngắm nhìn ngọn tháp cao nhất giữa thành bảo.

"Xin mời mở cửa, ta đã trở về." Học đồ cao giọng hô, âm thanh tràn đầy từ tính và mị lực mang lại cảm giác ấm áp cho người nghe. Sau đó, hắn cúi đầu nhìn về phía hào nước đơn sơ.

Kèm theo tiếng dạt chi chi của cơ quan chuyển động, cầu treo bằng gỗ từ từ hạ xuống.

"Ừ, cầu treo cần bôi thêm dầu trơn, bọn hộ vệ lại bắt đầu lười biếng rồi. Để thêm vài hôm nữa bánh răng sẽ hỏng mất." Vừa đánh giá cầu treo, học đồ vừa nghĩ đến ánh mắt thêm thương, sợ hãi xen lẫn đồ kị của các hộ vệ khi nhìn mình. Thờ dài một hơi, hắn quyết định: "Hay vẫn là nhắc họ đi."

Nghiên đầu nhìn xích sắt treo cầu, học đồ bắt đầu thôi diễn trong đầu phương pháp để chiến mã có thể xung phong nhanh chóng cắt đứt 2 bên dây treo.

"Đáng chết, có lẽ mấy ngày nay luyện tập quá nhiều. Trong đầu lúc nào cũng nghĩ tới chiến đấu. Thả lỏng một chút cũng là ý tưởng không tệ." Vừa thấp giọng lầm bầm, học đồ giục ngựa xuyên qua cầu treo tiến tới. Hai bên cửa bọn hộ vệ cũng không dám xông lên đòi thẻ bài thân phận của thanh niên, bởi vì... mọi người đều biết người trước mặt là nhân vật không thể đắc tội.

Học đồ từ bé đã sống trong thành bảo, nghe nói là khi còn bé được lão nam tước nhốt ở cánh rừng nhỏ khi đi săn, bản về thời gian thì học đồ sống ở đây lâu hơn phần lớn người hầu. Những năm nay lão nam tước sức khỏe càng ngày càng kém, dưới gối lại không có truyền thừa, với kỵ sĩ già cũng chỉ còn vài người còn có thể coi là thân nhân. Thêm nữa biểu hiện của học đồ cũng tương đối xuất sắc, rất nhiều ý tưởng cải cách trong lãnh địa đều là hắn đưa ra, bởi vậy từ rất lâu trước có tin đồn lão nam tước đã sớm đem học đồ xem như thuận vị người kế vị. Nếu không phải đế quốc quy định chỉ có chức nghiệp giả mới có thể trở thành người nắm quyền, có lẽ thành bảo chủ nhân đã sớm được thay đổi.

"Các vị hộ vệ, dường như ta nghe thấy tiếng bánh răng cọt kẹt, xin mời quét dầu trơn cho cơ quan đi. Không muốn tiếc rẻ những thứ dầu kia, phải biết chúng cũng không mất của các vị một đồng. Hơn nữa, ta nghĩ các vị cũng không muốn bị trừng phạt vì làm hỏng cầu treo, không phải sao?" Học đồ ôn hòa nói, trong giọng điệu có một tia không tha vị đạo, sau đó vắn vẹo dây cương cười ngựa vượt qua.

Nương theo tiếng vó ngựa, không khí im lặng trong thành bảo dần náo nhiệt lên. Có người hầu chuẩn bị bữa sáng, có kiểm tra cơ quan, cũng có chăm sóc súc vật. Tóm lại mọi người đã quen với loại âm thanh báo thức này, mỗi ngày như mọi ngày, khi học đồ mua đồ ăn trở về cũng là lúc bắt đầu một ngày mới.

Xuôi theo đường nhỏ quanh co trong thành bảo, học đồ gục ngựa bước chậm đi tới mục tiêu. Dù là chiến mã cũng không chịu nổi chặng đường hơn trăm cây số chạy vội, phải biết với mỗi kỵ sĩ, chăm sóc vật cưỡi là khóa học không thể thiếu.

Thành bảo cũng không lớn, chẳng mấy chốc học đồ đã tới mục tiêu của mình : nhà kho. Lúc này đang có vài người hầu đang vội vàng đi lại kiểm tra đồ đạc. Một lúc nữa thôi, các vị kỵ sĩ học đồ sẽ cần tới những thứ này.

"Trong này có vũ khí ta mới mua, lau dầu cho chúng, nhớ phải đảm bảo sẽ không có một chút thiếu sót." Đưa túi đồ cho một người, học đồ lên ngựa phía hướng chuồng cò.

Sau khi cẩn thận dọn đồ người hầu chăm sóc ngựa, hần cất bước đi về trung ương của thành bảo : một tòa nhà đá rộng lớn.

Chủ nhân của thành bảo sẽ ở đây mỗi sáng cùng các kỵ sĩ học đồ hưởng dụng bữa sáng. Cũng thuận tiện phân phó công việc hàng ngày cho mỗi người, nếu thời gian cho phép, lão nam tước cũng không ngại truyền thụ một chút kỹ xảo chiến trường cho bọn họ.

Bỏ đi trên người đầm sương áo choàng, phía dưới là một lớp áo giáp màu bạc, học đồ ít đi một phần nho nhã, nhiều hơn một phần lẫm liệt ác liệt.

Trên đường người hầu vội rút đứng sang hai bên cúi chào mỗi khi thấy hần đi qua. Quyền lực và địa vị có thể làm trầm mê bất kì ai từng nếm thử. Thanh niên cứ như vậy hồ hững tiến tới, tóc vàng lóng lánh dưới ánh dương cùng đôi mắt đỏ như máu.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Khái Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 2: Tù Tù

Vòng qua mấy khúc quanh, học đồ đi tới trước mục tiêu. Đẩy ra cửa lớn bằng gỗ, hần chậm rãi bước vào căn phòng.

Đại sảnh của tòa nhà trung ương là không gian rộng rãi nhất cả thành bảo, chủ yếu mục đích dùng để tổ chức các buổi ăn uống tụ họp. Giữa đại sảnh là một chiếc bàn dài hình chữ nhật, phía chủ vị đặt một chiếc ghế trực diện lối vào, hai bên trái phải là 6 đôi ghế gỗ quay mặt về phía nhau.

Cửa mở đưa đến chút dương quang tẩy rửa căn phòng u ám, ánh bình minh tà chiếu lên thân thể lão nam tước. Sáng nào cũng vậy, lão nam tước vẫn là người tới sớm nhất để làm gương cho các kỵ sĩ học đồ. Trong trí nhớ của thanh niên, từ khi được phép bước vào nơi đây mỗi sáng, luôn chỉ có hình tượng lão nam tước im lặng trầm tư trong bóng tối cùng lão quân gia yên tĩnh đứng bên cạnh. Sau lưng họ là kỵ sĩ tộc huy cổ phác và đầy bụi lịch sử.

"Nguyễn ngài một buổi sáng tốt lành, nam tước đại nhân."

Đơn giản ngắn gọn hướng tới vấn đề chủ nhân, sau khi nhận được ánh mắt đáp lời của lão nam tước, học đồ trực tiếp đi tới chiếc ghế trong cùng bên tay phải, đây là vị trí của hần. Tựa lưng vào cứng rắn ghế cao, học đồ hơi thấp xuống mi mắt nghỉ ngơi đợi những người khác tới.

Còn nhớ năm đó, lần đầu tiên học đồ ngồi xuống chiếc ghế cuối cùng bên trái, lão nam tước đã tự hào mà nói với hần : Chiếc bàn lớn này được chế tạo bởi tổ phụ của mình. Tại đây, không chỉ có bản thân lão nam tước mà phụ thân, ông cố, cụ, kỵ của lão nam tước đều tựa lưng trên chiếc ghế mỗi buổi sáng, chỉ đạo và mệnh lệnh mỗi kỵ sĩ học đồ.

"Chiếc ghế ta đang ngồi đã trải qua suốt 5 đời kỵ sĩ, dạy bảo tổng cộng 312 kỵ sĩ học đồ. Trong đó, 17 người trở thành chính thức kỵ sĩ. Hôm nay chúng ta tiếp đón vị kỵ sĩ học đồ thứ 313. Hi vọng trong tương lai, con số kỵ sĩ chính thức đã từng ngồi nơi đây lại tăng thêm 1 vị." Mỗi lần hỏi tường lại những lời ấy, học đồ lại không dùng được kích động. Hần mơ màng ảo tượng cảnh tượng mình trở thành chính thức chức nghiệp giả, mỗi lần gợn tay nhắc chân đều quyết định vận mệnh của cả trăm người.

Chẳng mấy chốc, lục tục có từng kỵ sĩ học đồ bước vào đại sảnh, mỗi người đều khôi giáp tiên minh, khí thế trầm trọng và nặng nề. Thân thể bọn kỵ sĩ học đồ đều rất cường tráng, cao nhất có thể đạt tới 2m30, thấp nhất cũng không ít hơn 1m80. Trong đám người, thanh niên cũng không lộ ra chút nào nổi bật, hần cao 1m90, có thể nói thuộc về thấp bé trong các bắp thịt nam.

Bọn học đồ đơn giản gật đầu chào hỏi nhau rồi bắt đầu ngồi vào bàn ăn. Theo thói quen, mỗi học đồ đều giữ vững khoảng cách nhất định với những người khác. Mọi người im lặng xem người hầu bưng từng đĩa thức ăn vào.

Tuy nhiên, không phải tất cả khẩu phần mỗi người đều giống nhau, nếu để ý, vẫn có thể phát hiện nhỏ nhỏ khác biệt trong phần ăn của mỗi người. Thực tế, chủ nhân của thành bảo chỉ cung cấp một số thực phẩm cơ bản, mỗi kỵ sĩ học đồ phải tự xoay sở nếu muốn tăng thêm khẩu phần lương thực của bản thân. Nên biết rằng, trong quá trình huấn luyện, lượng thức ăn mà mỗi học đồ dùng hàng ngày có thể cung cấp đầy đủ cho một nhà 4 miệng ăn.

Thanh thiếu son tặc, sẵn sẵn mãnh thú, giữ trật tự trị an, thực hiện công việc lão nam tước giao cho đều sẽ nhận được nhất định thù lao. Đây cũng là công việc học đồ nhất định phải làm để duy trì tiêu hao. Cũng không biết là ai khởi xướng, truyền thống này, chỉ biết nó đã được áp dụng từ rất xưa nhằm nâng cao huấn luyện thực chiến cho bọn học đồ. Tuy nhiên, tỉ lệ kỵ sĩ học đồ hi sinh khi làm nhiệm vụ không thấp hơn một phần ba. Để quốc có quy định kỵ sĩ học đồ không thể thực tập dưới trướng kỵ sĩ có quan hệ thân thích, nghe nói cả 2 người con của lão nam tước vì thế đều hi sinh. Một gia tộc kỵ sĩ từ đó

xuống dốc.

Trong căn phòng, không khí trầm mặc, chỉ có tiếng dao đĩa leng keng cùng âm thanh nhấm nuốt vang vọng chứng tỏ nơi đây còn có người đang dùng bữa. Bọn kỵ sĩ máy móc cắt từng miếng thịt, xé từng miếng bánh mì, động tác phi thường tiêu chuẩn ưu nhã, tốc độ ăn uống nhìn như chậm rãi nhưng thực ra không hề thua kém tốc độ bọn họ vùng kiếm chém những kẻ phản kháng.

Chỉ trong chốc lát, mọi thứ lại quy về im lặng. Lúc này, lão quan gia mới từ đằng sau ghế chủ vị tiến lên nửa bước, lấy ra một phần ma văn sổ tay, dùng giọng khàn khàn mà phân phối công việc:

"Nhiệm vụ kỵ sĩ học đồ Gabriel hoàn thành yêu cầu giải quyết bạo đồ quấy rối xung quanh trấn Holm."

"Tuân mệnh." Học đồ, không, sau lễ trưởng thành mọi người đều gọi hắn là Gabriel, thẳng tắp đứng dậy, tay trái thả xuôi, tay phải nắm chặt đặt ngang trước ngực hô nhỏ. Sau đó lão quan gia tiếp tục ban bố thêm 11 mệnh lệnh, mỗi một tương ứng với một kỵ sĩ học đồ, có người đi tuần tra bên trong lãnh địa, có người kiểm tra quản lý vật liệu, cũng có cùng nhau đi thanh tẩy đạo phi ...

Đội lão quan gia ban bố xong chuỗi nhiệm vụ, lão nam tước lần đầu tiên mở lời, dù đã hơn 80 nhưng giọng nói vẫn trầm ổn đầy trung khí: "Bọn nhỏ, ta rất lo lắng cho các ngươi, trong mắt ta các ngươi chỉ là mọt kiến tằm rào gỡ rời rạc, các ngươi quá lạnh nhạt với đồng nghiệp của mình. Phải biết kỵ sĩ thiết lập là tồn tại vô địch trên chiến trường, kỵ sĩ vũ dũng tuy có thể dễ dàng khiến chúng ta không sợ hãi nhưng kỵ sĩ đoàn kết mới là điều giúp chúng ta chiến thắng mọi đối thủ. Hi vọng trong quãng thời gian này, các ngươi có thể bỏ qua thành kiến trước đây, thật tốt phối hợp với nhau hoàn thành nhiệm vụ."

"Mọi việc xin nghe theo dạy bảo của ngài, kỵ sĩ đại nhân." Bọn học đồ rồi rít đứng dậy biểu hiện phục tùng, tuy nhiên cũng không ai biết được trong đầu họ nghĩ gì.

Ánh mắt lão nhân hơi khép hờ đánh giá khuôn mặt mọi người, sau đó nhẹ gạt đầu hướng cánh cửa phía sau bước đi. Nơi đó là chỗ đường bệnh của lão nam tước, trừ phi có chuyện quan trọng thông báo, nếu không người tự ý xông vào chỉ có thể đón nhận nặng nề đã kích.

Bữa ăn bắt đầu trong im lặng và cũng im lặng kết thúc, bọn học đồ lập tức đi chuẩn bị công việc hàng ngày.

Gabriel là người ra vẫn nhất, hắn còn phải vấn an lão quan gia. Hắn luôn rất biết ơn lão nhân độc thân đã dưỡng dục mình suốt mười mấy năm, trên thực tế, lão quan gia cũng rất hài lòng biểu hiện của người con nuôi này. Phần lớn các học đồ khác cũng không có ý kiến gì về việc này, dù sao lão quan gia cũng nổi tiếng là công bằng, và lại, luôn có thể mặt báo lão nam tước, không phải sao? Bọn học đồ cũng không ngại giảm chút địa vị của "tín đồn" người thừa kế trong lòng lão nam tước, dù sao đế quốc có quy định rằng mỗi một học đồ đều có khả năng kế thừa tài sản của kỵ sĩ mà mình theo hầu.

"Phụ thân, nghỉ ngơi nhiều một chút sẽ có lợi cho sức khỏe của ngài."

"Ta đã già, sức khỏe không còn tốt như xưa cũng là chuyện đương nhiên. Dù sao phục vụ cho nam tước đại nhân là sứ mệnh của ta. Quên đi, lần này làm nhiệm vụ người cẩn thận một chút."

"Vâng, thưa phụ thân."

"Ngoài ra ... người còn chưa có tùy tùng, ta tìm được một người, đó là một tiểu tử thông minh và lanh lợi."

"Phụ thân, ta không ..."

"Yên tâm, người chỉ cần lo ăn ở, hắn là tự nguyện, hơn nữa lý lịch sạch sẽ. Có một tùy tùng sẽ giúp người tiết kiệm nhiều thời gian hơn cho huấn luyện. Đi đi, tùy tùng của người đang đợi ở bên ngoài tòa nhà."

Gabriel cảm khái, cuộc nói chuyện giữa 2 cha con luôn diễn ra như vậy, lão quan gia nói và hắn nghe. Lão quan gia luôn là người ngắn gọn ngắn nấp, ngay cả khi nói chuyện.

Một cái ôm sâu dành cho cha nuôi, Gabriel cất bước rời đi. Trên đường, hắn tò mò kiểm tra thông tin lão quan gia mới đưa trên ma văn sổ tay.

Cũng không có gì nhiều, chủ yếu là thông tin điều tra được gần đây: Nghe nói tiểu tử này là con trai một phú thương trong vùng, trước đây nổi danh ngu ngốc. Không biết tại sao mấy tháng trước hắn bỏ chạy lên núi bị sét đánh, sau đó đột nhiên biến thông minh: làm việc gọn gàng, sáng kiến một đồng giúp địa vị của phú thương lên như thuyền gặp gió. Cuối cùng cũng không ở nhà phụ giúp cha hắn kinh doanh mà xin qua nam tước thành bảo làm tùy tùng một kỵ sĩ học đồ nghèo mạt rệp.

Mặc dù đế quốc quản lý nhân khẩu rất khắt khe, cũng không dễ xảy ra trường hợp hắn hữu như bò trốn lên rừng sâu núi thẳm làm dã nhân rồi bị xóa tên. Nhưng về cơ bản, cũng không thể ghi chép đầy đủ chi tiết mọi sự kiện của mấy trăm triệu nhân khẩu hàng năm. Dù sao Gabriel vẫn cảm thấy tiểu tử này nói không lên lời quý giá.

Xuôi theo hành lang ra ngoài, hắn thấy được người hầu mới của mình. Lặng lẽ đứng dưới tán cây, thiếu niên tùy tùng khoảng 14-15 tuổi, tóc đen mắt đen, gương mặt thanh tú vẫn lộ ra nét non nớt. Đây là một mỹ thiếu niên, nụ cười yếu ớt vẫn luôn treo trên khuôn mặt hắn, hắn bình tĩnh đứng đó tựa như một vị cô lão học giả có thể bình thản đón nhận mọi thể thái nhân tình.

"Một thiếu niên kì lạ." Trong lúc Gabriel thăm đánh giá người hầu mới của mình, thiếu niên tùy tùng cũng nhìn thấy chủ nhân của mình. Hơi thoáng nheo

mất lại đánh giá kỹ sĩ học đồ, hẳn tiến lên làm một tiêu chuẩn quý tộc lễ, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói :

“Vinh hạnh được ra mắt ngài, tôn kính kỹ sĩ học đồ, ta là tùy tùng mới của ngài.”

“Không, người còn chưa phải tùy tùng của ta ... chưa phải cho tới khi ta đồng ý.”

“Vây xin hãy để cho ta đón nhận khảo nghiệm của ngài, Gabriel tiên sinh.” Thiếu niên cung kính trả lời.

“Nói cho ta biết, tại sao người muốn đi theo ta : một kỹ sĩ học đồ nghèo ? Phải biết các học đồ đều giàu có hơn ta không chỉ một vài lần, đi theo họ, người có thể có chiến mã cường tráng cùng khôi giáp tiên minh, có chỉ đạo từ chủ nhân, có tùy tùng khác cùng người đối luyện. Nói cho ta biết người muốn tìm kiếm điều gì ?”

“Thưa ngài, ta muốn trở nên mạnh mẽ hơn, ta muốn trở thành chức nghiệp giả, ta muốn trở thành người cầm quyền mà không phải một cuộc sống đàn độn u mê của người bình thường. Mà ngài, ngài là kỹ sĩ học đồ mạnh nhất trong thành bảo, đi theo ngài ta có thể trông thấy tương lai.”

Thiếu niên hơi ưỡn ngực trả lời, từng câu từng chữ rõ ràng, trong giọng nói không che dấu khát vọng mãnh liệt. Gabriel cảm thấy hai người rất giống nhau, hẳn cũng không biết điều đó là tốt hay xấu nữa.

Trầm mặc một lúc, thanh niên cất tiếng :

“Ta không đảm bảo có thể truyền thụ cho người những điều người mong muốn.”

“Lời đồn có đôi khi luôn chính xác, thưa đại nhân.”

“Nói ra tên của người, tùy tùng.”

“Thưa ngài, ta tên Yang.Richer”

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Khải Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 3: Huấn Luyện

Mặt trời đã bắt đầu lên cao, trong trại lính cách thành bảo không xa, từng nhóm từng nhóm hộ vệ binh đang thực hiện tập huấn. Trong sân bãi dành riêng cho kỹ sĩ học đồ, bọn học đồ đang đối luyện cùng tùy tùng dưới quyền, tiếng đao kiếm va chạm xen lẫn tiếng hét vang vô cùng náo nhiệt. Ngược lại, ở một sân nhỏ phía ngoài cùng tây bắc, nhân số ngược lại vắng vẻ, chỉ có một người đang miệt mài huấn luyện.

Thanh niên chỉ mặc trên người một chiếc áo ngắn tay mỏng cùng quần cụt, từng khối cơ bắp vuông vắn rõ ràng, đường nét lưu tuyến hình giọt nước khiến cơ thể thanh niên trông không chút nặng nề mà tràn đầy tinh lực.

Đứng giữa sân huấn luyện, thanh niên thấp eo, hai chân hơi mở thành hình tam giác, hai tay cầm kiếm yên tĩnh vô ba. Kiếm tổng cộng dài 1m7, lưỡi kiếm tới gần 1m3, rộng bằng cô tay, mũi kiếm hướng về phía trước tản ra khiếp người hàn quang. Đối thủ của thanh niên là đoàn không khí trước mắt : đám, bô, vẩy, chặn, dẫn; kiếm thể độn giản được lặp đi lặp lại nhiều lần. Mỗi động tác vùng kiếm của thanh niên vô cùng tiêu chuẩn, 5 căn trường kiếm không có dù chỉ một đường sai lệch.

Ngoài cửa, tiếng bước chân nhỏ nhẹ truyền tới cũng không khiến thanh niên có chút nào phân tâm. Một âm thanh trong trẻo và non nớt vang lên :

“Đại nhân, đã chuẩn bị xong.” Người tới là thiếu niên tùy tùng, hẳn dắt màu đen chiến mã cùng kỹ thương, áo giáp của Gabriel.

“Ừ, cảm ơn người, tiểu tử.”

“Xin tha thứ cho ta thất lễ, ngài đang luyện gì vậy ?”

“Giả tưởng địch nhân, học đồ số 2.”

Giả tưởng địch nhân là kỹ năng bắt buộc của mỗi chức nghiệp giả, bằng cách cụ thể hóa đối thủ tưởng tượng mà mình đã từng chiến đấu, chức nghiệp giả có thể huấn luyện chính xác và hiệu quả hơn là khi công thức hóa huấn luyện. Dĩ nhiên, khả năng tưởng tượng của mỗi người cũng không giống nhau.

Thiếu niên tùy tùng cũng không hỏi nhiều, một xuất sắc tùy tùng phải biết thứ gì nên hỏi, thứ gì không. Dù mới vào thành bảo không được bao lâu nhưng nhân mạch của thiếu niên vẫn còn rất tốt đấy. Học đồ số 2 là cách gọi lẫn nhau của mỗi kỹ sĩ học đồ trong trang viên, tổng cộng 12 số tuân theo vị trí ghế ngồi. Phải biết trừ vài người quen biết từ trước ra, còn lại bọn học đồ nhìn nhau tương đối không vừa mắt, ra ngoài không chào hỏi nhau bằng thương kiếm đã là rất may mắn rồi.

Nhân tiện, đánh số của thanh niên là số 1. Trong thành bảo, chiến lực của Gabriel cũng thuộc về đứng đầu, tuy nhiên đây là chỉ tính luận bàn, nếu liều mạng chiến đấu vậy hươu chết về tay ai cũng không nhất định.

Nhận lấy khăn lông, trong con mắt hăm mộ của tùy tùng mới, Gabriel hơi chút lau lau người. Dù đã luyện tập được một lúc lâu, trên cơ thể hắn cũng chỉ lấm tẩm có chút mồ hôi. Đây là biểu hiện thể chất được rèn luyện đến cực hạn.

Về cơ bản, mỗi người trong sinh hoạt cũng đều tiêu hao năng lượng, thân thể hoạt động giống như ma văn máy móc : tự động hấp thu và chuyển hóa năng lượng làm nhiên liệu để hoạt động. Kỵ sĩ học đồ rèn luyện thân thể nhằm đột phá cực hạn, khiến máy móc đó có thể sử dụng được năng lượng ở tầng thứ cao cấp hơn: chiến khí.

Bởi vậy, khi học đồ cảm nhận được tia chiến khí đầu tiên sinh ra trong cơ thể cũng là lúc hắn trở thành kỵ sĩ. Hai bên hơn kém cũng không nhiều, chỉ là một chút năng lượng thôi. Thế nhưng, đây lại là khe sâu phân chia giữa người bình thường và cường đại chức nghiệp giả.

Có rất nhiều cách để đạt được chiến khí, sử dụng trân quý bảo vật, tu luyện đặc biệt công pháp, thừa kế từ huyết mạch nhưng những thứ này chỉ có các thế lực lớn mới có thể lấy ra. Phương pháp đơn giản nhất và cũng là khó khăn nhất chính là tu luyện thân thể. Đây mới là cách làm của phần lớn chiến chức giả.

Cầm lên sắt thép kỵ sĩ thương, mặc lên áo giáp trầm trọng, trước ánh mắt kinh ngạc của thiếu niên tùy tùng, Gabriel tung người nhảy lên chiến mã. Chiêu thức ấy phải nói là xinh đẹp và phong tao, đây cũng là tiền vốn để thanh niên khoác lác với những người khác về khả năng của mình. Mỗi chức nghiệp giả đều biết, giáp nặng đem tới chắc chắn phòng ngự cho bọn kỵ sĩ đồng thời cũng tước đoạt đi sự linh hoạt trong di chuyển. Bởi vậy, nhiều khi một vật cưỡi tốt có thể quyết định sinh mạng của chủ nhân mình. Trên thực tế, bình thường sau khi mặc vào trọng giáp, các kỵ sĩ học đồ sẽ cần tùy tùng của mình nâng đỡ đi lên, chỉ khi trở thành chính thức kỵ sĩ, có sự ủng hộ của chiến khí, chức nghiệp giả mới có thể mang hơn 100 cân áo giáp mà vẫn nhảy nhót chém giết. Nhưng tất nhiên Gabriel không phải, đệ nhất kỵ sĩ học đồ quá nghèo để nuôi dù chỉ một người hầu, vậy nên tự lên ngựa cũng là tất nhiên.

“Tất cả cũng là nghèo bức ra đấy.” là câu nói đầu tiên của Gabriel sau lần đầu thành công.

Xuôi theo đường nhỏ tới một bãi đất rộng, hơn chục cọc gỗ dựng đứng một cách bất quy tắc trên đất, lại có từng hàng rào gỗ cao thấp không đồng nhất được dùng làm chướng ngại vật. Bên cạnh phân tán một nhóm binh lính giúp đỡ luyện tập, có người trên tay cầm một cây gậy nối với một tấm biển, phía trên vẽ từng vòng tròn đồ tui, có người cầm thương sắt, cung gỗ, hoặc dây thừng cản ngựa.

“Bắt đầu đi.”

Sau âm thanh bình thân của thanh niên, binh lính lập tức không ngừng di chuyển theo quy luật, trao đổi vị trí, đứng đưa tấm biển, chuẩn bị vũ khí, nhìn lên dị thường hỗn loạn.

“Xuất phát, Đạp Phong.” Đây là tên của vật cưỡi : bộ lông thuần màu đen, 4 chân thon dài hữu lực, vó ngựa hơi hiện lên ánh lam. Chiến mã Đạp Phong là quà tặng của lão nam tước dành cho Gabriel mừng hắn trở thành kỵ sĩ học đồ, theo chủ nhân chinh chiến suốt 2 năm nay, nó cũng có thể được tính là một lão binh. Nên biết, kỵ sĩ là một chức nghiệp rất thiếu tiền, không phải ai có đủ tiền để trang trải kỵ sĩ trang bị, chỉ riêng tiền chăm sóc Đạp Phong cũng đủ để Gabriel sứt đầu mẻ trán. Một loại chức nghiệp giả không tiền cũng chỉ có thể ngập nước mắt mà chia tay với cao phú đẹp trai kỵ sĩ mà đi làm khổ bức chiến sĩ.

“Giá, giá.” Vung thương gạt bay đám tới thương sắt, mũi thương thuận thế quay vòng đâm trúng hồng tâm một tấm biển. Lại nhanh tay gợn khiến cản lại mũi tên bay tới, thanh niên hơi cúi người, hai chân khép hờ bên bụng ngựa, miệng ra hiệu lệnh cho Đạp Phong tăng tốc vượt chướng ngại vật. Một người một ngựa phối hợp dị thường ăn ý.

“Ý thức giả ngự thân thể và linh hồn là căn nguyên của ý thức. Chức nghiệp giả rèn luyện bản thân mong đột phá tự thân đạt tới thăng hoa, nghe đồn một khi tu luyện tới cực hạn trở thành thần linh sẽ vĩnh hằng bất hủ.” Từng lời dạy bảo của lão nam tước vẫn luôn khắc ghi trong trí nhớ của Gabriel.

Hiện nay, bất kể là kỹ xảo chiến đấu hay rèn luyện thân thể, hắn đều đã đạt đến tiêu chuẩn cực hạn của kỵ sĩ học đồ. Chỉ dùng 2 năm, hắn đã làm được điều mà những người khác phải mất 4 năm hoặc nhiều hơn nữa để làm. Tuy nhiên, Gabriel biết mình cũng không phải thiên tài, để đạt được như bây giờ, hắn đã phải bỏ ra quá nhiều : không cuồng hoang trong quán rượu, không phát tiết tinh lực trên nữ nhân, rèn luyện bất kể ngày đêm. Hắn tựa như một khổ tu sĩ, kiên định tu luyện và chỉ dành thời gian cho tu luyện, có lẽ kết cục của bản thân ở kiếp trước đã để lại bóng ma trong lòng thanh niên. Bây giờ, chỉ còn kém một bước cuối cùng là ngưng tụ từ cơ thể ra một tia chiến khí, nhưng đáng tiếc, đây là sự khác biệt giữa thiên tài và người bình thường : thiên tài tu luyện nước chảy thành sông còn bình thường chức nghiệp giả chỉ có thể chờ cơ hội đột phá.

“Tới đây thôi.” Nhìn vào bọn lính mệt mỏi ngồi bệt trên đất, to mồm thở hổn hển, lại nhìn bản thân khô giáp không một tia trầy xước, Gabriel hài lòng kết thúc luyện tập.

Vặn vẹo dây cương rời đi, hắn vẫn loáng thoáng nghe thấy bọn lính tán dóc với nhau.

“Nhìn dáng dấp này, Gabriel đại nhân còn cần một thời gian mới có thể trở thành kỵ sĩ chính thức.” Đây là nhận xét của một lính mới, hồi còn ở trấn, hắn đã nghe nói tới danh tiếng của đệ nhất kỵ sĩ học đồ từ miệng người thăm mền, lúc này đây tìm cơ hội phát tiết buồn bức của bản thân.

“Giữ mồm giữ miệng, nên nhớ học đồ đại nhân luôn rất thích những người như ngươi. Ngươi cũng không muốn mặc khôi giáp, lại cảm thêm kiếm thép để tiếp nhận nam nhân khiêu chiến phải không ?” Nhắc nhở là một lão binh, hắn vô cùng thâm thía sự kinh khủng của người vừa rời đi.

Nhắc tới xung đột cùng Gabriel là nhắc tới một đoạn giai thoại đầy máu và nước mắt với đội hộ vệ. Trước đây, khi thanh niên mới ra nhập đội hộ vệ, có mấy lão binh muốn liên hợp lại dạy dỗ một chút người mới này. Cũng không hiểu vì sao ban đêm đi đường, họ đột nhiên gặp tập kích, bị đánh cho không thể xuống giường mấy ngày. Suốt 3 tháng trời, chỉ cần có hộ vệ đi đêm một mình đều chịu chung số phận, mọi người sống trong nom nớp lo sợ, đáng buồn hơn là cũng không thấy lão nam tước cùng lão quân gia đề cập tới vụ việc.

Sau khi trở thành kỵ sĩ học đồ, hắn có xích mích với một học đồ, nghe nói là lại liên quan đến vấn đề nữ nhân. Mặc dù thanh niên còn rất nhỏ yếu, hắn vẫn chấp nhận thách đấu, 2 bên ước định thời gian ở 3 ngày sau. Trong quãng thời gian chờ đợi, đối thủ của thanh niên liên tục gặp xui xẻo bất ngờ như ăn đồ đau bụng, mất ngủ buổi đêm, cưỡi ngựa sút vó. Đáng giận là thanh niên vẫn ăn ngon ngủ kỹ huấn luyện bình thường, không có một tia khả nghi. Kết quả cũng không cần bàn nhiều, dĩ nhiên kết thúc bằng một trận mậ đánh dành cho vị kỵ sĩ học đồ kia. Từ đó về sau, tên khốn này vẫn quen mùi ngon, chỉ cần gặp ai không vừa mắt là lập tức khởi xướng “nam nhân quyết đấu”. Mặc kệ yếu hay mạnh, kết quả của người đều rất thê thảm.

Từ đó quanh tai Gabriel yên tĩnh.

“Ặc, cảm tạ nhắc nhở.” Lĩnh mới thâm tình nhìn tiền bối, đôi mắt long lanh khiến lão binh nổi từng mảng da gà.

“Không có gì, tối nay mời ta tới quán rượu là được.”

“Người đây là ăn cướp trắng trợn.”

“Vậy người có mời không?” Lão binh nhếch miệng cười gian, hắn biết tối nay sẽ được hưởng dụng một lần vui vẻ miễn phí.

“Đại nhân, ngài luôn nổi tiếng như vậy sao?” Thiếu niên tùy tùng nhếch miệng cẩn thận hỏi.

“Tất nhiên rồi, tùy tùng nhỏ của ta.”

Lắc đầu cười cười, Gabriel lơ đãng trả lời. Hiện nay hắn càng quan tâm hơn lời của lão quân gia ban sáng, thanh niên nghĩ thấy mùi nguy hiểm trong nhiệm vụ lần này.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Khải Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 4: Nhiệm Vụ

Hoàng hôn buông xuống, khi mặt trời trở về nghỉ ngơi ở Dãy núi Vĩnh Hằng, ma đạo ánh sáng tràn ngập thị trấn. Từng dãy nhà mọc san sát, với dân số vượt qua 100 ngàn người, thị trấn tập nập và phồn hoa không thua kém chút nào một thành phố nhỏ, nguồn thuế nơi đây cũng là một trong những thu nhập chính của thành bảo.

Hôm nay cũng không biết có phải uống nhầm thuốc hay không mà trấn trưởng đại nhân đặc biệt mặc xiêm y chinh tề đội ngoài cửa trấn. Với lão trấn dân, cảnh tượng này cũng không xa lạ gì, cũng chỉ có các đại nhân vật tới từ thành bảo mới được hưởng thụ đãi ngộ này từ mậ mạp. Mọi người sôi nổi mà thảo luận xem sẽ là ai đến: có người đoán là thuế vụ quan, có người đoán là đích thân nam tước lão gia giá lâm, lại có người đoán là đám kỵ sĩ học đồ đi ngang qua... những người thiếu thôn phượng diện giải trí luôn là rất bất quải.

Trấn trưởng cũng không phải đợi quá lâu, ước chừng vài hô hấp sau, mấy bóng dáng xuất hiện trên con đường phía đông. Lại thêm vài hô hấp, bóng dáng từ mờ nhạt bỗng lung trở nên càng ngày càng rõ ràng, tổng cộng 3 người cùng 4 con ngựa phi nhanh hướng cửa trấn: Dẫn đầu là một người bị áo choàng đen phủ kín thân trên, từ khôi giáp dưới thân cùng thể trạng khôi ngô cũng không khó đoán đây là một chiến chức giả. Đằng sau hắn một thiếu niên thanh tú cùng một trung niên đại thúc đang cố gắng thúc ngựa chặt vật đuổi theo chiến mã màu đen phía trước. Cuối cùng là một con ngựa dùng để chở hàng, tuy nhiên trên lưng ngựa lúc này đang trống trơn.

Khách nhân dừng ngựa lại trước mặt trấn trưởng, cũng không đợi người sau lên tiếng, hắn lập tức mở lời:

“Ta là Gabriel, kỵ sĩ học đồ dưới trướng nam tước, hôm nay phụng mệnh tới đây xử lý yên cầu của trấn dân.”

“Bẩm báo đại nhân, ti chức là trấn trưởng của trấn Holm, tuân theo chỉ thị của lĩnh chủ đại nhân tới tiếp đón ngài.” Trấn trưởng cung kính cúi đầu, đôi mắt hơi liếc nhanh đánh giá khách nhân. Mập mạp cũng không xa lạ gì uy danh của kỵ sĩ học đồ trước mắt, càng biết phải nói như thế nào để phù hợp với cá tính của thanh niên, nếu chỉ bàn về nịnh bợ hắn cũng có thể xếp vào nhóm “kinh nghiệm phong phú”. Trong đầu không ngừng suy đoán mục đích chuyến viếng thăm của kỵ sĩ học đồ, trấn trưởng tiếp tục đánh giá hai người đằng sau: “Thiếu niên trẻ tuổi kia đoán chừng là tùy tùng mới thu của kỵ sĩ học đồ đại nhân, người còn lại nhìn khá quen mắt, hắn là...”

Trông thấy trung niên đại thúc, đôi mắt trấn trưởng hơi co rụt lại, sau đó đưa ra lời mời: “Chắc ngài đi đường cũng mệt mỏi, xin mời tới tề xá để kẻ hèn này giúp kỵ sĩ đại nhân đón gió tẩy trần.”

“Không cần thiết, ta có nhiệm vụ trên thân, mời ngài lập tức đưa ta tới kho dữ liệu.

Hơn nữa, ta còn chưa phải chính thức ký sĩ, mời gọi ta ký sĩ học đồ.” Gabriel lập tức cự tuyệt, hắn biết mình nên toàn tâm toàn ý thực hiện nhiệm vụ lần này. Phải biết lời của lão quản gia chưa bao giờ sai, lần gần đây nhất lão nhắc nhở thanh niên đã giúp hắn chỉ nhận một vết sẹo bên má, mà không phải nửa bên má.

Dưới sự hướng dẫn của trấn trưởng và ánh mắt tò mò của người xung quanh, Gabriel tới trung tâm hành chính. Đây là nơi ghi chép, xử lý, quản lý mọi hồ sơ của cư dân trong trấn. Lúc này đã hết giờ đi làm, tòa nhà dị thường vắng lặng, chỉ còn lại vài ba người gác cổng đang tuần tra. Đưa ngựa cho người hầu chăm sóc, 4 người đi vào khu lưu trữ hồ sơ. Mỗi tuần một lần, dữ liệu về mọi hoạt động của thị trấn sẽ được nhập từ văn bản chép vào ma đạo máy tính, lại sau mỗi năm, người quản lý sẽ phải sao chép một phần tài liệu từ máy tính để báo cáo lên ban ngành cấp cao hơn. Bởi vậy sai phạm trong hồ sơ là tuyệt đối không thể, tất nhiên, đây là lý luận.

“Đại nhân, đây là chiếc máy tính lưu giữ thông tin ngài cần.”

“Ừ, cảm ơn ngài, trấn trưởng.”

“Vậy xin phép cho ti chức được cáo lui, ti chức sẽ chuẩn bị chút đồ ăn giúp ngài và tùy tùng bồi bổ khi xong việc.” Trấn trưởng cung kính cáo từ, sau đó lui ra từ từ, cẩn thận từng bước tránh cho làm phiền ký sĩ học đồ.

“Đại nhân, vị trấn trưởng này cũng thật quan tâm chúng ta.” Đợi trấn trưởng đi xa, thiếu niên tùy tùng mới nhỏ giọng nói ra nghi vấn.

“... Ta cũng cảm thấy thế.” Như có điều suy nghĩ, Gabriel trả lời.

“Hừ, đại nhân, ngài nên biết trấn trưởng trấn Holm nổi danh tham tài cùng bạo ngược, năng lực của hắn cũng không phải là rất giỏi nhưng khả năng đầu đá thì thuộc về bậc nhất. Đại nhân có tiền đồ sáng lạn là việc ai cũng biết, hắn không nhân cơ hội ôm chân ngài mới là lạ.” Lúc này trung niên đại thúc vẫn trầm mặc đi theo 2 người mới lên tiếng. Trong giọng nói tỏ vẻ hắn hiểu rất sâu mảy may trấn trưởng.

“Hi vọng là thế.”

“Đáng chết, tại sao có thể là hắn.” Trong một căn phòng tối, một âm thanh nổi giận chột vang lên, có thể thấy chủ nhân của nó đang rất tức giận.

“Người xác định là người đàn ông đó chứ ?” Một giọng nói khác vang lên, giọng điệu dị thường âm lãnh.

“Chính là hắn, ta không thể nhận sai được.”

Kèm theo xác nhận của người trả lời, không khí trong căn phòng trở nên đè nén và căng thẳng.

“Chúng ta nên làm sao bây giờ.” Im lặng một lúc, thanh âm đầu tiên chột vang lên tiếng.

“Chuyện đã đến nước này chỉ còn có một cách giải quyết ...”

“Giết.”

Màn đêm dần buông xuống, ma đạo ánh sáng cũng đã ngừng hoạt động, lúc này trấn Holm yên tĩnh chìm vào giấc ngủ. Tuy nhiên, trong trung tâm hành chính vẫn còn có một nhóm người khốn khổ đang phải thức khuya thực hiện tăng ca.

“Ngày 12 tháng 7, không có vấn đề.”

“Ngày 13 tháng 7, trấn dân ... thuế thu ... sự kiện ... không có vấn đề.”

“...”

Gabriel cùng thiếu niên tùy tùng đang vui đầu nghiên cứu tài liệu báo cáo trong kho dữ liệu. Chỉ có những khi xử lý đồng chữ số lẻ nhằng này, hắn mới hơi có thể cảm nhận được công việc trong kiếp trước có đất dụng võ. Mặc dù từ lúc xác định mục tiêu trở thành chức nghiệp giả sau, ký sĩ học đồ đại nhân đã rất ít khi làm một việc gọi là suy nghĩ, nhưng khi cần thiết, động não một chút vẫn là có thể đấy.

“Đại nhân, tất cả tài liệu đều đầy đủ, mọi thứ đều ghi chú rõ ràng. Ta xem xét thấy không có chút nào khả nghi.” Vừa xem xong một phần tài liệu, thiếu niên tùy tùng không nhịn được nhắc nhở thanh niên. Hắn không biết tại sao Gabriel lại phải lập tức tới đây xem xét hồ sơ về trấn dân, cũng không biết về chi tiết nhiệm vụ của chủ nhân mình, dù sao hắn cũng mới chỉ trở thành tùy tùng trong ngày hôm nay. Thế nhưng hắn biết : sẽ không ai ngu tới mức để những giao dịch ngầm của bản thân bị ghi chép trong hồ sơ hành chính, làm con trai một thương nhân, hắn biết có hàng trăm cách để lách qua những văn bản này. Trọng yếu nhất là hắn cũng cảm thấy mình nên nghỉ ngơi sau một ngày bốn ba vất vả.

Đôi mắt hơi lóe lên như có điều suy nghĩ, thanh niên trả lời: “Ừ, quả thật là không có gì khả nghi.” Lại nhìn sang hơi có chút kích động trung niên đại thúc: “Yên tâm, ta nhất định sẽ giải quyết chuyện của người.”

Còn chưa đợi trung niên đại thúc phản ứng, kèm theo giọng nói xu nịnh, trấn trưởng nhanh chóng đi vào từ ngoài cửa: “Đại nhân, ti chức thấy 3 vị cũng hơi mệt mỏi, xin mời trở về tề xá nghỉ ngơi dưỡng sức.”

Dừng lại một chút, hần cười hắc hắc thì thầm:

“Hơn nữa, nếu đại nhân ngài cần đặc thù phục vụ, ti chức cũng có thể đi chuẩn bị. Xin an tâm, tất cả đều là tự nguyện, ngài không biết mị lực của mình lớn tới mức nào đâu.”

“Cám ơn, làm việc nhiều cảm thấy hơi mệt mỏi, về đặc thù phục vụ thì xin miễn, ta cũng không có tinh lực dành cho các nàng.” Gabriel nở nụ cười trả lời, sau đó, còn không chờ thiếu niên tùy tùng kịp cảm thấy vui mừng, hần quay sang nói:

“Về phần hai người các ngươi, hãy ở đây xem xét nốt chỗ tài liệu đi, nhất là ngươi, tùy tùng, nếu ngươi muốn lập chí trở thành chức nghiệp giả thì kiên trì cùng đừng khí là không thể thiếu.”

Trong con mắt thất vọng của thiếu niên tùy tùng và trung niên đại thúc, thanh niên cất bước theo trấn trưởng đi ra ngoài. Tuy nhiên, khi đi đến ngưỡng cửa, thanh niên hơi dừng lại một chút như nghĩ đến điều gì, sau đó còi ra vỗ kiểm bên hông cùng ma văn sỏ tay ném cho thiếu niên tùy tùng: “Cho ngươi mượn sỏ tay mà làm việc, nhân tiện bảo dưỡng thanh kiểm cho ta. Sáng mai ta muốn thấy hai người tới gặp ta.”

Cũng không đợi hai người trả lời, Gabriel tiếp tục để trấn trưởng dẫn đường.

“Trấn trưởng, nhà của ngươi có xa nơi đây không?”

“Bẩm đại nhân, tề xá ngay gần đây, chỉ vài bước là tới.”

“Ừ, trấn trưởng quả là thương dân như con, ngay cả nhà cũng cố chọn ở gần trung tâm hành chính để tiện cho đi làm.”

“Đại nhân quá khen, ti chức chỉ thực hiện đúng bổn phận của mình.”

“Nếu nhà ngài đã gần đây vậy cũng không cần lấy ngựa nữa, chúng ta cứ đi bộ tới thôi.”

Nhẹ thở ra một hơi, trấn trưởng đưa mắt liếc nhìn hai hộ vệ bên cạnh. Bỗng nhiên ...

“Vút” “Xoẹt” Âm thanh của tiếng xé gió cùng tiếng cắt qua da thịt đột nhiên vang lên. Dưới ánh trăng, trấn trưởng chỉ thấy một vệt hàn quang chọt léo lên rồi biến mất, tiếp đó là máu tanh gay mũi bắn tung tóe khắp người. Chưa kịp hiểu chuyện gì xảy ra, âm thanh “keng keng” vang lên không dứt, điều duy nhất mà trấn trưởng nhìn thấy là cảnh tượng một hộ vệ khác của mình đang chiến đấu với kỵ sĩ học đồ, vẫn là cử chỉ nho nhã lễ độ như thường ngày nhưng thanh niên với nụ cười yếu ớt lại giống như ác ma trong mắt trấn trưởng đại nhân.

“Xin lỗi, sửa lại một chút, ý của ta là ... đi bộ giết tới nhà ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Khái Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 5: Bạo Đồ

Chém ngang lưng một hộ vệ bằng thanh kiếm mới lấy ra dưới áo choàng, Gabriel lập tức đảo kiểm xoay người đâm về phía hộ vệ còn lại.

“Đại ... đại nhân, chúng ta là thuộc hạ của ngài mà.” Trấn trưởng lắp bắp hỏi, hần cũng không hiểu tại sao ban nãy kỵ sĩ học đồ đại nhân còn đang vui vẻ trò chuyện lại có thể tấn công “người mình”.

“Ta cũng không dám có thuộc hạ như ngươi, chắc chắn, bổn đại nhân chính là không hiểu lúc nào thì trấn trưởng có thể có hộ vệ là chiến sĩ học đồ.” Gabriel cũng không bởi vì lời của trấn trưởng mà dừng lại, lợi dụng ưu thế tấn công bất ngờ mà không ngừng đột phá thế phòng thủ của đối thủ. Lúc này, chiến sĩ học đồ còn lại bị ép vô cùng biệt khuất, vừa dùng đại kiểm vung một chiêu chém ngang bức lui kỵ sĩ học đồ, hần bực tức gầm nhẹ :

“Đáng chết, truyền tin cho nhóm mai phục.”

Lúc này đã phục hồi lại tinh thần, cũng không để ý cả người đầy máu tươi, trấn trưởng lập tức móc ra một máy truyền tin. Tất nhiên, đây cũng không phải là loại máy truyền tin công kênh được để quốc phân phối cho mỗi khu hành chính mà là loại gọn nhẹ cầm tay bị đế quốc hạn chế. Khuyết điểm duy nhất của thứ này là khoảng cách liên lạc ngắn và cần thi pháp giả kích hoạt trước khi liên lạc.

Liếc mắt nhìn trần trường thành công phát tín hiệu, chiến sĩ học đồ bụng lòng không ít. Hắn không thể không thừa nhận, cho dù hai chiến sĩ học đồ liên thủ cùng nhau, thất bại của bọn hắn cũng chỉ là vấn đề thời gian.

“Tiểu tử, chờ chết đi, một vài hô hấp nữa thôi khi viện binh tới sẽ là tử kì của ngươi.” Vừa giờ kiếm lên đỡ một chiêu trăm kích, chiến sĩ học đồ không quên buông mấy câu ngoan thoại.

“Hừ, thi pháp giả học đồ thì sao, đợi đồng bọn tới cho ngươi nhặt xác đi.” Lợi dụng lúc chiến sĩ học đồ hơi sững người, Gabriel xảo diệu dùng kiếm đánh vạt trọng kiếm, lại mượn lực bồi thêm một cùi trỏ vào ngực đối phương.

“Chết đi.” x2

“Băng”

“Rít”

Ngay khi Gabriel chuẩn bị bỏ kiếm kết thúc sinh mạng chiến sĩ học đồ, tiếng mũi tên xé gió từ góc tối bên phải vang lên.

“Đội ngươi lâu rồi !” Hoi cúi người hô nhỏ, thanh niên dùng tay trái vung kiếm đánh lệch ám tiễn.

“A” Kèm theo âm thanh chọc tiết lợn của trần trường, một bóng đen lao ra từ trong hẻm nhỏ, chỉ nhìn ánh sáng u lam phản chiếu từ đôi da găm trên tay hắn cũng biết đây đồ chơi này cũng không phải thứ gì tốt.

“Tại sao ?” Người tập kích cũng không có ý đồ liên hợp cùng chiến sĩ học đồ tấn công thanh niên mà lẳng lặng đứng ở một bên, giọng nói âm lãnh vang lên từ dưới lớp vải đen khiến người nghe nổi cả da gà. Hắn cho Gabriel cảm giác như độc xà đang nhìn chăm chăm vào con mồi.

“Câu hỏi rất ngây thơ, ám sát giả học đồ. Mùi máu tươi và kịch độc trên người ngươi khiến người ta buồn nôn từ cả trăm mét xa.” Gabriel cũng không tiếp tục tấn công mà thu kiếm dừng tay, hắn làm bộ ra sức tấn công chiến sĩ học đồ cũng chỉ để bức người trong bóng tối ra tay. Độc xà chỉ đáng sợ khi ẩn nấp mà không phải trong chính diện chiến đấu. Trong ánh mắt không cam lòng cùng kiêu kỳ của mấy người, thanh niên hài hước nhìn về phía trần trường, lúc này, người sau còn đang gào khóc vì trúng tên :

“Cảm thấy kì lạ là tại sao ta không trúng kẻ phải không ?”

“Thực ra ta cũng mới chỉ nghi ngờ là ngươi thôi, trần trường đại nhân. Theo báo cáo của trần dân, gần nhất thường xuyên xảy ra một số vụ thiếu nữ bị mất tích. Hơn nửa từ tháng 6 tới tháng 8, trong vòng 3 tháng, tổng cộng 13 hộ gia đình đăng kí đi ra ngoài vô thời hạn, nguy trạng khá lắm chỉ đáng tiếc rằng bốn đại nhân luôn nhạy cảm hơi con số thống kê. Đi lâu như vậy mà một chút thông tin cũng chưa có, nói không có vấn đề cũng không ai tin.”

Tiếng bước chân vội vàng vang lên trong đêm tối cắt đứt cuộc độc thoại của thanh niên, hơi đánh giá một chút người tới, thanh niên vẫn tiếp tục: “Ý tưởng của ta là để từ từ giải quyết, giống như ngày mai chẳng hạn ... Thế nhưng ai bảo các ngươi cũng phản ứng quá nhanh một chút cường độ cũng cao một chút, ta chỉ đành phải đẩy nhanh tiến độ. Thay vì chết từng người một, các ngươi chọn chết cả đám một lúc hay cả đám cùng nhau chết ?”

“Một sơ cấp chiến sĩ học đồ, một cao cấp ám sát giả học đồ, một thi pháp giả học đồ cùng vài bạo dân cho món tráng miệng. Hoặc là đánh bại ta hoặc là chết tại nơi này.” Giờ kiếm chỉ hướng kẻ thù, lúc này Gabriel dị thường hưng phấn. Đã bao lâu rồi không được chiến đấu tận lực, ân, vết sẹo trên má trái của hắn đang bốc cháy vì vui sướng, máu nóng đang chạy chồm trong huyết quản. Hắn cần một trận chiến sinh tử, hắn cần một cơ hội đột phá ranh giới giữa người bình thường và chức nghiệp giả.

Phải biết, khi một chiến chức giả có một hạng chỉ số gấp 2 người bình thường, hắn sẽ trở thành sơ cấp học đồ. Một đường rèn luyện cho tới cao cấp, lúc này học đồ có sức mạnh cũng chỉ đạt gấp 3 lần người bình thường, tối đa là một trường hợp có quái lực bẩm sinh, cực hạn của hắn là gấp 5 người bình thường. Thế nhưng một sơ cấp chức nghiệp giả yếu nhất cũng có thể phát huy ra sức mạnh tương đương với con số này, đây là chênh lệch về cảnh giới.

“Cẩn thận, kỹ xảo cận thân chiến đấu của thằng này là mạnh nhất trong những người ta biết.” Hoi điều chỉnh lại tư thế, ám sát giả học đồ ngưng trọng nhắc nhở đồng bạn mình, lại nghĩ nghĩ một chút, hắn bổ sung : “Không có một trong.”

Mơ hồ, nhóm bạo đồ đã hình thành thế gọng kiếm bao vây lấy thanh niên kỵ sĩ học đồ, bên trái là hơi có vết thương nhẹ chiến sĩ học đồ cùng ám sát giả học đồ, bên phải là 5 người vừa tới.

“Chiến đi.” Hết dài một tiếng, kèm theo âm thanh huýt gió, Gabriel bước nhanh về phía nhóm người vừa tới, mục tiêu là một bạo đồ ăn mặc tương đối hoa lệ. Lời chưa nói xong nhưng kiếm phong đã thẳng tắp đâm về đối thủ còn đang sững sờ.

“Keng”

Đã được hưởng thụ một lần phong cách vô lý của thanh niên kỵ sĩ học đồ, ám sát giả là người phản ứng đầu tiên. Hắn dùng thân pháp đặc thù tăng tốc lao tới, bộc phát toàn bộ sức mạnh đâm dao găm về hướng gáy cùng lưng thanh niên, cho dù phải hi sinh mất thi pháp giả học đồ để đổi lấy tính mạng người trước mắt cũng đáng giá.

Tiếng sắt thép xe rách da thịt vang lên, chiến sĩ học đồ đang xông tới chỉ thấy ánh mắt hoa lên, cùng với tiếng rống giận của đồng bạn, một cánh tay cầm dao găm bay lên cao cao.

“Khốn kiếp.” Ám sát giả học đồ khuôn mặt trở nên tái nhợt, thì ra ngay từ ban đầu đối phương đã đặt mục tiêu là mình. Hắn nghĩ mãi mà không thông tại sao thanh niên có thể bỏ qua thi pháp giả học đồ cùng tên nó uy hiếp mà giết mình trước tiên.

Nắm lấy cơ hội, Gabriel vung vẩy song kiếm triển khai cuồng phong bạo vũ tiến công về phía đối thủ bị thương. Ám sát giả học đồ cũng không dám ngăn cản mà chột vật né tránh lùi về sau, cũng chỉ có thể hi vọng chiến sĩ học đồ có thể cản lại đối phương, từng vết thương ngang dọc cơ thể nhuộm hắc trở thành một huyết nhân.

Lúc này chiến sĩ học đồ mới kịp công tới giải vây, ám sát giả nhanh chóng lùi ra sau nhân cơ hội thờ dốc, chẳng lẽ đây là chênh lệch giữa học đồ được đào tạo chính quy và tự học thành tài như bọn họ sao ?

Đột nhiên, máu tươi vẩy ra, Gabriel tổ hợp song kiếm thành một rồi cao cao giơ lên thực hiện một chiêu bỏ dọc chia đôi chiến sĩ học đồ cùng trọng kiếm thành hai nửa. Sau đó trong con mắt kinh ngạc cùng không cam của ám sát giả học đồ, một thanh trường kiếm ghim cổ hắn vào vách tường.

“Đáng chết, rút cuộc chúng ta trâu chọc đến quái vật gì vậy ?” Đây là ý nghĩ cuối cùng của ám sát giả học đồ khi thấy thanh niên rút ra một đôi kiếm khác từ dưới áo choàng.

Lúc này mới chỉ trôi qua một hô hấp, thi pháp giả học đồ kinh ngạc phát hiện đồng bạn của mình đã bị giết chết hai người. Một dòng nước lạnh lẽo chạy khắp cơ thể từ chân lên tới đầu, cắn răng cố vũ sĩ khí, hắn biết bọn họ đã không có đường lui.

“Giết hắn, nếu không tất cả đều phải chết.” Vừa ra lệnh cho thuộc hạ, thi pháp giả học đồ lấy từ trong túi ra một chút bột phấn, huy sai lên không trung hắc hệt giọng ngâm xướng. Theo chú ngữ khó hiểu và thần bí vang lên, bột phấn quanh hắn từ từ bốc cháy thành 8 quả hỏa cầu lơ lửng xung quanh người, một ngón tay chỉ về phía trước, thi pháp giả dùng âm thanh bình tĩnh nói:

“Đi.” Tựa như tướng quân ra lệnh cho binh sĩ, 8 quả hỏa cầu bay nhanh về phía thân ảnh kỵ sĩ học đồ.

Giải quyết xong ám sát giả, Gabriel thở nhẹ một hơi, hắn cũng không muốn đang toàn tâm toàn ý chiến đấu bị lãng lãng lãng một dao vào gáy, chưa kể tới chất độc là tội kị với các chức nghiệp giả.

Mặc cho mũi tên bắn tới sau lưng, thanh niên từ dưới áo choàng rút ra song kiếm công hướng kẻ thù còn sống. Cũng không có cảnh mũi tên cắm vào da thịt, áo choàng bên ngoài được làm đặc biệt để giảm lực vật bắn tới, cộng thêm với độ dày của trọng giáp, mũi tên bắn ra bởi người bình thường không thể gây chút sát thương nào cho thanh niên. Không phải ngẫu nhiên mà các chiến chức giả đều mơ ước được trở thành kỵ sĩ.

Trước mắt thanh niên là từng quả hỏa cầu lớn bằng nắm đấm, Gabriel cũng biết nếu tiếp trọn chỗ hỏa cầu này, dù hắn không chết cũng lột một lớp da. Dựa vào thân thể tổ chất cường hãn, Gabriel lắc lư thân thể chột trái chột phải né tránh, lại vung kiếm ngang kháng 2 miếng hỏa cầu sau cùng, hắn chặt vật lao ra vù nổ.

Khoảng cách hiện tại giữa hắn và thi pháp giả học đồ là 20 mét, tương đương với một lần xung phong.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Khải Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 6: Trọng Thương

Đêm nay là một đêm không yên tĩnh với cư dân trấn Holm, tiếng nổ vang xen lẫn gào thét đánh thức họ dậy từ trong giấc ngủ. Các căn nhà trong trấn đóng kín mọi cánh cửa, mọi người chỉ có thể im lặng cầu nguyện chiến đấu không lan đến chỗ mình, một vài người bạo gan len lén hé cửa ra xem xét tình hình, một vài người khác thì nguyện rửa bọn họ vệ trấn luôn biết cách biến mất khi trấn dân cần nhất. Về phần đội trưởng hộ vệ trấn, hắn đang cầu nguyện vị kỵ sĩ học đồ ban sáng có thể nghe thấy tiếng vang mà tới điều tra, dù sao thì nghe từ quy mô chiến đấu cũng không phải một đám dân binh với ba chiêu thức mèo què có thể giải quyết.

Như mong muốn của bọn hộ vệ, kỵ sĩ học đồ đại nhân đang ở địa phương chiến đấu, đáng tiếc hắn cũng không có dư lực mà giúp đỡ ai khác.

Khoảng cách giữa song phương là 20 mét, tương đương với một lần xung phong, thế nhưng việc này cũng đồng nghĩa với gánh chịu ít nhất một lần ma pháp, chưa kể tới 4 bạo đồ mắt lom lom bên cạnh. Phải biết một người khi bị dồn tới đường cùng luôn có thể bộc phát ra sức mạnh không thể tưởng tượng, hơn nữa, thanh niên đã hơi mệt sau mấy lần bộc phát.

Hàng trăm ý tưởng lướt nhanh qua đầu, Gabriel cắn răng triển khai bộ pháp lao về phía đối diện.

Trầm thấp chú ngữ vang lên, lại một đợt ma pháp bắn về phía kỵ sĩ học đồ, chỉ thấy gân xanh nổi đầy mặt thi pháp giả khiến hắn nhìn vô cùng dữ tợn : 16 quả hỏa cầu bay tới khóa kín mọi góc độ của thanh niên, không khí nóng bỏng đập vào mặt khiến da dẻ hắn bắt đầu khô nứt. Gabriel chỉ kịp vung lên áo choàng xông tới ngang kháng.

Ngon lửa bao trùm lấy thân ảnh hắn, nổ tung kịch liệt khiến nhóm bạo đồ hơi lùi lại một chút.

“Bắn tên.” Cố nén cơn đau đầu bởi làm phép quá độ, thi pháp giả học đồ ra lệnh cho thuộc hạ, hắn cũng không tin người kia có thể chết dễ dàng như vậy.

“Vút” x4

Không phải tiếng mũi tên bắn ra như mong đợi mà là âm thanh phi đao xé gió mang tới, xuyên qua đám cháy, bốn vết hàn mang lóe lên bay về phía bạo đồ, theo sát ngay sau là thân ảnh kỳ sĩ học đồ.

“Đáng chết, hắn rút cuộc còn có bao nhiêu vũ khí?” Lần đầu tiên kể từ khi hợp tác thi pháp giả mới hiểu được cảm giác của ám sát giả, nhưng lúc này cũng không có nhiều thời gian cho suy nghĩ vẩn vơ, vội vàng vung bột tạo ra một trận lười dao gió, hắn quay đầu lao đảo bỏ chạy.

Từ trong khói bụi lao ra, đập vào mắt Gabriel là vô số lưỡi dao gió bay nhanh tới, cố nén vết thương trên người, hắn vận vẹo thân thể tránh đi chỗ yếu hại. Một bước, hai bước ... ba bước, khoảng cách giữa hai người đang thu ngắn lại nhưng với Gabriel lại vô cùng xa xôi.

Lấy hết sức bình sinh đẩy ngã thi pháp giả học đồ, Gabriel vung kiếm chặt xuống, hình ảnh cuối cùng mà hắn thấy trước khi đánh mất ý thức là khuôn mặt hoảng sợ và đầy máu me của bạo đồ.

“Đại nhân, ngài không sao chứ?”

Giọng nói của thiếu niên tùy tùng vang lên khiến Gabriel lấy lại tinh táo, thanh niên liếc mắt hơi đánh giá xung quanh. Bầu trời vẫn còn tối đen, đôi mắt chỉ có thể nhận biết cảnh tượng nhờ vào ánh sáng từ ma đạo đèn, xem ra thời gian vẫn chưa qua được bao lâu. Địa điểm vẫn là trên con đường lớn nơi Gabriel chiến đấu với nhóm bạo đồ, dưới chân hắn là thi thể không đầu của thi pháp giả, hai bên là 4 tên thuộc hạ: 2 bị xuyên tim, một trúng cổ họng cùng một bị trúng hạ thân đau đớn mà chết. Đằng sau hắn là con đường nằm đen cùng thi thể của 3 tên học đồ.

“Đại nhân, là vị này đã cứu chúng ta.”

Hơi hồi thần lại, Gabriel nhìn về phía tùy tùng của mình: thiếu niên cũng không có vết thương gì lớn, đại khái chỉ bị trúng một kiếm vào tay trái, xem ra là tiểu tử này dùng tay cản kiếm. Bên cạnh hắn là một người mang đầu bông đen, hắn theo thói quen đứng dưới góc khuất của ánh sáng làm Gabriel thiếu chút nữa không nhận ra.

“Người là người phụ trách?”

Gật đầu.

“Cảm ơn, người có thể rời đi.”

Lại một cái gật đầu đáp trả, sau đó người mang đầu bông hòa tan vào bóng tối.

“Đại nhân, vị kia...” Thiếu niên tùy tùng tò mò hỏi, dù sao bất kì người bình thường nào thấy một nhân vật khả nghi như vậy cũng muốn biết là ai.

“Để sau đi tiểu tử.” Gabriel lập tức ngắt lời tùy tùng của mình, thiếu niên còn chưa đủ tư cách biết những thông tin này.

“Vâng, xin tha thứ cho sự tò mò của ta.” Nhận ra mình phạm vào sai lầm cơ bản của một tên tùy tùng, thiếu niên cúi người xin lỗi.

“Tiểu tử, người kia đâu?” Nhận ra thiếu niên tùy tùng đi một mình, Gabriel có linh cảm không lành. Câu hỏi vừa ra khỏi miệng, không khí trở nên dị thường trầm thấp.

“Xin lỗi đại nhân, bạo đồ quá lợi hại, ta không thể bảo vệ được hắn.”

“Ừ.”

Cũng không nói gì hơn, Gabriel quay người về bên phải, ở đó, trấn trưởng mập mạp đang bị trói tứ chi. Không hiểu sao, lúc này cả hai chủ tớ đều liên tưởng đến cảnh heo sắp bị đưa đi mổ thịt.

“Trấn trưởng, ngài có còn gì để nói không?” Rút ra miếng giẻ chặn miệng trấn trưởng, Gabriel bình tĩnh hỏi.

“Đại nhân minh giám, là bọn họ ép ta, ta không có lựa chọn.” Trấn trưởng đại nhân vội vàng cầu xin, hắn biết lúc này quyền sinh sát đều nắm trong tay thanh niên trước mặt.

“Nhân danh luật pháp đế quốc, nhân danh nam tước đại nhân, ta tuyên cáo ngươi tăng trừ đạo cụ cấm, cấu kết với bạo đồ mưu hại công dân đế quốc, nguy tạo dữ liệu, ý đồ ám sát người thi hành công vụ, ân, và nhiều tội danh khác. Phán tội: tử hình.” Tất nhiên trấn trưởng đại nhân cũng không thể nghe được những tội lỗi của mình, hắn đã bị chém đầu ngay từ lúc tuyên cáo bắt đầu được nói, Gabriel cũng không có thói quen chờ đợi kẻ thù. Tuy nhiên, hình thức luôn là phải có đấy.

Khu lưu trữ hồ sơ bừa bãi và hỗn độn, bước nhanh qua xác của vài ba bạo đồ, Gabriel thấy được thi thể của trung niên đại thúc. Đôi mắt tròn to, miệng như đang hò hét điều gì, trên người có hơn chục lỗ máu, hần ngã xuống mà tay vẫn còn nắm chặt thanh kiếm Gabriel đưa. Nằm cạnh hần là thi thể của 2 bạo đồ.

“Tổng cộng 5 bạo đồ, một mình người này giết chết 2, trước khi chết hần bảo ta nhắn cho đại nhân ngài báo thù giúp.”

“Hần là một trấn dân dũng cảm, không sợ cường quyền và bạo lực, biết hi sinh vì người khác.” Gabriel vô cùng đáng tiếc cho trung niên đại thúc, hần là một công chức trong trung tâm hành chính này, phát hiện nghi án mà liều mạng đắc tội với cấp trên.

“Đáng thương vận mệnh của người bình thường, họ yếu đuối vô lực chỉ mặc người khác bài bố bản thân.”

“Người sai rồi, thiếu niên. So với người bình thường, vận mệnh của chức nghiệp giả càng thêm bi thảm, tranh đấu là nhịp điệu của thế giới này. Loài người đáng thương đom đóm chỉ có thể sống 3 ngày, nhưng lại có biết đâu đom đóm đáng thương loài người phải sống quá dài.” Gabriel trầm thấp trả lời, cũng không biết là hướng dẫn thiếu niên tùy tùng hay nói cho chính mình nghe, ánh mắt hần đã không có tiêu cự, trong trí nhớ từng chuyện kiếp trước kiếp này đang nhanh chóng diễn ra khơi gợi nên cảm xúc dị thường phức tạp trong tâm hồn thanh niên. Sau đó thanh niên như hiểu ra điều gì, rồi đột nhiên thở dài một hơi, hần biết mình vừa có đột phá.

“Nhắm mắt đi người xa lạ, ta đã giúp người báo mối thù rồi... ngoài ra, xin lỗi vì đã nghi ngờ mục đích của người.” Nhẹ giọng thì thầm, Gabriel đưa tay ra vuốt mắt người trấn dân, có lẽ hần cũng là người có chuyện xưa nhưng lúc này đã không quan trọng nữa rồi. Một tia dữ tợn cuối cùng trên nét mặt trung niên đại thúc biến mất theo đôi mắt khép lại, hần lặng lẽ nằm đó, an bình tựa như đang ngủ say.

“Nhiệm vụ kết thúc, nên trở về.”

Lại một ngày mới bắt đầu, bình minh tới trong tiếng vó ngựa. Trên con đường phía đông trấn Holm, một nhóm người vội vàng rời đi. Gabriel cười Đạp Phong đi phía trước, toàn thân quần dày đặc băng vải, khôi giáp từng vết nám đen, áo choàng cũng bỏ lại trong trấn. Thế nhưng dù thương tích đầy mình, hần vẫn mặc kệ không chút thuốc thang với lý do rèn luyện khả năng tự khôi bệnh. Tuy nhiên, thiếu niên tùy tùng cảm thấy giống như Gabriel vội vàng đi về thôi, hần âm thầm phỏng đoán đại nhân nhà mình có phải hay không một trạch nam, cũng chưa nghe nói đại nhân đi xa bao giờ.

“Đại nhân, ngài vừa chém giết trấn trưởng, ta nghĩ cũng nên báo cho cấp dưới để bọn họ giải quyết?” Làm một tùy tùng, thiếu niên vẫn không nhận được nhắc nhở chủ nhân của mình, hần hơi hối hận khi xin theo vị đại nhân này, làm việc cũng quá tùy hứng đi.

“Yên tâm, sẽ có người xử lý thay chúng ta.” Gabriel chắc chắn trả lời, mặt thám của lão nam tước luôn có mặt đứng giờ, mấy tên đó chiến đấu thì không ra gì nhưng thu thập thông tin và xử lý hậu quả vẫn là có thể chấp nhận, ít nhất Gabriel đại nhân không có kiên nhẫn làm được mấy thứ đó.

Khi tới là ba người, nhưng khi đi về chỉ còn lại hai, thanh niên cũng không thấy có gì không đúng, từ khi trở thành kỵ sĩ học đồ hần cũng trở nên quen thuộc với cái chết. Mà biết đâu trung niên đại thúc cũng trở thành xuyên việt giả giống hần? Đằng sau lưng, 2 con ngựa chở từng bao vải nặng trĩu hàng hóa, đây là chiến lợi phẩm của nhiệm vụ lần này. Cảm ơn các vị bạo đồ.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Khải Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Q.1 - Chương 7: Biến Cố

Khi hai chủ tớ về đến lâu đài nam tước thì mặt trời đã lên cao. Trong lâu đài, không khí phi thường quái dị, thái độ của người hầu xung quanh tỏ ra khác hẳn với thường ngày. Chưa kịp hỏi xem điều gì xảy ra, một người hầu vội vàng chạy tới trước ngựa, cúi đầu nói với Gabriel:

“Đại nhân, quân gia đại nhân bảo ta nhắn ngài lập tức tới đại sảnh.”

Giao cho thiếu niên tùy tùng chăm sóc vật cưỡi cùng chiến lợi phẩm, Gabriel bước nhanh về tòa nhà trung ương. Phải biết các kỵ sĩ học đồ cũng không thường xuyên bị gọi tới tập hợp ở đại sảnh. Lần gần nhất mà Gabriel còn nhớ là bởi sự kiện một học đồ bị chết khi làm nhiệm vụ, hình như con gấu giết chết hần đang được làm thăm trong một góc nào đó của lâu đài.

Lúc này trong phòng đã có người, tổng cộng bảy kỵ sĩ học đồ ngồi trên ghế, không khí lộ vẻ trầm mặc. Cũng không phải cái loại im lặng lãnh đạm khi ăn uống họp mặt mà là đè nén, im lặng trong đè nén. Dù sao cũng không ai biết được có chuyện gì đã xảy ra.

“A, đây không phải đệ nhất kỵ sĩ học đồ đại nhân sao? Ta lại cứ tưởng là tên ăn mày nào cơ đấy, bộ đồ mới rất tuyệt!” Một người trong nhóm chợt nhìn thấy Gabriel đi tới, lập tức, hần hơi cao giọng kêu lên quái dị, trong âm thanh không che dấu sự giễu cợt cùng hả hê.

“Nếu châm chọc là việc duy nhất mà ngươi có thể làm, vậy ta cũng không ngại giúp ngươi nhớ lại một chút: thế nào là nam nhân khiêu chiến.”

“Hừ, chiến phủ của ta đã khao khát khó nhìn rồi.” Kỵ sĩ học đồ tròn mắt hung hăng nhìn Gabriel. Kể từ lần thất bại đầu tiên cách đây hơn hai năm, thanh niên trước mặt vẫn luôn dè dặt một đầu, đáng ghét hơn là những lần sau hắn cố gắng khiêu chiến càng thất bại thảm hại hơn. Gần đây hắn còn nghe nói bọn người hầu cũng lên lên gọi hắn là vạn năm lão nhị, cho dù những người đó đều bị hắn lấy cớ xử lý nhưng kỵ sĩ học đồ vẫn cảm thấy uy danh của mình đang bị trêu đùa. Tất cả cũng bởi thanh niên trước mặt ban cho.

“Hai người các ngươi thôi đi.” Kỵ sĩ học đồ ngồi ở ghế thứ hai bên phải nhẹ nhàng hô nhỏ cắt đứt màn đấu khẩu của cả hai. Hắn cảm thấy dùng miệng lưỡi cãi nhau với một chức nghiệp giả học đồ là một sự sỉ nhục, tốt nhất và nhanh nhất luôn là tranh luận bằng đao kiếm.

“... Ai có thể nói cho ta biết đã có chuyện gì xảy ra?”

“...”

“Sáng nay ta thấy có sứ giả của đế quốc tới.” Một kỵ sĩ học đồ có nhiệm vụ tuần tra lãnh địa cẩn thận nói, địa vị của hắn thấp nhất trong những người ở đây.

Gian phòng lại chìm vào im lặng, khuôn mặt của bọn học đồ hơi cương cứng sau khi nghe được tin tức, rất khó để đoán được lúc này mỗi người đang nghĩ gì. Ước chừng một lúc sau, lão quân gia mới khoan thai đi đến.

Bước tới bên cạnh ghế chủ vị, lão quân gia lấy ra một bản văn kiện từ trong túi áo rồi trải ra lên trên mặt bàn. Văn kiện làm bằng giấy da, đằng sau có vẽ vô số hoa văn đan xen rất phức tạp, Gabriel biết mỗi loại hoa văn đều có ý nghĩa riêng của chúng nhưng không nhận ra được cái nào. Bất mắt nhất là con dấu đỏ chói của quân bộ phía trên văn kiện, loại con dấu này được sử dụng mà pháp đế đóng dấu, muốn làm giả là gần như không thể.

Đội mọi người đều đã nhìn kỹ văn kiện, lão quân gia mới bắt đầu lên tiếng:

“Các vị, ta rất lấy làm tiếc vì đã chiếm dụng thời gian quý báu của các vị, thế nhưng ta không thể không thông báo một tin tức quan trọng: đế quốc cần đóng góp của các vị. Gần đây biên cảnh phía bắc xuất hiện nhiều nhóm bạo dân, trong đó cũng không thiếu chức nghiệp giả. Theo điều tra từ mật thám, sau lưng những người đó có sự thôi động và ủng hộ của đế quốc láng giềng... Bởi đây là một lần tổng động viên chiến tranh! Đế vương yêu cầu mỗi lĩnh chủ phải cống hiến một phần tư số chức nghiệp giả cùng một nửa số chức nghiệp giả học đồ dưới quyền. Các vị, cộng thêm năm người vắng mặt vì nhiệm vụ, có sáu kỵ sĩ học đồ cần tới chiến trường báo danh.”

Trong căn phòng rộng dành cho kỵ sĩ học đồ, thiếu niên tùy tùng đang ngồi trong góc bảo dưỡng vũ khí cho chủ nhân. Đặt khối giáp vừa được lau sạch sang một bên, hắn lại dùng dầu trơn cùng vải mềm nhẹ nhàng chà lau vũ khí nằm trên giá: hai thanh trường kiếm, một thanh chiến thương, một tấm khiên cùng vài chục thanh phi đao. Trước đây, công việc này Gabriel phải tự làm hoặc nhờ cậy người hầu. Ngoài ra, đáng giá nhắc tới là bộ kiếm tổ hợp mà Gabriel mới lấy ngày hôm qua đã hoàn toàn bị hỏng sau nhiệm vụ lần này... nếu không có một tuần thì đừng hi vọng thợ rèn có thể chế ra được một bộ thứ hai tương tự.

Ở trung tâm gian phòng, Gabriel đang tập bài tập về nhà của ngày hôm nay. Thả người nằm sấp trên một chiếc ghế dài, thân thể hắn trần truồng và xức đầy nước thuốc. Tứ chi của thanh niên buộc từng sợi dây xích to bằng cổ tay, đầu xích nối vào từng khối tạ sắt ước chừng trăm cân, trên lưng lại đặt một khối tạ lớn, Gabriel hô hấp chậm rãi tuân theo một tần suất đặc thù nào đó.

Từ lần đột phá trước, hắn có thể cảm giác thân thể mình ngày càng rõ ràng hơn. Kèm theo cơ bắp không ngừng rung động, một tia nhiệt lưu như có như không sinh ra, nhưng chưa kịp vận chuyển khắp cơ thể đã lập tức tiêu tán, cứ lặp đi lặp lại mấy lần, trừ khiến cơ thể hơi đau đớn ra cũng không có gì biến hóa. Lúc này, trên trán thanh niên đã mồ hôi.

Thở dài một hơi nhỏ ra uest khí, Gabriel kết thúc rèn luyện. Hắn cảm thấy lần đột phá này không liên quan mấy tới sức mạnh thân thể, mà giống như là thăng hoa về mặt linh hồn. Phải biết điều này rất hiếm xảy ra và cũng là truy cầu của phần lớn cao cấp chức nghiệp giả, tuy nhiên, Gabriel hiện tại vẫn chỉ là một học đồ. Nếu có thể, hắn hi vọng có thể rèn luyện ra chiến khí mà không phải những thứ cao xa khác.

“Đại nhân, ngài nghĩ sao về mệnh lệnh lần này?” Thấy chủ nhân mình đã xong công việc, thiếu niên tùy tùng cẩn thận dò hỏi.

“Ngươi nghĩ sao?”

“Ta là tùy tùng của ngài, thừa đại nhân.”

“Ừ.” Hơi đánh giá lại thiếu niên, thanh niên quay đầu bước ra cửa.

Cốc cốc.

“Vào đi.”

Khi Gabriel bước vào, lão nam tước đang cúi người viết gì đó trên bàn làm việc, không đợi thanh niên cất tiếng chào, lão nam tước đã nói:

“Ta biết ngươi sẽ đến.”

“Nam tước đại nhân.”

“Chỉ có 3 người chúng ta ở đây, không cần hình thức.”

“Ông ... lần này ...”

“Ừ, đã bao lâu rồi ta mới được nghe cháu gọi là ông. Haiz, người già thường hay suy nghĩ vẩn vơ.” Cắt ngang lời thanh niên muốn nói, lão nam tước hơi chút cảm khái. Gabriel trên danh nghĩa là con nuôi lão quân gia, thế nhưng tình thương mà kỵ sĩ già dành cho thanh niên cũng không thua kém chút nào bậc nhân của mình. Mỗi lần nhìn thấy thanh niên, lão nhân lại nhớ tới thân ảnh 2 con trai đã khuất.

Cái tên mà lão nam tước dự định cho đứa con thứ ba khi nam tước phu nhân chưa bị bệnh là Gabriel.

“Cầm lấy đi cháu ngoan của ta, đây là món quà của chúng ta cho cháu.” Ra hiệu cho lão quân gia cầm một chiếc hộp sắt đưa cho thanh niên, lão nam tước cũng không ngần đầu lên mà tiếp tục ghi chép. Nhìn thật sâu như thể muốn khắc ghi hình ảnh lão nhân trong đầu, Gabriel nặng nề nhận lấy chiếc hộp. Cúi đầu chào 2 người, hần bước nhanh rời đi.

Khi trong phòng chỉ còn lại hai ông già lớn tuổi, lão nam tước mới hơi ngẩng đầu lên nhìn về phía cửa đã đóng.

“Ngài có thể từ chối hần.”

“Làm như vậy là hủy tiền đồ của hần.”

“Ta biết ngài vẫn luôn muốn hần thừa kế lãnh địa này.”

“Quá thông minh không phải việc gì tốt, ông bạn già của ta.” Dừng lại một chút, lão nam tước thốt thốt : “Đứa nhỏ này là kỵ sĩ học đồ có thiên phú nhất ta từng dạy. Nhưng hần quá nhân từ, hần cố tỏ ra cứng rắn nhưng không nhận ra cứng rắn chỉ là hành động của hần thôi.”

“Chiến trường có thể ma luyện hần; cũng có thể giết chết hần.”

“Chiến tranh là nhịp điệu của thế giới này, làm một chức nghiệp già hần không có quyền lùi bước.”

Lão quân gia hơi mỉm cười, mọi người trong lâu đài luôn nói quân gia là ngoan cố và nghiêm khắc nhưng lại không ai biết : ngoan cố nhất vẫn luôn là nam tước đại nhân. Từ từ rượu lấy ra chai rượu ngon nhất, lão rót đầy hai ly thủy tinh, một cho bản thân và một đưa lão nam tước.

Cong~

Tiếng ly thủy tinh chạm nhau vang lên.

“Lấy danh nghĩa cha nuôi của hần, ta tin tưởng Gabriel sẽ sống sót, hơn nữa khỏe mạnh trở về, chỉ là ...”

“Chỉ là lúc ấy hai lão già chúng ta đã mục xương nơi nào đó rồi phải không?” Lão nam tước uống cạn chén rượu tiếp lời, hai ông già nhìn nhau cười dài, đôi mắt đỏ lên vì say.

“Chúc cho hùng ưng của chúng ta giương cánh bay xa.” Cả hai đồng thanh cao giọng hô, âm thanh vang vọng khắp gian phòng.

Khi Gabriel chuẩn bị xong mọi đồ đạc cho chuyến đi đã là chuyện của 1 tuần sau. Trong khoảng thời gian này không thấy lão nam tước cùng lão quân gia hỏi thăm hay đã động gì tới chuyến hành trình. Thanh niên cũng thức thờ mà im lặng, hần có muôn vàn điều muốn nói với hai vị lão nhân nhưng lại không biết nói như thế nào. Chỉ nháy mắt đã đến lúc rời đi, Gabriel vô cùng hối hận.

Hai chủ tớ cười ngửa lẳng lẳng rời đi, ra tiễn bọn họ chỉ có một vài nữ hầu cùng người quen. Theo thói quen ngược nhìn tháp cao giữa lâu đài hi vọng tìm kiếm thân ảnh hai vị lão nhân nhưng không thấy, Gabriel quay người thúc ngựa rồi đi bắt đầu hành trình dài của mình.

“Nguyện chư vị thần linh phù hộ ngươi.” Cũng không biết là ảo giác hay mơ, hần như nghe thấy giọng nói của lão nam tước văng vẳng bên tai.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Khái Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 8: Bắt Đầu

Vươn vai đuổi người sau hành trình vất vả, Gabriel bắt đầu hơi hồi hận vì không kiếm hai ba hộ vệ cùng đi. Suốt chặng đường, mỗi lần không kiếm được thôn trấn tá túc, hai chủ tớ lại phải hì hụi dựng lều đào hầm để ngủ qua đêm ngoài trời. Thanh niên phi thường hoài niệm giường đá của mình.

Khác với các kỵ sĩ học đồ khác có vài chục tới vài trăm binh lính đi kèm, Gabriel không phải tốn thời gian lo lắng vấn đề triệu tập nhân thủ, thêm vào mục tiêu cần đến cùng năm trong công quốc Phương Bắc dưới quyền đế quốc, bởi vậy hành trình tương đối nhanh chóng.

Ước chừng một tuần sau, hai chủ tớ mới tới được chủ thành Phương Bắc.

Nhìn lên tường thành bằng hắc thạch cao mấy chục mét bao quanh toàn bộ thành phố cùng cửa thành khổng lồ có thể cho 8 lần xe ngựa chạy song song, hai người sững sờ đánh giá công trình hùng vĩ trước mắt. Đây là thành phố lớn nhất vùng biên giới phía bắc, cũng là nơi đặt bộ tổng chỉ huy mà Gabriel cần tới báo danh. Thiếu niên tùy tùng còn may, hẳn ít nhất đã từng theo cha đi buôn bán ở một vài nơi, thế nhưng chủ nhân của hắn thì chính cống là cái đồ lạc hậu thấy vẫn mình.

Mắt tròn to, lông mày không ngừng nhảy múa, mồ hôi đóng mở như muốn nói điều gì, thanh niên nhận thấy hình như mình còn xem thường thế giới này. Dù sao tất cả kiến thức mà hắn biết đến đều là đọc từ sách của lão nam tước. Đây là lần đầu tiên bé ngoan xa nhà.

Nghe nói thế giới này rộng lớn vô cùng, chỉ riêng mảnh đại lục Gabriel đang sống cũng có diện tích tương đương với Trái Đất trong kiếp trước. Nơi đây chinh chiến không ngừng, cứ vài năm lại nghe thấy vương thất này bị diệt vong hay vương quốc kia vừa mới thành lập. Đáng buồn hơn là đôi mắt khắp cả đại lục, không có một đế quốc nào tồn tại được quá một ngàn năm. Phải biết với một thế giới mà tuổi thọ của chức nghiệp giả tính theo chục năm, trăm năm làm đơn vị thì một ngàn năm là quá ngắn ngủi.

Tuy nhiên, có lẽ ở thế giới nào cũng sẽ có một câu nói như thế này : chiến tranh là khởi nguồn của sáng tạo! Thành tựu ma đạo kỹ thuật của thế giới này không thua gì khoa học văn minh trong kiếp trước. Ma đạo kỹ thuật được áp dụng trong mọi mặt của cuộc sống, kể cả người bình thường cũng có thể sử dụng các ma đạo máy móc đơn giản, Gabriel còn phỏng đoán nếu thế giới này không phải quá lớn thì có lẽ mấy thứ như game online hay truyện trên mạng đã tràn ngập từng góc ngách.

Mặt khác, một điều kỳ lạ là mặc dù chiến tranh ở thế giới này diễn ra hàng ngày nhưng cuộc sống của người bình thường cũng không có chút ảnh hưởng nào. Trong khi các chức nghiệp giả cùng binh lính không ngừng chém giết trên chiến trường, ma đạo văn minh vẫn cứ tiếp tục phát triển, bình dân vẫn cứ tiếp tục cuộc sống của họ mà không một ai quấy rầy, nhiều người còn chẳng biết đế vương hiện tại tên là gì. Tất nhiên, điều tiên quyết là những người này phải ở ngoài khu vực chiến trường, bất cứ ai dám sống xung quanh chiến trường thì kết cục của hắn chỉ có thể là đầy tớ hoặc lương thực cho thú dữ.

Chỉ nghĩ tới thôi đã thấy xấu hổ bởi sự ngu muội của bản thân, ai đó vội giục ngựa vào thành, đằng sau hắn là tiếng la ó mắng chửi tên khốn nào cản đường làm ách tắc giao thông.

Dưới ánh sáng phồn hoa luôn tồn tại những góc tối, tiểu tạp dịch là dân bản xứ của thành phố này, hắn sinh ra trong một gia đình bình dân xóm nghèo. Ở nông thôn, chỉ cần nhà người có thể đưa ra một phần đệ trình hợp lý lên phòng hành chính, trấn trưởng sẽ không do dự vung bút ban phát cho người một mảnh đất để canh tác. Trong khi ở thành phố, kiếm một phần công tác là rất khó, mỗi phần lương tốt luôn đòi hỏi sự cạnh tranh của hàng chục thí sinh.

“So ra quá dễ để nói ở đâu sống dễ dàng hơn, ấy vậy mà người ta vẫn cứ đua nhau lên thành phố.” Đây luôn là câu nói cửa miệng của tiểu tạp dịch khi bình luận về cuộc sống hiện tại của bản thân. Mặc dù chính hắn cũng biết đây là nói nhảm, một gia đình nghèo trong thành phố cũng có thể tận hưởng những tiện ích không bao giờ tìm thấy ở nông thôn.

Cha mẹ tiểu tạp dịch thuộc về nhóm không có công ăn việc làm ổn định, tiền lương cũng đủ để nuôi sống hai đứa con, thế nhưng cũng chỉ là vừa đủ để trang trải ăn học thôi, dù sao ước mơ đối với xóm nghèo luôn là một món hàng xa xỉ. Có người nói trẻ con nhà nghèo luôn trưởng thành sớm, tiểu tạp dịch cũng không ngoại lệ, mới chỉ mười mấy tuổi nhưng hắn đã bắt đầu đi làm thêm cho một quán rượu trong thành phố, hơn nữa không như những bạn cùng lứa khác chỉ biết vui đùa, hắn bây giờ đã là người có chí hướng. Ước mơ của tiểu tạp dịch là trở thành một chức nghiệp giả giống như các vị khách nhân trong quán rượu.

Đặc biệt khi gần đây trong thành có thật nhiều chức nghiệp giả đi lại, tiểu tạp dịch nghe chủ quán nói rằng sắp có chiến tranh diễn ra ở phương bắc, tuy nhiên cách đây bao xa thì hắn cũng không rõ, giáo viên địa lý không nói. Và lại điều này cũng chẳng ảnh hưởng gì tới hắn, tiểu tạp dịch chỉ biết rằng nhiều người tới nghĩa là nhiều thêm một khoản thu nhập, mà biết đâu đây, có vị chức nghiệp giả đại nhân nào nhìn trúng tư chất và thu hắn làm tùy tùng thì sao?

Trời mới về chiều, còn một quãng thời gian mới tới ca trực của hắn ở quán rượu, bởi vậy tiểu tạp dịch quyết định tới trước cửa thành tìm kiếm một vài khách hàng tiềm năng.

Lúc này có hai khách nhân vừa xuyên qua cổng thành, chỉ một cái liếc mắt tiểu tạp dịch đã biết : mùa xuân của hắn tới. Đi phía trước nhất là một thanh niên kỵ sĩ tóc vàng mắt đỏ, khuôn mặt điển trai hấp dẫn hầu hết các ánh mắt của các thiếu nữ trên đường. Hơi tụt đằng sau hắn là một thiếu niên môi hồng răng trắng, lại thêm tóc đen mắt đen khiến khí chất của hắn ít đi một phần nghịch ngợm mà thêm một phần lẳng động. Ân, hai người này có thể so sánh với mấy tên phục vụ trong quán rượu dành cho các quý bà được rồi, hơn nữa, quan trọng là bọn họ có tiền.

Hơi chau mày lại đầu tóc, lại ngửa người lên một chút để trông cho cao, hắn lễ phép đi tới bên cạnh chiến mã : “Đại nhân, ngài cần người dẫn đường không?”

Đang đảo mắt ngó nghiêng lung tung nhìn chỗ này một tí chỗ kia một chút, cũng không nhận ra rằng hành động tò mò của hắn đã phá vỡ hình tượng bản thân trong lòng các thiếu nữ, thanh niên hai lứa có thể nghe thấy tiếng thở dài không ngừng nhỏ nhẹ truyền tới từ hai bên đường.

“Khốn khiếp, tại sao phải thở dài ngao ngán, trông ta như vậy đáng thất vọng sao?” Luôn nhắc nhở mình phải bình tĩnh nhưng Gabriel vẫn không chịu được mà thấp giọng lầm bầm, dù sao đây là phản ứng của mỗi giống đực bình thường khi bị đá kích từ khác phái. Đột nhiên một âm thanh yếu ớt vang lên cắt đứt thanh niên tự kỷ:

“Đại nhân, ngài cần người dẫn đường không?”

Hơi liếc nhìn về phía âm thanh phát ra, một thiếu niên đứng đó, mắt xanh cùng mái tóc bù xù màu hạt dẻ, làn da hắn hơi ngăm đen bởi phơi nắng quá nhiều. Thiếu niên ăn mặc đơn sơ nhưng rất sạch sẽ, bộ quần rộng thùng thình trên thân thể đơn bạc làm hắn trông có vẻ gầy yếu. Chỉ là ánh mắt hắn trông rất chân thành khiến người nghe không khỏi tin tưởng những lời hắn nói.

“Người được không?”

“Đại nhân có thể yên tâm, tiểu nhân từ nhỏ đã sống ở thành phố này nên hiểu rõ mọi đường ngang ngõ tắt ở đây, tin tưởng phục vụ của tiểu nhân sẽ làm ngài hài lòng.” Lại nhìn thanh niên trước mặt đánh giá đáng người mình, tiểu tạp dịch trong lòng cảm thấy khá bất an, ai biết được vị đại nhân này có hay không đặc thù yêu thích, bởi vậy hắn vội vàng nói tiếp: “Hơn nữa, nếu ngài cần được đặc thù phục vụ, tiểu nhân cũng có thể giới thiệu cho ngài mấy chỗ rất tuyệt, cam đoan dịch vụ tốt giá cả phải chăng.”

Theo đề nghị của tiểu tạp dịch, hai chủ tớ gửi đồ đạc và hành lý trong một khách sạn ven đường. Phòng ốc sạch sẽ, phục vụ tận tâm mà giá cũng không đắt, nói chung, kỳ sĩ học đồ đại nhân hài lòng bởi phòng nghỉ, tiểu tạp dịch hài lòng về tiền thưởng. Sắp xếp xong mọi việc thì thời gian đã là buổi tối, thế nhưng không khí còn náo nhiệt gấp mấy lần lúc chiều, dưới ánh sáng long lanh của ma đạo đèn, người dân thành phố bắt đầu một tối cuồng hoan sau ngày làm việc mệt nhọc.

Vừa tản bộ tận hưởng không khí náo nhiệt nơi đất lạ, Gabriel vừa nghe tiểu tạp dịch giới thiệu:

“Đại nhân, thành phố này chia làm lâu đài trung tâm nơi công tước đại nhân ở cùng 3 khu vực chính: Vòng ngoài cùng bao gồm xóm dân nghèo, chợ đen, đấu trường, sông bạc, tiệm rèn... Trong đó, một số nơi như quán rượu hay sông bạc chỉ mở cửa khi trời tối. Vòng giữa chiếm diện tích lớn nhất, tuy nhiên phần lớn là nơi ở của người dân cùng cửa hàng. Vòng trong cùng là khu biệt thự của các quý tộc đại nhân cùng trụ sở hành chính, chỉ có những người có thân phận nhất định hoặc có giấy tờ cho phép mới được vào nơi đó.”

“Thân phận nhất định ví dụ như?”

“Thưa, ví dụ như chức nghiệp giả tôn quý giống như ngài, quý tộc, quan viên đế quốc, phú thương có tài sản nhất định...”

“Được rồi, tiểu tử, nói cho ta biết tối nay chúng ta nên tới đâu?”

“Đại nhân là chức nghiệp giả, tiểu nhân nghĩ ngài trước hết có thể thử tới chợ đêm tìm vận may, cũng có rất nhiều chức nghiệp giả đại nhân tới đó buôn bán trao đổi.” Hơi đoán được tính cách của vị khách hàng này, tiểu tạp dịch mạnh dạn đề nghị.

Nằm ở vòng ngoài của thành phố, khu chợ đêm còn có một tên gọi khác là chợ đen. Ở đây bán mọi thứ người có thể nghĩ tới và mua mọi thứ người có thể cảm ra, tất nhiên là kể cả nhân mạng. Muốn giao dịch ở chợ đêm thì tiền bạc, khả năng quan sát và võ lực đều vô cùng cần thiết... hơn nữa, một thứ cũng không thể thiếu, đây là những gì Gabriel học được thông qua tiểu thuyết kỳ sĩ.

Trên thực tế, chợ đêm cũng không hắc ám như thanh niên hai lứa tưởng tượng, dưới ánh đèn mập mờ và đủ mọi màu sắc, từng sạp hàng được bày biện trên mặt đất, hàng hóa thì kiểu dáng phồn đa: từ vũ khí khôi giáp đến khoáng thạch nước thuốc, trăm thứ đủ cả, đáng tiếc là toàn loại cấp thấp.

“Đại nhân, bọn họ chỉ bày một số thứ phẩm chất bình thường ở bên ngoài, muốn tìm hàng cao cấp hơn chỉ có trực tiếp giao dịch hoặc đến các cửa hàng.” Thấy Gabriel lộ vẻ thất vọng, tiểu tạp dịch lập tức trấn an.

“Ừ, vậy chúng ta cứ đi dạo chút đã.”

Đi theo tiểu tạp dịch, hai chủ tớ Gabriel tò mò đánh giá những món đồ xung quanh, tất nhiên, Gabriel sẽ đánh giá để thiếu niên tùy tùng mặc cả. Thanh niên cảm thấy mình thật sáng suốt khi thu nhận tùy tùng nhỏ này.

Chợt, rất tự nhiên, thanh niên dừng lại bước chân, hắn thấy một cửa tiệm kì quái. Với 20 mét mặt tiền, gồm 3 tầng lầu cùng phong cách phục cổ, cửa hàng trông cũng không khác gì với các cửa hiệu bên cạnh. Thế nhưng, nói nó kì quái cũng không phải doán mò: một tấm màn đen được treo trước lối vào thay cho cánh cửa, khó hiểu hơn là dù tấm màn rất mỏng nhưng với thị lực của thanh niên vẫn không thể nhìn xuyên qua. Phía trên cửa là tấm bảng đề tên cửa hàng “Mời khách nhân dừng bước”, phải nói càng giống một lời mời hơn là một cái tên.

Như có gì thúc đẩy, Gabriel sai bước tiến vào.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Khái Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 9: Trong Cửa Hàng

Đưa tay vén tấm màn đen rồi cúi người xuyên qua, thanh niên như bước vào một không gian khác, trái ngược với không khí ồn ào náo nhiệt của chợ đêm bên ngoài, bên trong quá yên tĩnh.

Cửa hàng thoạt nhìn giống như một hành lang rộng rãi, với chiều rộng 20 mét và chiều dài khoảng 100 mét, nơi đây bày đầy các dãy tủ bằng bạch thạch, lại kết hợp cùng màu trắng chủ đạo của gian phòng đem tới cho khách hàng ấn tượng sạch sẽ và thuần khiết.

Mỗi chiếc tủ cao ước chừng 5 mét được nối thẳng tắp từ sàn nhà lên tới trần, xen kẽ giữa chúng là những lối đi rộng vừa đủ cho một làn xe ngựa. Tủ được lắp kín từ ngang hông thanh niên trở xuống, phía trên chứa đầy các bộ sách khác nhau, số lượng khổng lồ khiến Gabriel cứ ngỡ bản thân bước nhầm vào thư viện. Thật khó khăn khi tưởng tượng một cửa hàng ở chợ đêm lại có thể bán những thứ nội hàm như sách.

Quý dị hơn là cả cửa hàng lớn như vậy không có lấy một người phục vụ... ngoại trừ người đàn ông có vẻ như là quản lý đang ngồi trên chiếc ghế duy nhất ở cuối hành lang. Thế nhưng xem ra vị quản lý này cũng chẳng buồn ra ngoài cửa đón khách.

Thuận tay lấy một quyển sách trên giá xuống, Gabriel mới nhận ra mặc dù số lượng sách rất nhiều, màu sắc và kiểu dáng khá phồn đa nhưng lại không có một quyển có chữ viết hay tiêu đề ghi bên trên. Thử lật vài trang, thanh niên phát hiện cả cuốn sách như dính chặt làm một khối, như có một tầng khóa vô hình ngăn cản sách bị mở.

Rùng mình một cái, không biết từ khi nào mồ hôi lạnh đã ướt nhẹp tay hắn. Hiện tại trong mắt của thanh niên, màu trắng của không gian xung quanh đã mất hết vẻ thần thánh trang nghiêm, sắc trắng ấy càng giống như màu trắng ngà tái nhợt của xương cốt. Gabriel nghĩ mình nên sửa lại nhận xét: “quý dị” không còn đủ để hình dung nơi này, phải là “quá đáng sợ”!

Thanh niên vội buông sách đi ra ngoài, hắn muốn hỏi một chút tiểu tạp dịch về thông tin của cửa hàng, nếu có thể tốt nhất vĩnh viễn không trở lại đây. Thế nhưng khi hắn xoay người lại thì chỉ thấy lối vào đã biến mất từ lúc nào mà không hề hay biết, phía sau lưng là vô tận hành lang đầy tủ sách...

Mí mắt nhảy nháy, Gabriel cố gắng tự nhắc nhở phải trấn tĩnh, ừ, trấn tĩnh được mới là lạ. Nuốt nước bọt, chút lý trí cuối cùng của thanh niên nói cho hắn biết nên đi tìm câu trả lời từ người kia. Đánh bạo đi về phía trước, đôi mắt cẩn thận quan sát từng li từng tí xung quanh như thể sợ hãi có vật gì đột nhiên lao tới, Gabriel hơi hồi hộp vì chỉ đem theo một thanh dao găm phòng thân.

Hiển nhiên lo lắng thường là chính xác, khi thấy rõ ràng đáng sợ người đàn ông, Gabriel không thể không dừng lại. Người đàn ông, không, bây giờ nên gọi nó là sinh vật, đang bình tĩnh trông hướng thanh niên, toàn thân nó được bao phủ bởi từng vòng băng vải màu trắng, từ đầu cho tới chân. Xuyên thấu qua khe hở của lớp vải vóc bên ngoài, từng luồng khói xám được phun ra nuốt vào như thể đang hô hấp, khí lưu màu xám nhạt dây dưa với nhau rồi quấn quanh thân thể khiến thân ảnh nó lộ vẻ mờ mịt hư ảo. Đây cũng là lý do tại sao cho tới khi lại gần Gabriel mới nhìn ra hình dáng thực sự của sinh vật.

Tuy hơi hoảng sợ bởi điều không biết trước mắt, thế nhưng thanh niên vẫn kiên định đi tới, về phần lý do vì sao thì... có vẻ như sinh vật khói xám còn chưa có ý định làm thịt hắn. Thu dao găm vào ống tay áo, Gabriel lấy hết can đảm tiến lên thử trao đổi cùng đối phương.

Còn chưa kịp hỏi thăm, một giọng nói trực tiếp vang lên bên tai hắn, thanh âm ken két tựa như tiếng sắt thép cọ vào nhau, nghe rất chói tai và khủng bố. Tuy nhiên, đáng mừng là nội dung mà bóng xám muốn truyền đạt thì hoàn toàn trái ngược:

“Hoan nghênh viếng thăm, chàng trai trẻ.”

“Chào... chào ngài.” Hơi trù trừ một lúc, Gabriel quyết định đáp lễ, dù sao bóng xám cũng không tỏ ra ác ý.

“Đã lâu lắm rồi mới thấy một người còn chút trấn định, mấy tên tới trước thua xa chàng trai trẻ. Bọn họ vừa nhìn thấy hình dáng của ta liền giờ vũ khí hô đánh hô giết, thật mất hết hình tượng. Chàng trai trẻ rất tốt, ta quyết định để chàng trai trẻ cầm một bộ sách ở đây.”

“Trước hết có thể nói cho ta biết kết cục của mấy người tới trước không? Còn nữa, nơi đây là chỗ nào?”

“Chàng trai trẻ hỏi quá nhiều, ta ngại trả lời, chàng trai trẻ tự đoán đi.”

Sinh vật hơi nghiêng mặt đi chỗ khác, hình như nó đang dỗi.

“Xin lỗi vì làm ngài phật lòng, ta không cố ý.”

“Ta không dỗi chỉ đang... trầm tư thôi.”

Gabriel cảm thấy bóng xám trước mặt rất buồn cười, tựa như một đứa trẻ vậy. Đáng tiếc hắn cũng không hiểu cách chơi với trẻ con.

“Một câu hỏi không tính là nhiều chứ?”

“... Vẫn tính.”

“Vậy theo ngài thế nào là ít?”

“Nửa câu.”

“Nhưng chẳng phải ngài vừa trả lời ta hai câu sao?”

“Gư... này là này, không tính.”

“Ngài ăn gian.”

“...Được rồi, hỏi đi.”

“Xin hỏi đây là chỗ nào?”

“Nơi đây tất nhiên là cửa hàng.”

Nó đơn giản trả lời qua loa thanh niên, lại đổi. Đang lúc Gabriel định đào sâu bức cung thì đối phương có vẻ như nhận được lời nhắn của ai đó, nó quay sang nói nhanh với thanh niên :

“Đừng bắn khoả nữa chàng trai trẻ, chọn một bộ sách đi. Mời nhanh nhanh lên, chủ nhân đang đợi chàng trai trẻ.”

Hơi thất vọng vì không lấy được thông tin gì hữu dụng từ sinh vật kì lạ, Gabriel cảm thấy tốt nhất vẫn nên làm theo lời nó. Đợi đến khi gặp vị chủ nhân kia, có lẽ mọi nghi vấn của hắn sẽ được giải đáp. Quay đầu lại đi về chỗ tủ sách, thanh niên bắt đầu tỉ mỉ xem xét từng cuốn sách. Cũng không có gì phải bắn khoả quá lâu, dù sao các quyển sách ở đây đều không có một chút văn tự ghi bên trên, càng không thể mở ra để xem nội dung, đặc điểm để phân biệt chúng là kích cỡ, hình dáng và màu sắc.

Gabriel để ý một quyển sách màu nhũ bạch, cũng không rõ chất liệu của trang sách làm bằng gì : mềm mại như lụa, bền chắc như kim loại, hơi dùng ngón tay gõ vào bìa sách vang lên âm thanh lộp cộp giống như gõ vào đá. Cuốn sách khá to, bề mặt ước chừng tương đương với diện tích tấm khiên mà Gabriel hay dùng, thế nhưng nó không hề nặng chút nào, cả trọng lượng của cuốn sách dày cộp chỉ bằng một cốc trà. Quan trọng nhất là xung quanh cuốn sách bao phủ một lớp hào quang mỏng màu bạc trông vô cùng trang nghiêm và cao quý.

Đang lúc Gabriel định đưa tay cầm cuốn sách, giọng nói ken két của sinh vật đột nhiên vang lên bên tai hắn :

“Quên không nhắc nhở chàng trai trẻ, một số bộ sách có thể quyết định người đọc, vậy nên xin chú ý lựa chọn.”

Nghe thế, thanh niên vội rút tay về, trong lòng không ngừng mắng sinh vật làm ăn tắc trách. Hiển nhiên đây là trả thù chuyện ban nãy. Ai biết được nếu quyển sách không tuyển trúng mình thì kết quả sẽ ra sao? Có lẽ không đọc được đã là kết quả tốt nhất !

“Xin hỏi ta phải làm thế nào để biết bộ sách có thích hợp mình hay không?”

“Cảm nhận~ cảm nhận đi chàng trai trẻ.”

“Chết tiệt ...ta lại không phải thi pháp giả.” Tất nhiên, được nói ra chỉ có vẻ sau mà thôi, Gabriel cũng không dám thật chửi bóng xám.

“Cảm nhận của thi pháp giả và cảm nhận này là khác nhau, nhắm mắt bình tâm lại cảm nhận đi chàng trai trẻ.”

Biết đôi co với đối phương là vô dụng, Gabriel quyết định làm theo lời nó. Hắn khoanh chân ngồi xuống, nhắm mắt tĩnh tâm cảm nhận không gian.

Gabriel chìm vào một mảng đen nhánh, không có xúc cảm, không có mùi vị, chỉ có tiếng hít thở nhẹ nhàng và đều đều của bản thân.

Một hô hấp.

Hai hô hấp.

...

Mười bảy hô hấp.

...

Ba mươi chín hô hấp.

Khi thanh niên hơi mất kiên nhẫn thì xung quanh chợt xuất hiện lăm lăm các điểm sáng. Kì lạ là dù hai mắt đang đóng chặt nhưng thanh niên vẫn có thể thấy những điểm sáng ấy đang lớn dần lên thành những quả cầu ánh sáng : kích cỡ và màu sắc của chúng đều không đồng nhất.

Tôi hồ hập thứ một trăm, từ các quả cầu ánh sáng bắt đầu có âm thanh rừ rừ trực tiếp truyền vào tai thanh niên, có giọng nói trầm ồm của trung niên nhân, có thanh âm bông bột của tuổi trẻ, cổ phác của trưởng giả, nhu mì của thiếu nữ hay gào thét của cuồng đồ... Âm thanh vô cùng hỗn loạn nhưng không hiểu tại sao Gabriel vẫn có thể phân biệt được chúng phát ra từ vị trí nào.

Trước mặt thanh niên, cuốn sách ban nãy định chọn cũng hóa thành một điểm sáng, đây là một trong những nguồn sáng to lớn nhất. Nó nói với thanh niên rằng :

“Nắm giữ ta. Ta đem cho ngươi sức mạnh thủ hộ hiện tại, ta ban cho ngươi quyền năng thanh tẩy tương lai.”

Cảm nhận cuốn sách rất phù hợp với chí hướng của mình nhưng Gabriel cũng không lập tức quyết định, hắn tiếp tục tập trung cảm nhận xung quanh. Trong tai thanh niên không ngừng vang lên muôn vàn cảm dỗ :

“Mở ra ta. Ta mang cho ngươi ánh sáng chân thật, ta tặng cho ngươi sinh mệnh vĩnh hằng.”

“Lựa chọn ta. Ta là lực lượng tối thượng, ý chí của ta phán quyết chúng sinh.”

“Cầm lấy ta, mở ra hỗn độn. Thế giới hình thành từ hỗn độn và sẽ quy về với hỗn độn.”

...

Thủ vững bản tâm, ý thức của thanh niên tiếp tục phiêu lưu tìm kiếm. Ở một phương hướng khác, hắn phát hiện một nguồn sáng kích cỡ bình thường nhưng vô cùng chói mắt. Nó im lìm nằm đó, không phát ra dù chỉ một lời mời, nếu không phải ánh sáng chói mắt như có như không thả ra thì thanh niên đã bỏ qua cuốn sách.

Hơi trù trù, thanh niên vẫn quyết định lựa chọn cuốn sách im lặng, lý trí nói cho thanh niên rằng cuốn sách nhũ bạch là cường đại nhất, thế nhưng Gabriel vẫn thích ưu tiên cho thứ phù hợp với bản thân hơn.

Ý niệm mới hơi động, Gabriel lập tức được dịch chuyển tới vị trí nguồn sáng chói mắt. Mặc kệ hàng trăm thanh âm vẫn quanh quẩn bên tai, khi thanh niên mở mắt, không gian quy về yên tĩnh. Nhìn về vị trí của ánh sáng, thanh niên thấy một cuốn sách màu xám có kích cỡ vừa đủ để ôm vào lòng, hoa văn trên sách trông rất cổ xưa nhưng bìa sách lại mới tinh, không có dù chỉ một chút vết tích của thời gian. Bên phải nó là sáu cuốn sách hình dáng tương tự, chỉ có chút khác biệt rất nhỏ trên hoa văn của mỗi cuốn. Tổng cộng bảy cuốn sách hợp lại thành một bộ.

Rút ra cuốn sách mà mình chọn, Gabriel quay về chỗ sinh vật kì quái. Cũng không còn nói nhảm khi thấy thanh niên, sau lưng nó từ từ hiện ra một cầu thang xoắn ốc :

“Mời chàng trai trẻ lên trên lầu, chủ nhân đang đợi.”

Chậm rãi bước trên cầu thang, Gabriel lên tới lầu hai, trái ngược với sắc trắng của lầu dưới, màu sắc chủ đạo của tầng này là đen. Sắc đen ở đây cũng không phải đen của hắc thạch hay màu đen của bóng tối, màu đen ở đây cho Gabriel cảm giác như đang đứng giữa tình không vô ngần và điểm sáng trước mắt là vì sao duy nhất. Trong căn phòng trống trải, chỉ có duy nhất một người, thân ảnh hần mỏng lung mờ ảo, tuy nhiên không phải là loại mỏng lung mờ ảo của sinh vật tầng dưới.

Rõ ràng người đàn ông đang đứng trước mặt Gabriel, thanh niên cũng có thể thấy rõ ràng từng chi tiết trên khuôn mặt đối diện, nhưng chỉ cần một hô hấp sau hắn sẽ lại lập tức quên mất hình ảnh như thể trí nhớ của hắn không xứng để ghi nhớ người này.

“Xin chào, chàng trai trẻ. Tự giới thiệu, ta là chủ nhân nơi này, cậu có thể gọi ta là vận mệnh học giả”

“Chào ngài, tôi tên là Gabriel” Ngập ngừng một chút, thanh niên bổ sung “Tôi không có họ.”

“Không cần cảm thấy xấu hổ, với chúng ta, có họ hay không đều giống nhau cả. Trước hết cho ta xin lỗi vì phiền toái mà người gác cổng gây ra, nó còn nhỏ và rất thích đùa.”

“Không có gì, dù sao thì tôi cũng không có thiệt hại.”

“Vậy ta xin cảm ơn sự rộng lượng của khách nhân. Chắc cậu đang có rất nhiều nghi hoặc, hãy để ta giải thích lý do mà cậu được mời tới đi.”

“Mời? Tôi nghĩ mình tự nguyện đi vào đấy chứ.” Dù nói như thế nhưng Gabriel tin chắc đối phương đã sử dụng phép thuật gì đó lên người mình, có thể là tâm trí hay tinh thần phép thuật. Tuy rằng thái độ xin lỗi của người đàn ông phi thường thành khẩn nhưng thanh niên vẫn hơi bức bối vì bị ám toán.

“Cửa hàng này...” Vừa nói học giả vừa gõ lên chiếc bàn trước mặt, cũng không rõ làm như thế nào mà chiếc bàn có thể đột nhiên xuất hiện. “...được ta mở ra cũng được một thời gian. Ta có thói quen sưu tầm kiến thức về vận mệnh mỗi người, bởi vậy sáng tạo nên nó để đón tiếp những người có vận mệnh mà mình chưa bao giờ gặp. Trong cửa hàng đặt một vài thiết kế nho nhỏ, chỉ cần là người hữu duyên sẽ bị thu hút mà không tự chủ bước vào, mặt khác, trong mắt những người còn lại, vị trí của cửa hàng sẽ có thể là một con hẻm nhỏ hay một gốc cây, hòn đá.”

“Theo ý ngài thì tôi là một người có vận mệnh đặc biệt.”

“Ừm, chỉ cần cậu có thể vào đây, vậy vận mệnh của cậu sẽ là loại mà ta chưa từng được gặp. Gần đây, khách nhân của cửa hàng ta cũng càng ngày càng ít.”

Hơi than thở về tình trạng làm ăn, học giả lật ngược mu bàn tay biến ra một chiếc ghế ở bên cạnh Gabriel, sau đó hất ra hiệu cho thanh niên ngồi xuống. Không biết có phải trùng hợp hay không mà chiếc ghế này giống hệt chiếc Gabriel hay ngồi ở lâu đài nam tước :

“Mời ngồi xuống tiểu khách nhân của ta, ta nghĩ chúng ta nên vừa thực hiện giao dịch vừa nói chuyện phiếm, như vậy hiệu suất công việc sẽ cao hơn không phải sao?”

“Giao dịch?”

“Tất nhiên, nơi đây là cửa hàng, cũng không phải ổ cướp, ta có tiếng là giao dịch công bình trong đám bạn bè.” Ngắn gọn trả lời Gabriel, trong giọng nói của học giả hơi mang chút tự hào.

“Ban nãy ngài nói đến vận mệnh, vậy ngài muốn mua vận mệnh của tôi?” Gabriel cẩn thận dục dục hỏi.

“Không không, cậu hiểu sai ý ta, sinh linh sẽ không tồn tại nếu không có vận mệnh, ta cũng không muốn xóa sạch cậu. Ta chỉ muốn xem xét một chút vận mệnh của cậu mà thôi, tất nhiên ta sẽ trả cho cậu thù lao xứng đáng.”

“Yên tâm, lấy danh nghĩa của vận mệnh học giả, ta bảo đảm không có gì nguy hiểm.”

“... Mời ngài.”

“Thả lỏng.”

Theo âm thanh của vận mệnh học giả, Gabriel cảm thấy ý thức bắt đầu mờ mịt, linh hồn hân như phiêu ra khỏi thể xác. Nó cứ phiêu phù trong hư không một năm, hai năm có lẽ đã qua hàng trăm năm, hư không tựa như không có điểm cuối, không có cây hoa lá chim muôn tấu thú, tất cả chỉ có bóng đêm. Theo thời gian dần trôi, linh hồn ngày càng trở nên mạnh mẽ thế nhưng nó vẫn không thể thoát khỏi lao tù, cả thế giới chỉ có mình nó cô độc tồn tại. Thế rồi đột nhiên nó thấy một tia sáng lóe lên, linh hồn mừng như điên bay về hướng hi vọng. Nhanh, nhanh hơn nữa, linh hồn điên cuồng lao ra!

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Khái Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 10: Vận Mệnh

Gabriel hồi thần lại, hân nhớ sau khi đồng ý cho chủ cửa hàng xem vận mệnh của mình, linh hồn như bị giam trong hư không, còn ý thức bị chìm vào quên lãng, rất lâu... rất lâu.

Trong khoảng thời không ấy, linh hồn hân không ngừng phát triển, không ngừng tiến hóa, thanh niên cảm thấy mình đã tiến bộ hơn trước rất nhiều. Lần đột phá gần đây nhất cũng không có phát giác ra chút gì đặc biệt, thế nhưng lần này, Gabriel có thể rõ ràng cảm thấy mình đang vươn gần tới quy tắc của thế giới. Cảm giác ấy rất khó diễn tả, nói chuẩn xác hơn chính là bản thân cùng thế giới hòa làm một thể nhưng lại lẫn nhau độc lập.

Thoáng cảm nhận tình trạng thân thể, Gabriel hơi ngửa đầu lên, đập vào mắt thanh niên là khuôn mặt tươi cười của chủ cửa hàng.

“... Xin hỏi, đã trải qua bao lâu rồi?”

“Không lâu, mới chỉ một hô hấp.”

“Tôi đã làm một giấc mộng.”

“Không phải mộng, là ta tạm thời phong ấn linh hồn cậu lại để tiện cho xem xét. Mời thông cảm cho ta, chàng trai trẻ, phải biết sớm chạm tới vận mệnh chỉ có hại mà vô lợi với cấp thấp chức nghiệp giả.”

“Hơn nữa, trải qua nghi thức ban nãy, linh hồn bốn nguyên của cậu cũng đã đạt được đầy đủ chỗ tốt, tin tưởng điều này sẽ giúp ích cho tương lai phát triển của cậu.”

“Tôn kính học giả, ngài có thể giải thích đôi chút về linh hồn cho tôi được không?” Gabriel cung kính thỉnh giáo cường giả đối diện, có thể được một cao cấp chức nghiệp giả chỉ giáo là một cơ hội khó được, quan trọng nhất là vị chức nghiệp giả này tâm tình đang rất tốt.

“Lần này ta rất hài lòng, vận mệnh chủ tinh của cậu là một trong số những loại đặc biệt nhất ta từng thấy. Bởi vậy, ta quyết định ngoại ngạch trả lời ba câu

hỏi.” Hồi ngừng lại để khách nhân tiêu hóa thông tin, học giả tiếp tục: “Bạn vẫn muốn hỏi vấn đề vừa rồi?”

“VẬY... xin cho phép tôi hỏi lại.” Hít sâu một hơi, tổ hợp lại ngôn từ, thanh niên nói: “Xin ngài hãy nói cho tôi biết thế nào là chức nghiệp giả?”

“Câu hỏi rất sáng suốt, làm một học đồ, cậu nên hiểu rõ về tương lai mà mình muốn trở thành. Haiz, thế nên ta vẫn phản đối chế độ thống trị hiện nay, cái gì cũng ần ần núp núp, làm sao xã hội phát triển được? Ừm, không ngại nghe ta kể chút chuyện xưa chứ?”

“Ngài là chủ nhân ở đây.”

Theo câu trả lời của Gabriel, màu đen xung quanh chợt sáng bừng lên, từng luồng sáng phân ra hợp vào biến đổi thành muôn hình muôn vẻ. Từng hình ảnh hiện lên rồi lại biến mất theo âm thanh của học giả, thanh niên cảm thấy vị chủ cửa hàng này rất có thiên phú làm giáo viên ... kể chuyện.

“Ngày xưa ngày xưa, đã lâu lắm rồi, thừa sơ khai khi Thế Giới mới tạo nên con người, xung quanh chúng ta là vô vàn thú dữ và dị tộc cường đại: có cự tượng bốn ngà chống đỡ bầu trời, có cự long tám cánh bay lượn trong hư không, có trường xà xò xuyến trăm ngàn vị diện, có hỏa mã chín chân đồng thọ cùng mặt trời. So với họ thì loài người quá yếu đuối, lúc bấy giờ loài người chỉ có thể coi là giống loài hạ đẳng mà các chủng tộc khác dùng làm lương thực. Thế nhưng phải luôn nhớ rằng Thế Giới là tồn tại công bình nhất, khi nó tước đoạt của cậu một thứ gì thì sẽ cho cậu một thứ khác, giống như bạch thỏ có khả năng sinh sôi nảy nở vô cùng tận, slime có thể khả năng tiến hóa trở thành vạn vật trên đời. Khi tạo nên con người, Thế Giới ban cho con người vô tận thiên phú, cho chúng ta một tương lai vô hạn khả năng phát triển.”

“Bởi vậy dựa trên hai hệ thống năng lượng là chiến khí cùng tinh thần lực, lại trải qua thời gian dài nghiên cứu và sửa đổi, loài người hình thành tổng cộng 7 nhóm chức nghiệp lớn là diễn sinh của nhiều đặc thù nghề nghiệp sau này. Ba chức nghiệp sử dụng chiến khí là: kỵ sĩ, chiến sĩ, ám sát giả. Bốn chức nghiệp sử dụng tinh thần lực là: thi pháp giả, mục sư, học giả và ma đạo chiến sĩ.”

“Dùng hợp các đặc điểm của tộc đàn hay yếu tố khác, chức nghiệp giả với điều kiện phù hợp có thể thông qua nghi thức đặc thù để chuyển chức từ nghề nghiệp cơ bản thành nhiều loại đặc thù nghề nghiệp khác như: long huyết chiến sĩ, thần điện kỵ sĩ, bóng ma hành giả, tử vong tiên tri... Sau khi trở thành đặc thù nghề nghiệp, chức nghiệp giả có thể tu luyện bí kỹ chuyên chức của nghề nghiệp đó.”

“Bí kỹ?” Nghe thấy hai từ này, Gabriel không kìm được mà sừng sốt lập lại.

“Đây chắc chắn không phải là câu hỏi thứ hai, tuy nhiên làm một học giả có chức nghiệp đạo đức, ta nghĩ mình nên nói cả vấn đề này.”

Từ khoảng không lấy ra hai chén trà rồi đưa một chén cho Gabriel, vận mệnh học giả hơi nhấp miệng, làm một học giả chuyên nghiên cứu, hẳn cũng không quen nói dài. Lá trà có hương vị thanh tân khiến người uống thần thanh khí爽, thanh niên dùng đầu gối cũng biết đây là thứ tốt, chỉ là gần đây lười suy nghĩ, có lẽ đầu và đầu gối của hắn cũng không khác nhau là mấy.

“Bí kỹ là thứ chỉ thuộc về chức nghiệp giả, ừm, không nên vũ nhục bí kỹ bằng cách so sánh chúng với mấy cái tuyệt chiêu mà bọn học đồ hoặc cấp thấp chức nghiệp giả hay dùng, đó là chiêu thức!”

“Xin lỗi, hơi kích động, ta không có ý định dả kích cậu. Bí kỹ là cộng minh của chức nghiệp giả cùng thế giới, thông thường cấp thấp bí kỹ chỉ có thể lợi dụng năng lượng cộng minh, thế nhưng bí kỹ ở đẳng cấp cao hơn còn có thể đưa tới quy tắc cộng minh, thậm chí là vượt qua quy tắc. Về cơ bản, để học tập một bí kỹ cũng cần thông qua đặc thù nghi thức, tất nhiên là khác với nghi thức chuyển chức, hà, sao cơ, cậu không hiểu?”

“... Nói nôm na thì... nghề nghiệp là một khung áo giáp còn bí kỹ là ma văn trên áo giáp, chỉ có ma văn phù hợp mới có thể kết hợp với chất liệu bộ áo giáp mà cậu đang mặc. Ma văn phẩm cấp càng cao thì vẽ càng phức tạp, hiệu quả tăng phúc càng tốt.”

Thấy Gabriel hơi hiểu mà gật đầu, học giả mới thở nhẹ một hơi, nhiều khi giảng giải kiến thức với chiến chức giả là một cách hành hạ bản thân. Dù kiến thức của người có nhiều tới đâu đi nữa nhưng đi làm chuyện đó thì cũng tương đương với đàn gảy tai trâu. Vị cường giả này không thể không liên tưởng thanh niên với mấy tên bạn dầy cơ bắp của mình, hẳn hơi hối hận, ba vấn đề hình như hơi nhiều.

“Câu hỏi thứ hai?”

“Tôi muốn hiểu rõ hơn về linh hồn?”

“Làm một học đồ được đào tạo chính quy, chắc hẳn cậu đã từng được dạy: Ý thức giá ngự thân thể, linh hồn là căn nguyên của ý thức...”

“Tuy nhiên rất ít người biết về sau cùng: thân thể nuôi dưỡng linh hồn!”

“Chức nghiệp giả là những người rèn luyện bản thân mong đột phá cực hạn đạt tới thăng hoa. Trở thành chức nghiệp giả sẽ mở ra thiên phú chức nghiệp, đây cũng là một biểu hiện nhỏ của linh hồn. Thế nhưng chỉ khi trở thành một trung cấp chức nghiệp giả mới có thể chân chính đụng chạm tới lĩnh vực này. Tất nhiên luôn có trường hợp ngoại lệ, chẳng hạn như cậu. Ta đánh giá trên ba phương diện để xem xét độ mạnh yếu của một linh hồn: cường độ, thể tích và bản chất, đại khái vậy. Có lẽ còn có các phương diện khác mà ta không biết.”

“Ừm, đừng nhìn ta bằng ánh mắt đó, ta cũng không phải toàn trí toàn năng, ta chỉ là một học giả biết chút tiên tri. Câu hỏi tiếp theo.”

“Xin ngài hãy nói cho tôi biết: vận mệnh của mình là gì?”

“Cuối cùng thì cũng tới vấn đề chính, không thể không nói, cậu rất biết cách đặt câu hỏi. Ta cứ ngỡ cậu quên cơ đấy!”

“Về cơ bản thì vận mệnh là một phần trong bản chất linh hồn, nó ảnh hưởng đến không chỉ thiên phú mà còn tính cách của cậu. Tựa như một người có vận mệnh chủ tình là giết chóc, vậy vô tình hay hữu ý mà cuộc đời hắn sẽ chìm đắm trong chém giết, hơn nữa hắn sẽ dị thường hiếu sát. Xin lỗi lại lạc đề.”

Nhìn vận mệnh học giả cảm rầm nói năng linh tinh, Gabriel cảm thấy thật hết chỗ nói, dù sao hắn đã quen thuộc với phong cách hành sự ngắn gọn mau lẹ từ nhỏ. Đúng là có kì chủ tất có kì phó, sinh vật bóng xám và chủ nhân của nó có tính cách quá giống nhau.

“Vận mệnh chủ tình của cậu là một loại vô cùng đặc biệt, phải nói là độc nhất vô nhị. Cậu đã bao giờ nghe Lời ca Cứu chuộc chưa?”

“Tôi chưa từng nghe, mời ngài nói rõ.” Hơi lục lại trí nhớ, Gabriel thành thật trả lời.

Hơi vuốt vuốt cằm, lại nhấp một chút trà, học giả bình thần ngâm:

“Khi chúng sinh bị thương, khi mọi người tuyệt vọng, một trinh nữ xuất hiện mang bình minh hi vọng tới cho mọi người. Nàng là hiện thân của thiện lương che chở chúng sinh, người theo đuổi nàng luôn gặp may mắn chuyển nguy thành an, kẻ phản đối nàng bị ách vận quần thân không ngừng xui xẻo.”

Lúc này Gabriel càng nghe càng thấy không đúng, làm sao cũng thấy mình là thằng xui xẻo bị ách vận quần thân, hay là trước kia mình đắc tội ai giống như vậy. Ủ, có thể lắm, vận mệnh cái đồ chơi này rắc rối vô cùng, nếu không thì đã chả có chuyện lâu lâu lại nghe thấy có tiên tri vĩ đại nào đó chết khi tiên đoán.

“Từ từ, đừng đoán mò, ta cũng chưa nói vận mệnh chủ tình của cậu là gì kia mà.”

Nhìn vẻ mặt biến ảo của thanh niên, học giả cũng không khó đoán ra ý nghĩ của hắn. Chiến chức giả luôn cố làm vẻ mặt mình cứng đờ mong lừa người xung quanh nhưng lại không biết: họ chỉ có thể lừa được những người có cùng chỉ số thông minh mà thôi.

“Những người có vận mệnh như cậu thường xuất hiện trong những tộc đàn nhỏ yếu hoặc sắp chịu diệt vong, cậu có thể coi như phúc lợi mà Thế Giới ban cho đi. Họ được gọi với nhiều cái tên, thế nhưng nhân tộc chúng ta thường gọi họ là Chúa cứu thế hoặc Thánh mẫu.”

“Theo ý ngài thì ta là Chúa cứu thế?” Gabriel chấn kinh, đây quả thực là kinh hi ngoài ý muốn, tương đương với ra đường gặp thần khí.

“Hả, ta có nói gì tới Chúa cứu thế sao, ban nãy ta tả Thánh mẫu mà.” Học giả khoe miệng hơi vênh lên, hần mắt công dẫn đạo suy nghĩ thanh niên này giờ chỉ vì giây phút này.

“Thánh... thánh mẫu là nữ, ta... là nam.”

“Ai bảo vận mệnh thánh mẫu không dành cho nam? Nam nhân vẫn có thể có vận mệnh thánh mẫu, chỉ là hơi ít chút thôi.” Dừng lại một chút, học giả bổ sung: “Hon nữa là biến dị.”

“Biến dị ra sao?” Gabriel uể oải hỏi, lúc này hắn cũng quên luôn sử dụng cách nói năng lễ độ hàng ngày, cú sốc vừa rồi quá lớn.

“Những người khác thì ta không biết, dù sao Thánh mẫu rất hiếm xuất hiện, nhưng vận mệnh của cậu thì ta cũng có đôi chút hiểu rõ.”

“Sau khi trưởng thành, người có vận mệnh thánh mẫu sẽ có thiên phú tăng phúc cho vận khí của người được công nhận, người càng ít thì tăng phúc càng nhiều. Hơn nữa những người có ý đồ xấu với thánh mẫu sẽ gặp nguyên rủa quần thân, người càng mạnh thì nguyên rủa càng nghiêm trọng. Đây là hai thiên phú quan trọng nhất của thánh mẫu, ngoài ra có một số thứ rầu rìa cậu có thể tự tìm hiểu. Nghe đồn từng tồn tại một vị thánh mẫu tên là Pandora, khi nàng cự tuyệt tình yêu của một vị thần linh mà cưới một người phàm thì cả gia đình của nàng đã bị thần linh kia hãm hại, kết quả là... cả thần hệ đó tiêu tung. Bất ngờ không, đây là uy lực của thánh mẫu.” Hơi liếc mắt đánh giá sắc mặt thanh niên, học giả nói tiếp:

“Về phần cậu, cậu vừa mới trưởng thành phải không?”

“Tôi vừa qua sinh nhật 18 tuổi được mấy tháng.”

“Theo thời diễn của ta, thiên phú của cậu hơi có chút yếu so với thánh mẫu chính thức, thay vì thay đổi khí vận của người bên cạnh, cậu sẽ hút xui xẻo của họ cho bản thân, ừm, đây cũng là một cách biến tướng làm may mắn. Hơn nữa khi ai đó có ý đồ xấu với cậu, xui xẻo của cậu sẽ trở thành nguyên rủa rồi lên người đó, đại khái vậy.”

“Sao lại đại khái, tôi cứ tưởng học giả luôn theo đuổi chính xác chứ.”

Câu hỏi của thanh niên làm học giả dị thường lúng túng, chẳng lẽ lại nói mình học nghệ chưa tinh. Học giả đại nhân đành bịa vài lý do lấp liếm cho qua chuyện:

“Ừ thì... tại lần đầu thấy loại vận mệnh này, hơn nữa cậu sinh ra cũng không đúng thời điểm, đạo này làm gì có ai tuyệt vọng với bi thương đâu... sai lầm là không tránh khỏi.”

“Thiên phú này nghe sao cũng thấy giống nguyên rủa?” Đây là thông tin tệ nhất kể từ khi hắn tới thế giới này, không có một trong. Giờ phút này thanh niên chỉ muốn xông lên đập cho người kia một trận, vận mệnh của ai đến cửa hàng này cũng là lần đầu tiên học giả thấy, vậy với ai hắn cũng đại khái sao.

Mỉm cười nhìn thanh niên, học giả an ủi:

“Không sao, không sao, phải biết với một số nghề nghiệp, thiên phú này sẽ trở nên vô cùng cường đại. Cậu có thể cân nhắc chuyển chức ách vận kỵ sĩ.”

“Tôi sẽ ghi nhớ đề nghị của ngài.” Nói đùa gì vậy, ách vận kỵ sĩ nghe sao cũng thấy là một nghề nghiệp xui xẻo, thanh niên đã chịu đủ xui xẻo từ kiếp trước rồi.

“Ừm, nếu đã hết 3 câu hỏi vậy ta cũng nên tiễn cậu trở về.”

“Cám ơn, trước khi chia tay tôi có thể biết tên ngài không?” Thấy học giả muốn ngừng tiếp khách, thanh niên chuẩn bị đứng dậy. Trước khi rời đi, Gabriel muốn ghi nhớ tên của vị cường giả này để về sau có cơ hội trả ơn, ừ, thuận tiện là trả ơn mà không có ý đồ khác, dù sao thông tin mà học giả nói đã giúp hắn mở mang rất nhiều.

“Tất nhiên là được, tên của ta là \$%!@”

Kì lạ là dù có cố gắng thế nào đi chăng nữa thì Gabriel cũng không thể nhớ rõ tên và dáng vẻ của học giả.

“Không sao đâu, chỉ là lúc này cậu còn chưa đủ khả năng ghi nhớ danh hiệu của ta, trong tương lai, khi cậu đủ năng lực bước trên con đường cường giả thì tên ta sẽ tự động hiện ra trong kí ức cậu.”

“Hi vọng lần sau gặp lại cậu đã đủ khả năng gọi tên ta, kỵ sĩ học đồ trẻ tuổi.”

Sau lời tạm biệt của vận mệnh học giả, ý thức Gabriel lại bắt đầu lâm vào mơ hồ. Đáng chết, thanh niên rất không cam lòng, có lẽ bất cứ ai cũng sẽ cảm thấy vậy khi ý chí của mình bị bài bỏ bởi người khác. Trước khi triệt để ngủ say, thanh niên nghe thấy giọng nói của học giả:

“Quên mất, thù lao sẽ tới tay cậu khi thức dậy.”

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Khái Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 11: Thù Lao

Buổi sáng ở thành thị thường bắt đầu muộn hơn so với vùng nông thôn, một ngày mới ở chủ thành phương bắc bắt đầu cùng tiếng ngân vang của chuông đồng hồ và mùi thơm ngào ngạt của những quán ăn sáng.

Vội vàng ăn uống qua loa lấp đầy bụng, tiểu tạp dịch bước nhanh tới khách sạn quen thuộc. Mặc dù thời gian gần đây phải phục vụ khách hàng trong quán rượu rất mệt mỏi, nhưng hắn vẫn cố gắng dậy sớm tới xem cặp đôi chủ tớ ngày hôm qua. Hỏi thăm một nhân viên khách sạn, hắn được biết vị đại nhân kia vừa mới thức dậy không lâu và có lẽ đang dùng bữa sáng.

Tiểu tạp dịch lập tức cất bước đi lên, trong đầu còn đang suy nghĩ hôm nay nên đi những đâu. Hôm qua, học đồ đại nhân rời đi khá vội vàng, cũng không biết hắn có hài lòng với chất lượng phục vụ của mình hay không.

Vừa tới tầng trên, đập vào mắt hắn là thân ảnh của thiếu niên tùy tùng đang thềm thềm thềm thềm ngoài cửa phòng, bộ dáng trông rất hèn mọn khiến tiểu tạp dịch liên tưởng tới một số điều không hay.

Đang định tiến lên nhắc nhở thiếu niên tùy tùng, bỗng một âm thanh rên rỉ kèm theo nước nở truyền ra từ trong phòng, âm thanh rất quen tai, chắc hẳn là của kỵ sĩ học đồ.

“Đáng chết, một đời anh danh của taaa~”

Thời gian trở lại nửa giờ trước.

Khi Gabriel tỉnh dậy thì mặt trời đã bắt đầu lên cao, chuyện này rất ít khi xảy ra, thanh niên bật dậy nhìn xung quanh, hắn nhận ra mình đang ở trong phòng trọ khách sạn mới thuê.

“Đại nhân, ngài đã tỉnh.”

Thiếu niên tùy tùng cung kính vấn an Gabriel, hắn vừa đi vào thì thấy chủ nhân đã tỉnh, hôm nay ánh mắt hắn nhìn thanh niên cứ là lạ.

“Mời ngài chờ một chút, ta sẽ đem đồ ăn lên cho ngài.”

Cho đến khi thiếu niên quay trở lại, Gabriel đã quần áo chỉnh tề ngồi trên ghế.

“... Hôm qua, ta trở về như thế nào?” Hơi tỏ hợp lại câu từ, thanh niên chậm rãi hỏi tùy tùng. Dù sao hôm qua quả thật rất quý dị, ngay cả Gabriel cũng cảm thấy khó tin chứ đừng nói thiếu niên tùy tùng.

Không nhắc tới thì thôi, một khi nhắc tới chuyện hôm qua, hai mắt thiếu niên tỏa sáng như ma đạo đèn pha. Hắn nhìn chăm chú vào Gabriel, gương mặt rất giống tin đồ nhìn thần linh:

“Hắc hắc, nhắc tới chuyện hôm qua, ta quả thực sùng bái đại nhân hết sức, chắc chắn, nếu các tiểu thư ở lãnh địa mà biết chuyện này thì bọn họ không sống chết theo mới là lạ.” Sau đó là một tràng ca tụng từ miệng thiếu niên tuôn ra, bộ dạng của hắn quả thật quá ... dâm dăng, khác hẳn với vẻ đạo mạo hàng ngày. Ngôn từ cũng hết sức ca ngợi năng lực của Gabriel, lại mong thanh niên truyền thụ cho mình vài ba chiêu, chỉ thiếu có việc quý gỏi hôn chân cầu ban phát chút ân trạch.

Gabriel ù ù cạc cạc nghe không hiểu chút nào, dùng bộ não đơn giản của hắn nghĩ thế nào cũng không thông, tại sao việc đi vào một cửa hàng rồi mất tích lại liên quan đến năng lực với phụ nữ?

Dường như cũng nhận ra mình nói hơi quá, thiếu niên tùy tùng vội vàng hắng giọng chuyển lời:

“Xin tha thứ cho ta lảm nhảm, thực sự là ta quá xúc động không thể tự kiềm chế. Quả thật chuyện lần này đã lật nghiêng hình tượng ngài trong lòng ta. Trước đây, trong mắt ta, ngài là một kỳ sĩ công chính thiện lương và nghiêm túc. Tuy nhiên ngày hôm qua, ta được biết thêm một mặt khác của ngài, rất bình dị và gần gũi.”

“Chờ một chút, rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?”

“... Ngài không nhớ?”

“Tất nhiên.”

“... Có lẽ bởi ngài uống quá nhiều rượu, ta biết đây không phải việc mình có thể xen vào nhưng làm một tùy tùng, ta hi vọng đại nhân nên lấy sức khỏe làm trọng.” Lúc này thiếu niên tùy tùng chợt nhớ tới trong lãnh địa từng lưu hành lời đồn rằng kỳ sĩ học đồ Gabriel không biết uống rượu. Thế nhưng cũng chỉ là đồn thổi của những người ghen tỵ mà thôi, khi vài vị “người ủng hộ” đứng ra tranh luận bằng một trận hành hung, thông tin đã được đính chính: Gabriel đại nhân không thích uống chứ không phải không uống được!

Vừa suy đoán lung tung, thiếu niên tùy tùng vẫn không quên thực hiện chức trách của bản thân. Đặt bàn thức ăn xuống, rồi lấy từ trong túi ra một phần tin tức hàng ngày để bên cạnh, thiếu niên tiếp tục kể, âm thanh đã ngừng cột nhà mà lại trở về giọng nghiêm túc hàng ngày:

“Buổi tối hôm qua, khi chúng ta đang đi dạo chợ đêm, ngài đột nhiên nói có chút việc bận rồi biến mất, ta và người dẫn đường cũng chỉ dạo quanh mua thêm chút ít đồ. Sau đó chúng ta chia tay, mỗi người đi một hướng, ta trở về quán trọ đợi ngài... Khoảng ban đêm về sáng thì ngài được mấy vị tiểu thư điu trở về đây, hơn nữa uống khá say. Mấy vị tiểu thư tự tay an trí ngài lên giường, sau đó đưa cho ta một túi đồ nói là của ngài rồi rời đi bằng một chiếc xe ngựa hết sức sang trọng.”

Trong khi nghe thiếu niên tường thuật, Gabriel vừa hưởng dụng bữa sáng vừa suy nghĩ xuất thần. Chuyện hôm qua được thiếu niên tóm tắt lại khá ngắn gọn và đầy đủ, tuy nhiên, từ phản ứng ban đầu của thiếu niên cũng đoán được mấy người phụ nữ kia chắc cũng không “chỉ” làm có thế. Quan trọng nhất là trong trí nhớ của thanh niên không hề có một chút nào liên quan đến chuyện xảy ra, thay vào đó là câu chuyện về cửa hàng kì quái cùng vận mệnh đáng hận của bản thân.

Rốt cuộc bên nào mới là sự thật?!

Bỗng âm thanh của thiếu niên tùy tùng vang lên cắt đứt dòng suy nghĩ của thanh niên:

“Đứng rồi, mấy vị tiểu thư bảo ta đưa phong thư này cho ngài, còn dặn phải lập tức đưa khi ngài tỉnh dậy, và chỉ mình ngài có thể đọc nó; ngoài ra ta đặt túi đồ của ngài bên đầu giường.” Rút từ túi áo ra một phong thư đưa cho chủ nhân mình, thiếu niên tùy tùng nhẹ nhàng lui bước, khi sắp bước ra cửa, mặt hắn lại trở về cái bộ dạng muốn ăn đòn ban nãy.

Cầm lấy phong thư, thanh niên hơi đánh giá thứ trong tay. Phong thư màu hồng, đưa gần có thể ngửi thấy mùi hoa hồng phảng phất, đây là loại thư tình mà các quý tộc tiểu thư hay sử dụng. Hồi còn ở nhà, Gabriel cũng thỉnh thoảng nhận được vài ba lá thư nặc danh kiểu này. Điểm khác biệt duy nhất giữa phong thư này với các tiền bối của nó là dấu ấn được niêm phong phía trên, Gabriel nhận ra đây là một loại dấu ấn ma pháp tương tự... không, còn phức tạp hơn cả dấu ấn của quân bộ lẫn trước.

Chạm tay vào dấu niêm phong, trên phong bì đột nhiên xuất hiện vô số đường nét ma văn, chúng đồng thời bùng sáng, rồi như những dòng sông, hội tụ về con dấu trung tâm nơi tiếp xúc với ngón tay.

Phốc.

Âm thanh khê vang, ngọn lửa trào ra nhanh tới mức Gabriel không kịp phản ứng thì phong bì đã bị đốt sạch sẽ, lộ ra lá thư bên trong. Kì lạ hơn là dù ngón tay thanh niên bị ngọn lửa liếm qua, cảm nhận được sự nóng bỏng của nhiệt độ cao, nhưng khi nhìn lại, làn da hắn vẫn bình thường như không có

chuyện gì xảy ra dù chỉ là một vết nám đen, phảng phất tất cả chỉ là hư ảo.

“Đáng chết, một đời anh danh của taaa~”

Vừa xem nội dung tờ giấy, Gabriel không nhìn được mà chửi toáng lên, hắn thề một ngày nào đó sẽ trả ơn tên khốn khiếp gửi lá thư này. Hắn cảm thấy hình như thiên phú nguyên rủa của mình vừa kích hoạt, tất nhiên đây là tưởng tượng, trong thực tế, không phải ai cũng có thể bộc phát tùy tiện như trong kỳ sĩ tiểu thuyết...

Tờ giấy là lời nhắn mà vận mệnh học giả gửi cho hắn. Nội dung bên trong cũng không nhiều, ghi lại việc thù lao đã được học giả gửi cho Gabriel vào chiếc túi đi kèm, ngoài ra nhắn Gabriel đừng lo lắng về việc mình mất tích, bởi học giả đã biến một câu chuyện khác vào trí nhớ người xung quanh.

Trên thực tế vấn đề nằm trong nội dung câu chuyện mà học giả nghĩ ra, lão này đọc sách cảm quá nhiều! Theo những gì ghi ở đây, ngày hôm qua thanh niên đã vào một quán rượu hạng sang trong nội thành, bằng tài ăn nói và sự bảnh bao của bản thân, hắn đã thành công qua đêm ở đó với ... vài vị tiểu thư quý tộc. Tội tệ hơn là, học giả còn lựa chọn mấy vị khá có tiếng tăm trong thành phố, còn to mồm khoác lác nói: ưu đãi cho thanh niên.

Mặc dù, đây chỉ là một câu truyện bịa, nhưng trí nhớ của mấy vị kia xác thật có đầy đủ tình tiết câu chuyện, từ lý do đi tới quán rượu cho tới những lời ve vãn của thanh niên. Đáng thương Gabriel vẫn còn là kiếp xử nam.

Trong lúc Gabriel đang cân nhắc có nên tạm thời mai danh ẩn tích tránh bị người đuổi giết một thời gian thì có tiếng gõ cửa ở ngoài truyền tới:

“Đại nhân, có vị thiếu niên dẫn đường ngày hôm qua tới, hắn muốn hỏi xem sáng nay ngài có muốn đi đâu không?”

“Ừ, bảo với hắn là sáng nay thì không cần, chiều nay chúng ta sẽ ra ngoài.” Lại nghĩ tới hình ảnh thiếu niên có bộ dáng đơn bạc, hắn bổ sung: “Mời hắn ở lại dùng bữa trưa cùng chúng ta, ta cũng không muốn phải đợi hắn tới mới có thể đi.”

“Vâng, ta đã hiểu.”

Theo sau câu trả lời của thiếu niên tùy tùng, tiếng bước chân của hai người vang lên, càng ngày càng xa. Bằng thánh lực xuất sắc, Gabriel vẫn có thể nghe thấy tiếng cười khúc khích của hai thiếu niên, tám chín phần là đang tán phét chuyện của hắn.

Thở dài một hơi lấy lại tinh thần, lúc này Gabriel mới từ đầu giường lôi ra một chiếc túi, túi lụa vừa bằng một bàn tay, cầm lên vô cùng nhẹ khiến người ta cứ ngỡ như không có gì bên trong. Tuy nhiên Gabriel cũng không vì vẻ bề ngoài mà coi thường nó, đây chắc hẳn là túi không gian mà chỉ người có tiền mới có thể sử dụng. Khó trách thiếu niên tùy tùng nhìn hắn với ánh mắt quý dị như vậy, đoán chừng là nghĩ hắn bị bao nuôi bởi mấy vị kia. Đáng chết, không nên nghĩ thêm nữa!

Mở ra chiếc túi, quả nhiên như thanh niên phỏng đoán, bên trong là một không gian khoảng 10 mét vuông, đây chỉ được tính là túi không gian cỡ trung nhưng Gabriel đã rất hài lòng, dù sao thì cũng là hàng được tặng.

Thanh niên bắt đầu đánh giá hai đồ vật mà mình mới lấy ra.

Một cuốn sách mới tinh có bìa màu xám, bên trên khắc hoa văn phức tạp và phức tạp, đây là thứ mà sinh vật bóng xám tặng cho Gabriel. Đặt tay phải lên trên quyển sách rồi tập trung tinh thần, cuốn sách biến thành một luồng sáng xám nhập vào tay hắn. Lật ngược tay lên, cuốn sách bị thu nhỏ trở thành một hình xăm trong lòng bàn tay, theo thời gian trôi đi hình xăm càng ngày càng mờ nhạt, chỉ một hô hấp sau, lòng bàn tay thanh niên đã trống trơn. Theo thông tin lưu lại thì nó vẫn tồn tại ở một không gian khác trên người thanh niên, lúc cần có thể tùy tiện lấy ra, hơn nữa cho dù tay hắn có bị chặt đứt thì cuốn sách cũng sẽ không mất.

Tuy vậy, lúc này Gabriel hắn là chưa cần đến nó.

Món đồ thứ hai là một chiếc khuyên tai màu vàng, khuyên tai to bằng ngón tay, có hình lục lăng, được làm bằng kim loại không biết tên, bề mặt bóng loáng không tỉ vết. Đây mới là thù lao xem vận mệnh, thứ này được đặc chế dành riêng cho hắn.

Đạo cụ này có tổng cộng 3 tác dụng:

Tác dụng thứ nhất và cũng hữu ích nhất lúc này là để cho thanh niên sớm cảm nhận được thiên phú không gian, phải biết, mở ra và cảm nhận được là hai việc hoàn toàn khác nhau. Hơn nữa, thứ này sẽ không ngừng thu thập năng lượng từ hư không để bồi dưỡng cho thiên phú của thanh niên.

Tác dụng thứ hai là ngăn cản một phần khả năng hấp thu vận rủi của hắn, thể hiện ở việc đi ra ngoài sẽ không bị chậu hoa rơi trúng đầu, mũi tên bắn lệch vào người... Đại khái vậy. Phải công nhận mặc dù rất có năng khiếu làm rối tung mọi việc thế nhưng học giả vẫn còn có mặt khá đáng yêu!

Tác dụng thứ ba nghe nói chỉ dành cho bảo vệ mạng sống, tại sao lại nghe nói? Bởi vì chính Gabriel cũng không biết cách thứ này hoạt động. Dù cho học giả cam đoan là sẽ không làm thanh niên thất vọng, nhưng với giọng điệu thần thần bí bí trong thư thì thanh niên nghĩ mình tốt nhất vẫn không nên thử: chết rồi thì sao có thể thất vọng.

Đẹp yên suy nghĩ, thanh niên đeo khuyên tai rồi khoanh chân xếp bằng trên giường, hắn cần tĩnh tâm để cảm nhận cơ thể biến hóa.

Bạn đang đọc truyện *Kỳ Sĩ Khải Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 12: Gặp Gỡ

Theo nhịp hô hấp đều đặn, trong ý thức của Gabriel chậm rãi hiện lên vô số ký hiệu tối nghĩa khó hiểu, chúng tổ hợp với nhau thành đủ loại ma trận phức tạp muôn hình muôn dạng: từ những hình cơ bản như hình tròn, hình vuông cho tới phức tạp hơn như tập hợp hình đa giác, hình sao. Điều kì quái là dù không biết loại ký hiệu này, nhưng hẳn lại hiểu hàm nghĩa cùng tác dụng của chúng.

Các ma trận được chia ra làm hai nhóm riêng biệt đại biểu cho hai nhóm thiên phú của Gabriel: tất cả đều mới chỉ là cấp một.

Nhóm đầu tiên bao gồm 3 ma trận màu vàng nhũ, một ở phía trên, hai đối xứng ở phía dưới, lại được nối bằng các họa tiết quý bí tạo thành một hình tam giác cân. Ma trận trên cùng là lớn nhất, cũng là phức tạp nhất, tuy nhiên, lúc này nó đang bị một lớp khói xám bao phủ, theo ý niệm của thanh niên, lớp khói xám có thể tản ra hoặc hợp vào xung quanh ma trận. Đây là thiên phú không tên bị phong ấn của Gabriel, hẳn tạm gọi nó là "ách vận quần thân".

Hai ma trận phía dưới chỉ nhỏ bằng một nửa ma trận phía trên, theo giải thích của học giả thì đây là thiên phú diễn sinh ra từ chủ ma trận. Chúng mang ý nghĩa "cảm giác" và "tình lọc".

Nhóm ma trận thứ hai chỉ có duy nhất một ma trận, nó được tạo thành bởi những ký hiệu trong suốt, nếu không nhìn kĩ thì không thể phát hiện ra ma trận này. Thiên phú này có tác dụng tăng cường độ cũng như kháng tính của linh hồn: tên gọi "linh hồn cố hóa". Bản thân hẳn cũng không hiểu tại sao mình lại có thiên phú này, có thể coi là phúc lợi khi xuyên qua thời không đi?

Phía ngoài hai nhóm ma trận tồn tại một vũng nước nhỏ màu vàng kim trôi nổi trong không gian, nếu để ý kĩ sẽ phát hiện thể tích của vũng nước đang không ngừng tăng lên, dù chỉ là rất rất nhỏ, đây là năng lượng thiên phú được chiếc khuyên tai chuyển đổi từ trong hư không. Lúc này, thanh niên vẫn chưa trở thành chức nghiệp giả chính thức, bởi vậy chiếc khuyên tai đóng vai trò một hồ chứa tồn trữ năng lượng thiên phú.

Tập trung tinh thần, Gabriel điều động năng lượng thiên phú tăng phúc cho ma trận "cảm giác". Dòng nước vàng óng từ hồ chứa xuyên qua không gian xuất hiện phía trên nhóm ma trận màu vàng nhũ.

Thế nhưng, tựa như xung quanh ma trận "cảm giác" có một con đê vô hình, từng tia kim tuyến không ngừng đánh vào rồi lại bị bắn ngược ra!

Năng lượng màu vàng cứ quanh quẩn xung quanh không chịu bỏ cuộc, rồi đột nhiên nó chuyển hướng đâm đầu vào ma trận phía trên nhất. Sắc vàng kim dần chuyển thành màu vàng nhũ, chúng như những giọt nước phân tách khỏi con sông nhỏ rồi tự động uốn lượn thành các ký hiệu tối nghĩa. Càng ngày càng nhiều ký hiệu được vẽ lên trên chủ ma trận.

Chỉ cho tới khi chủ thiên phú tiến hóa tới cấp thứ hai, năng lượng thiên phú mới hài lòng men theo đường nối chảy xuống tăng phúc cho thiên phú cảm giác. Xem ra đẳng cấp của ma trận diễn sinh không được cao hơn chủ ma trận, điều này đồng nghĩa với việc thanh niên càng mạnh hơn thì xui xẻo cũng càng nhiều.

Nhìn thiên phú "ách vận quần thân" lớn hơn một vòng, lại nhìn lớp khói đen vẫn giữ nguyên thể tích, Gabriel bỗng nhiên muốn khóc!

Sắc lệnh tổng động viên của đế vương được ban bố không chỉ cho các lãnh chúa, các học viện dành cho chức nghiệp giả cũng không thiếu phần, tuy nhiên là tự nguyện đăng kí.

"Bất kì học sinh nào đạt đủ điều kiện cũng có thể ghi danh tham gia chiến tranh." Điều này tương đương với việc đồng ý cho đại đa số học sinh ở học viện đi ra tiền tuyến. Thực tế, chưa đề cập tới những học viện cao cấp hơn, điều kiện tốt nghiệp tối thiểu của một cấp thấp học viện cũng phải là trở thành chức nghiệp giả học đồ.

Tin tức này gây nên một cơn bão trong các học viện, thông thường sau khi tốt nghiệp, bọn học sinh sẽ gia nhập làm nhân viên một thế lực lớn hoặc thế cống hiến cho một vị linh chủ. Thế nhưng, trải qua chiến tranh lại là một việc khác, bọn họ có thể trực tiếp xin một chức quan trọng đế quốc, thậm chí nếu biểu hiện xuất sắc, nắm giữ một nhánh bộ đội cũng không phải không có khả năng. Bởi vậy, trong sự tiếc nuối của thầy cô và nhà trường, học sinh ồ ạt đăng kí xuất chinh.

Thiếu nữ học giả cũng là một trong số những học viên báo danh. Là con nuôi trong một gia đình bình dân, nàng luôn biết ơn đôi vợ chồng đã nuôi mình lớn khôn, cũng hi vọng được biết lý do mà cha mẹ ruột vứt bỏ mình, theo lời gợi ý của cha mẹ nuôi, nàng trở thành một chức nghiệp giả học đồ để thực hiện mục tiêu.

Lần này nàng đi theo mấy người bạn tới chủ thành Phương Bắc, nghe nói cha của bạn thân làm một chức quan trị an nhỏ ở đó. Trên đường, những thứ mà nàng được thấy còn phong phú hơn 17 năm tuổi cộng lại: ngồi trên ma đạo đoàn tàu chạy xuyên quốc gia, ngắm nhìn thành phố vĩnh viễn không bao giờ tối, dùng chung bữa tối với một đoàn lính đánh thuê toàn bộ là chức nghiệp giả. "Thế giới thật kì thú." - Nàng nghĩ vậy.

Vừa trải qua một tối khoản đãi hết sức vui vẻ cùng gia đình quan trị an, hôm nay sáu người quyết định dành hẳn một ngày dạo quanh thành phố.

Bỏ xuống chút đồ mới mua, họ nghỉ ngơi bên bàn trà trong một quán ven đường.

“Sáng nay quả thật kích thích, cũng may mà mấy người mạo hiểm đó không biết hàng.”

“Người nói ra mà không thấy ngại sao? Nếu không phải ta phát hiện mấy món đó thì mọi người đều bỏ qua.”

“... Nhưng ta mới là người mặc cả.”

“Bớ tay, chúng ta là học giả, không phải thương nhân.”

“Học giả không cần ăn chắc.” Ai đó oán thán.

“Làm một học giả tập sự, ta nghĩ chúng ta không nên tranh hơn thua vì mấy việc cón con này.”

“Thôi đi, xem ai nói kia.”

“Phải rồi, phải rồi, có người còn đang bận tương tư anh chàng đẹp trai hôm qua kia.”

“Các người lại ... bắt nạt ta, chẳng lẽ chỉ cho nam nhân ngắm nữ nhân mà không cho nữ nhân ngắm nam nhân sao?”

“Ha ha, học giả tình yêu của chúng ta lại bắt đầu rồi.”

Mấy người đang hăng say tán chuyện thì một tiếng cảm thán đột ngột chen ngang:

“A a~ thật náo nhiệt, có thể cho chúng ta tham gia cùng không?”

Chịu đựng ánh mắt quái dị của hai thiếu niên suốt bữa ăn, Gabriel quyết định ra ngoài đi dạo. Dù sao, quân bộ chỉ yêu cầu trong vòng một tháng phải tới trình diện, thời gian của hắn vẫn rộng thênh thênh.

Không rõ từ lúc nào, Gabriel rất thích ngồi yên tĩnh một mình, hắn chọn một gian phòng riêng trong một cửa hàng thanh lịch, sau đó vừa chậm rãi phẩm trà vừa thưởng thức thành thị phong tình. Dù đang là buổi trưa nhưng trên đường vẫn tấp nập ngựa xe qua lại, có từng hàng xe ngựa của các thương nhân nối đuôi nhau, có kỵ sĩ cưỡi chiến mã cường tráng, cũng có thân bí thi pháp giả phủ kín trong áo choàng, mọi người yên lặng đi lại không phân biệt mạnh yếu. Có lẽ đây là nị lực của thành phố lớn đi?

Bịch.

Bỗng nhiên âm thanh trầm đục của nắm đấm chạm vào da thịt vang lên khiến Gabriel dời đi sự chú ý. Ngay sau đó là một giọng nói đầy can rở:

“Cô nàng, rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt phải không? Biết điều thì theo đại gia vui vẻ một đêm, nếu không thì ... ha ha, các người hiểu.”

Thanh âm dâm dăng khiến người nghe không nhận được mà nhúm mày. Nghiêng đầu nhìn ra ngoài, chỉ thấy đứng đó là một thanh niên độ tuổi đôi mươi, sở hữu một khuôn mặt âm nhu, hắn có thể tính là một mỹ nam tử nếu không có ánh mắt dâm tà phá hủy hình tượng bản thân. Bên cạnh hắn là một nhóm thanh niên nam nữ cùng tuổi, nhìn quần áo hoa lệ trên người họ cũng đoán được xuất thân phi phú tức quý.

Ngoài ra, Gabriel còn loáng thoáng cảm thấy một vài cổ khí tức vô cùng nguy hiểm từ mấy chỗ bí ẩn. Theo thiên phú cảm giác được tăng phúc, không chỉ có ngũ giác của hắn được cường hóa mà giác quan thứ 6 cũng rất rõ ràng.

Thanh niên càn quấy đang kéo tay một thiếu nữ tầm 16-17 tuổi, tuy còn chưa hết nét ngây thơ của tuổi mới lớn nhưng vóc người dị thường bốc lửa, mái tóc suôn dài màu bạch lục, lại thêm đôi mắt to màu hải lam đang ngậm nước mắt vì sợ hãi và bất lực, vẻ đẹp của nàng chính phục trái tim của mỗi giống đực trong phòng trà. Bên cạnh nàng là mấy người đồng bạn, 3 nam 2 nữ. Hai thiếu niên sắc mặt trắng bệch đang đứng ở một bên không dám cử động. Một thiếu niên khác đang ôm ngực quỳ gối trên sàn, khoe miệng hắn vẫn còn rỉ máu. Hai người thiếu nữ còn lại đang co người vào góc, run lấy bầy ôm nhau trên ghế.

Bàn ăn nơi sự việc diễn ra là trung tâm của tầng lầu, lúc này ánh mắt của mọi khách nhân đều hướng về nơi đây. Không khí dị thường khẩn trương.

“Tiểu tử, mời buông vị tiểu thư xinh đẹp này ra.”

Trong khi người xung quanh còn đang phân vân nên làm gì thì một âm thanh nghiêm nghị vang lên, giọng nói bình thản, chính khí凛 nhiên. Từ bên cạnh một chiến sĩ cao to bước ra, trên người hắn khôi giáp bóng loáng, bên hông đeo thập tự kiếm, bước đi trầm ổn hữu lực. Bằng tư thế cho rằng đẹp trai nhất, hắn lạnh giọng chỉ chuỗi kiếm về phía nhóm người.

“Bằng không thanh kiếm trong tay ta sẽ không lưu ...”

Bành!

Theo tiếng búng tay của thanh niên càn quấy, một bóng đen xuất hiện đánh bay chiến sĩ ra ngoài cửa sổ. Trong tiếng hấp khí lạnh của người xung quanh, thân ảnh ám sát giả bắt đầu mơ hồ rồi biến mất, đây là một vị chính thức chức nghiệp giả.

“Hừ, một chức nghiệp giả học đồ cũng dám làm trò trước mặt bọn đại nhân. Phi~, rác rưởi.”

“Đại ca ngài bị cầm bẻ mấy hôm nên không biết đẩy thôi, dạo này có một đồng nhà quê mới từ nông thôn lên, khiến trong thành chướng khí mệt mỏi, người ta~ cũng ngại ra đường a~.” Một nữ nhân trong nhóm cũng lên tiếng phụ họa, tuy nói về các chức nghiệp giả nhưng ánh mắt nàng lại nhìn chăm chăm vào thiếu nữ xinh đẹp.

“Nào nào, đừng sợ, mấy kẻ quấy rối đã bị ta giải quyết. Hắc, tiểu thư xinh đẹp, mời nàng cùng lên tầng trên để ta bày tỏ tấm lòng ái mộ.” Hành động của thanh niên càn quấy cũng không văn nhã như lời nói, hắn lấy từ trong túi áo ra một sợi dây lụa rồi vút về phía trước. Như có linh tính, sợi dây bay nhanh tới tới chặt hai tay thiếu nữ, mà vẫn trên dây lập tức sáng lên cảm cổ lực lượng của nàng. Đây là một món ma pháp đạo cụ!

Thuận tay kéo thiếu nữ vào lòng, thanh niên càn quấy đang định tiếp tục sờ soạng chiếm tiện nghi thì một thân ảnh bay tới đánh bay hắn về phía nhóm bạn.

“Lại tình huống gì xảy ra nữa đây? Bao giờ thì ta mới có thể đăng tràng?” Triệt để bó tay bởi sự kiện biến hóa quá nhanh, Gabriel chán nản mà thả người xuống ghế, đây là lần thứ hai có người cướp trước hành động của hắn. Phải biết, hiếm khi có cơ hội đánh nhau không chết người, Gabriel đại nhân cũng đang nóng lòng thử một thân bản lĩnh mới học.

Từ dưới cầu thang, một thân ảnh chậm rãi đi lên, tiếng bước chân đều đều không nhanh không chậm, hô hấp đều đặn chuẩn xác, Gabriel cũng ngừng bộ dáng uể oải mà cẩn thận quan sát: người tới là một cao thủ thân kinh bách chiến.

Kỵ sĩ đáng người thon dài, sống lưng thẳng tắp như tiêu thương. Tuổi hắn ước chừng khoảng đôi mươi, mái tóc bạch kim sáng lạng tùy ý buộc thành đuôi ngựa, đôi mắt màu hoàng kim, làn da trắng nõn cùng khuôn mặt tuấn mỹ lạnh băng băng. Thu hút nhất là chiếc kính một mắt đeo bên mắt phải, nếu không nhìn bộ khôi giáp nặng nề, mọi người sẽ nói ngay chức nghiệp của hắn là học giả chứ không phải một chiến chức giả.

Đây ra vật thể bị ném tới, thanh niên càn quấy chặt vật bò dậy từ trong đám bạn. Bỏ qua thiếu nữ xinh đẹp đang nằm ở bên cạnh, hắn trừng mắt đánh giá người mới tới. Thực tế, không phải chỉ bởi may mắn mà thanh niên càn quấy có thể tiếp tục phóng đăng suốt hai mươi mấy năm qua ngay dưới mí mắt đại công tước, quan trọng là: hắn biết mình được đặc tội với những ai.

Trong nhận thức của hắn, những người dám gây sự với nhóm người nhiều hơn chỉ có thể là cường giả hoặc kẻ ngu... thanh niên trước mặt không giống kẻ ngu!

Gần từng chữ một từ trong kẽ răng, hắn cố nén phần nộ hỏi:

“Là người ném ta?”

“Là người ném người này vào ta.” Một tay nhẹ đẩy kính mắt, tay kia chỉ vào thân hình chiến sĩ học đồ bị dùng làm bao cát ném đi ném lại, kỵ sĩ trẻ tuổi lạnh lùng trả lời.

Vừa rồi hắn đang vừa đi trên đường vừa suy nghĩ một vấn đề vô cùng quan trọng thì bị vật kia rơi trúng đầu, cú va đập làm đầu óc hắn choáng váng. Phải biết, kỵ sĩ ghét nhất là bị gián đoạn khi đang suy nghĩ! Những lúc như vậy, mời người tránh xa hắn ra một chút.

Đương nhiên, nhóm thanh niên trước mặt không biết điều đó, họ đang lồm ngồm bò dậy từ trên mặt đất, miệng không ngừng chửi rủa kỵ sĩ. Cũng không có cảnh sát đầu trắng da già, dù sao thì quý tộc thành phố cũng không kém chút tài nguyên bồi dưỡng con cái lên tới cấp học đồ.

Lúc này, thanh niên càn quấy vừa nghe xong hộ vệ rì tai điều gì, hắn đột nhiên biến đổi thái độ. Há miệng cười to, hắn hung hăng gào thét, bộ dáng trông rất dữ tợn:

“Ha ha, được, rất được. Toàn một lũ học đồ mọi rợ không biết sống chết! Người đâu, đánh hắn cho ta, ta muốn thẳng khôn này tàn phế suốt đời~”

Tiếng nắm đấm xé gió rít vang sau lưng kỵ sĩ ngay khi mệnh lệnh của hắn chấm dứt: là ám sát giả ban này.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Khải Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 13: Âu Đả

Vô thanh vô tức xuất hiện, bàn tay nhanh như chớp đánh về kỵ sĩ trẻ tuổi.

Rít~

Không có cảnh kỵ sĩ gục ngã như trong tưởng tượng, nắm đấm lướt qua bờ vai chỉ trong đường tơ kẽ tóc. Một chân đạp về trước, kỵ sĩ thuận thế xoay người đánh khuỷu tay về sau, cùi chỏ như mũi thương nhọn trực tiếp hướng đầu đối phương.

Bộp!

Âm thanh nặng nề vang lên trong không gian yên tĩnh, người bình thường trong trà lâu chỉ thấy ngực vô cùng trầm muộn, cảm giác như bị búa tạ đập vào tim.

Ám sát giả thuận thế mượn lực lộn người sang bên, lớp khăn che mặt ẩn sâu mọi cảm xúc. Tuy nhiên, cánh tay không ngừng run nhẹ báo động tình trạng của hắn, trên thực tế đòn phản công bất ngờ vừa rồi có sức sát thương không nhỏ.

“Ta nghĩ mình cần một lời giải thích.” Quay lưng về phía nhóm thanh niên cần quấy, mặt đối mặt với ám sát giả, kỵ sĩ cao giọng chất vấn, khuôn mặt lạnh như băng không nhìn ra được nửa điểm biến hóa.

“Ha ha ha, cười chết ta.” Ngắt nghéo cười rộ lên, thế nhưng bộ dáng của thanh niên cần quấy càng ngày càng khó coi. “Giải thích? Bỏ đại gia còn cần giải thích gì cho người sao?”

“Còn đứng đó làm gì? Đại gia thuê các người làm hộ vệ không phải để xem các người diễn trò cùng một chức nghiệp giả học đồ. Đánh hắn cho ta!”

“Đánh đi.”

“Đánh đi.”

“Đánh đi.”

Tiếng cổ vũ ồn ào vang vọng khắp trà lâu, có người cổ vũ vì thích xem náo nhiệt, có kẻ e sợ thiên hạ bất loạn, cũng có chức nghiệp giả khát vọng thấy đổ máu... đương nhiên phần lớn phát ra từ đám nam nữ bạn bè thanh niên cần quấy.

“Vâng, thiếu gia.”

Nhẹ gật đầu, ám sát giả hóa thành một đạo bóng mờ xông về phía kỵ sĩ trẻ tuổi, thân ảnh hắn biến đổi không chừng khiến người xem hoa mắt chóng mặt, đây là bí kỹ thân pháp!

“Ồ đây.”

Lạnh lùng kêu khẽ, kỵ sĩ vùng vẫy đâm thẳng hướng bên phải. Chương đao cùng nắm đấm chạm vào nhau tạo thành âm thanh chất chứa.

Phanh phanh...!!

Tiếng trầm đục của da thịt va chạm vào kim loại không ngừng quanh quẩn.

Ám sát giả càng đánh càng lo lắng. Chiến đấu được một lúc, hơi thở của hắn đã bắt đầu dồn dập mà kỵ sĩ trẻ tuổi chỉ mới lăm lăm chút mồ hôi. Phải biết, tuy là chính thức chức nghiệp giả nhưng thân thể hắn cũng không phải sắt thép, chưa kể, năng lực của ám sát giả càng thiên về nhanh nhẹn cùng bộc phát mà... không phải sức mạnh.

Thực tế, một ám sát giả dám cứng đối cứng với kỵ sĩ mặc trọng giáp không khác gì tự tìm đường chết!

Ngồi trong phòng quan sát chiến đấu bên ngoài, Gabriel biểu lộ vô cùng ngưng trọng. Dù mới chỉ là học đồ nhưng người kia đã rèn luyện thân thể tới cực hạn, nếu đem chiến kỹ mà thanh niên vẫn tự hào trước nay so với kỵ sĩ không khác nào mưa riu qua mắt thợ. Có thể nhìn ra phản ứng của kỵ sĩ cũng không bắt kịp động tác của ám sát giả, thế nhưng từng chiêu thức của hắn luôn chờ sẵn đối phương, giản lược tới cực hạn, tinh chuẩn dị thường.

Thắng thua thực sự quá rõ ràng...

Tiết tấu của ám sát giả đã hoàn toàn bị đối thủ nắm trong tay.

“Khốn khiếp, đồ vô dụng.” Thanh niên cần quấy ánh mắt cũng không kém, hắn hét lên bức tức để phát tiết sự phẫn nộ.

“Tất cả, lên!”

Cơ hội tốt!

Thịch thịch... Bành~

Âm thanh liên tiếp vang lên, càng về sau càng nặng, kỵ sĩ nhân lúc đối thủ hơi phân tâm mà ra đòn liên hoàn dứt điểm. Thân ảnh ám sát giả bay nhanh về sau, hai mắt trợn trắng, miệng hộc máu tạo nên một đường vòng cung màu hồng thê mỹ. Nhìn đồng bạn bị đánh bại, ánh mắt người tới co rụt lại nhỏ như kim châm. Trên ngực ám sát giả hơi trũng xuống hình dấu quyền, đây là biểu hiện của lực đạo toàn bộ tập trung trên nắm đấm.

Bọn hộ vệ cũng phát hiện kỵ sĩ còn lưu lực đề phòng nên mới chậm rãi xông lại, thế nhưng không nghĩ tới, kỵ sĩ lại dám bộc phát khi có uy hiếp ngay sau

lưng. Hơi chậm lại một nhịp, bọn hắn bỏ lỡ cơ hội đá kích tốt nhất.

Thở ra một ngụm bạch khí, kỵ sĩ tiến nhanh về trước mấy bước rồi mới chuyển người. Thu nắm đấm vào lòng, vai hơi khom khom, miếng lót vai chìa về phía trước, hấn cứ để ngang người xông lại hộ vệ bên trái, bước chân nhanh chóng ma sát mặt sàn phát ra tiếng động hiz-haz-hiz làm nhiễu loạn tâm thần người nghe.

“Nhãi con, không ai dám khinh thường lão tử~”

Hung dữ mỉm cười, hộ vệ bên phải nhìn phần lưng trống trải của đối phương, chẳng lẽ tiểu tử này nghĩ rằng trọng giáp có thể giúp hắn ngạnh kháng nắm đấm của một chiến chức giả sao? Thời điểm này, chiến sĩ hộ vệ cũng không ngại phối hợp một thoáng với đối phương.

“Chịu chết đi. Bí kíp Trọng quyền~.”

Oanh!

Nắm đấm phải dừng lại nửa đường, một chiếc ghế bay tới nện trúng đầu hộ vệ kết thúc âm thanh gào thét.

“Cuối cùng thì cũng đến phiên ta đăng tràng.” Tự cho là nói một câu rất phong tao, Gabriel chậm rãi bước ra. Mặc cho chiến sĩ hộ vệ chật vật đứng lên, hắn bình tĩnh quay sang làm bộ làm tịch nói với người phục vụ: “Tĩnh chiếc ghế vào hóa đơn của ta nhé, ừ, chỉ chiếc ghế thôi.”

“Đại... đại nhân, như ngài mong muốn.” Người phục vụ cũng vội đến phát khóc rồi, tên khốn khiếp, giả vờ nguy hiểm thì cũng đừng kéo ta xuống hố chứ. Người không nhìn thấy mấy vị đại gia kia đang nhìn lom lom bên này sao.

“A, khốn khiếp, chẳng đánh lên hèn hạ, lão tử muốn cho ngươi thừa nhận lửa giận của chức nghiệp giả.” Chiến sĩ hộ vệ triệt để điên cuồng rồi. Chiếc ghế gỗ ném tới chỉ làm hắn hơi đau mà thôi, đối phương xem ra cũng không có ý định sát thương đánh lên hắn. Thế nhưng điều này càng khiến hắn đau đốn, chiến chức giả như nghe thấy con tim yếu ớt của mình đang tan vỡ: bị một chức nghiệp giả học đồ bỏ qua đã là quá đủ, chưa kể tới ở đây có hai tên như vậy!

Phanh!

Quyền chương giao kích, hai người đều lui lại nửa bước. Gabriel lần đầu tiên cảm nhận được sự cường hãn của thiên phú cảm giác trong thực chiến. Thanh niên có thể cảm nhận được sự vận động của từng khối cơ bắp trên cơ thể đối phương, hắn biết nên đánh vào đâu để ngăn cản người kia phát lực, di chuyển ra sao để né tránh. Giao trái tim và tâm thần cho trực giác, hấn lao vào vật lộn cùng đối thủ.

Linh hoạt lợi dụng kỹ xảo để cân bằng ưu thế, Gabriel đã có thể miễn cưỡng đánh hòa với một chức nghiệp giả cấp một.

“Trọng quyền.”

Quyền chưa tới nhưng phong áp đã khiến mặt thanh niên đau rát.

Huych!

Lệch người né tránh nắm đấm của đối phương, Gabriel liếc mắt thấy cây cột đằng sau rung động không ngừng, phía trên có vết nứt bằng miệng bát! Rùng mình, hấn phát huy thiên phú tới cực hạn, thanh niên cũng không dám đón đỡ thứ này, phải biết trên người hắn cũng không có khôi giáp bảo vệ như kỵ sĩ kia. Hắn cảm thấy rất may mắn bởi mấy chức nghiệp giả này cũng không quá mạnh mẽ, lại thêm bỏ lỡ cơ hội quá nhiều... xem bộ dáng cũng biết bọn họ không có quá nhiều kinh nghiệm thực chiến.

Quan trọng nhất là tuyệt chiêu chưa thành đã dám ra ngoài cản quấy, chân chính nắm giữ bí kíp sẽ không cần hô to gọi nhỏ loạn kêu tên, rất mất mặt!

Huych!

Lại một lần nữa đánh trượt, chiến sĩ hộ vệ đã vô cùng nóng nảy, hoàn cảnh bây giờ của hắn không khác ám sát giả là mấy. Hắn cũng không còn năng lực mà cân nhắc đến chuyện mặt mũi hay không mặt mũi, chiến khí trong cơ thể đã tiêu hao thất thất bát bát mà hắn vẫn chưa hạ gục được thanh niên trước mặt.

Đối phương lần nhanh như trạch, chương bắt đấm đá lại sử dụng vô cùng nhuần nhuyễn, nếu không phải thấy mu bàn tay trắng nõn như da thiếu nữ kia, chiến sĩ hộ vệ sẽ không ngại tin rằng người này chính là một quyền sư!

“Sảng khoái, thực sự sảng khoái.” Gabriel càng đánh càng thuận tay, thiên phú cảm giác tăng phúc cho hắn nhảy bén hơn rất nhiều, chiêu thức phát sau tới trước.

Nếu kỵ sĩ trẻ tuổi chiến đấu dựa vào dự phán hành động đối phương thì Gabriel chiến đấu chủ yếu dựa vào phản ứng trực giác. Ai hơn ai kém khó mà nói được.

“Nhãi con, chẳng lẽ mày chỉ biết chạy thôi à?”

“Xin nhò, ngươi là chức nghiệp giả, ta chỉ là một học đồ, chênh lệnh đến trẻ con ba tuổi cũng biết.”

Gabriel bình tĩnh dùng ngôn từ đã kích đối phương, chiến đấu đến bây giờ thanh niên cũng nhận ra chiến sĩ hộ vệ chỉ có quanh đi quẩn lại một chiêu trọng quyền, hơn nữa công phu quyền cước rất kém, xem ra chiến lực trọng điểm đặt ở vũ khí.

Dùng tay đánh vạt nắm đấm của đối phương thanh niên dè dặt nói:

“Ta có thể hỏi một vấn đề được không?”

“Khốn khiếp, đừng hi vọng lão từ...”

Bành!

“Câu hỏi là: tại sao ngươi lại có thể phân tâm khi chiến đấu?” Cùng lúc với câu hỏi vang lên, Gabriel hung hăng đập một cước vào lồng ngực chiến sĩ hộ vệ khiến cả người hất bay ra xa.

“Ừ, xem ra ngươi không thể trả lời ta được rồi.” Nhẹ giọng lắm bả, hắn dừng lại đứng yên điều tức, đôi mắt vẫn không quên cảnh giác theo dõi nhóm thanh niên càn quấy.

Kỵ sĩ trẻ tuổi đang cùng hộ vệ còn lại đánh thành một đoàn. Kỵ sĩ ỷ vào ưu thế áo giáp, quyền không ngần ngại oanh kích với đối phương, hộ vệ kia cũng sử dụng một loại bài kỳ trọng quyền, tuy nhiên, xem ra không mạnh bằng bên Gabriel. Khí thế hai bên ngang ngửa nhau, xem ra khó phân thắng bại trong thời gian ngắn.

... Đây là nếu không có gì ngoài ý muốn.

Vèo~ Rầm!

Thân thể đồng bạn từ bên cạnh bay tới đập trúng hộ vệ, bọn họ theo quán tính dây dưa lẫn lộn mấy vòng trên đất, lại gạt ngã mấy chiếc bàn... tiếng bình chén vỡ tung xen lẫn tiếng hét kinh hãi của khách nhân ong ong quanh đầu cả hai. Đương nhiên, kỵ sĩ trẻ tuổi cũng không quên bồi cho đối thủ của mình một cước dứt điểm.

“Kết thúc.” Nói rồi nhìn về phía chủ nhân nhóm người.

Lúc này, mặt của thanh niên càn quấy đã âm trầm đáng sợ, thực sự không phải hắn không muốn ra tay giáo huấn hai thằng ngu không biết trời cao đất dày kia, càng nghĩ hắn càng thấy tiếc thiếu nữ xinh đẹp sắp tới tay lại bay mất... Thế nhưng nếu thực sự sử dụng phép thuật thì vụ việc sẽ không còn “chỉ là” một vụ ẩu đả nho nhỏ nữa, mà thêm một thi pháp giả học đồ xông lên dùng nắm đấm nói chuyện cũng chỉ có nước bị ăn đòn.

Hắn chán nản nhớ tới mấy tháng trời bị cấm bế trong nhà, xung quanh chỉ toàn người hầu nam. Lần đó cũng chỉ chơi chết có mấy gia đình dân nghèo thôi, vậy mà lão già luôn cứ nghiêm trọng hóa vấn đề.

Dằn lại tức giận trong lòng, thanh niên càn quấy lạnh lẽo nhìn hai người đối diện:

“Các ngươi nhất định phải đối địch với ta sao?”

“Nếu ngươi mong muốn.” Đây là câu trả lời của kỵ sĩ trẻ tuổi.

“Hả, ta chỉ là người qua đường thôi.” Đây là câu trả lời của ai đó rất muốn ăn đòn.

“Các ngươi không biết mình đang đối mặt với ai đâu?”

“Không cần!”

“Tại sao ta lại cần biết ngươi là ai?”

“...Ta thề sẽ để các ngươi sống không bằng chết.”

Bỏ lại một câu đe dọa, thanh niên càn quấy bước nhanh rời đi, đầu không chút ngoảnh lại, theo sau hắn là nhóm nam nữ bạn bè. Trong phòng trà chỉ còn lại le que mấy khách nhân cùng ba hộ vệ đang hôn mê nằm la liệt trên đất.

Người sáng suốt đều hiểu việc này còn chưa kết thúc.

Cho tới tận lúc nhóm thanh niên rời khỏi quán rượu, Gabriel mới thở nhẹ một hơi: cổ khí tức nguy hiểm trong góc cũng theo đó biến mất. Lại nhìn sang kỵ sĩ trẻ tuổi, người này vẫn mặt lạnh làm động tác đầy kính, tuy nhiên linh cảm nói cho Gabriel biết kỵ sĩ cũng phát hiện khí tức này.

Như mọi khi, binh lính trị an luôn chậm rãi tới dọn dẹp hiện trường. Gabriel rất vui mừng vì không phải bồi thường chiếc ghế, nhóm thanh niên quý tộc kia rất rộng rãi chỉ trả toàn bộ hao tổn phí, người có tiền có khác!

Quan tri an là cha của một trong các thiếu nữ nạn nhân, tuy nhiên nhìn bộ dáng túm tít mỉm cười của người này cũng đoán được chắc chắn không phải là thân thích của cô gái xinh nhất kia.

Phé thoại nói rất nhiều, Gabriel cũng lười nhớ... nói chung là rất biết ơn hai người cứu trợ và vân vân.

Điều duy nhất có vẻ hữu dụng là thông tin về thanh niên cần quấy, nghe nói gia đình hắn rất có thế lực trong thành phố. Trước khi chia tay vị trưởng quan này còn không quên nhắc nhở mấy người cẩn thận bị trả thù.

Đáng tiếc, còn phải cân nhắc xem đối tượng cần nhắc nhở là ai, từ đầu đến cuối, kỵ sĩ trẻ tuổi vẫn giữ nguyên bản mặt cứng nhắc khiến người ta tự hỏi không biết hắn có thiếu mất cây gân nào trong não không?

Còn về Gabriel đại nhân sao? Xi mũi coi thường... trần trụi coi rẻ... hắn cũng không ngại bị thêm một người nhớ thương, nên nhớ hắn vẫn còn vụ việc ngày hôm qua chưa biết xử lý ra sao đây.

Lúc này, kỵ sĩ trẻ tuổi từ bên cạnh tiến tới gần thanh niên.

“Xin chào, rất hân hạnh được gặp mặt.”

“Xin chào, thực hân hạnh được biết ngài.”

“Ta muốn cảm ơn sự giúp đỡ của ngài ban nãy.” Hơi cúi người, kỵ sĩ đưa ra lời cảm ơn, dù giọng điệu hết sức chân thành nhưng rất khó tìm trên bộ mặt đông cứng của hắn một chút tình cảm nào gọi biết ơn.

“Không có gì, nếu ngài không ra tay thì ta cũng sẽ đứng ra.”

“Ta chỉ muốn thử nghiệm sức mạnh mới đột phá... hơn nữa là người kia gián đoạn ta suy nghĩ.”

“Ngài... thật quá thẳng thắn, bất quá ta cũng vậy muốn thử chút thân thủ.”

Tuy mới chỉ đôi ba câu nhưng Gabriel cảm thấy hai người nói chuyện khá hợp nhau. Ngừng lại cẩn thận đánh giá kỵ sĩ trẻ tuổi, sâu trong ánh mắt, thanh niên thấy được hờ hững cùng trí tuệ.

Nhoèn miệng cười, hắn đưa tay về phía trước, mắt đối mắt với kỵ sĩ trẻ tuổi.

“Làm bằng hữu chứ?”

“Bằng hữu... sao?” Kỵ sĩ hơi bất ngờ vì đề nghị đột ngột của Gabriel, theo hắn thấy, hai người xa lạ tùy tiện trở thành “bằng hữu” là không thể nào.

“Bằng hữu!”

“Ta không có bằng hữu.”

“Bây giờ thì ngươi đã có.”

Thật lâu nhìn vào Gabriel, kỵ sĩ lạnh lùng thốt:

“Ta là người bị nguyên rủa, người xung quanh ta sẽ bị tai ách hành hạ, bằng hữu của ta đều sẽ phải chết.”

“...” Cái gì đây, thiên sát cô tính phiên bản thể giới khác?

“Ta chưa từng nói dối và không có lý do gì để nói dối.”

Lần đầu tiên kể từ lúc gặp mặt, Gabriel thấy được một tia biến hóa trong mắt kỵ sĩ trẻ tuổi, cảm xúc ấy xuất hiện rồi biến mất rất nhanh, nếu không có thiên phú cảm giác thì thanh niên đã bỏ qua chút thống khổ ấy. Hít sâu một hơi, hắn nói:

“... Một học giả đã từng nói với ta rằng mình nên cân nhắc chuyển chức ách vận kỵ sĩ, bởi vậy, xui xẻo là bạn đồng hành cùng vận mệnh ta.”

Đưa tay ra một lần nữa, thanh niên kiên định bắt tay đối phương. “Hơn nữa, ta là người sẽ không chừa thủ đoạn để trở nên mạnh mẽ hơn. Ách vận của ngươi, ta muốn! Ngươi người bạn này ta nhất định phải kết giao.”

“...”

“Ta tên là Odin, không có họ.”

“Gabriel, chưa có họ.”

“Hân hạnh quen biết ngươi.” x “Hân hạnh quen biết ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Khái Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 14: Rời Đi

Bóng ma chiến tranh cơ hồ phủ kín vùng phương bắc đế quốc, phần lớn công quốc và vương quốc đều có khả năng nằm trong phạm vi chiến trường. Là một thành phố lớn cách không xa tiền tuyến, lại tiện cho giao thông liên lạc với các vùng phụ cận, chủ thành Phương Bắc được quân bộ chọn làm nơi đặt bộ tổng chỉ huy.

Dù còn đang trong thời kì bị chiến nhưng không khí thành phố vẫn rất náo nhiệt, không, phải nói là càng náo nhiệt. Từ các nơi trong công quốc, chức nghiệp giả, chức nghiệp giả học đồ, binh lính hộ vệ, tất cả lục tục đổ về đây báo danh. May mắn là hệ thống hành chính thời đại này đã tiến bộ hơn trước rất nhiều, hiệu suất xử lý thủ tục nhanh gọn thuận tiện. Thông thường, chỉ cần một thư kí quan để xử lý một ngày hồ sơ, đương nhiên, nhiệm vụ thư kí quan chỉ là đóng dấu và phân chia chiến khu, những việc còn con con khác sẽ có quan chức dưới quyền tự động xác minh.

Có lẽ bởi thế mà trở thành thư kí quan là điều mà mỗi quan chức trong phòng hành chính hướng tới. Ai lại không thích ngồi trong căn phòng sang trọng xa hoa, vừa chỉ tay nắm ngón quát mắng thuộc hạ vừa hưởng thụ phục vụ tận tâm của nữ hầu?

Thế nhưng hôm nay thư kí quan đại nhân đang bực mình, rất bực mình!

Hắn hâm mộ vị tiểu thư kia đã lâu.

Nàng là hiện thân của sắc đẹp hoàn mỹ, nàng xuất thân cao quý lại toàn năng toàn tài, so sánh với nàng, thần linh trên thiên quốc cũng bất quá chỉ như vậy. Những người truy cầu nàng có thể xếp hàng từ lâu đài công tước cho tới tận ngoài thành, những người từng bị nàng từ chối có thể lấp đầy con phố lớn nhất, tất nhiên đây mới chỉ tính riêng những người có đủ tư cách làm việc đó: quý tộc ở thành phố này.

Thiếu nữ có vốn liếng đề kiêu ngạo, bởi vậy nàng chưa từng yêu ai, cũng chưa từng chấp nhận tình yêu của bất kỳ ai!

Thư kí quan không chỉ một lần mơ tưởng được trở thành tình nhân của nàng. Hắn thèm muốn được hôn lên bờ môi mềm mại kia, thèm muốn được cảm nhận làn da mịn màng như mỡ đông, thèm muốn được nhào nặn bộ ngực no đủ, muốn nắm trong tay bờ mông tròn trịa của nàng mà tận sức đùa giỡn. Hằng đêm, nữ hầu phục vụ cũng không thỏa mãn được khát vọng của hắn dành cho nàng, chỉ có hình bóng nàng mới giúp hắn cảm nhận khoái lạc tốt cùng.

Hắn yêu nàng là thế...

Ấy vậy mà... hôm trước hắn nghe được tin dữ, nàng cùng mấy tỷ muội bị tán tỉnh bởi một tên mặt trắng nhỏ nào đó, bọn họ qua đêm trong Hoa Hồng Lâu! Ôi~ cỡ nào si nhục, cỡ nào đau đớn. Hắn hận, hận mặt trắng nhỏ được hưởng dụng thân thể tuyệt vời kia, hận mặt trắng nhỏ dám không chia sẻ hoan lạc với bậc quyền quý, hắn hận tất cả mặt trắng nhỏ!

Ân, giống như hai tên trong hồ sơ này, nguyên địa ngục chiếu cô bọn hắn, thật muốn thấy cảnh bọn hắn chết ở chỗ kia.

Phanh!

Âm thanh đóng dấu vang lên trong phòng.

“Ta không hiểu tại sao người nhất định phải chọn ngày hôm nay để nộp hồ sơ? Phải biết càng sớm nộp thì càng có lợi cho kế hoạch của chúng ta.”

“Bởi vì thư kí quan hôm nay không thích mặt trắng nhỏ.”

“Cái gì?! ...Đáng chết! Vậy không phải bọn ta tiêu tùng rồi sao?”

“Chính vậy.”

“Và...?”

“...”

“Chết tiệt, nói gì đi? Người tốt nhất nên giải thích, nếu không... Từ từ, đừng đi nhanh thế chứ.”

“Không có nhiều thời gian.”

“Không có nhiều thời gian! Người cũng biết là không có nhiều thời gian, vậy sao còn nhất định phải đợi tới hôm nay.”

“...”

“Đứng lại, nếu không có một giải thích rõ ràng thì ta nhất định sẽ không đi theo người.”

“Tùy người.”

“Này~! Đợi ta.”

Bên trên là đoạn đối thoại giữa Odin và Gabriel, chỉ thấy một trước một sau hai người nói đuổi nhau rồi khỏi tòa nhà bộ tổng chỉ huy.

Đã qua được vài ngày kể từ buổi gặp gỡ trong trà lâu, được biết Odin vừa vào thành và đang tìm phòng trọ, Gabriel ngó ý mời người bạn mới quen tới khách sạn chỗ mình.

Trừ lúc nghỉ ngơi ăn uống, thanh niên chưa từng nhìn thấy bóng dáng của Odin, cũng không biết người này đi làm những thứ gì mà cứ thần thần bí bí. Gabriel cảm thấy ánh mắt mình quá tồi tệ, người bạn đầu tiên mà hắn thử kết giao sau 18 năm ở thế giới này quá... khó giao tiếp. Odin là người thông minh nhất thanh niên từng biết, và cũng là người tiết kiệm lời nói nhất.

Theo kinh nghiệm của thanh niên, mỗi cá nhân thông minh hoặc kiệm lời đều có mị lực độc đáo của riêng bản thân, loại đặc điểm này là trời sinh, không thể bắt chước. Thế nhưng, vấn đề xuất hiện khi hai thứ này kết hợp với nhau, những ngày qua quả thực giống như ác mộng với Gabriel: thanh niên không hiểu đồng bạn của mình nói gì, quá ngắn, quá thâm thúy, quá hại não!

Nhắc tới, sau khi trở về quán trọ, Gabriel điều tra được một số thông tin về thanh niên hôm nọ, hắn rất nổi tiếng ở chủ thành Phương Bắc, tất nhiên là theo nghĩa xấu. Là con trai độc nhất của một vị bá tước trong thành, được chiều chuộng từ bé, người này tụ tập một nhóm bạn ăn chơi trác táng hoành hành không kiêng kỵ; có không ít gia đình bình dân bị hắn đề ý mà lâm vào cảnh nhà tan cửa nát.

Càng bết bát hơn là thái độ buông xuôi của binh lính trị an: thanh niên càn quấy thực sự cũng có chút năng lực, các vụ việc liên quan đến hắn luôn được xử lý vô cùng sạch sẽ. Trên thực tế, dù có tìm được bằng chứng đi nữa, ai dám xử phạt người thừa kế hợp pháp của một bá tước?

Đoán chừng lời đe dọa không chỉ là nói suông, Gabriel quyết định thôi hợp đồng thuê dẫn đường. Tuy ánh mắt thất vọng của tiểu tạp dịch khiến hắn hơi mũi lòng, thế nhưng vì lý do an toàn, thanh niên không muốn đưa nhỏ ở cạnh hai người để rồi bị giận cá chém thớt.

Trước khi chia tay, hắn cũng không quên để lại một phần tu luyện tâm đắc cùng kỹ xảo cơ bản cho ai đó. Trong thâm tâm, thanh niên vẫn rất cảm ơn tiểu tạp dịch đấy! Nếu không phải tiểu tạp dịch đề nghị đi thăm chợ đêm thì cũng không có chuyện thanh niên nhận được chỗ tốt từ vận mệnh học giả, cũng không vì buồn bực mà gặp gỡ Odin, tất cả đều là vận mệnh.

Ngoài ra... Gabriel đánh giá cao sự dũng cảm của thiếu nữ, không phải ai cũng dám giả nam đi thực hiện ước mơ của bản thân, chúc cho nàng thành công.

Về phần thiếu niên tùy tùng, người này vẫn kiên định đi theo dù Gabriel đã báo trước rằng sẽ có nguy hiểm. Lần đầu tiên, Gabriel nghi ngờ mị lực của bản thân, chẳng lẽ hắn còn có thiên phú truyền kì trong kỹ sư tiểu thuyết: bá vương chỉ khí rung lên, thuộc hạ chạy tới thể trung thành sống chết?

Ừ, có thể lắm, ai biết được.

Ngay ngày hôm sau, thư thông báo đã được chuyển tới, hai người phải đến tiền tuyến trú đóng trong một trại kỵ binh trinh sát nhỏ: vị trí cách khu vực chiến trường chính không xa.

Nghe nói tỷ lệ tử vong ở nơi này lên tới 90%! Chưa kể tới 5% thương tàn nghiêm trọng... Xem ra vị thư ký quan ngày hôm qua không ghét mặt trắng nhỏ, căm thù còn không sai biệt lắm.

Quay sang đánh giá sắc mặt đồng bạn, Gabriel thu được... không một chút thông tin. Thiên phú cảm giác của Gabriel quả thực không có đất dụng võ trước bản mặt lạnh băng băng kia.

Thờ ờ một hồi, dùng đôi mắt ai oán nhìn Odin, hắn hỏi bằng giọng điệu như sắp sửa đi chịu chết:

“Bao giờ chúng ta khởi hành?”

“Tối nay.”

Chiều tối đã tới, thế nhưng đường phố của chủ thành Phương Bắc cũng không vì thế mà kém nhộn nhịp, cửa thành vẫn tấp nập ngựa xe qua lại, người vào kẻ ra không dứt.

“Không hổ là thành phố vĩnh viễn không bao giờ tối.” Ngóai đầu lại nhìn tòa thành sau lưng, Yang không nhịn được mà cảm thán. Gần đây, hắn luôn tự

hỏi rớt cuộc thế giới này rộng lớn bao nhiêu, tiến bộ tới mức nào: chỉ một chủ thành đã hùng vĩ như vậy, thế còn đế đô trung tâm của đế quốc sẽ trông ra sao?

Đoàn người trùm kín áo choàng đen xuôi theo đường lớn rồi đi, ba người và sáu ngựa, càng đi càng xa, xem tốc độ thì bọn họ cũng không có ý định dừng lại nghỉ ngơi trong thôn trấn. Đi được một quãng thời gian, khi hai bên đường chỉ còn lác đác ngựa xe, đoàn người đột nhiên chuyển hướng rẽ vào cánh rừng bên cạnh.

Đi thêm nữa cho tới khi trăng đã lên cao, đoàn người mới dừng lại bên một gò đất trống, đưa mắt quan sát địa hình, người đi trước nhất hài lòng khẽ gật đầu.

“Hôm nay chúng ta cắm trại ở đây.”

Dứt lời hần nhảy xuống ngựa, bắt đầu tháo dỡ đồ đạc. Ba người dùng xẻng, cộc cùng vải bạt dựng mấy túp lều đơn sơ làm chỗ trú chân. Không khí im lặng chỉ thỉnh thoảng vang lên tiếng cộc gỗ được đóng xuống đất.

Rải chút bột ma pháp xua đi côn trùng và dã thú, mấy người dựng một đống lửa nhỏ sưởi ấm, ăn uống qua loa rồi nghỉ ngơi: họ cần tích lũy thể lực cho hành trình phía trước.

Kiểm tra lại đồ đạc mang theo, lại thấy hai vị đại nhân đã ngủ say. Yang bắt đầu đi làm phần việc của mình, người phụ trách chăm sóc ngựa là hần.

Lấy cỏ khô từ bao tải trên lưng xuống cho ngựa ăn, dùng tài liệu ma pháp khử mùi, lại lấy rọ mồm bịt miệng để ngựa khỏi gây tiếng động, hần làm việc vô cùng cẩn thận.

Từ khi thanh tỉnh lại, thế giới này trong mắt thiếu niên quả thật quá phấn khích: cường giả có sức mạnh dời non lấp bể, thần linh giơ tay nắm bắt nhật nguyệt tinh thần, những người đó gọi chung là chức nghiệp giả!

Yang khát vọng trở thành một chức nghiệp giả, hần cũng không muốn cuộc sống bình bình đạm đạm trong quá khứ, thứ hần theo đuổi bây giờ là sự phấn khích khi nắm giữ lực lượng.

Khi hỏi người xung quanh, hần được biết phải thông qua học tập có hệ thống trong học viện mới có thể trở thành chức nghiệp giả. Thế nhưng, điều này đồng nghĩa với việc phải trải qua một thời gian dài học tập và đào tạo cơ bản, hần không muốn dành nhiều công sức chỉ để làm những thứ đó, hần muốn một con đường tắt để trở thành cường giả, càng nhanh càng tốt. Và hần thực sự tìm được, đó là đi theo một vị chức nghiệp giả để được đào tạo chuyên chúc.

Yang trở thành kỵ sĩ tùy tùng đã được một thời gian, chủ nhân của hần là một kỵ sĩ học đồ có chiến lực mạnh mẽ nhưng rất khiêm tốn và ít xuất hiện. Người kia đối xử với hần cũng rất tốt, hướng dẫn hần rất nhiều kỹ năng.

Thế nhưng gần đây, vị đại nhân này đặc biệt nghiêm trọng với một nhân vật quyền quý trong một lần kết giao với một kẻ không rõ lai lịch, hiện tại học đồ đại nhân còn rậm rập nghe theo đối phương bài bố lung tung.

Tội tệ nhất là lần này... hai người được phân phối tới một khu vực có tỷ lệ tử vong cao nhất chiến trường, 95% tỷ lệ thương tàn chỉ trong nửa tháng, mà theo dự đoán thì cần vài tháng nữa mới tới đại chiến!

Yang thấy tương lai của chủ nhân mình không còn hi vọng, hần cũng không muốn chết vô nghĩa như vậy. Hần còn rất nhiều chuyện muốn làm, với năng lực thiên phú của hần thì thành công chỉ là việc sớm hay muộn.

Lẹp xẹp, lẹp xẹp.

Trong bóng tối, thiếu niên tùy tùng dắt ngựa rồi đi, đầu không chút ngoảnh lại, âm thanh nhỏ nhẹ của vải buộc vó ngựa giẫm trên lá khô từ từ biến mất trong bóng đêm.

Cho tới khi khu rừng tuyệt đối yên lặng, Gabriel mới vén lều vải đi ra, trên người vẫn mặc áo giáp, trông về phương hướng thiếu niên đi xa, hần thờ dài ngao ngán.

“Haiz, cuối cùng hần vẫn rời đi.”

“Thất vọng?” Chẳng biết từ lúc nào, Odin đã xuất hiện đứng bên cạnh hần.

“Ta mừng cho lựa chọn của hần... Trong hồ sơ chỉ có tên ta và người, hần không cần thiết phải đi theo chịu chết.”

“Quá yếu đuối.”

“Ta gọi đây là nhân từ.”

“Chúng ta không cần nhân từ, kỵ sĩ là chức nghiệp được sáng tạo cho chém giết.”

“Coi như một phút mềm lòng đi.”

“Vậy nếu ta nói với người, hẳn bán thông tin của chúng ta cho người kia thì sao?”

“...”

“Chuyện đã rồi, cũng không vì giết hắn mà thay đổi. Hơn nữa, không phải tất cả mọi người đều ích kỷ... hắn là con trai một thương nhân.”

Trầm ngâm nhìn phương xa, rồi lại nhìn phong thư trong tay, Gabriel thấy dị thường cảm động, đây là tiểu tạp dịch lén lút gửi cho hắn, xem ra hắn không nhìn nhầm người, có lẽ trực giác của Thánh mẫu luôn chuẩn xác. Cầu chúc cho nàng có thể hoàn thành mơ ước trở thành một chức nghiệp giả cường đại, và hi vọng bộ ngực của nàng sẽ còn phát triển, tuy ngực nhỏ dễ mặc áo giáp hơn...

“Thực ra thì từ lúc mới gặp, ta đã biết đứa nhỏ ấy không thích hợp làm kỵ sĩ. Âm sát giả cùng thi pháp giả mới là nghề nghiệp thích hợp với hắn. Ừ, chiến sĩ cũng không lỗi, nhưng không phải kỵ sĩ!”

“Nói có ích lợi gì?”

“Cảm khái thôi~” Ngừng lại một chút, như chợt nhớ ra điều gì, hắn quay sang hỏi Odin. “Nếu Yang đã mật báo cho người kia, vậy chúng ta có cần đổi địa điểm cắm trại không?”

“Không cần.” Odin trả lời bằng chất giọng đều đều như mọi khi, kì lạ là lúc này, hắn còn tốt bụng bồi thêm một câu trấn an Gabriel. “Bọn họ sẽ chưa tấn công vào đêm nay, thiếu niên kia sẽ không ngu ngốc tới mức làm thế... nếu hắn không muốn bị diệt khẩu. Cứ nghỉ ngơi đi.”

“Vậy còn lộ tuyến?”

“Ta tự có kế hoạch.” Odin lại trở lại trạng thái tiết kiệm lời, tuy nhiên ánh mắt hắn nhìn Gabriel như thể đang nói - Ta có nói từng bước của kế hoạch ra thì người cũng không hiểu, hơn nữa, tại sao ta phải nói cho người.

“Người... khinh người quá đáng.”

“...”

“Đứng lại, bộ dáng khinh khinh đó là sao, người nếu không giải thích rõ ràng thì chúng ta tới một cuộc nam nhân quyết đấu.”

“Ta sai rồi Odin lão đại, làm ơn giải thích dùm ta~”

Đáng tiếc, thanh niên mặt cứng nhắc cũng mặc kệ Gabriel tự biên tự diễn, đầu óc hoạt động nhiều khiến hắn cần nghỉ ngơi.

Gabriel nhận thấy từ khi gặp Odin, số lần hắn nói trong một ngày tăng lên gấp đôi, số lượng than vãn tăng lên gấp mười. Bây giờ, hắn thực sự hiểu tại sao thằng này không có bạn, không ai dám dây với một kẻ vừa âm trầm lại vừa thích tằm ngấm tằm ngấm cho người khác vào bẫy. Phải biết, tin tưởng có vận mệnh và tin vào vận mệnh là hai điều hoàn toàn khác nhau, người bình thường còn dễ nói, nhưng chức nghiệp giả, đặc biệt là chiến chức giả chẳng phải rèn luyện để đột phá vận mệnh đó thôi. Cái gì mà thánh mẫu với thiên sát cô tình, ai quan tâm chứ!

Khi chỉ còn lại một mình, thanh niên mới trầm tĩnh đứng đó suy tư, tư vị bị phản bội không hề dễ chịu với bất cứ ai. Rất may, cuộc đời hắn không chỉ có phản bội mà còn có tin tưởng và vị tha.

Gabriel không khó chịu khi Odin giấu diếm chuyện thiếu niên tùy tùng, dù sao, quân tốt thuộc hạ dưới quyền là trách nhiệm của hắn. Hơn nữa, thanh niên loáng thoáng có thể cảm nhận thái độ Odin biến đổi sau chuyện ban nãy, có lẽ đây cũng là khảo nghiệm mà người bạn mới này dành cho hắn.

Xem ra... Gabriel thông qua!

Ngáp~

“Cũng nên đi nghỉ thôi, chắc chắn, không biết thiếu gia quý tộc sẽ dành cho kẻ hèn này phần đại lễ gì đây?!”

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Khái Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 15: Tránh Né

Hôm sau, hai người thu dọn lều trại rồi đi từ lúc tờ mờ sáng. Thân ảnh của hai kỵ sĩ lơ mờ sau sương sớm trong cánh rừng u ám.

Lộ tuyến mà Odin lựa chọn khá hẻo lánh, hai người cũng không đi theo đường lớn để tới mục tiêu mà lựa chọn một con đường tắt khó đi nhưng tiết kiệm thời gian. Xuyên qua núi rừng nguyên sơ, quãng đường này, họ tiếp tế lương thực bằng cách săn bắn dã thú, lại nghỉ ngơi bằng cách cắm trại bên rừng cây, suối nhỏ hoặc tìm kiếm một hang động qua đêm.

Suốt chặng đường giống như du sơn ngoạn thủy, vô sầu vô lo. Thành thật mà nói, Gabriel cũng không quá lo lắng bị tập kích bất ngờ.

Nên nhớ, thế giới này còn có một nghề nghiệp tên là tiên đoán sư, nghe nói sức chiến đấu của bọn họ cũng không mạnh như các đồng nghiệp thi pháp giả khác, nhưng năng lực lại vô cùng quý dị. Cấp thấp chức nghiệp giả có một câu truyền ngôn như thế này: “trước mắt tiên đoán sư, mọi bí mật không còn là bí mật”. Điều này giải thích tại sao, mỗi cao cấp chức nghiệp giả phải có một hai thủ đoạn phản tiên đoán để phòng thân.

Hình như vận khí xui xẻo của Gabriel luôn xuất hiện rất đúng lúc, lần này cũng không khác là mấy. Dưới trường vị bá tước kia có một tiên đoán sư, ít nhất là trung cấp chức nghiệp giả. Bởi vậy, hai người quyết định... thành thành thật thật chui đầu vào đây. Tất nhiên, còn phải xem là loại cạm bẫy nào? Tiến vào một thành thị thách thức ám sát giả chiến đấu trong sân nhà là tự tìm đường chết!

Theo phán đoán của Odin, men theo con đường rừng sâu núi thẳm này thì chỉ có một vài địa điểm để mai phục, hơn nữa, chắc chắn đối phương sẽ chọn tập kích ở phía cuối hành trình. Nơi đó có nhiều lý do để nguy trang thành tai nạn, lại dễ dàng cho hủy thi diệt tích.

Nghe đồng bạn phân tích có đầu có đuôi rõ ràng, lại nghĩ tới bản thân cứ nhắc tới suy nghĩ là đau đầu mệt mỏi, Gabriel cảm thấy khá tủi thân. Người với người chênh lệch đến thế là cùng! Thanh niên quyết định sau này cứ việc dành suy tính cho người này, bản thân cứ thành thật chấp hành là được, vừa nhẹ đầu vừa đỡ mất thời gian.

Đương nhiên, thận trọng một chút vẫn nên có.

Trên đường đi, họ cũng không ít lần đụng phải bạo đồ, phần lớn là người bình thường, cũng có số ít là học đồ. Những người này có đang thực tập lại nhận được thông báo ra trận mà bỏ trốn, có đã từng là tùy tùng của một vị chức nghiệp giả chết trận, lại có kẻ vốn chính là cường đạo nay trở về nghiệp cũ... đủ các loại lý do thúc đẩy bọn họ đi làm cái nghề mua bán không vốn này.

Đối với loại người trên, Gabriel cũng không có bất cứ chương ngại tâm lý nào khi chặt xuống: ai biết hai người là khách hàng thứ mấy của bạo đồ? Với chiến lược của hai kỵ sĩ học đồ thì giải quyết vài vấn đề nhỏ nhỏ cũng không mất quá nhiều thời gian.

“Đáng tiếc, không thể thực hiện cảnh anh hùng cứu mỹ nhân.” – Đây là suy nghĩ tự sướng của thanh niên thiếu thốn tình cảm, hẳn cũng không dám nói thứ này cho đồng bạn mình nghe để nhận lấy ánh mắt khinh bỉ.

Từ lúc chuẩn bị chiến tranh, dân chúng quanh chiến trường đều lục tục dọn dẹp tài sản rồi đi, mấy trăm kilomet xung quanh chiến trường chính không thấy bất kỳ một thôn trang chỉ còn lại một vài trường hợp cá biệt ôm tâm lý may mắn ở lại. Phải biết, càng gần chiến trường thì càng loạn, binh lính luôn thiếu thốn nam nhân đây đó và nữ nhân để mua vui, mà đây còn là viễn cảnh tốt nhất.

Trên thực tế, có những lúc, nguy hiểm không chỉ đến từ địch nhân...!

Lộ trình từ chủ thành Phương Bắc tới điểm đến mất ước chừng một tuần lễ, dĩ nhiên đây là đi theo đường lớn. Dùng 5 hôm, hai người đã cách trại lính không xa, chỉ cần vượt qua nhánh sông nhỏ cùng cánh rừng phía trước, rồi chạy thêm một lúc là bọn họ có thể đạt tới mục tiêu lần này.

Nhìn cây cầu gỗ bắc ngang qua sông, độ rộng vừa đủ cho một chiếc xe ngựa chạy qua, lại dồi mắt đánh giá cánh rừng âm u không xa, Gabriel không hiểu sao tự dưng cảm thấy chột dạ. Quá im ắng! Thanh niên có hàng trăm kế hoạch để mai phục với địa hình này.

“Là phía trước?” Hắn quay sang hỏi đồng bạn, giọng nói hơi có chút lo lắng.

“Phải.”

“Chỉ cần qua được cánh rừng kia, rồi phi nhanh thêm một thoáng là chúng ta có thể tới nơi.” Gabriel vừa nói vừa hồi tưởng lại tình cảnh lúc Odin giải thích về kế hoạch. Hắn cố gắng ghi nhớ từng chi tiết nhỏ nhất trong kế hoạch, chính cá tính cẩn thận này đã giúp thanh niên tránh qua nhiều nguy hiểm trong quá khứ.

“Người xác định chúng ta có thể tới doanh trại?”

“Không thể... nhưng... không nhất định phải tới doanh trại mới an toàn.”

“Tại sao?”

“Có giúp đỡ.”

“Đáng chết, làm ơn đừng có nói ồm ồm nửa câu được không? Ta nghe rất mệt.”

“Vừa này, người nói là sẽ có người trợ giúp hai ta?”

“Gần như vậy.”

“Ai?”

“Theo thông tin thu thập được, kỵ sĩ trưởng của doanh trại là một người hết sức nghiêm khắc và tuân thủ kỷ luật. Cách một khoảng thời gian, sẽ có một đội kỵ binh đi ra ngoài tuần tra xung quanh...”

“Khoan khoan, cũng không đảm bảo họ sẽ giúp chúng ta.”

“... Đừng ngắt lời.”

“Xin lỗi, mời tiếp tục.”

“Mặt khác, người này có thói quen dậy sớm huấn luyện. Khả năng rất cao là hắn sẽ tự mình đi tuần tra buổi sáng. Hắn rất bao che cho thuộc hạ, chúng ta để lộ ra thân phận sẽ nhận được trợ giúp.”

“Nhờ lúc chúng ta tới không có kỵ sĩ trưởng, cũng không gặp được kỵ binh đi tuần tra thì sao?”

Hơi trầm ngâm nhìn Gabriel, thở dài một hơi, Odin nhẹ đẩy mắt kính, khuôn mặt của người trước trở nên dị thường đặc sắc. Dù sao thì động tác này diễn ra quá thường xuyên, không quen không được, Gabriel biết đây là lúc Odin chuẩn bị diễn thuyết.

“Dù sao thì người cũng bắt đầu tiếp xúc với lực lượng cao cấp của thế giới, chẳng lẽ cầm đầu cầm cổ sóng vai chiến đấu mà không biết chút gì về đồng đội? Nghe kỹ, thế giới này tồn tại một loại lực lượng gọi là ma đạo văn minh. Ma văn sở tay, máy truyền tin, máy tính... đều là thành phẩm của văn minh này. Ngoài ra, ma đạo văn minh còn có một số thành tựu nổi bật hơn như truyền tống trận, ma đạo phi thuyền, ma đạo vũ trang.”

“Một trong bảy chức nghiệp cơ bản là ma đạo chiến sĩ cũng là một sản phẩm thành công của ma đạo văn minh, bọn họ là những người sử dụng ma đạo vũ trang cùng ma đạo dụng cụ để chiến đấu. Đồn đại rằng, địa tinh là chủng tộc đầu tiên có ma đạo chiến sĩ, tuy nhiên, việc này chưa được xác thực. Lý do bởi không chức nghiệp giả nào muốn bị đánh đồng với chủng tộc cả cuộc đời không tắm một lần.”

Cũng mặc kệ Gabriel gơ tay lên khiêu nại đòi đình chỉ diễn thuyết, Odin tiếp tục lái nhai suốt nửa ngày hành trình chỉ để giảng giải cho đồng bạn biết: cái gì là ma đạo văn minh...

Căng cứng thần kinh nghe giọng nói đều đều như ru ngủ của đồng bạn, đáng sợ hơn là người này sẽ lặp đi lặp lại nếu phát hiện thanh niên không chăm chú nghe, Gabriel chịu đựng qua hình phạt tàn khốc nhất từ trước tới nay. Hành hạ chỉ tạm ngưng khi trời tối và bắt đầu cắm trại, vừa tìm được đường sống từ chỗ chết nhưng thanh niên không thể không hỏi rõ vấn đề:

“Vậy ma đạo văn minh liên quan gì tới việc chúng ta được cứu?”

“Phạm nhân ngu muội, có một thứ gọi là Mắt trinh sát.” Cuộc nói chuyện kết thúc bằng một câu ngắn gọn súc tích.

“Lúc nào cũng làm bộ thông thái, người lại không phải là phạm nhân?” Tất nhiên, Gabriel chỉ dám rửa thầm trong lòng mà thôi.

Lúc này đang là buổi đêm về sáng, mặt trăng đã về nghỉ ngơi nhưng mặt trời còn chưa xuất hiện.

Trên cây cầu gỗ bắc ngang qua khúc sông nhỏ, có hai kỵ binh đang cưỡi ngựa lững thững đi tới. Áo choàng đen đã trở thành màu xám, bên trên phủ kín bụi bặm cùng lác đác vài mảnh lá khô chứng tỏ hai người đã trải qua một hành trình dài.

“Sẵn sàng?” Một trong hai kỵ binh nhỏ giọng hỏi.

“Ha... còn phải hỏi sao? Vũ khí của ta đang gào thét đòi uống máu đây.”

“Hành động theo kế hoạch.”

“Bảo trọng.”

Lời vừa dứt, hai người giục ngựa phi vào cánh rừng.

“Giá, giá.”

Tiếng vó ngựa vang lên dồn dập, càng ngày càng gấp gáp. Khi còn cách bìa rừng chưa tới 10 mét, mỗi người lập tức lấy từ trong bọc đồ ra một món đạo cụ hình thoi, niệm chú rồi ném về phía trước.

“Chiếu sáng.”

Tia sáng gay gắt chọt lóe lên trong đêm tối khiến người phục kích tạm thời mất thị lực. Sau đó, hai quả cầu ánh sáng lơ lửng trên đầu kỵ binh, ánh sáng nhu hòa chiếu rõ phạm vi bán kính 20 mét xung quanh.

Phập.

Mũi tên bắn ra trong khoảnh khắc vội vàng đi lệch quỹ đạo đâm sâu vào mảnh đất trống sau lưng hai người, thân tên chìm hơn phân nửa trong đất chứng

minh lực đạo người bắn tên cũng không nhỏ.

Trong nháy mắt, chiến mã đã thành công lao vào trong rừng.

Vài ba bóng đen lao ra từ chỗ phục kích, khí tức mỗi người đều khiến Gabriel không khỏi kiêng kỵ. Tổng cộng bốn chức nghiệp giả: là ba người hôm trước cùng một nhân vật mới, người này cho hắn cảm giác cực độ đè nén.

Nghiêng đầu... Gabriel cảm nhận được nguy hiểm tới từ ngọn cây.

Băng! Tiếng dây cung vang lên trả lời suy đoán.

Thanh niên khó khăn lắm mới tránh thoát mũi tên, phong áp lướt qua trán mang theo vài sợi tóc rơi rụng. Ánh mắt co lại như kim, cố gắng kiềm nén tiếng kêu sợ hãi, Gabriel loáng thoáng cảm nhận được chút chiến khí trên đầu mũi tên: đây là năng lượng phụ gia, tiêu chí của chức nghiệp giả cấp hai.

Bên kia, Odin cũng giờ khiên đánh chệch mũi tên xuống đất, hai người liếc mắt nhìn nhau, thứ họ thấy được là e ngại trong mắt đồng bạn, lần này chơi lớn rồi!

“Chia ra.” Âm thanh lãnh tĩnh của Odin vang lên, hình như không gì có thể làm người này bối rối, lúc này hắn vẫn có thời gian giờ tay đẩy mắt kính.

Không chút chậm trễ, Gabriel ăn ý vận vẹo dây cương hướng bên trái phi nhanh.

Đối phương cố ý lựa chọn cánh rừng làm nơi phục kích, xem ra ngoài thích hợp cho đặt bẫy ra còn cố ý nhằm vào hạn chế tốc độ của kỵ sĩ. Đáng mừng là... điều này đồng nghĩa với tăng thêm chướng ngại vật cho người bắn tên.

“Hừ! ... tưởng chia ra là có thể trốn thoát? Ba người các ngươi bên phải, ta bên trái, nhớ làm cho sạch sẽ.” Hừ lạnh một tiếng phát tiết khó chịu, chiến sĩ bắn tên cảm thấy rất bức mình. Hắn cũng không phải nghề nghiệp xạ thủ, thế nhưng, với sự kiêu ngạo của một chức nghiệp giả cấp hai thì việc ra tay hai lần mà không gây thương hại được cho hai học đồ quả thực là một sỉ nhục lớn.

Tung mình đuổi theo Gabriel, hai chân hắn không ngừng đạp cây mà chạy, thân thủ dị thường linh hoạt. Từng mũi tên gào thét bay về phía thanh niên, cứ xen lẫn hai ba mũi tên thường lại là một lần công kích mang chiến khí tăng phúc. Đối phương không chỉ là chức nghiệp giả cấp hai, hơn nữa kinh nghiệm chiến đấu cũng dị thường phong phú!

Mới qua vài hô hấp mà bộ dáng của hắn đã vô cùng thê thảm, áo choàng thùng lỗ chỗ, áo giáp rách ra từng vết cắt sâu, nhưng nghiêm trọng nhất vẫn là chiến mã dưới thân. Dù đã cố hết sức bảo vệ nhưng Đạp Phong vẫn bị một vết thương nơi đuôi sau, mũi tên xuyên qua lớp giáp bảo vệ bên ngoài ghim sâu vào bắp thịt, máu tươi theo thân tên chảy xuôi tạo thành từng đóa hoa đỏ lấm tấm trên đất.

Tốc độ của chiến mã theo đó mà giảm dần...

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Khải Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 16: Phá !

Bình minh tới muộn, sắc trời xám tro tràn đầy tịch mịch và thê lương...

Một nhóm người đang truy đuổi trong khu rừng, tiếng bước chân vang dội xua tan dã thú còn đang ngủ say.

Trước nhất là một kỵ sĩ cười chiến mã màu trắng, áo giáp bạc phủ kín toàn thân chỉ để lộ ra vài khe hở như chỉ vá, áo choàng đen phất phơ sau từng thân cây. Một tay cầm thương một tay cầm khiên, hắn vừa điều khiển chiến mã vừa chú ý hoàn cảnh trên đường.

Vút~ Keng!

Giờ khiên đón đỡ mũi tên bay tới, kỵ sĩ giục ngựa tăng tốc.

Mũi thương rung nhẹ về ra từng đóa hoa thép, nơi thương đi qua không ngừng vang lên những tiếng tanh tách nhỏ chứng tỏ có dây thép bị chém đứt cùng âm khí bị đánh rơi.

Chiến mã cũng không chạy thẳng tắp mà di chuyển lắt léo không chừng tuân theo tâm ý của người điều khiển, nó linh hoạt nhảy qua bộ thú, bước nhanh vượt qua dây thừng dưới đất, ưu nhã mà cao quý như bạch kỳ lân trong truyện thần thoại xa xưa. Một người một thú hòa thành một thể, đây là cảnh giới mà mỗi kỵ sĩ theo đuổi!

Khoảng cách giữa kẻ truy đuổi và người bị đuổi đang được kéo xa qua từng hô hấp.

Bỗng nhiên...

Àm!

Ngọn lửa đột ngột bùng cháy, vị trí chỉ cách chiến mã vài mét, khói lửa cùng gỗ vụn bắn tung tóe xung quanh, chấn động của vụ nổ mạnh khiến chiến mã bay ngược về sau.

Không chút hoảng hốt, thả xuống chiến thương, kỵ sĩ kịp thời dùng tay mượn lực thoát khỏi yên ngựa.

Lăn lộn trên đất vài vòng giám sát rồi lập tức bật dậy, đơn thủ kiếm nằm trong tay, hắn cẩn thận quan sát những vị trí khả nghi.

Huych.

Cùng lúc đó, âm thanh trầm muộn của da thịt va đập vào cây gỗ truyền tới từ phía sau, tiếng chiến mã rên rỉ khiến tim hắn rí máu, kỵ sĩ biết mình không thể tiếp tục chạy.

“Khắc khắc, kỹ thuật cưỡi ngựa tốt thì sao? Cuối cùng vẫn không chạy thoát thiên la địa võng của ta.” Dưới tàng cây, bóng dáng ám sát giả mờ lung hiện ra rồi dần dần trở nên rõ ràng, hắn vui vẻ giễu cợt thanh niên kỵ sĩ.

“Bây ma pháp?”

“Ồ, ngươi biết?”

“...”

“Rất tinh mắt. Khó có thể tin ngươi chỉ là một chức nghiệp giả học đồ.” Hơi bất ngờ trước kiến thức của thanh niên, ám sát giả khó kìm được mà tán thưởng: “Một món đạo cụ ma pháp để đổi mạng mình, ngươi nên thấy vinh hạnh.”

Dùng giọng điệu âm mai, hắn tiếp tục đe dọa: “Lần trước ngươi lợi dụng ưu thế vũ khí mà làm nhục ta, thắng mà không vinh. Lần này thử xem xem, là dao trong tay ta sắc bén hay xác rùa của ngươi cứng rắn.”

“...”

Trên thực tế, ám sát giả cũng không nhẹ nhàng như vẻ bề ngoài.

Phán đoán thực lực song phương, hắn không tự tin có thể giết chết kỵ sĩ một mình: chiến kỹ tinh xảo đã đủ phiền toái. Mà chiến kỹ tinh xảo thêm với quyết tâm liều mạng tuyệt đối sẽ trở thành tai nạn! Thứ này cũng không đơn giản như một cộng một bằng hai... Xưa nay có ai mà không kiêng kỵ những kẻ liều mạng?

Bởi vậy, ám sát giả quyết định đi một nước cờ hiểm, cố gắng để giọng nhu hòa hết mức, hắn thử thuyết phục kỵ sĩ:

“... Tuy nhiên, nếu ngươi buông vũ khí thúc thủ chịu trói, ta sẽ cân nhắc tha cho ngươi một mạng... Ta đánh giá cao kỹ năng chiến đấu của ngươi, không ngại gia nhập chúng ta chứ?”

Lời mời bất ngờ khiến thanh niên thoáng hiện vẻ kinh ngạc, thế nhưng cũng chỉ thoáng qua thôi. Rất nhanh, sắc mặt hắn lại khôi phục về bình tĩnh vốn có. Trong mắt thanh niên, ám sát giả thấy được nghi ngờ cùng không tin nhiệm.

“Yên tâm, đại nhân từ trước tới nay luôn rất nhân từ với thuộc hạ. Chỉ cần nhà ngươi thành tâm ra nhập, ngươi và đồng bạn có thể tận hưởng vinh hoa phú quý suốt đời.”

“Thử nghĩ xem, các ngươi sẽ không phải đi liều mạng ngoài chiến trường...”

“Còn nhớ lại cô nàng lần trước? Tin rằng sớm hay muộn nàng cũng sẽ phải quỳ gối hầu hạ đại nhân của chúng ta thôi. Đến lúc đó, khắc khắc, đại nhân ăn thịt chúng ta có canh uống, ngươi cũng muốn nếm thử mùi vị mỹ nữ như thế nào chứ?”

“Nhìn tay ta, đây là máy truyền tin, chỉ cần ngươi đồng ý, gian khổ sẽ kết thúc. Ta đến với thiện ý.”

“Quyết đoán đi thanh niên, không biết chừng, giờ phút này đồng bạn của ngươi đang chật vật trốn chết cũng nên.”

Lời của ám sát giả như âm thanh ma quỷ tràn đầy mị hoặc, từng điều kiện mê người được đưa ra chỉ chờ kỵ sĩ gật đầu. Vừa bước chậm về phía trước vừa khuyên nhủ, hắn như một lão nhân tàn bạo đi thăm bằng hữu, hai tay trống không.

Lại thêm vài câu sau, hắn phát hiện người kia bắt đầu xiêu lòng.

Cũng là lẽ tất nhiên!

Có ai biết mình sẽ phải chết mà vẫn đâm đầu vào? Phải phải, kỵ sĩ học đồ chỉ là bị tư tưởng cổ hữu trói buộc thôi. Thế giới này chỉ có lợi ích, không phân trái phải.

“Suy cho cùng thì đại nhân cũng chỉ vì mặt mũi mà thôi, thử nghĩ xem, nếu nhà ngươi quy về thuộc hạ của ngài, vậy chuyện hôm đó chẳng phải trở thành không có gì?”

Ném ra vấn đề mấu chốt, ám sát giả không tin rằng thanh niên sẽ từ chối.

Thở dài một hơi, lại đưa mắt trừu mến đánh giá thương thế chiến mã bị thương, kỵ sĩ buông kiếm khiên trên tay xuống.

Tiếng kim loại rơi xuống đất vang lên trong cánh rừng yên tĩnh, không ai nói gì. Hai người mỉm cười nhìn nhau ăn ý...

Lập tức, ám sát giả hóa thành một đạo bóng mờ đánh về kỵ sĩ. Ám khí trên tay hắn bắn liên tục về khe hở vùng mắt.

Ret~!

Âm thanh xé rách vải vóc vang lên, thân thể hai người dính sát vào nhau, máu tươi từ chuôi dao găm phun ra xối xả.

“Ngu ngốc.”

Oe~

Học ra một ngụm máu tươi xen lẫn mảnh vỡ nội tạng, ám sát giả phi thường không cam, chỉ một vài centimet nữa thôi dao găm của hắn có thể liếm huyết nơi cổ họng thanh niên. Vậy mà giờ phút này thân thể hắn đã vô lực, người kia dùng một loại thủ pháp phát lực nào đó thông qua dao găm chấn vỡ tim hắn.

Xuyên qua khe hở trên mũi giáp, ám sát giả thấy không gì ngoài hờ hững. Hờ hững trước lời nói của hắn, hờ hững trước sự việc vừa rồi, hờ hững coi thường hết thảy.

“Chưa...”

“Chưa... kết thúc, đuổi giết... còn...”

“Im lặng.”

Dao găm xoáy sâu vào máu thịt chấm dứt lời đe dọa vô nghĩa.

Đẩy ra thi thể đối thủ, Odin chậm rãi đi về phía ban nãy quảng chiến thương. Mặc dù ma pháp quyền trục vừa rồi chỉ là cấp thấp, thế nhưng lực sát thương cũng không kém đi nơi nào. Dù còn chưa vào tới trung tâm vụ nổ nhưng cũng khiến toàn thân thanh niên không ngừng đau đớn, rất may, người kia quá tự cho là đúng!

Thương bằng kim loại, dài khoảng 2 mét, thân thương nhỏ hơn một vòng so với kỵ thương khác, mũi thương dẹt mỏng dài tầm 50 centimet. Cây thương tựa như một thanh đoản kiếm cắm trên một cây gậy thép, hình dáng dị thường thô giáp và xấu xí.

Cầm lên chiến thương làm tư thế phòng thủ, kỵ sĩ nhẹ đẩy mắt kính đánh giá chiến lực hai người đang chạy tới.

Vừa chân ướt chân ráo bắt kịp thanh niên kỵ sĩ, hai chiến sĩ sững sờ bởi hình ảnh trước mắt: Thân thể ám sát giả nghiêng sang một bên nằm xuống, ánh mắt trợn to không cam lòng, trên ngực còn cắm một thanh dao găm ngập sâu tới cán. Kỵ sĩ học đồ kia đang cầm thương nghênh sẵn hai người, thân thể gần như vô thương. Liếc mắt nhìn nhau, cả hai chậm chậm tiến lên...

“A~, lão tử nhìn thấy gì thế này, một học đồ chém giết chức nghiệp giả chính thức?!”

“...”

“Lão tử phải thừa nhận, nhà ngươi là một thiên tài. Lão tử tự hỏi ngươi đã dùng loại thủ đoạn hèn hạ nào để có thể làm thịt tên kia nhanh như vậy. Đạo cụ ma pháp? Bí bảo? Liệu ngươi còn có thể sử dụng được chúng thêm bao nhiêu lần? Nói cho ngươi biết, hắn là người yếu nhất trong bọn ta...” Thử dùng ngôn ngữ kích thích đối thủ, chiến sĩ hi vọng tìm thấy sơ hở trong nội tâm thanh niên.

Đáng tiếc, hắn thất vọng rồi.

“Nói nhảm quá nhiều.”

“A a, là nói nhảm, quả thật là nói nhảm hơi nhiều. Thế nhưng... sao ta càng xem càng cảm thấy, giống như ngươi đã sức cùng lực kiệt vậy nhỉ?” Giọng nói dần dần âm trầm, chiến sĩ siết chặt vũ khí trong tay. “Nói cho lão tử biết: sau khi giết ám sát giả, ngươi còn bao nhiêu thể lực?!”

Vừ~

“Nhãi ranh, chết đi!”

Một trái một phải, hai chiến sĩ công hướng Odin, riu cùng kiếm gào thét khóa kín mọi góc độ né tránh.

Hai luồng bạch khí phun ra từ mũi chiến mã, Đạp Phong đang chạy hết tốc lực, tuy nhiên nó đã trúng hai tên vào đùi...

Vỗ nhẹ lên cổ vật cưỡi, Gabriel an ủi động viên:

“Cố gắng lên ông bạn, chỉ thêm một chút thôi.”

Cũng không biết thanh niên đang nói với chiến mã hay tự nói với bản thân mình.

Lúc này chức nghiệp giả đuổi theo đã bắn đi mấy chục mũi tên, có lẽ hắn chỉ còn vài lượt bắn tên nữa. Thế nhưng Gabriel biết đây mới là thời điểm nguy hiểm nhất.

Băng!

Tiếng dây cung chấn động vang lên sau lưng thanh niên, trong khu rừng im ắng nghe dị thường rõ ràng. Phải rồi, trừ lần bắn tên thứ hai, chưa còn có lần nào vang lên âm thanh vừa rồi, âm thanh của tử thần đòi mạng.

Hai mũi bay tới, tốc độ nhanh như thun dli!

Không thể tránh?! Khoảnh khắc ấy, Gabriel tập trung tinh thần tới cực hạn, dùng lực giác cảm nhận hướng đi của mũi tên.

Một mũi tên hướng lưng.

Một mũi tên hướng thân ngựa.

Khiên không đủ rộng! Kiếm không thể chém tới!

Hắn... không thể cản cả hai.

Tự cứu... hay cứu Đạp Phong?!

Phập~

Mũi tên phá tan giáp vai bên trái rồi hất bay Gabriel ra khỏi lưng ngựa.

“Trò chơi kết thúc.”

Chiến chức giả cấp 2 khoan thai hạ xuống từ trên cây, hắn phi thường hài lòng thành quả của mình.

Mỗi khi đi săn, hắn đều tận hưởng khoái cảm khi dồn ép con mồi tới đường cùng. Hắn muốn xem những kẻ yếu đuối ấy giãy dụa, muốn được nghe lời cầu xin tha thứ của bọn chúng. Cảm giác của việc đem nhurọc giả đẩy vào vực sâu tuyệt vọng sau khi ban cho hi vọng luôn là tuyệt vời nhất! Nhìn thanh niên chật vật đứng dậy làm thế thủ, chức nghiệp giả nở nụ cười biến thái: Giãy dụa đi, cầu xin đi, ta muốn thấy nhà người đau đớn trước khi chết.

Rút ra trường kiếm bên hông, chiến sĩ lao nhanh về phía trước.

“Bí kị?!”

Chỉ một lần giao kiếm, Gabriel đã bị đánh ra sau, tay hắn tê dại vì rung động, hai vết giày ma sát trên mặt đất tạo thành vết lê dài mấy mét!

Cần răng chịu đựng cơn đau toàn thân, thanh niên triển khai phản công.

Lúc này chỉ có thể lấy công làm thủ.

Kiểm thế của hắn chuyển từ nghiêm cẩn sang đại khai đại hợp, chiêu chiêu chí mạng, lấy thương đổi thương. Trong lúc nhất thời, chiến sĩ bị đánh cho luống cuống tay chân.

Tiếng song kiếm giao kích không ngừng vang lên bên tai Gabriel, hắn không nhớ đây là kiếm thứ mấy mà mình đã tiếp.

Mười?

Hai mươi?

...

Năm mươi?

Không, nhiều hơn thế, hơn trăm kiếm qua đi, thanh niên đã trong tình trạng sức cùng lực kiệt mà chiến sĩ vẫn chưa thấy có dấu hiệu mệt mỏi. Giữa hai người có một đạo bậc thang không thể vượt qua ngăn cách giữa học đồ và chức nghiệp giả.

“Thằng nhãi, khả năng của mày chỉ đến thế thôi sao?”

Trường kiếm hơi lóe sáng, chiến sĩ dùng bí kỹ đập thanh niên bay lơ lửng trên không. Tầm khiên mà Gabriel dùng để đón đỡ đã lồm vào một vết bằng bàn tay. Khó có thể tưởng tượng một thanh kiếm lại có thể đánh ra sức mạnh cùng vết thương của cự chùy.

“Nên chấm dứt rồi, yên tâm mà chết dưới tuyệt chiêu mạnh nhất đi!”

Cười khả khả hạnh phúc, chiến sĩ hét toáng lên, bộ dạng nhẹ nhõm như thể đang đưa tay dí chết một con kiến.

Thực tế, tình cảnh Gabriel không khác là mấy...

Hắn lâm vào tình huống nguy hiểm nhất từ trước tới nay, thân thể đã kiệt quệ, khôի giáp vỡ ra từng mảng, thiên phú mà hắn vẫn tự hào đã trở nên vô dụng trước lực lượng tuyệt đối. Lần đầu tiên Gabriel cảm thấy cái chết gần đến thế.

Vài giây nữa thôi, hắn sẽ phải chết sao?

Không! Hắn đã chết một lần!

Nếu Thế Giới này ban cho hắn cơ hội làm lại, vậy hắn sẽ không buông bỏ, tuyệt đối không!

Yaaa~

Hết vang một tiếng, ném tấm khiên về phía chiến sĩ, Gabriel lấy hết sức bình sinh vùng kiếm nghênh đón công kích của đối phương.

“Pháo hoa~”

Oanh~!

Mảnh vụn kim loại bay xé nát mọi thứ trên đường bay, trường kiếm trong tay thanh niên bị đập vỡ tới tận chuôi, khôи giáp nát tan, hai tay hắn bị cắt ra từng vết sâu hoắm, cả người nhuộm đầm máu.

“Còn chưa chết? Lão tử cũng thật khâm phục sức sống của ngươi. Đáng tiếc... tất cả đã xong.”

Ổn định hô hấp, chiến sĩ chậm rãi bước tới, vừa rồi hắn tiêu hao cũng không nhỏ.

“Thấy bí kỹ ra sao, hoa lệ chứ?” Hắn ôn tồn hỏi thăm thanh niên, quan tâm như trường bối hỏi thăm hậu bối.

Thở hổn hển~

“Tất nhiên là phải hoa lệ rồi, vì đặc biệt tăng thêm phạm vi mà lão tử phải giảm bớt lực sát thương, đáng tiếc đáng tiếc, ngươi chưa từng thấy cảnh mây tên đầy tớ trùng bí kỹ này nổ tung ra như pháo hoa nhỉ?”

“Mà thôi cứ yên tâm mà xuống địa ngục đi, chút nữa, ngươi sẽ được vinh hạnh trở thành pháo hoa cho lão tử xem.” Một cước đá tung Gabriel lên trời, chiến sĩ lại định sử dụng lại tuyệt chiêu pháo hoa. Nghĩ đến cảnh pháo bông bằng máu thịt nổ rộ trên trời, hắn không nhịn được mà tăng thêm chút chiến khí.

Gabriel đã triệt để buông xuôi, lòng trống trải hụt hẫng, hắn cảm nhận được chỉ thiếu một chút, một chút nữa thôi là bản thân có thể kích phát ra chiến khí. Một tia nhiệt lưu từ trái tim hắn đang từ từ di chuyển khắp cơ thể, khi tia nhiệt lưu này tản mát ra trên toàn bộ cơ thể cũng là lúc hắn trở thành một chức nghiệp giả chính thức. Thế nhưng, tất cả đã là quá muộn...

Hắn đã thử nhiều lần kích hoạt chiếc khuyên tai mà học giả đưa cho nhưng không một lần thành công, không chút phản ứng. Đúng như hắn đoán, thứ này không thể tin được... ừ, tại sao bây giờ hắn vẫn có thể tự giễu được nhỉ?

Khỏe miệng mỉm cười nhợt nhạt, khuôn mặt bình thản, đôi mắt tràn đầy tơ máu, thanh niên tỉnh táo chờ đợi sinh mệnh đi tới điểm cuối. Hắn cũng không hiểu tại sao mình lại có thể tĩnh tâm đón nhận hết thảy trước mắt: Bởi âm ảnh kiếp trước? Bởi vinh dự kỵ sĩ? Bởi muốn nhìn thế giới tươi đẹp này lần cuối? Bởi...

Ánh mắt hắn phản chiếu lưỡi kiếm phát sáng, càng ngày càng gần, bên tai hắn quanh quẩn tiếng thét cuồng bạo của đối thủ:

“Pháo~ hoa!”

Bồng!

Hí~ hí~

Tiếng hí vang làm bừng tỉnh thanh niên.

“Súc sinh khốn khiếp!”

Phanh!

Tầm mắt hồi phục sau tia sáng chói mắt, Gabriel thấy chiến sĩ phần nộ giơ tay đánh bay Đạp Phong. Thân thể chiến mã bay ra cả chục mét xa rồi lê dài trên đất... Nó nằm đó hô hấp yếu ớt.

Đau đớn vô danh hành hạ linh hồn và thể xác thanh niên.

Hắn hận!

Không phải hận kẻ thù đuổi giết hắn, cũng không phải hận tội ác mà những người đó gây ra.

Hắn có thể làm khách qua đường tha thứ cho hết thầy ngoại trừ bản thân.

Hắn nhớ tới hai vị lão nhân đang ở nhà ngóng trông tin chiến thắng, hắn nhớ tới lời chúc phúc của bằng hữu trước khi chia tay, tại sao có thể cho phép mình nghỉ ngơi lúc này?

Ngay cả Đạp Phong cũng chưa từng muốn hắn buông xuôi, tại sao bản thân hắn lại có thể buông xuôi?

Mọi việc sẽ không xảy ra...

Nếu hắn mạnh hơn!

Nếu hắn có chiến khí sớm hơn!

Nếu hắn trở thành chức nghiệp giả chính thức!

Aaa~!

Gào thét phát tiết nội tâm, Gabriel hét lên âm thanh nguyên thủy nhất, tiếng hét càng ngày càng giống như tiếng gầm rú của chiến thú xô lồng. Trăm triệu tế bào trên cơ thể hắn đang bốc cháy.

Phần nộ là liều thuốc tốt nhất thiêu đốt tiềm năng con người.

Bây giờ Gabriel đang phần nộ, cơ thể hắn đang thiêu đốt ngọn lửa đáng sợ nhất tên “hận”.

Nhiệt khí trải rộng toàn thân thanh niên.

Oanh~ thời gian, không gian đọng lại khoảnh khắc đó.

Linh hồn hắn lọt vào vô tận hư không, nhưng không như lần trước, trôi nổi trước mắt hắn là 3 cánh cửa hùng vĩ, trầm trọng và cổ xưa. Trên mỗi cánh cửa đều có khắc từng bức vẽ khác nhau, hình ảnh trong tranh cũng không đứng yên mà liên tục di động như trình chiếu một bộ phim về thế giới.

Cánh cửa thứ nhất được làm bằng chất liệu gỗ màu lục nhạt, bên trên có điêu khắc có cây hoa lá đang đâm chồi nảy lộc, chim muông tâu thú đang vui vẻ ca hát, cả bức vẽ tỏa ra sinh cơ bừng bừng làm tâm hồn con người ta thoải mái hạnh phúc.

Cánh cửa thứ hai là nguyên khối đá màu trắng ngà, tranh vẽ từng cự thú nguy nga như những ngọn núi, chúng bước chậm trên vùng đất, xuyên qua đại dương mênh mông, đập nát bầu trời và tồn tại bất diệt giữa hư không.

Cánh cửa thứ ba được làm bằng kim loại không tên có màu đỏ và đen, bối cảnh bên trong cực độ hỗn loạn: lửa thiêu đốt mặt đất, sấm sét xé ngang bầu trời, từng cột sáng thông thiên hủy diệt tất cả, âm thanh khóc than cầu thương xót của chúng sinh rên rỉ bên tai.

Một tia tin tức truyền tới linh hồn thanh niên, đây là Thế Giới ban phước. Mỗi một người bình thường đột phá trở thành chức nghiệp giả sẽ xuất hiện một chủ thiên phú! Thứ này cũng không giống như thiên phú bẩm sinh mà Gabriel có trước đây, hay những thiên phú được ban cho khi lên cấp sau này, chủ thiên phú chỉ có thể được tặng một lần duy nhất trong đời. Hơn nữa, thứ này có thể kết nối với một số thiên phú khác để tăng phúc càng cường đại hơn.

Kết~

Điên cuồng lao vào một cánh cửa, Gabriel tiếp nhận Thế Giới tẩy lễ.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Khải Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 17: Sống Sốt

Mọi thứ xung quanh... quay cuồng đảo điên.

Gabriel cảm thấy rất khó chịu, sự thay đổi đột nhiên giữa các không gian khiến tinh thần hắn không kịp thích ứng. Thế nhưng thanh niên cũng không kịp suy nghĩ nhiều hơn.

Trước mắt hắn là cảnh tượng chiến sĩ đang bước tới với nụ cười dữ tợn, Đạp Phong đang thoi thóp nằm trên đất.

Quảng thời gian dài hắn vừa trải qua chỉ tương đương một nháy mắt bên ngoài!

Phần nộ sẽ không gián đoạn bởi chờ đợi mà sẽ càng lúc càng dữ dội, tựa như núi lửa đang âm ỷ thiêu đốt, chỉ một kích thích nhỏ sẽ bộc phát long trời lở đất.

“Giết!”

Gabriel lao nhanh về phía chiến sĩ, đôi mắt sung huyết toát ra vẻ điên cuồng.

Bị chiến mã cao tốc đụng vào, chiến sĩ mất thăng bằng bay lệch sang một bên. Trường kiếm tuốt khỏi tay cắm vào gốc cây gần đó.

Oanh!

Chiến khí phụ gia lập tức mất kiểm soát, thân cây bị năng lượng tiết ra nổ mất một nửa, mặt gỗ bay đầy trời. Cổ thụ già cỗi kêu lên nhưng tiếng răng rắc giống như có thể gãy rụng bất cứ lúc nào...

“Súc sinh khôn khiếp!”

Tuyệt chiêu này chỉ mới được chiến sĩ sáng chế cách đây không lâu, lại bởi ít mục tiêu luyện tập nên sử dụng cũng không thuần thục. Quá chủ quan! Bí kỹ bị đánh gãy giữa chừng khiến chiến khí không ngừng chạy tán loạn khắp cơ thể. Nuốt lại ngụm máu chuẩn bị phun ra, hắn cố gắng áp chế nội thương.

“Cút.” Nén đau đớn, chiến sĩ vùng tay đập bay chiến mã.

Nhìn con súc sinh bay ra xa xa, hắn dị thường xấu hổ.

Bịch.

Thanh niên kỵ sĩ vừa mới rơi xuống đất, âm thanh va đập vang lên nặng nề kèm theo một đám bụi mù. Nhớ lại bộ dáng đau đớn và tuyệt vọng ban nãy của đối phương khiến bức bối trong lòng hắn cũng nguôi đi phần nào.

“Một con ngựa điên...”

Ổn định cảm xúc, chiến sĩ lấy tức lấy lại tự tin. Hắn lấy tay phui đi vài vết bụi bặm trên người rồi cất bước đi về phía thanh niên, khoe miệng hơi cong cong lộ ra hàm răng trắng hếu, trông vô cùng dữ tợn.

“Nên kết thúc trò vui, lão tử tốn quá nhiều thời gian cho tên phế vật này.”

Vùng đám nghênh đón kỵ sĩ học đồ, chiến sĩ muốn tận hưởng phút giây điên cuồng cuối cùng của đối thủ.

Phanh!

Thực tế luôn khác với tưởng tượng, khi hai đám chạm nhau, thanh niên bị đánh hộc máu lùi lại mấy bước, thế nhưng chiến sĩ cũng không tốt hơn là mấy, khuôn mặt hắn trở nên âm trầm khó chịu.

“Không thể nào! Tại sao hắn vẫn còn sức chiến đấu?” Phi thường bất ngờ, chiến sĩ cẩn thận đánh giá lại thanh niên, sau đó, ánh mắt hắn không khỏi co rụt: đôi tay máu thịt mờ hồ của đối phương đang dần dần khép lại, rất nhỏ nhưng từ từ liên tục, lúc này máu đã ngừng chảy... Ngoài ra, da thịt thanh niên cũng mất đi vẻ tái nhợt mà có chút huyết sắc, hắn đang hồi phục.

“Ngươi... đột phá?!”

Gào toáng lên, hắn bắt đầu cảm thấy sự việc có chiều hướng chệch khỏi quỹ đạo: Thanh niên hết lần này tới lần khác lại chọn lúc này đột phá cảnh giới học đồ. Chẳng nhẽ người này không thể yên lặng mà đón nhận cái chết sao?

Chiến sĩ hiểu rõ: một thiên phú tốt có thể tăng phúc cho chiến lực lớn tới cỡ nào. Bản thân có thiên phú tăng phúc cho năng lượng nên dung lượng chiến khí của hắn nhiều hơn một nửa so với cùng cấp! Nhờ nó mà hắn có thể không ngừng sử dụng những chiêu thức đòi hỏi lượng lớn tiêu hao.

Khi còn là học đồ, tiểu tử này đã khó chơi dị thường, giờ lại trở thành chuẩn chức nghiệp giả... ,thực tế, đã không thể dùng từ "chơi" cho tình huống này. Mặt khác, chiến sĩ đang bị nội thương nghiêm trọng!

Dùng phương thức nguyên thủy nhất đánh giết, bọn họ như hai con mãnh thú cắn xé đối thủ. Hai thân ảnh hợp vào rồi lại tách ra theo từng hô hấp. Một người đầm máu, áo giáp rách rưới như đồng sắt vụn chấp vá lại trên thân. Người kia quần áo hoàn chỉnh không tổn hao, trên thân thể không có dù chỉ một vết trầy nhỏ, tuy nhiên nếu để ý kỹ, sẽ thấy có run rẩy rất nhẹ trong mỗi cử động của hắn.

Phanh phanh...!!

“Càng đánh càng lo lắng” chính là để mô tả tâm trạng chiến sĩ lúc này. Cuộc chiến đã qua được một quãng thời gian, từ lúc phục kích cho tới bây giờ đã được nửa giờ. Quá dài so với những lần trước đây, tranh đấu thường diễn ra chóng vánh, hoặc hắn dùng ưu thế đẳng cấp nghiền ép đối thủ, hoặc hai chiến sĩ cùng cấp so đấu chiến khí cùng bí kỹ. Chưa bao giờ! Chưa bao giờ một học đồ có thể bức hắn chật vật như lúc này. Thằng này sống dai như con gián, vết thương chồng chất vẫn cứ lao lên như không có việc gì... nếu đối một chức nghiệp giả bình thường thì đã chết từ đời tám hoánh nào rồi.

Chiến sĩ rất muốn lùi bước...

Cho tới lúc này, cuộc săn đã mất đi sự thú vị ban đầu mà trở thành một cuộc chiến sinh tử: người thua phải trả giá bằng sinh mạng!

Đáng tiếc hắn không thể, cũng không dám lùi bước. Chiến sĩ quá hiểu tính cách của chủ nhân mình, vị đại nhân kia chưa bao giờ tha thứ cho kẻ thất bại. Nếu hắn dám quay về mà chưa hoàn thành nhiệm vụ, kết quả sẽ thế thảm còn hơn chết.

Giờ phút này, chiến sĩ thật hi vọng ba tên phế vật kia đã giải quyết đối thủ để rồi nhanh nhanh tới đây hợp sức giết người này. Hắn cũng không lo sẽ bị mất mặt... Chuyện xong chỉ cần kết liễu ba người, sau đó chỉ cần đổ lỗi cho đối phương sợ ý khi hành động là mọi sự đều tốt đẹp. Hắn không tin sẽ có người trừng phạt hắn chỉ vì chết mất ba kẻ đề tiện kia. Mà... bọn họ chọn phục kích ở khu vực này chẳng phải vì nơi đây rất dễ ngụy trang thành ngoài ý muốn sao?

Bấm nút thông tin trên máy liên lạc, chiến sĩ quyết định cầm chân thanh niên chờ thuộc hạ chạy tới.

Thế nhưng khi chiến sĩ đã sinh ý tưởng lùi bước cũng là lúc: quyền pháp của hắn xuất hiện sơ hở. Hơn nữa... Gabriel chưa bao giờ bỏ lỡ sơ hở trong chiến đấu!

Huych.

Âm thanh trầm muộn vang lên, chiến sĩ mặt trắng bệch ôm ngực lui nhanh.

“Ngươi...”

Cạch.

“Aaa~”

Gabriel thuận thế đuổi theo, trên khuôn mặt kiên nghị chỉ có lạnh lùng, liếm đôi môi khô nứt, hắn thêm khát được uống máu. Thực hiện một loạt chiến kỹ liên tục đánh vào các đốt xương của đối thủ, hắn thành công phế bỏ một cánh tay của chiến sĩ. Thanh niên dùng hành động nói cho đối thủ biết: chỉ có một người được sống rời khỏi chỗ này!

Đau đớn tru lên, chiến sĩ vừa sợ vừa hận.

“Thằng khốn, tao muốn lột da mày.”

Cái gì mà thương thế nghiêm trọng, cái gì mà tổn hại đến tương lai, chiến sĩ còn cần quan tâm sao? Giờ phút này, hắn chỉ muốn trả thù. Chiến khí hội tụ, nắm đấm hóa thành tay đao, cánh tay cắt qua không khí đâm nhanh về Gabriel.

“Nanh sói!”

Xuy~

Vòi máu phun lên cao, chiến khí sắc bén gần như chặt đứt tay phải của thanh niên, xuyên qua vết cắt, có thể thấy vô số vết rạn nứt trên xương. Cánh tay treo lủng lẳng bên thân, bộ dáng của hắn như thể vừa bỏ ra từ nghĩa địa.

Xuy~

Âm thanh thứ hai vang lên, Gabriel cố gắng tránh qua bí kỹ, nhưng... nhất chém vẫn kịp lưu một vết thương không cạn. Thân thể như bị rút khô, hắn cũng không còn bao nhiêu máu để chảy, cảm giác hoa mắt chóng mặt đang đánh tới từng đợt. Thế nhưng hắn không thể không cắn răng liều mạng!

Mặc cho thân xác bị tàn phá, thanh niên bình tĩnh lại tâm tình, hẳn phải quên đi phần nộ ban nãy, chỉ có tinh táo mới có thể giúp hắn chiến thắng.

Bỗng nhiên...

Có âm thanh từ phương xa dồn dập truyền tới.

Là tiếng vó ngựa, có số lượng không nhỏ kỵ binh đang phi nhanh tới đây.

Viện binh?!

“Gabriel, nhớ lấy, phục kích lần này sẽ có chức nghiệp giả, không chỉ cấp một mà khả năng còn có cấp hai.” Giọng nói Odin hiếm khi ngập ngừng “... Trường hợp đó, đừng hi vọng có thể chạy tới khu vực trình sát.”

“...” Gabriel cũng không vội hỏi mà im lặng chờ đợi, chờ đợi một câu trả lời. Mới quen không lâu nhưng hắn có thể đại khái đoán được tính cách đồng bạn, Odin chưa bao giờ nói suông. Quả nhiên, người kia lấy ra một vật nhét vào tay hắn. Thái độ chăm chú khiến thanh niên biết món đồ này cũng không đơn giản.

“Cho ngươi.”

“Phát hiện địch nhân quá mạnh, ta và ngươi chia ra chạy hai đường, người bị chức nghiệp giả cấp cao đuổi theo dùng thứ này.”

“Đây là... Tại sao không phải cả hai đều dùng? Có lẽ sẽ bớt nguy hiểm.”

“Một mới có tác dụng. Hai không kịp.”

“Làm ơn giải thích được không?”

...

“...Hi vọng ngươi cảm cự được đến lúc thứ này phát huy tác dụng.”

“Nếu không?”

“Ta sẽ báo thù cho ngươi.”

Khi nhận được món đồ, Gabriel không ngừng suy đoán đồng bạn kiếm đâu ra đạo cụ đặc biệt này: máy phát tín hiệu chỉ dành cho quan quân cao cấp của đế quốc! Phải biết ở chợ đen, một máy phát tín hiệu có thể cho một gia đình bình dân sống hạnh phúc suốt đời. Bất cứ người nào, chỉ cần hắn có thể khởi động chức năng cầu cứu, trại lính gần nhất sẽ lập tức phái viện binh tới trợ giúp. Xin nhớ, là bất cứ ai, dù người đó chỉ là một binh dân.

“Ha ha, cuối cùng cũng đợi được.”

Thả lỏng thân thể căng cứng, thanh niên mệt mỏi chìm đắm trong cảm giác “tai qua nạn khỏi”, hẳn không quên đắc ý cười to khiêu khích chiến sĩ.

Thắng!

Theo kế hoạch, Gabriel khởi động tín hiệu từ lúc hai người chia tay. Thế nhưng, kế hoạch thứ này chỉ chính xác khi tình báo đầy đủ và sẽ đi chệch hướng khi xuất hiện bất ngờ ngoài ý muốn. Đương nhiên, tình huống luôn diễn ra theo chiều hướng xấu với Gabriel: chức nghiệp cấp hai được phái đến mạnh hơn dự liệu quá nhiều.

Dưới tia nắng ban mai, đội kỵ binh phi nhanh lao tới, khô giòn sáng bóng phản chiếu ánh mặt trời, nhịp vó ngựa bước đều như tiếng trống trận rung động tâm thần người nghe.

Liếc nhìn bóng dáng kỵ binh xa xa, chiến sĩ nghiêng răng nghiêng lợi, khuôn mặt biến ảo không chừng, khi thì tái xanh sợ hãi, khi thì đỏ bừng tức giận.

Chỉ thiếu chút nữa thôi... là hắn có thể hoàn thành nhiệm vụ, chẳng lẽ món ăn đưa tới miệng lại có thể biến mất? Hắn không muốn vinh hoa phú quý cố gắng nửa đời cứ như vậy mất đi, hẳn không muốn phải lần trốn suốt quãng đời còn lại tránh bị đuổi giết.

Hắn không muốn.

Mãnh thú cùng đường luôn là nguy hiểm nhất, Gabriel là vậy, chiến sĩ càng hơn thế!

Móc trong ngực ra một chai thuốc nhỏ, chiến sĩ dốc toàn bộ số thuốc vào miệng.

Gào~

Nương theo đó là tiếng rít gào phát ra từ cổ họng, âm thanh hung dữ không còn là thứ loài người có thể phát ra. Tròng mắt và mái tóc nhuộm lên màu đỏ lạnh lẽo, móng tay dài ra hơn mười centimet, bàn tay thành trào, chiến sĩ không do dự chụp về phía Gabriel...

Giết chết người này rồi chạy trốn. Mọi thứ sẽ được giải quyết!

Bắt ngờ trước biến hóa ngoài dự đoán, Gabriel vô lực nhìn móng vuốt đâm vào giữa ngực. Cử động trong vô vọng, hắn nghiêng người hi vọng tránh ra yếu hại.

...Nhưng không kịp rồi.

Vù~

Trong đường tơ kẽ tóc, khi móng nhọn chỉ còn cách khỏi giáp rách nát chưa đủ một gang tay, một vết sáng trắng ló lên từ phương xa, lướt qua vô số cây cối cản đường rồi xuyên qua cánh tay chiến sĩ. Kèm theo đó một âm thanh cuồng ngạo vang lên:

“Đáng chết~ trước mặt đại gia cũng dám giờ trò, thật không biết chữ chết viết như thế nào.”

Bịch.

Móng nhọn rơi xuống đất.

Không kịp cảm nhận đau đớn bởi cánh tay bị chặt đứt, chiến sĩ vội vàng quay đầu bỏ chạy, dường như hắn vừa có một lựa chọn sai lầm.

Hơn nữa, là sai lầm nối tiếp sai lầm.

Từ trong nhóm người, một kỵ binh lao nhanh về phía trước, rút ra mũi lao bên yên, hắn vung tay ném mạnh về phương hướng chiến sĩ bỏ chạy, chiến khí phụ trên vũ khí phát ra tiếng ồ ồ trên đường bay.

Phập.

...

Chỉ trong nháy mắt, kẻ thiếu chút nữa lấy mạng Gabriel đã bị giết chết, thân thể hắn treo lủng lẳng trên cây, ngực bị xoắn nát máu thịt mơ hồ, đôi mắt trợn trừng không tin tưởng.

Giục ngựa đi tới trước mặt thanh niên, kỵ binh nhìn xuống hỏi:

“Là người phát tín hiệu cầu cứu?”

“Là... ta” Ý chí mơ hồ sau cuộc kịch chiến, Gabriel cố hết sức giơ tay chỉ về phương hướng chia tay với đồng bạn, giọng nói như có như không:

“Xin tiếp ứng Odin, đồng bạn của ta.”

Sau đó quay sang liếc nhìn ngựa yêu, ánh mắt cầu xin. “...cứu lấy Đạp Phong, chiến mã của ta.”

“Yên tâm”

“Cảm...”

Kiệt sức, Gabriel gục ngã, hắn triệt để lún vào hôn mê.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Khái Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 18: Khôi Phục

Lúc tỉnh lúc mê, những tiếng vo ve không ngừng quanh quẩn bên tai, ồn ào và vô nghĩa.

Bóng tối bao phủ ý thức hắn.

Thân thể chết lặng.

Giác quan gần như dừng lại.

Hắn chỉ biết mình được nâng lên ngựa rồi chờ đi.

Sau đó thì sao?

Hắn không rõ chuyện gì sắp xảy ra với bản thân.

Xem như... được cứu đi??

“#%/#@”

Âm thanh thầm thì đánh thức Gabriel.

Mờ mịt tỉnh giấc, hắn cố gắng nâng mi nhưng không thể, mí mắt nặng trĩu như thể ngàn cân.

“...Bác sĩ, tình hình hắn như thế nào rồi?”

“Nga, không có việc gì.”

Sát bên thanh niên, hai người đang nói chuyện với nhau, một vị là bác sĩ, người còn lại hình như đang hỏi thăm về tình trạng sức khỏe của Gabriel. Tuy nhiên, giọng nói rất lạ tai, lục lọi ký ức hỗn loạn, thanh niên nhớ chưa từng gặp người này.

“Cánh tay hắn...”

“Đã chữa lành.”

“Còn về con ngựa...?”

“...Con ngựa, con ngựa nào?”

“Con ngựa chúng ta đem tới cho ngài...”

“Nga”

“Là con chiến mã lông đen tuyền, bốn vó có màu lam.”

“Nga”

“Tổ tông của ta, van ngài đừng giả ngu nữa. Mời ngài nói chút gì đó đi~ chẳng lẽ...”

“Chẳng lẽ cái gì, ngươi có ý kiến? Còn nữa, ngươi nói ai giả ngu?”

“Chẳng lẽ ngài thật con ngựa rồi?”

Bộp~

Tiếng da thịt đập vào kim loại.

“Ai u, tên khốn, ai cho ngươi né tránh! Đứng nguyên.”

“...”

Cốp!

“Thoải mái, ngươi có thể đi.”

“Con ngựa...”

“Dài dòng~ ta đã bảo không có việc gì là sẽ không có việc gì! ...Ngươi xem, ngươi làm hắn tỉnh rồi đây này.”

“Lại không phải bởi ngài hét lên.” Âm thanh trầm trầm rất nhẹ, nhưng có lẽ bởi xung quanh quá yên tĩnh, toàn văn vẫn truyền tới tai Gabriel, và tất nhiên là cả bác sĩ.

“Ngươi muốn chết!”

Phập!

Tiếng da thịt bị xuyên thủng.

Gabriel chỉ thấy cánh tay đau nhói rồi tiếp tục hôn mê. Bên tai truyền tới tiếng bác sĩ quát mắng người kia.

“Mẹ cha của ta oi, bỗng đại nhân gặp phải lang băm?! Xui xẻo~” – Đây là ý nghĩ cuối cùng của hắn trước khi ngủ say.

Không biết bao lâu sau, Gabriel lần nữa tỉnh giấc.

Từ từ nâng mi đánh giá xung quanh, hắn thấy mình đang nằm trong một căn phòng trắng tinh, không nhiễm một hạt bụi nhỏ, ngăn nắp và sạch sẽ là ấn tượng đầu tiên của bệnh nhân khi được đưa vào nơi đây. Khắp không gian tràn đầy hương vị thuốc và được thảo, mùi thơm phảng phất khiến người ngủ an thần thoải mái.

Thanh niên nằm trên một chiếc giường nhỏ, cả người bị quấn đầy băng vải như một con búp bê cỡ lớn, trông vô cùng khôi hài. Nơi duy nhất trên người hắn có vẻ lành lặn là bộ mặt, xin đừng hỏi tại sao hắn lại biết? Bởi đây là nơi duy nhất không có cảm giác ngứa ngáy khó chịu.

Kết~

Tiếng cửa gỗ đẩy ra thu hút sự chú ý của thanh niên.

Một nữ nhân chậm rãi bước vào.

Đôi mắt màu nâu to tròn lung linh, mái tóc màu bạch lục suôn dài tới eo, khuôn mặt trái xoan cùng mũi dọc dừa. Chiếc áo bác sĩ màu trắng cũng không thể che khuất vóc người lồi lõm hấp dẫn của nàng. Đây là một nữ nhân xinh đẹp, thế nhưng sẽ không ai vì thế mà dám tới trêu ghẹo nàng: chỉ tấm huy chương học giả cấp một trên ngực kia cũng có thể xua tan bất kì rắc rối không cần thiết.

“Ồ, đã tỉnh?”

Khẽ kêu lên kinh ngạc bởi tốc độ khôi phục ngoài dự đoán của Gabriel, tuy nhiên, ánh mắt mà nữ bác sĩ dùng để nhìn hắn lại không có dù chỉ một chút bất ngờ, thay vào đó là ... tò mò? Phải, ánh mắt của một đứa trẻ thấy món đồ chơi mình thích!

Mỉm cười từ ái, nàng ân cần xem xét tình trạng của hắn, tựa như cái nhìn ban nãy chỉ là ảo giác của thanh niên.

“Mà cũng tốt. Đúng dịp có người tới thăm ngươi.”

Theo lời nói của nàng, thanh niên mới chú ý tới phía sau cánh cửa. Odin đang đứng đó, số lượng băng vải quấn quanh cũng không kém đồng bạn mình là mấy, ừ, duy nhất khác biệt là hắn có thể đi lại. Trên trán, hai vai, vùng ngực, một bên chân, toàn bộ đều quấn quanh từng vòng băng vải dày cộp, mà vẫn phía trên lúc sáng lúc tối chứng tỏ vết thương đang không ngừng được chữa trị.

“Hai người nói chuyện, ta đi trước.”

Bỏ lại hai thanh niên trong gian phòng cùng ánh mắt ám muội, nữ bác sĩ vội vàng rời đi. Có lẽ nàng đang rất bận.

“Chúc mừng sống sót.” Trầm mặc đánh giá đồng bạn một lúc, Odin đột nhiên mở miệng, xem ra ranh giới sinh tử cũng không thể khiến hắn nói nhiều thêm chút nào.

“Chúc mừng kế hoạch thành công.” Gabriel nhếch miệng cười, cảm giác tìm được đường sống trong chỗ chết luôn rất tuyệt vời và kích thích, hắn không nhịn được mà bắt đầu nói giỡn:

“Ha, đáng tiếc ngươi không thể tới nhặt xác ta.”

“Ừ, vô cùng tiếc nuối.” Odin lạnh nhạt trả lời, người không biết cứ tưởng hắn nói thật, thế nhưng Gabriel biết, đồng bạn mình đang cố gắng đùa bằng năng khiếu hài hước đáng thương của hắn. “Trưởng quan đã kể với ta về chuyện hôm đó, hắn đánh giá cao năng lực tác chiến của ngươi, lấy cảnh giới học đồ cầm chân một chức nghiệp giả cấp hai... rất giỏi.”

“Ha ha, may mắn, là may mắn thôi.” Thanh niên bắt đầu khiêm tốn, thế nhưng bộ dáng bán đứng suy nghĩ trong lòng, bàn mặt kia như đang ám chỉ “cứ khen ta nữa đi, ta không ngại đâu.”

Hiển nhiên, Gabriel quên mất người đối diện là ai, khóe miệng hơi nghiêng, thanh niên mặt lạnh nở một nụ cười còn khó coi hơn khóc.

“...Thôi thôi, làm ơn đừng cười, quá thô thảm, haiz, làm bạn với ngươi ta cảm thấy năng khiếu hài hước của mình càng ngày càng kém.” Thanh niên thờ dài, bộ dáng rất muốn ăn đòn.

“Trên thực tế, ngươi không có.”

“Ta cũng nghĩ vậy.”

“Ha ha ha...”

Tiếng cười vui sướng vang lên trong phòng, không khí trầm muộn sau cuộc chiến cũng theo đó mà xua tan. Hai người cũng hiểu, cho đến lúc này, cuộc chiến của mấy hôm trước mới thực sự chấm dứt, bọn họ có thể buông lỏng cả về thể xác lẫn tinh thần. Nụ cười gượng gạo trên môi, lần đầu tiên thanh niên thấy Odin ngập ngừng muốn nói lại thôi, thế rồi như đã hạ quyết tâm, hắn trịnh trọng nói với Gabriel:

“Chúc mừng trở thành chính thức chức nghiệp giả.” Lời chúc mừng chất phác không chút hoa mỹ, thế nhưng, đây là lời chúc chân thành nhất mà thanh niên được nhận, phải biết, Odin cũng không giỏi khen ngợi người khác.

“Ngươi phát hiện?”

“Thiên phú.”

“Thiên phú gì mà thực dụng vậy, chỉ liếc mắt là nhìn ra cảnh giới của ta? ... Từ từ, ngươi lặp lại? Thiên phú? Chẳng lẽ...”

“Đúng vậy, đừng kích động, sẽ ảnh hưởng tới vết thương.”

Dùng thiên phú cảm giác đánh giá đồng bạn, thanh niên phát hiện khí tức của người này trở nên mãnh mẽ rõ rệt, như biển cả rộng lớn khôn cùng, khí tức mênh mông, sâu không lường được. Dù cả người còn đang mang thương nhưng Odin cho hắn cảm giác được nguy hiểm, cực độ nguy hiểm! Rất may, hai người cũng không cần thực sự chém giết.

“Xem ra lần đó ngươi cũng có đột phá.”

“Không có gì to tát, dù sao ta kẹt ở cảnh giới này đã được hai tháng năm ngày, trận chiến đó... khi chiến đấu với ba người kia thì bản thân cũng có thu hoạch không nhỏ.”

“Vậy ba tên kia thì sao?”

“Bị ta giết chết.”

Sự việc được Odin mô tả tựa như đang thái rau chặt thịt, giản lược hết mức, thế nhưng Gabriel biết tình cảnh chắc chắn cũng không nhẹ nhàng như vậy. Cứ nhìn vết thương trên người tên kia là biết.

“Haiz, người với người chênh lệch đến thế là cùng.” Gabriel triệt để bỏ tay rồi, nếu chiến tích cầm chân một chức nghiệp giả cấp hai đáng giá để tự hào, vậy một mình chém giết ba chức nghiệp giả cấp một tính là gì? Phải biết, Gabriel có thể đợi được tới cứu viện cũng bởi có rất nhiều yếu tố may mắn bên trong... Nghĩ tới đây, Gabriel đột nhiên nhớ tới Đạp Phong, hắn vội vàng hỏi đồng bạn:

“Đúng rồi! Đạp Phong, chiến mã của ta sao rồi?”

“Bình tĩnh, ngươi có thể yên tâm, nó... không có vấn đề gì, có lẽ vậy, nữ bác sĩ đang chăm sóc nó.”

Thế nhưng, càng nghe Odin nói, Gabriel càng cảm thấy không đúng. Đợi đến lúc nghe xong câu nói, mặt hắn đã tái nhợt.

“Ta đang nghe nhầm phải không? Mời ngươi nói ta đang nghe nhầm... Ngươi, Odin, vừa dùng từ “có lẽ”. Chết tiệt, ngươi chưa bao giờ từng dùng từ đó!”

“...Dù danh tiếng nữ bác sĩ trong doanh không tốt lắm, nhưng nàng vẫn luôn giữ lời. Nếu ngươi lo lắng, có thể đợi chút nữa hỏi nàng ta.”

Nhắc tới nữ bác sĩ, lập tức sau cánh cửa có tiếng gọi của nữ bác sĩ vọng vào, kèm theo đó là âm thanh đẩy cửa.

“Này, hết giờ thăm bệnh rồi.”

“Cám ơn bác sĩ.” Hai người lễ phép chào hỏi nữ nhân, dù sao thì lấy lòng một vị bác sĩ có y thuật cao minh không bao giờ là xấu.

“A a, không cần cảm ơn ta.”

“Là ngài cứu chúng ta.” Gabriel chân thành trả lời, thế nhưng hắn không để ý thấy khóe miệng hơi giật giật của Odin.

Liếc nhìn Odin, lại đánh giá thật kỹ thanh niên đang nằm trên giường, nữ bác sĩ vui vẻ cười to:

“Ha ha, thú vị, hai người các ngươi thật thú vị. Xem ra đồng bạn còn chưa kịp nói gì với ngươi.”

“Mà không sao, từ từ rồi ngươi sẽ biết.”

Dứt lời, nàng vung tay đẩy Odin ra ngoài, sau đó tung tăng rời đi, thân thể như không có trọng lượng. Khắp hành lang vang vọng tiếng cười trong trẻo, đây là tín hiệu chứng tỏ hôm nay tâm trạng nữ bác sĩ rất tốt, các bệnh nhân lão thành cũng có thể thở phào nhẹ nhõm mà an tâm điều trị.

Có người vui sẽ có kẻ buồn!

Trong một gian phòng bệnh có một thanh niên đang đau khổ suy nghĩ lung tung...

Ngoài đầu nhìn lại căn biệt thự ba tầng dùng làm bệnh viện, Gabriel lại một lần nữa cảm thán thành tựu rực rỡ của ma đạo văn minh. Ai có thể nghĩ đến một trại kị binh trình sát lại có thể được xây dựng tương đương với một trang viên? Tường cao làm bằng hắc thạch, hào sâu nuôi đầy cá dữ, bệnh viện, nhà kho, tất cả đều đầy đủ, nơi đây càng giống một cứ điểm quân sự hơn là một trại lính trình sát. Theo thông tin thanh niên nghe được, tất cả đều là ý tưởng của vị kị sĩ trưởng. Kiên trì, kỉ luật, thông thái là ấn tượng của hắn về vị đại nhân kia.

Lúc này đây, Gabriel vừa được phép xuất viện, đã ba ngày kể từ khi thanh niên tới trại kị binh.

Thời đại này thân thể con người đã được nghiên cứu hoàn toàn thấu triệt, trên lý thuyết, chỉ cần người còn một hơi cũng có thể cứu! Khi được đưa về, Gabriel đã rất nguy kịch, mất máu nghiêm trọng cộng thêm dùng sức quá độ khiến hắn lâm vào chiều sâu hôn mê. Vậy mà chỉ sau mấy hôm, hắn lại có thể nhảy nhót vung kiếm như bình thường. Ca ngợi y học!

Nữ bác sĩ cũng có giải thích vấn đề này, thực tế, thương thế của hắn thuộc loại ngoại thương, bởi vậy cứu trị cũng tương đối dễ dàng. Nếu thực sự chuyển thành nội thương, dù chỉ là nội thương nhẹ nhất, không có mười ngày nửa tháng ôn dưỡng khôi phục cũng đừng mong sống khá giả.

Đây có thể coi là may mắn trong xui xẻo?

Hơi nắm tay phải, hắn không thể không thừa nhận y thuật của nàng rất cao minh. Cánh tay hắn như chưa từng bị chém, ngay cả vết thương trên ngực cùng vết sẹo trên mặt đã hoàn toàn biến mất, ừ, cả vết thương trên đùi nữa... khoan khoan, vết thương trên đùi? Trên đùi! Xong rồi, Gabriel cảm thấy hình như có thứ gì vừa vỡ ra, từ khi rời khỏi lâu đài nam tước, trình tiết của hắn liên tục bị chà đạp. Tưởng tượng cảnh nữ bác sĩ xinh đẹp vừa thay băng vải vừa dùng đôi mắt trong veo đánh giá vóc người mình, thanh niên thấy cả người khô nóng, cũng không biết bởi xấu hổ hay bởi lý do gì khác.

“Đáng chết~ lại nghĩ lung tung!”

Đã một ngày nay, Gabriel luôn cau mày ủ dột... Odin và hắn, hai người phải kí một loạt hợp đồng không công bình để trả giá cho hành động của họ, thật lòng mà nói, thanh niên hơi hối hận vì mình là người đã bấm nút phát tín hiệu.

Tối hôm qua, khi thanh niên vừa nhận được thông báo xuất viện, gian phòng của hắn lập tức tiếp đón một vị khách lạ, một thanh niên trẻ tuổi, đây là người hỏi thăm tình hình của hắn hôm trước. Thế nhưng, Gabriel còn chưa kịp nói lời cảm kích thì đối phương đã đi trước đưa ra một loạt các yêu cầu bất hợp lý...

Hóa ra, món đồ hôm trước Gabriel dùng là đồ chơi mới do Odin phóng chế, tên khôn khiếp đó đem hai người làm thí nghiệm! Thảo nào mà phải nửa tiếng sau viện binh mới tới... hại Gabriel đại nhân xem chết mà vẫn nghĩ người là người tốt. Hơn nữa, hậu quả của việc sử dụng hàng cấm là tổ hai người phải đáp ứng trở thành thí nghiệm phẩm của nữ bác sĩ. Tất nhiên, nghiên cứu luôn phải có đối tượng trọng điểm, có vẻ như nữ bác sĩ hứng thú với thiên phú hồi phục của thanh niên hơn là cái đầu điên điên của ai đó. Bởi vậy, Odin là hàng đi kèm, hắn phụ trách hỗ trợ nữ bác sĩ nghiên cứu bạn mình.

Đáng thương hắn, một đời anh minh chết vì xui xẻo, có vẻ như nữ bác sĩ đang làm một đề tài về khả năng hồi phục của cơ thể người. Theo lời nàng thì chỉ cần nghiên cứu được chút da lông thôi cũng đủ để trở thành một học giả cấp hai, thế nhưng ai biết “da lông” của nàng cần đến mức nào?!

Cùng chung số phận còn có Đạp Phong, nữ bác sĩ nói có một mối liên hệ thần bí giữa cả hai, vật cưỡi và kị sĩ, vì thế mà chiến mã được vinh dự trở thành vật thí nghiệm số hai... Đã vậy, hung thủ còn hiện ngang lâm liệt khuyên: “biết đâu năng lực hồi phục có thể thông qua mối liên hệ cộng hưởng cho vật cưỡi thì sao?”

Tin mới là lạ.

Theo hợp đồng, cứ cách một quãng thời gian, Gabriel lại phải trở về tiếp nhận được liệu, sau đó tiếp nhận kiểm tra của nữ bác sĩ. Nửa tiếng trước, hắn vừa phải làm như vậy:

Lấy ra từ đồng bình bình lọ lọ ra một chai thuốc không tên, nữ bác sĩ đổ ra vài viên từ trong chai thuốc, lại nghĩ nghĩ có vẻ như cảm thấy không đủ, nàng tăng liều lượng lên gấp đôi. Chỉ sau khi xác nhận Gabriel đã uống hết chỗ thuốc, nàng mới hài lòng cho hắn rời đi, cả quá trình phi thường đáng ngờ.

Khuôn mặt đau khổ, Gabriel xuyên qua khu vườn đầy thảo dược trước cửa bệnh viện. Hắn cần đi lãnh đồ đạc của mình, cả người hắn bị lột sạch chỉ còn lại mỗi chiếc khuyên tai khi đang nằm viện. Hắn lo lắng sẽ có người đánh chú ý chiếc túi không gian của mình, dù sao thì nơi đây quá... ngư long hỗn tạp.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Khái Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 19: Báo Danh

Rời bệnh viện, thanh niên lấy ra một tấm thẻ đồng rồi đeo lên cổ.

Nghe nói ở đây, bất kì ai ra đường mà không đeo thân phận bài sẽ lập tức tập trung chém giết. Tin tưởng các chức nghiệp giả cũng không ngại mà thu thêm một khoản thu nhập từ tài sản của một gián điệp, dù sao chiến lợi phẩm là hợp pháp.

Hồi còn ở chủ thành Phương Bắc, Gabriel đã tìm hiểu rất nhiều tin tức về mục tiêu sắp đến. Thế nhưng cho đến khi chân chính nhìn thấy toàn cảnh doanh trại, hắn vẫn không nhận được mà hít lạnh.

Nếu đây thực sự chỉ là quy mô của một đơn vị trinh sát, thanh niên cảm thấy mình cần phải đánh giá lại cuộc chiến tranh sắp tới.

Nơi này thực sự quá mức khổng lồ, diện tích tương đương với một trấn nhỏ, bên trong có thể chứa ít nhất 10 ngàn người, hoặc còn nhiều hơn!

Dọc đường đi, Gabriel thấy đủ các dạng người, có thương nhân hi vọng kiếm chút tiền lãi chiến tranh, ngựa xe qua lại tấp nập, có chức nghiệp giả túm năm tụm ba thảo luận những chủ đề khiến máu nóng sôi trào, cũng có hộ vệ cùng người hầu đang bận rộn thực hiện chức trách. Kể từ khi chiến tranh bắt đầu, có lẽ đám người sốt sắng nhất không phải quân bộ mà là các thương nhân, như cá mập người thấy mùi máu tanh, các tổ chức thương nhân sẽ xuất hiện ở bất cứ đâu, phục vụ bất cứ ai chỉ cầu đạt được lợi nhuận tối ưu nhất.

Trái ngược hoàn toàn với chủ thành Phương Bắc, bầu không khí chiến tranh bao phủ toàn bộ doanh trại. Mỗi người ở đây, dù lười biếng nằm phơi nắng bên đường hay lạnh nhạt tản bộ ngoài trời, đều không chút nào che giấu tâm trạng khẩn trương, vội vã. Mùi máu tanh hỗn tạp với mùi mồ hôi phảng phất khắp nơi khắp chốn.

Điều kì lạ là dù hoạt động dị thường hỗn loạn, nhưng cũng không thấy ai dám to tiếng hay tranh chấp, trị an ở đây quả thực còn tốt hơn trong thành trấn.

Vừa đi vừa miên man đánh giá xung quanh, Gabriel chợt giật mình nhận ra bản thân bị... lạc đường.

Thực ra trước khi đi, hắn có đại khái hỏi qua mấy bệnh nhân phòng bên đường tới nơi đăng kí, thế nhưng có lẽ thanh niên bỏ qua một vấn đề rất quan trọng: chiến chức giả cũng không phải nghề nghiệp hoạt động trí não, người có thể hi vọng mấy người thô bỉ đó đã được cái gì rõ ràng đây? Tất nhiên, ngoại trừ Odin.

Thờ dài ngao ngán, thanh niên đành kéo tạm một người bên đường để hỏi thăm.

“Thứ lỗi vì làm phiền, có thể hỏi ngài một chút được không?”

“A, không sao, không sao, ta cũng đang rảnh.” Đánh giá một chút người hỏi, chiến sĩ khẽ nghiêng đầu, thông qua giọng nói có thể thấy tâm tình hắn rất tốt.

Ban nãy bởi nhìn từ đằng sau nên Gabriel không để ý, cho tới khi đối diện, thanh niên mới phát hiện thì ra người này đang đeo mặt nạ. Mặt nạ màu bạc tinh mỹ che kín cả khuôn mặt, bên trên chỉ để hở lỗ mắt và lỗ mũi. Mái tóc tím dài tới lưng mềm mại bồng bềnh, âm thanh khàn khàn trung tính, thân hình thon dài mảnh khảnh, chiến sĩ lộ ra quyền rũ mê người.

“Đây... là một người phụ nữ?” Ý nghĩ đột ngột xuất hiện trong lòng, thanh niên không tự chủ được mà đánh giá vóc dáng đối phương mong tìm được câu trả lời.

...

“E hèm.” Để ý thấy vẻ mặt sững sờ của thanh niên, lại cảm nhận ánh mắt như có như không liếc qua bộ ngực mình, chiến sĩ ho khan một tiếng nhắc nhở.

Thất thố... thật quá mất mặt, Gabriel thầm mắng bản thân quên sạch lễ nghi. Sự việc lần này hắn chỉ có thể đổ lỗi cho tuổi trẻ nhiều tình lực, không phải tình trùng lên não, thật sự không phải.

“Tha thứ cho ta, sắc đẹp của ngài làm ta mê mẩn, tiểu thư, về đẹp của...”

“Ta là nam.”

“Phải phải, là nam nhân, công tử, về đẹp của ngài như chim sa cá lặn, hoa nhường nguyệt... xin lỗi, phải chăng ta vừa nghe nhầm, ngài là nam?!”

“Nam nhân chân chính, ừm, thế nhưng ta cũng không ngại nhận lời khen ngợi của ngài.”

“...Cám ơn sự rộng lượng của ngài.”

“Không sao, ta quen rồi.” Mặt đẹp chớp động sau mặt nạ, cử chỉ nữ tính ấy khiến Gabriel hơi thấy rợn rợn người. “VẬY, ngài muốn hỏi ta vấn đề gì?”

“Cũng không có gì to tát, thú thực là... ta lạc đường. Ngài có thể chỉ cho ta đường đến nơi báo danh được không?”

“A a, xem thân phận bài này, ngài vừa nằm viện?” Hơi gấp người xuống xem xét mảnh đồng trước ngực thanh niên, chiến sĩ như cô gái nhà bên hỏi thăm

bằng hữu.

“Thật xấu hổ, ta bị trọng thương khi đang tới đây báo danh.”

“Ta hiểu.” Thật sâu nhìn thanh niên, trong mắt chiến sĩ hơi có ý cười, lại có chút chút hoài niệm ẩn sâu trong giọng nói. “Đi thôi, thuận tiện ta cũng qua đó có chút việc.”

“Vô cùng cảm kích.”

Gabriel cũng không vì bộ dáng gầy yếu của đối phương mà đánh giá thấp người này, chiến sĩ có vẻ phi thường rõ ràng lộ tuyến nơi đây, phải biết, cũng không phải ai cũng có thể sống sót mà nhớ kỹ lộ tuyến cả doanh trại. Hơn nữa, xem thẻ bài thân phận thì người này là một sĩ quan.

“Theo ta thấy, nơi này đã tụ tập không dưới 15 ngàn người, lại dị thường hỗn tạp, đủ các loại giai tầng, tại sao lại không thấy ai phát sinh xung đột? Phải biết có một số chức nghiệp giả rất nóng tính, chỉ một xung đột nhỏ cũng có thể dẫn phát chém giết.”

“Về vấn đề này, phải nói tất cả là nhờ kỹ sĩ trưởng đại nhân của chúng ta.” Chiến sĩ có vẻ rất quen thuộc kỹ sĩ trưởng, trong giọng nói của hắn không che giấu sự giễu cợt.

“Ta còn nhớ như in hôm đó, có vài tên điên cậy mình là chức nghiệp giả cấp hai mà la lối om sòm giữa đường, đúng lúc kỹ sĩ trưởng đi qua. Kết quả... ừm, ngài thử đoán đoán xem.”

Chần chừ một lúc, thanh niên làm một động tác gõ tay cửa cổ rồi đưa mắt dò hỏi chiến sĩ. Xuyên qua mặt nạ nhìn vào đôi mắt màu đỏ đậm, Gabriel biết mình đoán đúng.

“Ai~ xem ra câu hỏi này quá dễ để trả lời, không tính, không tính.” Quơ tay bày tỏ sự bất mãn, chiến sĩ dùng ngón cái chỉ chỉ về phía sau, giọng nói không ngừng than thở: “Mấy tên đó quá xui xẻo, lại chọc phải người không nên chọc. Theo con đường này tới quảng trường, người sẽ thấy hai nửa của bọn họ được dính trên cọc gỗ...”

“Hai... nửa?” Rùng mình, Gabriel không nhịn được mà hỏi lại.

“Ừ, bị xé đôi. Máu me lênh láng, đáng thương là bọn họ còn chưa chết ngay, bị sống sờ sờ mà dính vào trên tường. Ai~ mấy tên đáng thương.” Lại một lần nữa cảm thán, xem ra chiến sĩ mặt nạ cũng là một người đa sầu đa cảm.

“Mà thôi, đến nơi rồi.”

Hai người vừa đi vừa nói chuyện khiến thời gian trôi qua nhanh chóng, hoặc cũng có thể là địa điểm cũng không xa, chỉ xuyên qua vài con đường nhỏ, chiến sĩ đã đưa Gabriel tới nơi quản lý. Chào tạm biệt nhau rồi mỗi người đi một ngã, Gabriel còn tinh mắt để ý thấy chiến sĩ đi vào sâu bên trong, nơi đó chỉ dành cho nhân viên nội bộ.

Dọc hành lang tới phòng đăng ký, Gabriel có thể thấy rất nhiều chức nghiệp giả tới cùng mục đích. Phần nhiều là học đồ, cũng có số ít là cấp một, thậm chí có lúc đặc vài chức nghiệp giả cấp hai. Trong đó, không chỉ có kỹ sĩ, mà còn có đủ các loại nghề nghiệp khác: chiến sĩ, ám sát giả, thi pháp giả... Cũng đúng thôi, chỉ cần người có thể cưỡi ngựa chiến đấu, vậy người được gọi là kỹ binh.

Đã là buổi trưa nhưng nơi đăng ký vẫn có người tấp nập ngược xuôi, xem ra thư ký quan cũng không phải một nghề dễ làm.

“D175 tới phòng 011.”

Chờ khoảng nửa tiếng đã tới phiên Gabriel, thanh niên vội vã đi vào buồng đăng ký. Đây là một căn phòng hẹp có hai cửa, một cho khách và một dành cho nhân viên, cả hai người được ngăn cách bởi một bức tường trong suốt.

Ngồi trên ghế, thanh niên bắt đầu thủ tục ghi danh. Cũng không có gì nhiều, ghi tên tuổi, xuất thân, chức nghiệp, mọi dữ liệu về người đã được ghi chép đầy đủ trong máy tính, việc duy nhất cần phải làm là xác nhận lại thân phận.

“Mời nhận.” Thư ký quan trẻ tuổi đưa cho Gabriel một thẻ bài bằng đồng, bên trên có khắc vẽ chẳng chịt hoa văn. Thực ra, thứ này cũng không có gì phức tạp, mà vẫn chẳng chịt bên trên chỉ là để dọa người, thẻ bài chỉ có tác dụng duy nhất là cung cấp dữ liệu của chủ nhân nó cho người kiểm tra.

Theo hướng dẫn, thanh niên nhỏ một giọt máu lên trên thẻ đồng, giọt máu vừa rơi xuống lập tức bị hấp thu hết, vẫn lộ bên trên cũng theo đó mà chuyển sang màu đỏ xanh. Tiếp sau đó, thư ký quan sẽ nhập số thẻ vào máy. Thủ tục kết thúc chỉ trong vài phút.

Cung kính trả lại thẻ bài cho Gabriel, thư ký quan không quên nhắc nhở:

“Chức nghiệp giả đại nhân, ngày mai sẽ có phân phối biên đội cho ngài, mời kiểm tra thông tin.”

“Ừ, ngoài ra, ta cần nhận đồ đạc được gửi trước.”

“Xin hỏi ngài có giấy tờ chứng minh không?”

“Đây.”

Thanh niên lấy từ trong túi áo ra một tờ giấy nhỏ rồi đưa cho thư kí quan, bên trên có con dấu của nữ bác sĩ. Người sau đưa tay tùy tiện đón nhận tờ giấy, sau đó mặt hắn biến sắc.

“Xin chờ một chút, đồ đạc của ngài sẽ lập tức được đưa tới.”

“Cảm ơn.”

“...”

“Xin hỏi, ngài là như thế nào với vị bác sĩ kia?”

“Cũng không có gì, ta là bệnh nhân của nàng.” Nhảy bén bắt được chút kiêng kỵ trong mắt thư kí quan, tính tò mò của Gabriel lại nổi lên. “Có vấn đề gì sao?”

Thờ ờ trong lòng xác nhận lại suy đoán, thư kí quan trả lời, trong giọng nói có chút đồng tình:

“Ngài rất nổi tiếng, mấy hôm nay cả doanh trại không ai không biết... nữ bác sĩ có một món đồ chơi mới.”

“Nàng rất nổi tiếng?”

“Thưa ngài, nàng là đóa hoa của cả doanh trại.” Thư kí quan trịnh trọng trả lời, thái độ vô cùng nghiêm túc. Xem ra nhân duyên của nữ bác sĩ cũng rất tốt.

Nhắc tới nữ bác sĩ, Gabriel không kìm được mà tưởng tượng cảnh nàng chữa trị cho mình, tai hắn theo đó mà đỏ lên. Thế nhưng, ảo tưởng tự sướng của thanh niên cũng không thể giấu được tuệ nhãn của thư kí quan.

“Lời khuyên chân thành dành cho ngài, nếu không muốn chết thì yên tâm mà nghe lời nàng làm việc.”

“Có thể nói cho ta lý do sao?”

“Cái này...” Lấy tay vân vê cằm, quan quân hơi lưỡng lự.

“Đã giúp thì giúp cho chót, mời ngài chỉ cho ta một con đường sáng.” Nhận thấy động tác nhỏ của người trước mặt, Gabriel dị thường thuần thục đưa lên một gói nhỏ. Xem động tác cũng không phải lần đầu tiên. . .

“Ngài thật tốt bụng, được giúp đỡ ngài là vinh hạnh của ta.” Giả vờ đưa đẩy mấy câu, thư kí quan nhanh tay nhét túi tiền vào người, ngón tay nhanh chóng mà sát ước chừng lượng tiền trong gói. Xem ra thanh niên trước mặt cũng có chút sâu xa với quý tộc, kỵ sĩ bình thường cũng nhắc và nguyên tắc chắc chắn sẽ không làm thế. Hắn làm động tác vừa rồi phi thường bí mật để thử thanh niên, kết quả là người sau đáp lại phi thường hoàn mỹ, nguyên tắc nhưng không cứng nhắc, xem ra có thể báo cáo lên trên được rồi.

“Nghe nói, xin nhớ, chỉ là nghe nói thôi, kỵ sĩ trưởng có ý tứ với nữ bác sĩ từ lâu rồi. Chỉ là hình như vị kia đã có người yêu.”

“Ha ha, yên tâm, chuyện này ta nghe được ai đó thảo luận ngoài đường.”

Lại tán phét với thư kí quan một lúc, Gabriel thu được rất nhiều thông tin hữu dụng, giả sử như tiệm rèn nào thích hợp để đặt hàng khôi giáp, thương nhân nào đang bán một món vũ khí ma pháp, tính cách của kỵ sĩ trưởng ra sao, biên đội nào khá an toàn. . .

Buồn chán chuyện thời sự chiến tranh, hai tên khốn lại quay sang chém truyện tình yêu nam nữ mà hồn nhiên bỏ qua đang có mấy chức nghiệp giả tức đến xi khối đang đợi ở bên ngoài.

Một lúc sau, bao đồ của Gabriel được đưa tới, hắn cũng không ngần ngại kiểm tra túi không gian trước mặt thư kí quan. Phải biết, ban nãy hắn cũng thấy không ít người có món đồ này.

Khóa trên túi vẫn còn nguyên, đồ đạc cũng đầy đủ, xem ra lo lắng trước đây là dư thừa.

Thuận tay xin một tấm bản đồ doanh trại, Gabriel rời khu quản lý. Hắn phải vội đi lĩnh phòng ở, có một món đồ hắn muốn sử dụng ngay sau khi trở thành chức nghiệp giả.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Khái Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 20: Món Quà

Nơi này, trên đường không còn đông đảo thương nhân, cũng không có các đội binh lính đi lại tuần tra mà phi thường yên tĩnh.

Thỉnh thoảng có người đi qua, không phải về mặt hung ác dữ tợn thì là về mặt hoảng hốt bất an.

“Quả thật an tĩnh.” Nhìn từng dãy nhà cao ba tới bốn tầng được xây san sát nhau, Gabriel không khỏi nhớ lại hồi học sinh kiếp trước. Khi đó không có chiến tranh, cũng không có giai tầng cấp bậc, người chết là chuyện chỉ xảy ra trong sách báo.

“Đúng vậy, khu vực khác đã đầy, hiện nay chỉ còn chỗ này là còn trống. Mấy tòa nhà này có thể tính là tương đối tốt, mỗi người có thể lĩnh một căn phòng. Ở một số chỗ, có khi hai ba, thậm chí năm sáu người phải ở chung một chỗ... Đương nhiên, ví như hài lòng, ngài có thể đợi một thời gian, có lẽ khi kỹ sư trưởng đại nhân trở về sẽ có thêm phòng trống.” Người hầu đi theo cung kính trả lời, tuy nhiên, từ trong lời nói của hắn, Gabriel cảm thấy mạng người ở đây còn không giá trị bằng một căn phòng trọ.

Theo chân người hầu, thanh niên đi vào nơi ở mới.

Từng dãy nhà tương liên quây xung quanh một sân rộng tựa như một thung lũng trong núi, vài chức nghiệp giả đang đứng nói chuyện phiếm bên hành lang. Thấy có người lạ, ánh mắt họ không khỏi sáng ngời, đôi chân chậm rãi hướng về chỗ thanh niên.

“Đây là phòng của ngài, mời nhận lấy chìa khóa, hy vọng ngài có một quãng thời gian tốt đẹp.” Công thức hóa chúc phúc, người hầu chỉ một căn phòng ở tầng trệt cho Gabriel. “Mỗi ngày sẽ có người hầu tới đưa đồ ăn cho ngài, ta nghĩ nếu ngài không ngại phiền toái, có thể báo cho ta số lượng đồ ăn. Xin yên tâm, tất cả là miễn phí. Ngoài ra, chúng ta còn cung cấp một số phục vụ khác, ngài có thể dành chút thời gian xem xét bảng danh sách đặt trong phòng.”

Gabriel nghe vậy hơi gật đầu, hắn vừa thông báo thực đơn của mình vừa đưa mắt đánh giá mấy người tới.

“Tiểu tử, mới tới?”

Thanh niên cũng không lập tức trả lời mà liếc mắt dò hỏi người hầu, người sau khẽ lắc đầu, miệng mấp máy mấy từ chứng tỏ suy đoán trong lòng hắn. “Ma cũ bắt nạt ma mới?” Khóe miệng cong cong, Gabriel đại nhân cũng cần phát tiết bực dọc mấy ngày nay.

“Đại nhân, mọi thủ tục ở đây đã xong, xin cho ta trở về hồi báo công tác.”

Không để ý người hầu chuồn nhanh giống như thấy ôn dịch, thanh niên chậm rãi tiến lên trước vài bước, cho tới khi mặt đối mặt với người vừa hỏi, hắn mới dừng lại.

Chiến chức giả cao chừng 2m10, hơn thanh niên nửa cái đầu, thể nhưng khi hai người đối mặt, khí thế của Gabriel cũng không bởi thân cao mà bị chèn ép.

“Ta tới được ba ngày rồi.”

“Ồ, lâu như vậy mà vẫn chưa có phòng ở? Không phải ngươi bị người khác đuổi ra chứ ... gà con.” Bằng chất giọng thô lỗ của mình, chiến chức giả làm bộ ngạc nhiên mà gào toáng lên, như thể chỉ sợ không ai nghe thấy. Điều bộ khoa trương của hắn đem tới một tràng cười giễu cợt từ mấy người bên cạnh, tiếng la ó và huýt sáo vang lên không dứt.

“Ừ, cũng không có gì, nằm viện ba ngày vì chém giết với một chiến chức giả cấp hai thôi.”

“Cái gì? Chỉ bằng ngươi? Một chức nghiệp giả cấp một? Ha ha ha, đùa gì thế, từ lúc nào nơi khi họ cò gáy này lại xuất hiện thiên tài rồi?” Giống như nghe thấy điều gì vô cùng buồn cười, hai tay túm tóc, chiến chức giả ngửa mặt lên trời gào thét điên loạn, hình như người này có kỉ niệm gì đó không hay với thiên tài. Thế rồi hắn gằn giọng: “Gà con, lão tử tới đây được nửa tháng, đi thực hiện nhiệm vụ ba lần, chém giết mười sáu học đồ cùng hai chức nghiệp giả cùng cấp. Đừng mong hù dọa lão tử bằng hai ba câu nói láo, ít nhất nghĩ ra thứ gì nghe thuyết phục hơn một chút.”

“Ta chưa từng nói láo.”

“Vậy có dám thử tay không? Đấu trường ngay kia.”

Nhìn mấy chức nghiệp giả ánh mắt lom lom đánh giá mình, thanh niên không nhận được mà cảm thấy phiền toái, nếu cho tới bây giờ hắn vẫn không hiểu mục đích của bọn họ thì cũng quá lãng phí dinh dưỡng nuôi não. Đơn giản là mấy kẻ dở hơi lại rồi việc muốn tìm cớ đánh nhau mà thôi.

Đang lúc thanh niên suy tư cân nhắc thiệt hơn, bỗng một giọng nữ vang lên:

“Sao sao, các người a~, lại kiếm cớ gây chuyện đánh nhau rồi. Không dừng lại là ta đi tố cáo bác sĩ bây giờ.” Cứu tinh tới quá đúng lúc, Gabriel nhận ra người vừa nói là một nữ y tá trong bệnh viện. Nhìn mấy tên to con đang khấp khểnh lấy lòng nàng, thanh niên cảm thấy làm thí nghiệm phẩm cho nữ bác sĩ cũng là một ý tưởng không tệ. Không nói đầu xa, ít nhất trong doanh trại hắn có thể đi ngang.

Ừ, ngừng lại thì tốt nhất vẫn không nên tự tìm đường chết.

“Anh chàng đẹp trai, chúng ta lại gặp mặt.”

“Suzanne, làm ơn đừng xưng hô thân mật như vậy, ta cũng không muốn bị mấy... vị đây xé xác.”

“Hừ, lá gan của ngươi cũng quá bé đi, để ta xem mấy tên hân này dám làm gì ngươi. Nào, lại đây để chị cung chiều một cái.” Cũng không biết nữ y tá học được từ bác sĩ hay ngược lại, thế nhưng, cá tính lưu manh thì giống nhau mười mười. Trong ánh mắt hân mộ của người xung quanh, Gabriel đành phải cười khổ tiến lên tặng nàng một cái ôm sâu.

Lý do nữ y tá tìm Gabriel cũng không có gì to tát, chỉ là chuyển lời nữ bác sĩ hẹn hân tới nhận Đạp Phong về, thuận tay giao cho hân lịch thí nghiệm hàng tuần. Trước khi rời đi, nàng không quên đe dọa thanh niên vài câu ví dụ như “nếu không tới tự gánh lấy hậu quả” hay “chuẩn bị nhận xác ngựa yêu”, đại khái vậy. Cuối cùng, làm một động tác phát vảy vô cùng mập mờ, nữ y tá xuyên qua đám đông rồi đi, các chức nghiệp giả bao quanh tựa như chúng tinh phùng nguyệt...

Gabriel chợt nhận ra, hình như trong doanh trại, nam nhiều nữ thiếu. Đẹp trai xinh gái càng thiếu!

“A a, người anh em, sao ngươi không nói sớm là mình quen nữ bác sĩ? Thật là... quá khiêm tốn, vừa rồi thất lễ, bỏ qua cho đại ca nhé.” Đưa đi nữ y tá, chiến chức giả ban này trở lại niềm nở xưng huynh gọi đệ với Gabriel, chuyển mặt còn nhanh hơn lật sách.

Bên cạnh cũng liên tục có người góp vào phụ họa, bắt tay nắm vai, bá cổ... từ từ, có tên biến thái nào vừa bóp hông Gabriel đại nhân.

“Ta... ta có việc đi trước.”

Bình tĩnh trước mọi khiêu chiến, thế nhưng lần này Gabriel phải lạc hoang mà chạy lấy mạng. Phải thừa nhận là bộ mặt của mấy người đó quá buồn nôn, thử tưởng tượng, âm sâm âm sát giả cùng cao quý thi pháp giả của thường ngày làm bộ mặt nịnh bợ nhìn ngươi xem... thật đúng là cánh rừng lớn loài chim nào cũng có.

Phanh~

Tiếng đóng cửa vang lên trong hành lang kèm theo âm thanh than thở tiếc nuối của người phía sau, ngoài ra còn có một âm sát giả đưa tay lên mũi người người.

Âm thanh huyền ảo sau cánh cửa từ từ nhỏ dần rồi biến mất, Gabriel đoán chừng bọn họ lại đi làm chuyện nhằm chán nào đó, trong doanh trại ngoài huấn luyện và nhiệm vụ cũng có rất ít hoạt động giải trí.

Bây giờ, hân mới có thời gian quan sát gian phòng vừa nhận. Đồ đạc không nhiều, thoát nhìn vô cùng đơn giản, một bộ bàn ghế, một chiếc giường lớn dành cho mọi khổ người. Thứ quý giá nhất trong gian phòng có lẽ là chiếc máy truyền tin, đáng tiếc thứ này là đơn phương nhận tin, hơn nữa, chỉ có thể nhận được từ phía quản lý quân phòng.

Bình ổn lại hơi thở, Gabriel ngưng thần quan sát không gian bên trong nhãn, rồi từ khoảng không lấy ra một chiếc hộp sắt.

Hộp sắt hình vuông, sắc màu âm đạm, đơn giản không cầu kỳ hoa mỹ, trên vỏ ngoài của nó được khắc họa rất nhiều hoa văn kỳ bí, những đường nét cầu kỳ trải rộng toàn bộ cái hộp, trông như vân tay con người.

Vượt nhẹ lên lớp vỏ ngoài lạnh lẽo, thanh niên âm thầm cảm khái thời gian thấm thoát thoi đưa, vậy mà đã được một tháng kể từ lúc hân nhận thứ này. Quá nhiều việc xảy ra trong quãng thời gian ấy, làm quen đồng bạn mới, khiêu chiến cảnh giới mơ ước, xung đột với ác bá thực hiện giấc mộng hiệp sĩ...

Có lẽ lão quân gia nói đúng, thế giới đầy màu sắc bên ngoài mới là nơi Gabriel hướng tới.

Mí mắt khép hờ, cổ hết sức điều động tia chiến khí nhỏ nhoi truyền tới lòng bàn tay, từ chiếc hộp, một luồng hấp lực đột nhiên xuất hiện dẫn dắt chiến khí rời khỏi cơ thể hân. Gabriel hoàn toàn có thể kháng cự luồng hấp lực yếu ớt này, thế nhưng hân cũng không làm thế, ngược lại không ngừng thôi thúc tốc độ của chiến khí nhanh hơn.

Tạch một tiếng vang nhỏ, chiếc hộp tự động mở ra.

Bên trong đặt một chiếc nhãn không gian, một quyển trục, ba lọ thuốc nhỏ cùng một phong thư. Đeo nhãn vào ngón giữa, một tia ý thức đảo qua, bên trong tròn trịa như dự đoán, xem ra hân hơi quá tham lam... Đưa mắt đánh giá những món đồ còn lại, tạm để quyển trục cùng lọ thuốc sang một bên, Gabriel cầm lên phong thư.

Bức thư do chính tay lão quân gia viết, ngôn từ cẩn thận chăm chú lại đơn giản dễ hiểu, cầm bức thư, thanh niên đột nhiên có cảm giác muốn khóc. Nội dung cũng không dài, đầu tiên là việc lão quân gia chúc mừng Gabriel đã trở thành chính thức chức nghiệp giả, hơn nữa có khả năng mở chiếc hộp. Thứ hai là giới thiệu về lai lịch của quyển trục và ba lọ thuốc. Không nói thì thôi, vừa giới thiệu Gabriel mới tá hỏa nhận ra mức độ trân quý của những vật kia, một vài chức nghiệp giả lang thang dù có dành cả đời cũng đừng mơ tưởng đạt được chúng.

“Cha nuôi... Ông... cảm ơn.”

Xúc động dâng trào, Gabriel hướng về phương xa nói lời cảm ơn, hai vị lão nhân thực sự đặt quá nhiều kỳ vọng vào hân. Dù lấy danh nghĩa lão quân gia để gửi nhưng lẽ nào thanh niên lại không nhận ra chủ nhân của món quà là lão nam tước.

Quyển trục là công pháp tu luyện chiến khí gia truyền của gia tộc lão nam tước, đẳng cấp cũng không phải loại... cơ bản mà quân bộ cung cấp có thể so

sánh. Phải biết, đây là cơ sở truyền thừa của cả một gia tộc kỳ sĩ, ngoài việc gia tăng uy lực cùng tốc độ tu luyện, quyền trục còn kèm theo bí kỹ tu luyện phối hợp với công pháp.

Ba lọ thuốc là được phẩm phối hợp cùng công pháp tu luyện, dùng ma pháp tài liệu trên quý phối chế, giá trị của mỗi chai thuốc tương đương với một thị trấn, hơn nữa có tiền cũng không mua được.

Cất kỹ lá thư vào ngực, Gabriel cầm lên quyền trục, hắn chuẩn bị thực hiện bài tập đầu tiên của mỗi chức nghiệp giả: tu luyện năng lượng.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Khái Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 21: Hoàng Sa

Được làm bằng chất liệu da màu nâu nhạt, nếu đặt bán thứ này ở ngoài cửa tiệm tạp hóa, sẽ không ai nghi ngờ mà đánh đồng nó với các quyền trục ma pháp cấp thấp.

Cẩn thận và chăm chú, thanh niên từ từ mở quyền trục.

Độ dài bất quá 40cm, nội dung tối đa chưa tới ngàn chữ, khó có thể tin đây là một phần công pháp chiến khí đầy đủ. Có lẽ khác thường duy nhất là chữ viết bên trên, không phải ngôn ngữ thông dụng của đại lục mà là một loại ký tự giống như nòng nọc, quý dị hơn là chúng đang không ngừng thiêu đốt, như lửa mà không phải lửa.

Trong gian phòng u ám, ánh sáng đậm vàng lập lờ trông phi thường âm trầm khủng bố.

Trải qua cuộc hành trình, Gabriel cũng không còn là loại hai lúa mới ra đời không hiểu chuyện, hắn nhận ra đây là chiến khí ngưng tụ thành ký tự. Nếu là người bình thường, thậm chí chức nghiệp giả học đồ cổ độc thứ này sẽ lập tức cảm thấy hoa mắt chóng mặt, nghiêm trọng hơn thì tổn hại về mặt tinh thần.

Đối với sách tu luyện bình thường, người dùng phải tự mày mò và tu luyện tuần tự từng bước một. Thế nhưng, quyền trục chiến khí lại không như vậy, đây là một chiến chức giả ngưng tụ năng lượng toàn thân để viết. Thêm nữa, không phải là bất kỳ chiến chức giả nào cũng làm được, ít nhất cũng phải là cấp hai: Không giống thi pháp giả hay mục sư là những chức nghiệp dùng tinh thần lực kiểm soát, chiến chức giả cấp một chỉ có thể điều động chiến khí bên trong cơ thể để tăng phúc sức mạnh. Như khi Gabriel mở chiếc hộp, là cơ quan trên chiếc hộp tự hút lấy năng lượng mà không phải thanh niên cố ý truyền vào.

Chỉ cho tới cấp hai, chiến chức giả mới có thể phóng chiến khí ra ngoài tăng phúc cho một món đồ, hơn nữa, đặc tính xung động của chiến khí khiến quá trình này khó khăn gấp bội. Đây cũng là lý do mà quyền trục ma pháp nhan nhản khắp nơi nhưng quyền trục chiến khí lại phi thường thiếu hàng.

Thực tế, không phải ai cũng có thể được hưởng đãi ngộ của Gabriel, loại phương thức tu luyện này đòi hỏi hi sinh một phần chiến khí của người viết quyền trục, hi sinh càng nhiều thì quyền trục càng mạnh mẽ. Hơn nữa, hầu như không có di chứng.

...

Cảm nhận chiến khí toàn thân, Gabriel bắt được một tia cộng minh nhỏ nhẹ giữa chữ viết trên quyền trục và chiến khí trong cơ thể mình.

Tạm gác lại quyền trục, hắn đưa mắt nhìn sang ba lọ thuốc bên cạnh: một to, hai nhỏ. Đây là số thuốc phụ trợ tu luyện mà lão nam tước tặng. Lấy ra hai lọ nhỏ, trong mỗi lọ chỉ có duy nhất một viên thuốc: một đỏ và một vàng nâu. Băn khoăn hồi lâu, hắn dốc hết chỗ thuốc vào miệng.

Theo thư giới thiệu, hai thứ này có tác dụng giữ vững tinh thần thanh tỉnh và tăng nhanh tốc độ hồi phục, thực ra Gabriel cũng rất băn khoăn, bản thân hắn đã có thiên phú hồi phục, viên thuốc kia càng nên để lại cho những tình huống nguy cấp. Thế nhưng, ngẫm đi ngẫm lại, hắn vẫn cảm thấy tu luyện không phải trò chơi, cẩn thận vẫn hơn.

Phải biết, thứ này đòi hỏi rất cao, nếu cơ thể không chịu đựng được quá trình cải tạo, quyền trục mất tác dụng đã là việc nhẹ nhất, khả năng còn có thể gây nội thương cho người sử dụng.

Tập trung tinh thần, Gabriel buông lỏng kiểm soát chiến khí.

Phút chốc...

Ngon lửa như sói đói tìm thấy con mồi, chúng xoắn xuýt với nhau rồi lao nhanh về vị trí trái tim, giữa thân thể thanh niên và quyền trục tựa như có một cột lửa liên thông. Ngon lửa cháy càng lúc càng lớn, bắt từ trái tim, từng dòng lửa như hỏa xà quấn quanh cơ thể thanh niên. Cho tới lúc cả người thanh niên bị bao trùm tựa như một hỏa nhân, ngọn lửa mới có xu hướng lui tụt, sắc vàng nhạt dần rồi trở thành trong suốt. Không, có lẽ không phải vậy, càng giống như thân thể Gabriel đang hấp thu ngon lửa.

Theo ngọn lửa âm đạm, chữ viết trên quyền trục càng lúc càng mờ đi, rồi biến mất.

Phụt.

Quyển trục hóa thành tro tàn tán đầy căn phòng.

Gabriel cũng không có thời gian quan sát những thứ này, hai mắt nhắm chặt, hần tức mục ngồi khoanh chân trên giường. Làn da vốn trắng nõn nhấp nháy không chừng, khi thì đậm vàng thô ráp như cát, khi thì non mềm nhẵn nhụi như lụa, thỉnh thoảng có từng vết gồ lồi bằng ngón tay chạy khắp cơ thể hần. Mồ hôi không ngừng lấm tấm trên trán nhưng chưa kịp rơi xuống đã lập tức bốc hơi.

Hít hà~ Hít hà~

Đau.

Đau quá.

Từng đợt nóng rát chạy khắp toàn thân Gabriel.

Chiến khí trong cơ thể hần đang phát sinh biến đổi không rõ. Ngọn lửa đậm vàng như chất dinh dưỡng không ngừng bồi bổ và cải tạo đặc tính cho chiến khí yếu ớt của Gabriel. Thế nhưng, có vẻ như nguồn năng lượng này thực sự quá lớn với một chuẩn chức nghiệp giả, cả người hần trưởng căng nhưng không thể phát tiết, khó chịu... vô cùng khó chịu.

Tập trung tinh thần, hần phải cảm nhận, cảm nhận từng tia chiến khí tiến hóa, cảm nhận từng cơn đau hành hạ. Thiên phú cảm giác cho hần vui mừng xen lẫn thống khổ.

Khỏe môi bị cắn nát mà không hay biết, không có máu chảy ra, vết thương biến mất chỉ trong vài hô hấp.

...

Phục hồi lại tinh thần, cả gian phòng đã tối đen, hần đã tu luyện suốt một buổi chiều.

Còn chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, bỗng...

“Aaa~”

Khẽ rên lên đau đớn, đầu hần như muốn nổ tung, cảm giác như ngàn vạn con kiến đang chạy lung tung bên trong. Từng chữ viết trong suốt chạy dọc theo cơ thể, bắt đầu từ tứ chi và trái tim hội tụ về trán. Lúc này Gabriel chỉ muốn được hôn mê mà không thể, ý thức hần vẫn vô cùng thanh tỉnh.

Trong không gian thiên phú, ma trận “linh hồn cổ hóa” đang không ngừng xoay tròn, từng đợt sóng chấn động vô hình lan tỏa, linh hồn thanh niên như đang trú ở một không gian khác, nhìn từng biến hóa trong cơ thể mình.

Theo chữ viết dần hội tụ, thiên phú linh hồn cũng hoạt động chậm dần. Khi toàn bộ chữ viết chui vào đầu, ma trận cũng theo đó dừng quay mà rung động mãnh liệt.

Bầu trời đỏ như máu.

“...sĩ! Kỵ sĩ! Người làm gì vậy?”

“Xin lỗi, vừa rồi ta thất thần.”

“Kẻ địch đang ở phía trước rồi, tập trung đi.”

“Phải.”

“Theo lệnh ta... Xung phong!”

“Chiến.” Âm thanh ngàn người như một, vang dội thảo nguyên mênh mông.

Theo hiệu lệnh xung phong, từng đội kỵ binh giục ngựa lao lên quần thảo với đối phương. Tiếng kim loại va chạm vang lên đinh tai nhức óc, liên miên không dứt. Hàng trăm hàng ngàn người cùng hỗn chiến, tiếng chém giết rung động bầu trời, máu tươi nhuộm cả vùng đất.

Khi Gabriel tỉnh dậy đã là trưa hôm sau, hần đã mê man suốt nửa ngày.

Gabriel đã làm một giấc mộng, một giấc mộng về chiến tranh. Trong giấc mộng, Gabriel hóa thân thành một kỵ sĩ. Hần mặc áo giáp trầm trọng, cười trên

chiến mã cường tráng, tay phải cầm kị thương đại biểu thâm phản, tay trái cầm khiên đại biểu thủ hộ, đây là hình tượng kị sĩ bấy lâu nay trong lòng thanh niên. Hắn cùng đồng đội rong ruổi khắp chiến trường thu gặt sinh mạng của kẻ thù... chém giết, tiếp tục chém giết hết trận chiến này tới trận chiến khác cho tới khi tuổi già xé bóng một thân một mình.

Không hiểu sao, kị sĩ cho Gabriel cảm giác rất quen thuộc, tựa như đã gặp ở đâu...

Kị sĩ trong mộng sử dụng một loại chiến khí màu đậm vàng, bí kị sử dụng cũng khá đặc biệt, tựa như bí kị phổ thông khác nhưng lại không hề giống. Mỗi một lần phóng thích bí kị luôn xuất hiện vô số hạt chiến khí nhỏ tán lạc giữa không trung, tựa như cát vàng tung bay, mỗi hạt cho Gabriel cảm giác đầy cộm và nặng nề.

Chìm vào không gian ý thức, ký ức về giấc mộng theo suy nghĩ của thanh niên mà hiện lên vô cùng rõ ràng và chi tiết. Ở đó, Gabriel có thể xem thấy hình ảnh kị sĩ thi triển bí kị, cũng có thể hóa thân thành kị sĩ sử dụng bí kị để chiến đấu với địch nhân.

Một luồng thông tin thông qua hình ảnh truyền đạt tới hắn, công pháp tên “Hoàng Sa chiến khí”.

Hoi điều động chiến khí, Gabriel phát hiện số lượng chiến khí trong cơ thể hắn đã nhiều gấp ba, hơn nữa cường độ cơ thể đã đột phá giới hạn lúc trước, đây là tác dụng của việc dùng chiến khí luyện thể.

Tuy nhiên có lợi có tệ, tốc độ phát động chiến khí có vẻ chậm hơn một tia so với lúc trước, phải biết trong chiến đấu, khoảng khắc có thể quyết định sinh mệnh. Xem ra do dựa vào ngoại lực cải tạo tính chất chiến khí, thanh niên sẽ cần thời gian lâu hơn dự kiến để quen thuộc với năng lực của bản thân.

Đứng dậy, vươn vai tạo nên những tiếng răng rắc, thân thể hắn tràn đầy tinh lực.

Thế nhưng, Gabriel cũng chẳng vui được bao lâu.

Vừa triệu triệu nhai bữa trưa nguội lạnh, thanh niên nhăn nhó xem tin nhắn trong máy truyền tin.

“Một là tin nhắn hỏi thăm của Odin, ừ, vền vẹn hai chữ “Khỏe không”? Thôi, hai chữ đã là làm khó người kia rồi.”

“Một tin nhắn phân phối hân ngày mai đi tới tiểu đội mới báo danh, xem nào, tên khá văn nghệ, hình như là Kim Ngân Hoa.”

“Tin nhắn cuối cùng... của nữ bác sĩ. Đáng chết! Hắn quên mất sáng nay phải ghé qua bệnh viện nhận kiểm tra. Bây giờ đi còn kịp không nhỉ?”

“... Kệ đi, lấy lý do phải đi quân bộ trình diện.”

Tít tít tít, lại một tin nhắn mới xuất hiện trong máy truyền tin.

“Gửi ngài Gabriel, theo thông tin mà ta mới nhận được thì hình như ngài đã tỉnh. Mời ngài lập tức đến bệnh viện trình diện.”

“Tái bút: Ngài muốn ăn thịt ngựa nướng hay luộc?”

“Ký tên: Nữ bác sĩ.”

“...”

Trong tòa nhà vang vọng tiếng kêu thảm thiết như lợn bị chọc tiết.

“Ta thề! Ta mà phát hiện tên khốn khiếp nào mật báo thì hắn sẽ biết thế nào là sống không bằng chết!” Chưa bao giờ tư tưởng Gabriel đen tối như lúc này.

Sau đó, vẻ mặt đau khổ quyết tuyệt như tham gia đội cảm tử, thanh niên lết chậm ra ngoài, bóng lưng vô cùng thê lương.

Ở đâu đó, chiến sĩ tóc đỏ đang xun xoe nữ y tá xinh đẹp bỗng nhiên giật thót mình, da gà nổi lên từng mảng.

“Hình như có tên nào vừa nhắc tới ta thì phải? ...Kệ đi.”

“Áy áy, Suzanne yêu dấu, tôi nay không biết nàng có rảnh không?”

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Khái Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Q.1 - Chương 22: Luận Chiến Tranh

Chiều tối, ánh tà dương nơi biên thùy lại có một loại phong tình khác.

Đã là ngày thứ năm kể từ khi Gabriel đến binh doanh, thế nhưng đây là lần đầu tiên hắn được cảm nhận không khí nơi đây.

Nghiêm túc và tịch mịch.

Đi tới bệnh viện với quyết tâm hi sinh, thực tế, mọi việc cũng không quá tồi tệ như thanh niên tưởng tượng: Thử một chút máu, kiểm tra một chút cơ thể, nữ bác sĩ còn rất tâm lý tư vấn một chút cho hắn về những điều cần chú ý khi tu luyện.

Nói chung khá giống hôm trước, có lẽ khác biệt duy nhất là màu sắc loại thuốc mà Gabriel phải uống lần này. Thanh niên nhớ mương máng lần trước hắn uống thuốc màu đỏ nhạt, lần này là đỏ đậm.

Sau đó...? Sau đó hắn ngủ một giấc từ trưa cho tới bây giờ.

Trước khi rời đi, hắn không quên ghé qua tóm cổ Odin khỏi hang ổ. Phải biết, Gabriel, cũng như đại đa số chức nghiệp giả khác, đều không phải nhóm người thích sạch sẽ, vài ngày đến một tuần không tắm cũng không có vấn đề gì với hắn. Thế nhưng khi thanh niên thấy căn phòng đồng bạn mình, ấn tượng của hắn với nơi đó chỉ có hai từ “Bẩn” và... “Hỗn loạn”.

Khắp phòng bày la liệt những dụng cụ kì lạ, có thứ Gabriel có thể nhận ra được một hai, có thứ hắn hoàn toàn xa lạ. Hơn nữa, linh kiện phụ tùng vứt lung tung, khi tới, Gabriel còn không có chỗ để đặt chân! Không hiểu sao Odin có thể ngủ trong đồng rúc đó.

Vừa nhận lương thí nghiệm từ chỗ nữ bác sĩ, Gabriel quyết định đi chiêu đãi đồng bọn. Đã nửa tháng nay hắn không có một bữa ăn ra hồn. Suốt quãng đường đi chỉ toàn thịt nướng với lương khô, đến bệnh viện thì toàn húp cháo loãng, thanh niên cảm thấy mình đã chịu đủ hành hạ rồi.

Lúc này đã sắp tới giờ giới nghiêm, con đường được canh gác nghiêm ngặt bởi hộ vệ, cẩn thận quan sát, cứ cách vài trăm mét lại có bốn năm hộ vệ tạo thành một nhóm tuần tra. Xa xa bên ngoài, ánh đèn công suất lớn từ các trạm gác không ngừng đảo qua từng góc tối, chúng đan xen với nhau thành một mạng lưới ánh sáng bao trùm cả doanh trại. Ngoài ra, không thể không nhắc tới Mật trinh sát được giấu ở những nơi bí mật! Có thể nói, trong doanh trại buổi tối, một con ruồi cũng khó lọt qua chứ đừng đề cập tới gián điệp.

Xuôi theo đường lớn, hai người chỉ mất vài phút để tới địa điểm duy nhất còn được phép náo nhiệt trong doanh trại: quán rượu. Nơi này cách bệnh viện không xa là mấy, cả hai đều thuộc rìa trong của doanh trại.

Thực tế, trong binh doanh, quán rượu cũng không thể tính là chân chính quán rượu. Ngoại trừ phục vụ thức ăn cùng một vài đồ uống nhẹ, rượu ở đây vô cùng đắt, đắt một cách vô lý, hơn nữa lại còn cung cấp có hạn chế. Nhắc tới, khi nghe tin này, ai đó len lét thờ phào nhẹ nhõm.

Kết~

Đẩy cửa gỗ bước vào quán rượu, không khí bên trong ồn ào náo nhiệt khác hẳn với bên ngoài: tiếng ăn uống nhấm nháp xen lẫn tiếng cốc chén va chạm, có tiếng bước chân vội vã của phục vụ viên, cũng có tiếng bàn tán xôn xao của chức nghiệp giả, mọi người nhàn nhã hưởng thụ chút thời gian rảnh rỗi.

Nơi này rất rộng, có lẽ chứa vài trăm người cũng không vấn đề. Bây giờ mới chỉ là chiều tối, thế nhưng phần lớn các bàn đều đã có người.

“Thấy không, đến sớm là một quyết định sáng suốt.” Hiếm khi thắng được đồng bạn, Gabriel lấy tư thái bề trên răn dạy Odin.

“Là bởi ngươi thèm ăn.” Người sau lập tức đã kích.

“Không tính... Chúng ta chỉ nên nhìn kết quả.”

Lách qua từng dãy bàn chật kín, hai người tìm được một bàn nhỏ còn trống góc Đông Nam, bàn dành cho bốn người, bởi thế nên ngồi vào khá rộng rãi mà không có cảnh vướng tay vướng chân.

Gọi vài món ăn cùng nước trong, lúc này, Gabriel mới có thời gian đánh giá kỹ xung quanh. Quán rượu đơn sơ giản dị thích hợp với phong cách của quân nhân, dưới ánh đèn không tính là rất sáng, từng nhóm binh lính quây quần quanh bàn rộng tán chuyện cùng nhau, cũng có một số ưa thích tình lãng mạn chọn ngồi ở một bên giống nhóm hai người.

Dù còn đang nghỉ ngơi ăn uống nhưng phần lớn binh lính ở đây vẫn mặc áo giáp trên người, cũng may là không có vũ khí mang theo, nếu không sẽ lập tức có người ngộ nhận bọn họ đang tập trung ra trận cũng nên. Xem ra, đây đã là thói quen tốt của các chức nghiệp giả?

Bàn của Gabriel ngồi sát bên khu trung tâm, thế nên mọi đối thoại mà nhóm người khác nói đều không chút nào lọt khỏi tai thanh niên. Thực ra, với thính lực đã được cường hóa của chức nghiệp giả, muốn nghe âm thanh nói nhỏ cách xa vài chục mét là không vấn đề, tất nhiên, điều kiện tiên quyết là không có các tạp âm xung quanh.

Vừa cặm cụi xử lý đồ ăn, thanh niên vẫn không quên thu thập thông tin.

Phần lớn là chuyện lông gà vò tỏi hàng ngày, cũng có một vài người rộng lượng truyền thụ một ít kinh nghiệm chiến trường hay kỹ xảo tu luyện, tất nhiên, đều là kiến thức cơ bản.

Đang lúc mọi người bình luận về thân thể mấy phục vụ viên trong quán rượu, một chức nghiệp giả bỗng chuyển chủ đề: “Ta nói, các ngươi không cảm thấy cuộc chiến tranh này quá kì lạ sao? Đột nhiên xuất hiện mà không báo trước, đối phương thâm thấu quá nhanh, hơn nữa bên quân bộ cũng không thông báo lý do chiến đấu, tất cả xuất hiện cứ như vậy bất ngờ. Chắc chắn là có điều gì đó mờ ám.”

“Thôi đi, chứ không phải nhà ngươi sợ chết nên tìm lý do biện minh? Theo ta thấy thì lại là đế quốc bên cạnh muốn mở rộng lãnh thổ thôi. Mà các lão đại bên trên cũng nhìn đối phương không vừa mắt, đánh một trận không phải tất cả đều xong xuôi?” Ở bàn đối diện, một bắp thịt nam trông vô cùng bрут hân nhếch miệng cười mỉa, nói xong hân lại nốc một ngụm bia rồi vùi đầu vào ăn uống, bỏ qua đôi mắt phún lửa của người trước.

“Haiz, cả hai người các ngươi đều không chịu cập nhật thông tin gì cả. Nhìn các ngươi bàn tán lung tung, bốn đại gia đành mũi lòng nói ra sự thật vậy.” Một ám sát giả lên tiếng, vài đen phủ kín toàn thân chỉ để lộ ra đôi mắt giao hoạt.

“Nói đi.” Thấy có trò hay, mọi người nhao nhao phụ họa, một số người nhận ra ám sát giả thì càng mỉm cười đầy thâm ý.

“Thực ra thì chuyện bắt đầu chỉ vì một nữ nhân, một nữ nhân bình thường, lại cũng không xinh đẹp. Nữ nhân này làm phục vụ viên cho một quán rượu ở vùng biên giới...”

“Đừng ở đó mà bốc phét, một nữ nhân người bình thường chết thì có liên quan quái gì đến chuyện giữa đế quốc... mà ở đây, ai chả biết trước đây ngươi có ý định làm ngao du thi nhân.” Một giọng nói thô lỗ vang lên cắt đứt người kể chuyện. Sau đó, theo sự cổ động của chủ nhân âm thanh, thức ăn nước uống bay xối xả về phía người kể chuyện.

Linh hoạt né tránh các vật thể bay không xác định, ám sát giả vội vàng giải thích: “Áy áy, đừng nóng, chuyện hay còn ở phía sau.” Lại liếc thấy mọi người đã bắt đầu ngừng tay, hân kể tiếp: “Thực ra, ý tưởng của các ngươi ta cũng hiểu, một người bình thường mà thôi, đúng không? Đáng tiếc, truyện hay còn ở phía sau.”

“Lần ấy, cửa hàng biên giới đột nhiên được vinh dự đón tiếp một gia đình Nam tước. Lại sẽ không có gì xảy ra nếu lần đó nữ nhân không sơ ý đánh đổ thức ăn lên gấu áo thanh niên quý tộc. Chắc hẳn các ngươi đều đoán được? Phải! Nàng bị đánh chết. Trùng hợp là nữ nhân này lại là em gái một chức nghiệp, hơn nữa còn là một đặc thù nghề nghiệp giả: bóng ma hành giả!”

Thấy mọi người đồng loạt hít một ngụm khí lạnh khi nghe tên nghề nghiệp giả, ám sát giả dị thường đắc ý.

“Chỉ dùng ba ngày, tên bóng ma hành giả này tàn sát sạch sẽ cả gia đình quý tộc kia, chó mèo lợn gà... chỉ cần là sinh vật sống hân đều không bỏ qua. Riêng thanh niên quý tộc cùng cha mẹ hân bị lột truồng phơi thây trên cửa lâu đài suốt một tuần lễ, lâu đài của gia đình đó trở thành nơi quỷ ám, nghe đồn hàng đêm có bóng ma đi lại khắp nơi, gắp người là giết.”

Ngừng lại một chút để mọi người tưởng tượng, ám sát giả hơi háng giọng. Sau đó, hân tiếp tục say sưa kể truyện, nước bọt bay tứ tung.

“Àn, chuyện có lẽ sẽ kết thúc nếu đây chỉ là một gia đình nam tước bình thường, đáng tiếc, gia đình thanh niên quý tộc có mối quan hệ chặt chẽ với gia đình tổng đốc trong vùng. Nghe nói, nam tước đó có một chân với em gái tổng đốc, hơn nữa, thanh niên là con ngoài giá thú của hai người. Đau khổ vì mất con, nữ nhân kia len lén phái quân đội ra dò sát cả thị trấn nơi nghỉ ngơi có chức nghiệp giả kia trú náu. Trong quá trình, quân đội giết nhầm vị hôn thê của một bá tước mới nổi. Sau đó...”

Bẹp.

Một miếng thịt bay thẳng vào mặt cắt đứt lòi kẻ, nước thịt nóng hổi chảy ròng ròng khắp đầu tóc mặt mũi khiến bộ dạng của ám sát giả trông vô cùng nhếch nhác. Kèm theo đó, âm thanh thô lỗ lại vang lên, giọng điệu vô cùng hài hước.

“Hắc, người anh em, truyện bắt đầu nhầm, nên kết thúc được rồi.”

Chặt vật bỏ đi thịt vụn dính trên người, ám sát giả bực tức trả lời:

“Khốn khiếp! Thế nào là truyện bắt đầu nhầm, ta kể là sự thực.”

“Thôi đi, ta rõ ràng thấy ngươi dùng mấy hôm này mò ra câu truyện này, hắc, lại mấy tình tiết máu chó kiểu đánh con thì cha ra mặt thôi mà.”

“Ngươi đây là vũ nhục nhân cách của ta.”

“Làm như ám sát giả còn có nhân cách vậy.”

“Hừ, là ngươi khiêu khích trước, đừng trách ta nặng tay.” Lời còn chưa dứt, một chiếc cốc đã theo tay ám sát giả bay về phía người đối diện, hình như đánh lén là khóa học bắt buộc của mỗi chức nghiệp giả.

Cốp.

“Aaa~”

Chiến sĩ kịp nghiêng người né tránh, tuy nhiên chiếc cốc cũng không dừng lại mà đập vào đầu một thi pháp giả phía sau... Nhìn thi pháp giả sút đầu chảy máu, nhân viên phục vụ có thể thở phào nhẹ nhõm một hơi: cũng là ông chủ sáng suốt dùng gỗ cứng để làm dụng cụ, nhìn xem, vài mươi năm vẫn dùng tốt!

“Mấy thằng khốn, ăn no rừng mỡ dấm khiêu khích lão đại của bọn ta, xem quyền!”

“Đánh nó.”

“Áo thuật phi đạn.”

“Song long bất ngọc.”

“Lôi đình cước.”

“Ặc, đánh nhầm.”

Nhìn một cuộc nói chuyện nghiêm túc dần dần biến trở thành một cuộc ẩu đả loạn đầu, Gabriel triệt để bó tay. Nhích mông né tránh một cái đĩa bay tới, hấn quay sang hỏi Odin:

“Ngươi nói, câu truyện vừa rồi có mấy phần đáng tin?”

“...60%”

“Nhiều như vậy? Ngươi cũng thấy đó, tình tiết hơi có chút...”

“Máu chó?”

“Phải phải.”

“Có đôi khi sự kiện chỉ bắt đầu bởi một chi tiết nhỏ bé không đáng kể.” Đôi mắt thâm thúy, nhẹ đẩy kính mắt... Odin lại bắt đầu chuyển sang mô thức diễn thuyết.

“Trên thực tế, bọn họ cũng nói đúng phần nào bản chất cuộc chiến, không báo trước, không mục tiêu, tất cả xảy ra quá bất ngờ. Hơn nữa, không có trung và cao cấp chức nghiệp giả. Ta hoài nghi đây là...”

Cốp.

“...”

“Xong rồi!” Gabriel thăm kêu một tiếng hồng hét, hấn biết Odin ghét nhất là bị người khác cắt ngang suy nghĩ. Nhìn đồng bạn đứng lên, thanh niên cũng chỉ có thể cười khổ mà xấn tay áo.

Tối nay sẽ là một tối vui vẻ.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Khái Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 23: Đồng Đội Mới

Sáng hôm sau, Gabriel tỉnh dậy từ rất sớm, hôm nay là ngày hấn phải tới tập trung ở tiểu đội mới.

Thực hiện một bài tập luyện tập nhẹ nhàng, thanh niên dành từng chút thời gian quý báu để không ngừng trở nên mạnh mẽ.

Dùng vài món ăn bổ sung dinh dưỡng, cầm lên vũ khí cùng áo giáp, ừ, phong độ của hấn rất tốt. Nếu không có vết tím mờ mờ bên mắt phải thì càng tốt hơn.

Đây là vết tích của cuộc quần ẩu hôm qua, bởi không quen hỗn chiến nên Gabriel ăn thiệt thòi không nhỏ... Cứ xem như một lần tập huấn đi. So sánh với ai đó, tình trạng của hấn còn tốt chán, cứ nghĩ đến cảnh Odin sưng mặt sưng mũi đầy mắt kính là thanh niên lại không nhận được mà phì cười.

Ghé qua bệnh viện lấy Đạp Phong, trải qua nữ bác sĩ điều dưỡng, tinh thần nó đã có vẻ tốt hơn rất nhiều. Được xô lỏng sau gần một tuần hết ăn lại nằm, chiến mã tung tăng đi sau thanh niên, nhún nhảy lúc trái lúc phải, đầu thỉnh thoảng lại dúi dúi vào vai lấy lòng chủ nhân, không khác gì một chú chó nhỏ. Đoán chừng đến cả vật cưỡi cũng sợ phải trở về chỗ kia.

Địa điểm tập hợp nằm trên một khu đất rộng ngoài rìa doanh trại, khi Gabriel tới nơi thì đã thấy có vài ba người đến trước.

Nhìn bề ngoài có thể đoán chừng bọn họ là một chiến sĩ, hai ám sát giả và một thi pháp giả. Ba chiến chức giả đang tán chuyện rất vui vẻ, xem ra đã quen nhau từ trước. Thi pháp giả thì độc lập độc hành một mình đứng một bên, vẻ cao ngạo toát ra từ trong xương.

Gabriel nhận ra hai người...

Một trong hai ám sát giả là người đứng lên phát biểu trong quán rượu hôm qua. Bộ dạng cùng cách ăn mặc của người này không khác các đồng nghiệp của mình là mấy, thế nhưng, khí chất cùng điệu bộ trong mỗi cử động thì không lẫn đi đâu được. Trên thực tế, cũng không phải ám sát giả nào cũng lập chí trở thành nhà thơ lang thang.

Người thứ hai là chiến sĩ kia. Chiến sĩ có mái tóc đỏ rực như lửa, mũi điều hầu, mắt ưng, cao khoảng 2m10, trên người mặc áo giáp vảy cá cùng chiến phù cỡ lớn sau lưng. Từng hành động của hắn đều mơ hồ để lộ khí thế hung hãn. Đây là chiến chức giả có xung đột với thanh niên hôm nhận phòng.

Chậm rãi dắt ngựa đi tới, hai nhóm người đều tập trung chú ý về nhân vật mới.

“Ồ, đây không phải chàng trai hôm nọ sao? Người anh em, người cho đại ca một bất ngờ đấy. Tới, tới đây, để đại ca giới thiệu cho người mấy vị đồng bạn.” Liếc mắt thấy Gabriel, chiến sĩ vỗ vẫy đi tới chào đón, rồi hân nhiệt tình kéo thanh niên gia nhập cuộc trò chuyện.

“Ồ đây, chúng ta không có thói quen gọi tên nhau, thay vào đó là danh hiệu... tự đặt.”

Dứt lời, chiến sĩ chỉ vào ám sát giả hôm trước.

“Đây là Nhà Thơ.” Gật đầu chào hỏi lễ phép, thanh niên tinh mắt để ý thấy vết bầm trên sống mũi người này.

Lại chỉ vào người bên cạnh, người này có vóc người tương đương với Nhà thơ, hơn nữa quần áo tương tự đều là loại đồng phục đen kịt từ đầu tới chân của ám sát giả. Hai người đứng cạnh nhau tựa như anh em song sinh. Có lẽ điểm khác biệt duy nhất là màu sắc tròng mắt: tròng mắt của Nhà Thơ có màu đen còn người này có màu vàng nâu.

“Đây là Truy Tinh, tên rất lãng mạn phải không? Hôm trước cũng trong nhóm người tới chào hỏi người.” Mím cười chào hỏi đối phương, thực ra thanh niên cũng không nhận ra thân phận ám sát giả. Lúc ấy quá đông người, lại đặt trọng điểm chú ý ở chiến sĩ tóc đỏ, nên Gabriel cũng chẳng có thời gian phân biệt người xung quanh.

Hơi ngượng ngùng, hắn thành thật nói:

“Xin lỗi, hôm đó đông người quá, ta không nhận ra. Dù sao rất vui được làm quen với người.”

“Ta thích những người thành thật.” Truy Tinh gật đầu đáp lễ, ánh mắt hắn nhìn Gabriel lóe lên từng tia sáng kì dị, đáng tiếc lúc này thanh niên cũng không để ý, hắn đang bận nghe chiến sĩ giới thiệu về bản thân.

“Lần trước gặp mặt không giới thiệu bản thân, thật thất lễ, danh hiệu của ta là Tóc Đỏ.” Lại vỗ vỗ vào cây búa sau lưng, “Hiện nay là chiến sĩ.”

“Hiện nay?”

“Hỏi đúng vấn đề rồi đấy anh bạn trẻ, nói là hiện nay bởi... mục tiêu của ta là trở thành cường chiến sĩ vĩ đại nhất vương quốc. Còn người, chàng trai, mục tiêu của người là gì?”

Mím cười rục rờ.

“Tất nhiên là trở thành kỵ sĩ đệ nhất đế quốc rồi.” Chỉ qua vài câu giới thiệu, ấn tượng ban đầu của Gabriel về người này đã đổi mới, xem ra ai ai cũng có mặt dễ thương của mình.

“Tự giới thiệu, các vị có thể gọi ta là Hoàng Sa, ta mới trở thành chức nghiệp giả chính thức cách đây không lâu. Hi vọng mọi người chỉ giáo thêm.”

Quay mặt về phía đồng bạn mới, Gabriel làm một động tác cúi người thật sâu. Theo hắn thấy, tôn trọng dành cho tiền bối đi trước là nhất định phải có.

“Ha ha, đều là chức nghiệp giả cấp một, chỉ giáo thì không dám.”

“Dù sao ta còn chưa có kinh nghiệm chiến trường, học tập để tiếp tục sống sót là chuyện nên làm.” Gabriel dị thường khiêm tốn đáp lời, giọng điệu không che dấu khát vọng. Thanh niên có thể cảm thấy ba đôi mắt đang soi mói đánh giá bản thân.

“...”

“Sảng khoái, ha ha, sảng khoái! Ta rất thích những người như người, Gabriel. Lĩnh mới thì nên lắng nghe. Không như ai đó mặt lúc nào cũng khó đăm đăm, gả con còn kiêu ngạo cái búa.” Ngửa mặt lên trời cười lớn, dưới con mắt kinh ngạc của Gabriel cùng vẻ đành chịu của hai ám sát giả, Tóc Đỏ mồm

rộng tán dương thanh niên.

Đương nhiên hắn không quên thừa dịp đả kích người khác.

Và hắn... thành công.

“Ngươi nói ai?” Nhắm mắt dưỡng thần đứng ở một bên nhưng thi pháp giả luôn không ngừng dùng tinh thần lực chú ý xung quanh. Lúc này đây, với một kẻ vẫn thường tự hào về chức nghiệp bản thân, thi pháp giả cảm thấy vô cùng nhục nhã khi nghe một chiến chức giả hạ tiện dám nói kháy mình.

“Hắc, nói ai, ai tự hiểu.”

Rít~

Âm thanh lưỡi dao gió xé rách không khí vang lên. Rất may Tóc Đồ kịp nghiêng người né tránh trong đường tơ kẽ tóc, phong áp mang theo bụi đất bám đầy mặt hắn, trông dị thường tức cười.

“Muốn chết?!”

Gào lên giận dữ, chiến phủ rời lưng, thân hình Tóc Đồ như chớp đánh về phía thi pháp giả. Một chiêu trọng trọng rất bình thường, nhưng khí thế thảm thiết được rèn luyện từ chiến trường lại cho đối phương áp lực rất lớn.

Xuy xuy xuy... âm thanh chiến phủ chém đứt dao gió vang lên liên tục.

“Hắc, cá tính của hắn cũng giống như màu của mái tóc, nóng nảy như lửa.” Có thể nói, những lời không tìm không phổi này là Nhà Thơ. Nhanh chân chuồn sang một bên, hai ám sát giả rất vô si vừa xem chiến đấu vừa bình luận. Đương nhiên, Gabriel cũng chẳng việc gì phải chịu tội, hắn đang nhân nhả đứng bên cạnh.

Dù sao chiến sĩ hành động khá có phân tặc mà không tấn công hết sức.

“Ta nghe thấy các ngươi đang nói xấu ta đấy nhé~” Nhìn xem! Ít nhất trong lúc tranh đấu, Tóc Đồ vẫn có thời gian trò chuyện với đồng bạn.

“Là khen, ta đang khen ngươi đấy thôi.”

“Ta không cần lời khen kiểu đó.”

Banh~

Đập tan đạo tường đất cản đường, chiến sĩ càng lúc càng tiếp cận thi pháp giả.

Dù đang rất nóng vội nhưng thi pháp giả vẫn bình tĩnh ứng đối. Không cần niệm chú, từng đạo lưỡi dao gió không ngừng bay nhanh bắn về phía đối phương.

“Tốc độ của ngươi kia nhanh hơn? Là khinh thân thuật. Xem ra Tóc Đồ gặp đối thủ khó chơi rồi, thi pháp giả kia chuyên tu Phong hệ phép thuật.”

“Còn cần ngươi nói sao? Ở đây không ai mù.”

Đây là chỗ lợi hại của chính thức thi pháp giả, phép thuật của họ chia ra làm hai phong cách lớn. Một loại cần tài liệu để làm phép, một loại thông qua mô hình phép thuật để phóng thích. Không như thi pháp giả học đồ phải dùng tài liệu mà pháp đề cấu tạo phép thuật, khi lên cấp một, thi pháp giả có thể lựa chọn một hệ mà pháp đề mô tả mô hình pháp thuật trong không gian tinh thần. Năng lượng nguyên tố mà pháp sẽ được tồn trữ trong mô hình pháp thuật, khi cần thiết sẽ kích hoạt phép thuật trong mô hình đạt tới điều kiện thuận phát.

“Thỏ tường.” Lợi dụng lúc chiến sĩ bận rộn né tránh lưỡi dao gió, thi pháp giả kịp thời kéo giãn khoảng cách.

“Địa thứ.”

Trong sân bãi, chỉ có âm thanh chú ngữ tối nghĩa khó hiểu không ngừng quanh quẩn. Thịnh thoảng xen lẫn vài tiếng nổ vang.

Xét về ưu thế, ở đẳng cấp ban đầu, chiến chức giả thua xa thi pháp giả. Nếu có hình tượng để so sánh, Gabriel chỉ có thể nghĩ tới võ thuật đại sư cùng sủng ông đại sư ở kiếp trước. Dù võ thuật đại sư có mạnh đến đâu cũng không thể lấy thân máu thịt mà tiếp đạn. Thế nhưng, chuyện không phải lúc nào cũng tuyệt đối!

Bằng khí thế hung hãn quyết tuyệt của mình, Tóc Đồ nganh sinh sinh ép thi pháp giả về phòng thủ. Đáng tiếc, đối phương cũng không phải loại đèn đã cạn dầu, thi pháp giả đang dần thích ứng với tiết tấu của chiến sĩ.

“Hỏa cầu.”

Banh~

Oanh oanh oanh...

Ngay khi Tóc Đỏ đập tan bức tường đất cuối cùng, lít nha lít nhít cầu lửa bắn về phía hắn, tổng cộng 16 quả cầu lửa, đây là chiêu thức suýt lấy mạng Gabriel cách đây không lâu. Không như Phong đao, Hỏa cầu không chiếm ưu thế về tốc độ nhưng uy lực lại vượt trên một bậc.

“Toàn phong trảm” Hú lên hưng phấn, hai tay chiến sĩ vung búa quay nhanh quanh người, bước chân xung phong cũng không bởi vậy mà chậm lại.

Hỏa cầu bị quán tính xoay hút tới chuyển quanh người, lúc này Tóc Đỏ tựa như một hỏa nhân.

“Tóc Đỏ... hắn có vẻ lọt vào tiết tấu của đối thủ?” Ở một bên quan sát cuộc chiến, Gabriel không nhịn được mà hỏi nhỏ, hắn cũng không biết lá bài tẩy của chiến sĩ là gì. Thế nhưng hiển nhiên lúc này, Tóc Đỏ đang ở hạ phong.

“Hắc, yên tâm đi người anh em, Tóc Đỏ có thể sống sót được cũng có lý do của hắn. Hơn nữa, người kia không biết thuộc tính đầu khí của Tóc Đỏ cũng dám loạn phóng phép thuật, đúng là gà con mà... Quên mất! Không phải nói người.” Thường nghe ám sát giả là những người thích im lặng nhưng hiển nhiên Nhà Thơ là dị loại, hắn thuộc loại thích nói và nói nhiều, nhiều hơn bất cứ ám sát giả nào Gabriel biết. Vừa đứng xem, hắn vừa giảng giải cho thanh niên kỹ xảo chiến đấu và một số yếu quyết khi chiến đấu.

Quan trọng là người này cũng không tư tàng gì, không, phải nói rằng, trong chiến tranh, giấu diếm chỉ có một con đường chết! Một đồng đội tốt luôn là lá bài tẩy lớn nhất của mỗi binh lính.

Hai người đối thoại chỉ chưa tới một hô hấp, lúc này Tóc Đỏ vừa phá xong Liên Châu Hỏa Cầu của thi pháp giả. Nhảy lên trên không, chiến phủ giờ cao trên đầu rồi vung mạnh xuống, chiến sĩ như mảnh hồ vò mồi.

“Khai Sơn Phũ!”

Ngọn lửa quán quanh chiến phủ tựa như tìm được chỗ phát tiết, theo tên bí kỹ được hô lên, một đạo năng lượng hình trăng lưỡi liềm bay nhanh tới thi pháp giả, chiến khí mang theo lửa cháy tỏa ra từng sóng nhiệt nóng bỏng.

Ầm!

Bụi mù tung bay...

Thoáng chốc, thân ảnh thi pháp giả lộ ra sau màn khói bụi, bộ dáng phi thường néch nhác. Mũ trùm đầu cùng áo choàng đất tiền rách ra từng mảng lớn, để lộ khuôn mặt âm trầm cùng làn da tái nhợt bên trong. Trước mặt hắn là một vết nứt dài gần 2m, nhìn mặt đất xung quanh rạn nứt cũng có thể đoán được nhiệt độ của nhát chém vừa rồi cũng không thấp.

“Khục khục.” Ho khan hai tiếng, đôi mắt tràn đầy tơ máu, thi pháp giả âm lãnh đe dọa:

“Chưa xong, ta còn chưa thua, ta còn nhiều ma pháp chưa sử dụng. Tới đây, chiến tiếp đi, ta sẽ cho ngươi thấy hậu quả của việc làm nhục một thi pháp giả.”

“Ồ, hậu quả gì cơ? Sao ta không thấy nhỉ? Nếu trong thực chiến thì ngươi đã chết ít nhất một lần rồi... đồ phế vật.”

“Mà thôi, để lão tử thay cha mẹ dạy ngươi bài học khiêm tốn đi!”

Nhìn hai người lại lao vào quần nhau, Gabriel thấy vô cùng đau đầu, đồng đội kiểu này thì tương lai làm nhiệm vụ thế nào đây?

“Yên tâm... người ngu không thể sống sót trên chiến trường.” Truy Tinh, người vẫn trầm mặc nãy giờ nhưng lúc này lại đột nhiên lên tiếng, kèm theo lời nói là hành động rút dao găm ra chơi trên tay. Gabriel có thể loáng thoáng nghe thấy ẩn ý trong lời nói cùng hàn quang trong mắt hắn.

Không khí chợt trở nên ngưng trọng, thấy thế, thanh niên vội chuyển chủ đề:

“Sao vẫn chưa ai tới nhỉ, sắp tới giờ hẹn rồi.”

“Yên tâm đi, đội trưởng luôn là người tới đúng giờ. Không sớm, không muộn. Hắc, là bây giờ.”

Nương theo hai tiếng “bây giờ” là một loạt tiếng bước chân vang lên.

Trò vui nên kết thúc bởi vì...

Đội trưởng... đến!

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Khái Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 24: Bạch Ngân

Theo tiếng bước chân vang lên, một nhóm người đi tới.

Nhìn thấy người đi đầu, Gabriel không khỏi sững sờ “Thế giới này luôn quá nhỏ.”

Đó là một kỵ binh áo đen, vóc dáng mảnh khảnh, lớp áo da bó sát người che kín toàn thân cho tới tận cổ, mặt nạ màu bạc tinh mỹ biểu thị thân phận người tới: đây là chiến sĩ hôm trước đã chỉ đường cho Gabriel.

“Đội trưởng tốt!”

Lúc này, hai chức nghiệp giả đã tạm ngưng cuộc chiến, không, phải nói là Tóc Đồ nhanh mẽ bức lui đối thủ để ngừng lại chiến đấu.

“Ừ.”

Trầm ngâm đánh giá tình trạng Tóc Đồ cùng thi pháp giả, lại quan sát Gabriel một hồi, chiến sĩ mặt nạ dành chút thời gian tổ chức ngôn từ rồi mới lên tiếng: “Xem ra mọi người đều rất có tinh thần, nhưng tranh đấu cũng nên dừng lại. Nghi thức chào đón người mới... tới đây kết thúc.”

Hoi hoi thần lại sau câu nói, dù còn chưa hết bất ngờ về thân phận của đội trưởng, nhưng Gabriel vẫn cảm thấy mình nên xem xét một chút đồng đội mới. Chỉ có hai loại người: tươi cười hí hửng và cau có ủ dột.

Theo ngay sau đội trưởng là một nữ mục sư và ba chiến chức giả. Trong đó, chỉ có mục sư là quần áo lành lặn, còn lại hoặc nhiều hoặc ít đều có chút nhếch nhác. Dù cả ba chiến chức giả đều cố gắng che giấu, nhưng Gabriel vẫn tinh mắt để ý thấy vết rách nơi đùi quần mấy người, điều này khiến thanh niên liên tưởng tới một số điều không hay. Suy nghĩ vẩn vơ, hắn cố nhịn cười mà tò mò liếc mắt đánh giá khuôn mặt vị... mục sư áo trắng kia, người sau như hiểu ý mà tặng lại một nụ cười rục rờ và... đầy thâm ý.

“Thôi, vấn đề này đàn ông hiểu thông cảm cho nhau là được rồi, không nên nói ra.” Tặng cho ba tên xui xẻo một ánh mắt đồng tình, Gabriel thầm thở phào nhẹ nhõm. “Xem ra người mới trong đội đều bị phân ra điều huấn một hồi, cũng may mà ta không thích gây chuyện.”

Đổi mắt ra sau, đi theo năm người là khoảng 100 kỵ binh, bao gồm chức nghiệp giả học đồ cùng binh lính bình thường.

Đã chuẩn bị sẵn tâm lý nên Gabriel cũng không có gì bất ngờ, đây là phân phối của một tiểu đội trinh sát trong binh doanh. Một chức nghiệp giả cấp hai sẽ chỉ huy 9 chức nghiệp giả cấp một, 20 học đồ cùng 70 binh lính bình thường.

Theo tiêu chuẩn của quân đội, đơn vị thấp nhất được gọi là Binh, nhân số là 10 người, Binh trưởng phải là một chức nghiệp giả cấp một, dưới quyền có 9 người. Cao hơn một cấp là tiểu đội, được hợp thành từ 8-12 Binh, tiểu đội trưởng phải là một chức nghiệp giả cấp hai. Sau đó là trung đội và đại đội ứng đối với chức nghiệp giả đẳng cấp cao hơn. Đương nhiên, Gabriel không hi vọng một trại kỵ binh trinh sát có thể đạt tới cái gọi là tiêu chuẩn trung, nghe nói, kỵ sĩ trưởng cũng mới chỉ là chức nghiệp giả cấp hai mà thôi.

Đội cho tất cả đều đã trở về hàng, chiến sĩ mặt nạ mới lên tiếng.

“Tự giới thiệu, ta là Bạch Ngân, đội trưởng của tiểu đội Kim Ngân Hoa.”

Dừng lại một chút, hắn nói tiếp: “Hôm nay là buổi gặp mặt đầu tiên sau lần hành động gần nhất, có một số là lão binh, một số lại là người mới. Chắc hẳn các ngươi cũng nghe được rằng nơi đây có tỷ lệ tử vong cao nhất tiền tuyến, tuy nhiên...”

“Xin lỗi, ta tới muộn!” Một giọng nói vang lên cắt ngang bài diễn thuyết của Bạch Ngân.

Hướng theo âm thanh, chỉ thấy một chức nghiệp giả đang đi tới, vẻ ngoài tự tin cùng ánh mắt cao ngạo, hắn mặc bộ đồ săn bó sát người, bước chân khoan thai như đang đi dạo. Có lẽ mọi người sẽ có một ấn tượng khác về hắn nếu gặp nhau bên ngoài.

Thế nhưng, lúc này đây, hắn lại đến muộn.

Đến muộn trong một buổi tập trung quân sự!

Đây thực sự là khiêu chiến, dùng phương pháp thô lỗ nhất, một người mới đang khiêu chiến quyền uy của tiểu đội trưởng.

“Ngươi đến muộn, lính mới.” Không chút bực bội, đội cho tất cả tiến vào đội ngũ, Bạch Ngân mới chậm rãi nói.

“Xin lỗi, ta ngủ quên.” Người mới thoải mái đáp lời, giọng điệu không che giấu vẻ giễu cợt. Theo hắn thấy: chỉ có kẻ nhu nhược hèn yếu mới không dám có phản ứng khi bị lính mới khiêu khích.

“...”

“Theo quy định thì ngươi phải chịu phạt.”

Khóe miệng hơi cong, chức nghiệp giả hiện ngang lăm lệt trả lời.

“Ta không thấy có quy định như vậy.”

“Ta đã nói rất rõ khi nhận tin thông báo.”

“Nhưng đó không phải quy định của đế quốc.”

Dường như không có ý định tiếp tục đòi co, Bạch Ngân khẽ nghiêng đầu ra hiệu cho mục sư đang đứng ở đối diện. Người sau hiểu ý tiến lên nửa bước, nghiêm cẩn như một nữ quản gia, rồi dùng giọng nói nhẹ nhàng mà rõ ràng giải thích “Trong doanh trại, đội trưởng được quyền đặt ra mọi quy định cho cấp dưới, chỉ cần quy định không quá đáng và không đi ngược lại luật pháp đế quốc, mọi thành viên đều phải chấp hành.”

“Theo lời ngài, quy định là do đội trưởng đặt ra?”

“Phải.”

Ý cười càng sâu, người mới tiếp tục hỏi:

“Như vậy chẳng phải nếu ta trở thành đội trưởng thì sẽ không phải chịu phạt rồi?”

“Đúng thế.” Mục sư mỉm cười âm mưu, ban nãy ra tay giáo huấn ba chiến chức giả không biết trời cao đất rộng, nhưng nàng vẫn còn cảm thấy thòm thòm chưa thỏa mãn. Cũng may, giờ đây lại có trò vui mới... dường như thần linh luôn lắng nghe thỉnh cầu của nàng, quả thật quá tuyệt vời!

“Cám ơn quý cô xinh đẹp.”

Chỉ tay về phía Bạch Ngân, người mới cao giọng tuyên bố: “Vậy ta muốn tranh chức đội trưởng với vị chiến chức giả này ! Tin tưởng ngài sẽ không từ chối?”

“Ngươi rất tự tin.” Hờ hững trả lời, âm thanh của Bạch Ngân không chút biến hóa, không vui không buồn, không kinh ngạc hay nổi giận, lúc nào cũng điềm đạm và âm áp.

“Trong quân đội, nắm đấm quyết định lời nói.”

“Nói rất hay.”

Tung mình xuống ngựa, Bạch Ngân ra lệnh cho mọi người tản ra.

Trên bãi đất trống, gần trăm người tạo thành một vòng tròn lớn, trung tâm vòng tròn đang đứng hai người, đội trưởng Bạch Ngân và chức nghiệp giả mới tới, khoảng cách song phương là 20m.

“Ngươi nói tại sao tên kia lại tự tin như vậy, chức nghiệp giả cấp một lại dám khiêu chiến đẳng cấp cao hơn ? Là đánh giá thấp đối thủ hay không tự lượng sức đây ?” Vẫn là nhóm ba tên dò hỏi, không, đã là nhóm bốn tên dò hỏi từ khi Gabriel gia nhập. Lúc này Tóc Đỏ đang quay sang hỏi Nhà Thơ, giọng nói oang oang như thể chỉ sợ không ai nghe thấy. Tuy nhiên, cũng không ai khó chịu, ngược lại, hầu hết số người ở đây đang đồng tai lên chăm chú lắng nghe câu trả lời của ám sát giả.

“Ngươi thật là... Thôi được rồi, nhìn kỹ vũ khí của tên kia rồi hãy hỏi.” Theo lời Nhà Thơ, một số người mới đổi mắt đánh giá vũ khí của ám sát giả. Hai cây nỏ tự động có khắc tổ hợp ma văn phức tạp, xuôi theo nét khắc có năng lượng không ngừng dao động, đuôi nỏ có gắn hai khối đá ma pháp nhỏ nhỏ cung cấp năng lượng hoạt động. Đây là...

“Vũ khí ma pháp?!”

“Phải, nếu ta đoán không nhầm thì tên kia là một ma đạo chiến sĩ ! Hắc, đừng kinh ngạc thế chứ... cũng không biết tại sao một ma đạo chiến sĩ lại bị đẩy đi chịu chết ở nơi này.”

Mặc kệ tiếng xì xào bàn tán xôn xao khắp xung quanh, giữa bãi đất, hai người lặng lẽ đứng đó, tập trung tinh thần quan sát từng cử động của đối phương.

“Nghe thấy chưa, ngươi đang được vinh dự chiến đấu với một tên ma đạo thợ săn đấy.”

“Ma đạo chiến sĩ... không có gì đáng sợ.”

“Ha ha ha... lại còn giả bộ can đảm?! Sau khi đánh bại ngươi, ta muốn xem bộ mặt xấu xí mà ngươi đang cố giấu sau lớp mặt nạ kia.”

“Muốn chết.”

Thanh âm khinh thường của Bạch Ngân báo hiệu cuộc chiến bắt đầu...

Cổ tay run lên, một chuỗi tế kiếm theo nhãn không gian xuất hiện trên tay chiến sĩ. Theo tiếng kêu khê của kiếm thủ, tế kiếm run rẩy hóa thành trăm ngàn dải lụa bạc bao phủ mọi góc độ của thợ săn.

“Tốt tốt.” Bước chân lui nhanh, sau lớp giáp da bảo vệ đùi, mơ hồ ẩn hiện ánh sáng ma văn được kích hoạt, tốc độ của thợ săn tăng lên một mảng lớn. Mỗi ma đạo chiến sĩ sẽ lựa chọn một vài loại ma văn phù hợp, thông qua việc khắc tổ hợp ma văn trên thân thể, biến thân thể thành vũ khí đáng sợ nhất !

Bởi vậy ma đạo chiến sĩ còn có một cái tên khác: ma văn chiến sĩ.

Viu viù viù...

Âm thanh vật thể bắn ra liên tiếp vang lên, theo thợ săn bóp cò, vô số đầu đạn hình thoi bắn ra, mãn thiên hoa vũ.

Tiếng kim loại va chạm leng keng cùng tia lửa lóe lên tán loạn trong không trung, đầu đạn văng khắp nơi theo bước tiến của Bạch Ngân, chỉ chút lỗ nhỏ xuất hiện trên mặt đất. Tuy nhiên, tốc độ của chiến sĩ cũng theo đó mà giảm chậm.

Nỏ ma pháp chưa từng dừng lại, hai vũ khí thay phiên nhau kiểm chế đối thủ. Hộp đựng đạn của vũ khí có chức năng tương tự như nhãn không gian, theo ý niệm của chức nghiệp giả, số lượng đạn bắn ra gần như... vô hạn.

Bộ pháp biến đổi không chừng, thợ săn đang duy trì khoảng cách nhất định với chiến sĩ.

Theo thời gian trôi qua, hai bên lâm vào giằng co. Nhưng, chẳng biết từ lúc nào, khoảng cách giữa hai bên đã trở về lúc ban đầu?!

Bỗng...

“Bụi gai quán quanh.”

Theo âm thanh vang lên, bốn dây leo đột nhiên chui lên từ dưới đất rồi bắn nhanh về phía chiến sĩ. Không kịp đề phòng, chân trái Bạch Ngân lập tức bị siết chặt, tiếng gai nhọn cứa vào giáp chân tạo ra những âm thanh chít kít nghe vô cùng chói tai.

Sự đáng sợ của ma đạo chiến sĩ được thể hiện rõ ràng, phong cách chiến đấu chiến chức giả kết hợp với phép thuật phụ trợ của thi pháp giả, ma đạo chiến sĩ là sản phẩm tối cao của ma đạo văn minh ! Ít nhất là cho tới hiện tại.

“Nếu ngươi không dám sử dụng năng lực của chức nghiệp giả cấp hai, vậy kết thúc tại đây đi. Kê nhu nhược.” Chỉ trong nháy mắt, lúc chiến sĩ đang bận rộn đối phó với mưa đạn cùng phép thuật, thợ săn đã lui thêm được 10m, khoảng cách song phương là 30m...

Một tay vẫn liên tục kiểm chế đối thủ, thợ săn rút từ khoảng không ra một món vũ khí ma pháp mới, như nỏ mà không phải nỏ.

Hung khí dài gần 2m, thoát nhìn tương tự cơ quan nỏ, phần thân hình ống tròn, thô to ở cán, càng về phía đầu càng nhỏ, tựa như chóp nhọn của một tòa tháp. Kỳ lạ nhất là vị trí của cánh cung không ở trước nhất mà ở giữa thân nỏ, phần đầu là các khắc tròn gắn kết với nhau, bên trên có viết thần bí phù tự.

Ngừng bắn nỏ áp chế, thợ săn nhắm mắt tập trung tinh thần, dường như đang chuẩn bị cho một phép thuật cao cấp, hai tay hẩn nắm chặt vũ khí mới hướng về phía tiểu đội trưởng, xem bộ dạng cũng biết không có ý gì tốt.

Khi tiếng tụng niệm chú ngữ đầu tiên vang lên, các khắc nổi phía đầu bắt đầu xoay tròn theo quy luật nhất định, có nhanh, có chậm, có thuận chiều kim đồng hồ, có ngược chiều kim đồng hồ. Theo khắc tròn tăng tốc, khí tức của thợ săn càng lúc càng nguy hiểm.

Oanh~!!!

Một quả cầu ánh sáng có đường kính nửa mét bay nhanh về phía chiến sĩ, điện quang lập lòe xung quanh, nơi quả cầu đi qua vang lên những tiếng biz biz của không khí bị đốt cháy.

Đáng tiếc, thợ săn đánh giá quá thấp kinh nghiệm chiến đấu của người đối diện.

Ánh mắt luôn thần nhiên chợt trở nên sắc bén, Bạch Ngân vùng kiếm chém đứt dây leo quán chân, rồi lẩn nhào sang một bên tránh thoát tấn công. Chân đạp chênh chếch trên đất, chiến sĩ duy trì tư thế nghiêng người xung phong về phía thợ săn. Kiếm trên tay liên tục vẽ những đường cong trên không trung đánh rơi đạn cản đường, có vẻ hai người lại trở về khởi điểm ban đầu. Tuy nhiên, xét về chính thể, bị thiệt vẫn là ma đạo chiến sĩ, hẳn đã đánh mất ưu thế bất ngờ của phép thuật.

Thế nhưng... mặc dù tình cảnh đang không thuận lợi, trên khóe miệng thợ săn vẫn treo nụ cười châm chọc, như thể bài tẩy của hắn còn chưa ra hết.

Trong con mắt kinh ngạc của mọi người, quả cầu ánh sáng đột ngột chuyển hướng bắn nhanh về phía Bạch Ngân, điện quang sát qua vai khiến làn da chiến sĩ tê rần.

“Truy tung phép thuật !” Ngay cả kinh nghiệm phong phú như Bạch Ngân cũng không nhìn được mà kinh ngạc cảm thán, phải biết phép thuật có khả năng truy tung rất khó thực hiện và đòi hỏi thao tác cao, hơn nữa... thường thường cần một vật xác định mục tiêu. Thoáng nhìn trên tay thợ săn, từ lúc đưa ra sử dụng, cự nỏ vẫn không ngừng chỉ hướng chiến sĩ.

Vừa phải đón đỡ viên đạn cùng né tránh quả cầu ánh sáng, Bạch Ngân bị ép vào một góc sân đấu. Khoảng cách song phương là 30m, cự nỏ lại một lần

nửa khởi động, thợ săn đang thực hiện một kỹ xảo khó của thi pháp giả : song trọng điều khiển.

Không thể không thừa nhận, người này là một thiên tài chân chính.

Năng lượng của mỗi quả cầu ánh sáng tương đương với đòn toàn lực của một chức nghiệp giả cấp một, đây là chưa kể tới thuộc tính phụ bên trên.

Bởi vậy, thứ này đã đủ để uy hiếp được tính mạng của chức nghiệp giả cấp hai!

“Ta thắng.” Theo chú ngữ kết thúc, thợ săn mỉm cười đắc ý.

Oanh~!!!

“Thật rắc rối.” Tiếng thở dài khẽ truyền vào tai mỗi binh lính xung quanh. Trong tiếng nổ vang của phát đạn thứ hai, âm thanh nhỏ nhẹ nhưng vẫn vô cùng rõ ràng...

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Khái Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 25: Kim Ngân Hoa

Ngân quang lóng lánh...

Theo mỗi chữ được nói ra, ánh sáng trên tế kiếm lại đậm thêm một phần, cho đến khi tiếng thở dài kết thúc, cột sáng phụ trên kiếm đã rộng gấp đôi, tựa như một vỏ kiếm màu bạc bao quanh lưỡi kiếm, thần thánh và cao quý. Cũng không phải là chiến khí phụ gia mà càng giống như bí kỹ, thông qua không ngừng nhanh chóng rung động thân kiếm, chiến sĩ đem chấn động tập trung vào một điểm duy nhất: mũi kiếm!

Sau đó...

Cắt bước, đâm thẳng!!!

Quả cầu bị dễ dàng chia thành hai nửa, năng lượng mạnh bắn sang hai bên đánh ra một mảng bụi đất.

Lần đầu tiên kể từ lúc chiến đấu, vẻ kinh ngạc xuất hiện trên khuôn mặt thợ săn. Thế nhưng, cũng chỉ thoáng qua mà thôi, ngay sau đó, nụ cười tự tin trở lại trên môi, hắn đã chuẩn bị xong một bất ngờ mới cho đội trưởng kính yêu. Phải biết, thiên phú của hắn là: không chế!

Không chế kẻ yếu.

Không chế bản thân.

Không chế phép thuật.

Không chế vũ khí.

Không chế máy móc!

Thu hồi cự nỏ, hắn tiếp tục dùng hai thanh nỏ tự động để cản trở chiến sĩ, miệng hô khẽ vài âm tiết:

“Ma đạo vũ trang!”

Lạch cạch...lạch cạch...

Vòng cổ đeo trên ngực thợ săn tỏa sáng, ngay sau đó một cơ quan có hình thù kì lạ được trang bị vào sau lưng hắn.

Cơ quan tựa như áo giáp nửa người trên, bao gồm đầu, lưng và hai tay. Mũ giáp hình tròn che kín mặt, tại vị trí mắt là một khe hẹp dài kéo qua mang tai, từ khe hở, từng tia sáng màu đỏ không ngừng lập lòe quét khắp xung quanh.

Hai cánh tay là các ống sắt nối liền với nhau bởi các khớp tròn, kéo dài từ sau lưng về phía trước, từ khuỷu tay trở đi, các bộ phận to lớn hơn hẳn, hai bàn tay như hai tấm khiên che kín thân thể chủ nhân.

Phía sau lưng là từng chiếc gai ngược như răng nanh, trên gai ngược, vô số đường sáng chảy xuôi tựa như mạch máu.

Nửa người nửa máy, đây là hình thái chiến đấu tối cao của thợ săn.

Hai cánh tay máy phía sau giờ lên, lòng bàn tay hướng về đối thủ.

Các đường sáng từ gai ngực sau lưng như nhận được hiệu lệnh mà điên cuồng chảy dọc theo cánh tay hướng về mu bàn tay.

Không còn chú ngữ được niệm tụng, phép thuật xuất hiện chỉ trong nháy mắt. Vô số tia điện từ các ngón tay bắn về chiến sĩ, cùng lúc, trung tâm bàn tay cũng bắt đầu sáng dần báo hiệu năng lượng đang được chuẩn bị.

“Thật rắc rối.”

Ba chữ, không nhiều, cũng không ít, thế nhưng lại trầm trọng và nặng nề, như búa tạ mạnh mẽ giáng vào trái tim thợ săn.

Rút ra từ trong khoảng không chuỗi tế kiếm thứ hai, Bạch Ngân bắt đầu thay đổi phong cách chiến đấu. Nếu trước đây chiến sĩ là thủ vệ giả dùng cảm xung phong hám trận thì bây giờ, hẳn là vũ đạo đại sư nhảy múa trong phổ thiên cái địa công kích.

Song kiếm múa may, chỉ duy nhất một động tác không ngừng được lặp lại: đâm!

Từ các góc độ khác nhau, trong những động tác khác nhau, Bạch Ngân không ngừng đâm, đâm, và đâm

Khó có thể tin chỉ một động tác đâm lại có thể có muôn hình vạn trạng như thế. Đầy trời bóng kiếm vẽ ra một khoảng không hình cầu xung quanh chiến sĩ. Trong bán kính 1 mét, không gì có thể tiếp cận, bất kể là đạn kim loại hay tia năng lượng, mỗi nhát kiếm đều chuẩn xác đánh trúng mục tiêu.

Ma sát ở tốc độ cao khiến lưỡi kiếm trở nên nóng bỏng, thanh kiếm dường như sẽ báo hỏng bất cứ lúc nào...

Nhanh nhẹn áp sát, chỉ trong nháy mắt, Bạch Ngân đã tiếp cận đối thủ.

Khoảng cách song phương là 3m.

Thế nhưng... trong khoảnh khắc chiến sĩ sai bước.

“Nổ!” Tia sáng màu đỏ lóe lên, quả cầu ánh sáng vẫn dây dưa Bạch Ngân này giờ đột nhiên nổ tung.

Xung kích chặt đứt nhịp điệu nhảy.

Là lúc nên hạ màn cuộc chiến.

“Bụi gai quán quanh.”

Dây leo từ dưới đất chui lên phong kín đường lui, lại thêm hai cột sáng hủy diệt từ bàn tay máy như xuyên qua không gian xuất hiện trước mặt chiến sĩ, thợ săn muốn bức đối thủ đón đỡ công kích.

“Bạch Ngân thập tự trăm.”

Thân thể xoay tròn, song kiếm không ngừng giao thoa tạo nên vô số chữ thập màu bạc, lần đầu tiên Bạch Ngân dùng kiếm để chém. Không gì có thể ngăn cản lưỡi kiếm, nơi ánh bạc đi qua, tất cả đều bị vô thanh vô tức cắt thành mảnh vụn.

Đầu tiên là dây leo xung quanh.

Rồi đến cột sáng trước mặt.

Sau đó là năng lượng của vụ nổ.

Ngay cả cánh tay máy kiên cố cũng không thoát khỏi số phận.

Trong ánh mắt sợ hãi của thợ săn, vẻ mặt kinh ngạc của lính mới và nụ cười đành chịu của lão binh, tế kiếm xuyên qua vô vàn chướng ngại tới trước mặt đối thủ.

“Không thể nào...”

Trước ngực thợ săn, vết cắt hình chữ thập vô cùng bất mắt, không sâu không cạn, lực đạo vừa đủ để vạch phá làn da.

“Ngươi thua.”

“...Chức nghiệp giả cấp hai quả nhiên là mạnh mẽ.”

“Đối phó người, không cần dùng đến năng lực cấp hai.”

“Không...” Lưỡi kiếm lạnh băng kẻ sát cô cắt đứt lời nói của thợ săn.

“Nói quá nhiều, từ giờ phút này, danh hiệu của ngươi là Không Thể Nào.”

“Ta không...”

Phanh.

Thân ảnh thợ săn bay ra xa xa, lặn lộn trên đất mấy vòng rồi mới lồm cồm bò dậy. Khóe miệng rỉ máu, không biết bởi cú đá vừa rồi hay quá độ bức bối. Khuôn mặt thất thần, miệng vẫn không ngừng lẩm bẩm “không thể nào”, bộ dáng của người này trông hoàn toàn trái ngược với lúc mới xuất hiện.

“Khốn khiếp! Nói lảm đầu đầu, ngươi không ngại phiền nhưng lão gia ta ngại.” Xua tay như thể đuổi ruồi, Bạch Ngân bức bối mắng một câu chửi thề. Sau đó cũng không quên quay ra quát lớn: “Các ngươi còn chờ gì nữa, xếp hàng! Hay muốn noi gương tên khốn kia khiêu khích ta?”

Theo tiếng quát tháo của tiểu đội trưởng, đám người vội vàng xếp hàng chỉnh tề chuẩn bị tiếp tục nghe diễn thuyết. Đây cũng là chỗ tốt trong quân đội, chỉ cần kiểm của cấp trên đủ sắc, sẽ không tồn tại cấp dưới dám trái lệnh, tất nhiên, ngoại trừ kẻ ngu.

“Aaa~ Không thể nào có chuyện ta bị đánh bại bởi một chiến sĩ! Giết~!”

Oanh~!!!

Công kích tới đột nhiên và không báo trước, một quả cầu ánh sáng lớn gấp rưỡi ban nãy bắn nhanh về sau lưng chiến sĩ.

“Haiz, lại một thằng ngu đi tìm chết.” Đứng bên cạnh Nhà Thor, Gabriel nghe thấy tiếng ám sát giả thờ dài khe khẽ.

Sau đó... là hình ảnh quả cầu ánh sáng cùng thợ săn bị chia làm đôi.

Không còn thương tiếc hay nhân từ.

Chỉ dùng một kiếm, Bạch Ngân đã xác lập lại quyền uy của mình trong tiểu đội.

Theo nửa trên từ từ trôi xuống, Gabriel nhìn thấy được vô số cảm xúc phức tạp trong ánh mắt thợ săn, tất cả lướt qua chỉ trong nháy mắt: không cam, đau đớn, phẫn nộ, hối hận... hiểu ra và buông xuôi. Trước khi chết nhiều người đều suy nghĩ thoáng hơn, người này xem như triệt để giải thoát. Thanh niên không biết quá khứ của thợ săn, thế nhưng có lẽ mỗi thiên tài bị đẩy tới nơi này đều không cam tâm đi...

“Một... thằng ngu sao?”

“Cũng không phải thằng ngu đầu tiên.” Nghe thấy thanh niên cảm khái, Tóc Đỏ đang đứng bên cạnh đột nhiên chen vào, dù giọng nói rất nhẹ nhưng lại dị thường rõ ràng trong không khí trầm mặc.

Hơn nữa, cũng không thấy đội trưởng có ý kiến gì, xem ra là mặc nhận đi?

“Ta càng hi vọng hắn là thằng ngu cuối cùng...” Gabriel thờ dài ngao ngán, rồi... nhận ra ánh mắt quý dị mà mọi người dùng để nhìn mình, hắn vội vàng kiểm soát lập tức. “Bởi vì... xem đánh nhau rất vui mắt nhưng lại quá tốn thời gian.”

Cạch.

Âm thanh tra kiếm vào vỏ vang lên, như có ẩn ý, mọi người ngừng lại mọi thứ mà nhìn về phía đội trưởng.

Theo thói quen chỉnh sửa lại quần áo, Bạch Ngân tung mình lên ngựa. Từ cao cao nhìn xuống, hắn tiếp tục bài diễn thuyết bị bỏ dở giữa chừng.

“Ta nói với các ngươi rằng, tử vong không đáng sợ, đối với binh lính bọn ta, tử vong là giải thoát. Ta không biết và cũng không muốn biết quá khứ của các ngươi trước khi bị đưa tới đây. Ta chỉ muốn hỏi các ngươi rằng...” Nói đến đây, Bạch Ngân chỉ tay về thi thể đầy máu của thợ săn. “Các ngươi muốn chết vô vị như hắn?” Lại chỉ tay vào bản thân. “Hay chiến đấu để đột phá cực hạn cùng ta?!”

“Tất nhiên là đột phá cực hạn, trở thành người trên người.” Vẫn trầm mặc nãy giờ, Truy Tinh đột nhiên lên tiếng. Câu trả lời của hắn đánh trúng vào khát vọng của mọi binh lính nơi đây, âm thanh trả lời hưởng ứng dần xuất hiện, ban đầu còn lác đác vài người rồi sau đó vang vọng khắp bãi đất. Ngay cả Gabriel cũng không ngoại lệ, hắn gào to lên để phát tiết bất mãn và áp lực bấy lâu nay.

Giơ tay ra hiệu cho mọi người im lặng, Bạch Ngân tiếp tục:

“Chắc hẳn các ngươi cũng nghe nói tỷ lệ sống sót của binh lính trong binh doanh chỉ có chưa đến 10%, ta thừa nhận, đây là thông tin chính xác. Thế nhưng... ta muốn cho các ngươi một con số khác, một con số đem tới hi vọng cho các ngươi. Tỷ lệ thành công lên cấp trở thành chức nghiệp giả ở đây là 100%, chỉ cần các ngươi còn sống, ta cam đoan, vinh quang và tài phú, quyền lực và sức mạnh sẽ chờ ngươi ở cuối con đường.” Càng nói càng cao giọng, âm thanh hùng hồn tìm kiếm cảm xúc cộng minh trong mỗi trái tim. “Bởi vậy, hỡi binh lính! Mời sống vai chiến đấu cùng ta, Kim Ngân Hoa là biểu tượng của trung thành và hồi sinh, ta xin hứa, chừng nào ta – Bạch Ngân còn giữ chức đội trưởng, sẽ không có một ai phải hi sinh vô ích. Các ngươi! Và ta, sẽ đi tới cuối cuộc chiến này.”

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Khái Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 26: Kỵ Sĩ Trưởng

Ria trong của doanh trại là nơi đặt các kiến trúc trọng yếu như bệnh viện, quán rượu hay khu nhà cho quan quân cao cấp.

Ở góc phía tây nam, ngay sát bên bệnh viện là khu nhà của viện nghiên cứu. Tuy nhiên, không náo nhiệt như hàng xóm của mình, nơi đây có vẻ vô cùng yên tĩnh, rất ít chức nghiệp giả muốn dính líu với khu nhà này, dù chỉ là đi qua.

Trên thực tế, có rất nhiều tin đồn về các hoạt động của viện nghiên cứu, đa phần đều là thông tin đáng nghi theo kiểu: những tràng cảnh nghiên cứu đầy máu tanh, các chương trình thí nghiệm trên người sống, hay lâu lâu lại có đạo cụ ma pháp bị nổ tung... nói chung, đều những tin để cho các thí pháp giả điên cuồng nhất cũng phải cam bái hạ phong. Có lẽ vì thế mà trong doanh trại, viện nghiên cứu được xếp hạng cơ quan nguy hiểm thứ hai, hơn nữa đạt được một cái tên đẹp khác: viện tâm thần.

Tiền thể nhắc tới, nơi nguy hiểm nhất trong doanh trại là bệnh viện. Còn về lý do? Nữ bác sĩ kiêm chức viện trưởng của cả hai ngành... bệnh viện và viện nghiên cứu. Hơn nữa, nghe nói viện nghiên cứu còn có thể tồn tại được toàn bộ là nhờ công lao của nữ bác sĩ.

Thế nhưng, hiện tại, vấn đề chính mà Gabriel đang băn khoăn mãi không hiểu là: “Tại sao một kỵ sĩ lại có thể được bổ nhiệm làm nghiên cứu viên?”

Ngồi trong căn phòng bữa bộn, Gabriel không ngừng suy nghĩ vẩn vơ. Khi thì nghĩ tới tiểu đội trưởng cường hãn mà thần bí, khi thì nghĩ tới đồng đội mới lỗi mẫn mà hoạt bát, có đôi khi lại nhớ tới những chuyện đã qua và những người thân...

Đã trải qua ba ngày kể từ buổi tập hợp đầu tiên cùng tiểu đội Kim Ngân Hoa. Ngay ngày hôm sau, vị trí của thợ săn được thay thế bởi một cung thủ, không có khiến trách từ cấp trên, không cần tường trình chi tiết, chỉ đơn giản là yêu cầu một người mới.

Trong suốt quãng thời gian, tiểu đội vẫn đang trong quá trình mài hạp, ngoài thực hiện nhiệm vụ hàng ngày là tuần tra quanh binh doanh, nhóm người không ngừng huấn luyện đội hình hành động và các loại chiến thuật. Thành thật mà nói, cũng không có gì đặc sắc, ngược lại, đơn giản và tẻ nhạt tựa như hồi còn tập luyện ở nhà, có lẽ khác biệt duy nhất là, bây giờ, Gabriel đã có binh lính dưới quyền và phải hành động tuân theo mệnh lệnh của đội trưởng.

Tung tung món đồ trong tay, lại nhìn đồng hồ ở đầu giường, thời gian đã qua được một giờ. Vừa từ chỗ nữ bác sĩ trở về, hẳn tiện đường ghé qua xem bảng hữu, kết quả là: ai đó đang phải ngồi đợi Odin làm xong việc. Dù lần nào đến đây cũng vậy, nhưng hẳn vẫn không thể quen thuộc được với việc chờ đợi giết thời gian.

Tội tệ hơn, Gabriel không thể tu luyện chiến khí trong thời gian rảnh rỗi, phải biết, không phải cứ tu luyện chiến khí càng nhiều thì càng tốt. Đạo lý cũng giống như uống thuốc bổ, chiến khí có thể rèn luyện cho cơ thể, thế nhưng quá nhiều chiến khí chỉ khiến cơ thể lưu lại ám thương.

Nhằm chán xem Odin tháo gỡ lung tung các loại máy móc, Gabriel tùy ý kiểm một đề tài thảo luận:

“Odin.”

“Sao?”

“Theo người, kỵ sĩ trưởng là người như thế nào?” Từ khi đến đây, Gabriel vẫn luôn tò mò về người đứng đầu doanh trại này, lần đó, nữ bác sĩ từng nói cho hắn biết, chính kỵ sĩ trưởng là người suất lĩnh bộ đội đi cứu viện thanh niên.

Tính cả hôm nay, hẳn tới doanh trại đã được tám ngày.

Hôm nay cũng là ngày kỵ sĩ trưởng dẫn đội trở về.

“...Không đủ thông tin.” Chăm chú kiểm tra lại một linh kiện, đợi đến khi xác định không vấn đề, người sau mới quay sang trả lời đồng bạn.

“Haiz, người a, thật biết phá hư không khí. Chẳng lẽ phỏng đoán một chút cũng không được sao?”

“Không.” Câu trả lời dị thường ngắn gọn, rồi như nhớ ra điều gì, Odin hiếm thấy hỏi lại: “Vậy người nghĩ hắn là người thế nào?”

“Dùng cảm, nghiệm túc, có trí tuệ, biết làm gương cho cấp dưới. Ừ, theo ta thấy, hẳn là một người lãnh đạo lý tưởng.”

Trầm mặc.

“...Hi vọng người đoán đúng.” Dứt lời, Odin tiện tay vứt cho Gabriel một túi đồ, bên trong chứa đạo cụ mà hắn hi hụi lấp ráp rập nãy giờ. “Cầm lấy, ta nhớ tới nay người có nhiệm vụ? Thứ này sẽ giúp người.”

“Vũ khí?”

“Gần như vậy.”

“Odin...”

“...”

“Cảm ơn.” Nhìn đôi mắt mệt mỏi của bằng hữu, Gabriel vô cùng cảm động, phải biết, thứ trong túi không phải chỉ cần một hai ngày để hoàn thành.

“...Không có gì.” Có lẽ vì chưa từng được nghe hai chữ “cảm ơn”, thanh niên mặt lạnh dị thường lúng túng, hẳn vội chuyển chủ đề: “Đi thôi, không phải người muốn biết kỹ sĩ trưởng là người như thế nào sao?”

Lúc này đã gần trưa, mặt trời lên cao đem lại chút nắng ấm cho những ngày mùa đông lạnh giá.

Lễ đón tiếp kỹ sĩ trưởng được tổ chức ở quảng trường doanh trại. Tới doanh trại được một thời gian nhưng rất hiếm khi Gabriel tới chỗ này. Các binh lính khác cũng không khác hẳn là mấy, bọn họ dành phần lớn thời gian ngoài giờ cho rèn luyện và tự giải trí, nói chung, chẳng ai dỗi hơi đi làm những việc không đâu như... dạo chơi trên quảng trường.

Thực ra, đặt tên “quảng trường” cho vị trí này là để dễ phân biệt, bởi vì, thực tế, đây chỉ là một khoảng sân rộng rất bình thường. Khác biệt duy nhất là những khoảng sân khác không có những cây thập tự giá bằng gỗ có đỉnh người bên trên, hơn nữa, mỗi người đều bị xé đôi thành hai nửa trên dưới, chắc hẳn bọn họ là mấy tên đáng thương mà Bạch Ngân nhắc đến trong lần đầu tiên gặp nhau.

Khi Gabriel và Odin đến địa điểm, đã có rất đông người đang đợi. Phần lớn là sĩ quan cùng chức nghiệp giả, có vẻ như chỉ một số người mới được hưởng đãi ngộ ngồi đây.

Một sân khấu hình tròn đã được dựng lên ở bên cạnh quảng trường, ngay trước cửa khu nhà quản lý. Chút nữa thôi, khi trở về, đây là nơi kỹ sĩ trưởng sẽ đi lên diễn thuyết.

Bên trái sân khấu, có một cầu thang nhỏ bằng gỗ trông không hề bắt mắt.

Hai bên trái phải cầu thang, một đội nghi thức gồm mười hai kỹ binh, ngựa trắng cùng áo giáp bạc, đầu kiêu ngạo ngẩng cao, mỗi người đều vô cùng hào nhoáng và nghiêm túc. Sáu người một hàng đứng song song quay mặt vào nhau, giờ cao kỹ thượng cùng lá chắn, họ hát vang trường ca chào mừng đội quân chiến thắng trở về.

Cũng không phải đợi lâu, chẳng mấy chốc, theo thông báo của truyền lệnh quan, có tiếng vó ngựa truyền tới từ phương xa. Âm thanh hàng trăm vó sắt đập vào đường đá nghe rung động tâm thần.

Một hô hấp sau, thân ảnh đoàn người đã xuất hiện trong tầm mắt.

Đi trước nhất là kỹ sĩ trưởng cùng các quan quân, bọn họ vừa đi vừa nhỏ giọng trò chuyện, nụ cười trên môi cho thấy mỗi người đều rất vui vẻ.

Đây lần đầu tiên Gabriel nhìn rõ vị chỉ huy tối cao của doanh trại này. Có thể nói hình tượng của kỹ sĩ trưởng hoàn toàn trái ngược với những gì hắn tưởng tượng. Cưỡi trên chiến mã cường tráng nhất, cao ước chừng 2m50 cùng khổ người to lớn, hẳn tựa như người khổng lồ bước ra từ thần thoại. Cả người bao phủ trong bộ trọng giáp màu đen, bên trên có vô số gai ngược nhọn hoắt, cũng không biết sắc đỏ sẫm bên trên áo giáp là màu vốn có hay do máu nhuộm thành. Chiếc mũ sừng trâu chìa thẳng lên tựa như muốn đâm phá trời cao, một bên sừng đã bị mẻ một góc, vết cắt phẳng lì chứng tỏ thực lực của người lưu lại nó, chỉ chút vết sẹo ngang dọc trên áo giáp khiến bộ dạng của kỹ sĩ trưởng càng thêm hung hãn và thô lương.

Chậm rãi theo sau là khoảng chừng năm sáu trăm kỹ binh. Đây là một đội quân hỗn hợp đủ các loại người, các loại chức nghiệp, từ binh lính bình thường cho tới chức nghiệp giả cấp hai, từ mục sư thần thánh nhân từ cho tới các ám sát giả âm thầm giấu mình trong bóng tối... Bọn họ đi xen lẫn với nhau, không theo bất kỳ hàng lối nào. Ấy vậy mà đội ngũ không chút lộn xộn, nhịp điệu vó ngựa vẫn cứ vang lên đều đều như một không có chút tạp âm.

Khí tức trên mỗi kỹ binh đều vô cùng thô lương, nơi đội ngũ đi qua phảng phất mùi máu tanh.

Nghe nói, lần này kỹ sĩ trưởng dẫn hơn năm ngàn người xuất chinh, thế nhưng, đánh giá số người trở về cũng bất quá hơn ngàn, mức độ thảm thiết có thể thấy rõ. Gabriel thực sự không hiểu, tại sao doanh trại này lại chưa từng có đào binh? Bởi sợ trừng phạt? Bởi cảm giác vinh quang? Hay bởi tìm cơ hội đột phá? Rút cuộc bởi lý do gì khiến họ có thể không sợ hãi mà không ngừng tiến bước?

Đội ngũ cứ thế trầm mặc đi tới, các binh lính kiêu hãnh nhìn thẳng phía trước, vết thương trên người vẫn hơi rỉ máu, đây là huân chương của mỗi người sau cuộc chiến khốc liệt.

Đi cuối cùng là những chiếc xe ngựa cùng... vô số nam nhân theo sau? Mỗi người đều bị xích tay chân, tiếng xích sắt kéo lê trên đường thỉnh thoảng phát ra những âm thanh leng keng khe khẽ. Mặt mũi mỗi người đều u ám và không chút sinh khí. Gabriel còn tình ý thấy từng đạo ánh mắt sợ hãi xuất phát từ trong xe ngựa, bên trong xe là... nữ nhân?

“Tàn ra!”

Khi đi tới trước sân khấu, theo hiệu lệnh của kỹ sĩ trưởng, đội ngũ phía sau lập tức tản ra, có người hòa mình vào người xem, có người đi theo kỹ sĩ

trường lên đài, lại có người lập tức thay cho binh lính đứng canh từng góc của quảng trường. Một loạt hành động được thực hiện vô cùng gọn gàng quy củ.

Tù binh và xe ngựa được quây vào một góc sân, bị vô số vũ khí chĩa vào. Bất kì một động tác phản kháng nào, dù chỉ là nhỏ nhất, đều vô dụng trước vô vàn thanh kiếm đang kề sát da thịt.

Chậm rãi đi lên sân khấu, trong không khí im lặng, tiếng bước chân lạch cạch nghe vô cùng rõ ràng, kỵ sĩ trưởng im lặng đánh giá mọi người hồi lâu, trong đôi mắt xám tro lạnh lẽo không tồn tại bất cứ cảm tình.

Nhẹ nhàng ngồi xuống ghế dựa đã được chuẩn bị sẵn, tay chống cằm, hần trăm mặc hồi lâu rồi lên ra lệnh cho cấp dưới, âm thanh hào phóng mang theo đôi chút điên cuồng:

“Tuyên đọc đi.”

Lập tức có thư kí quan lên tuyên đọc chiến tích của đội quân, tiện thể còn không quên nhỉnh hót ca ngợi sự lãnh đạo anh minh của kỵ sĩ trưởng đại nhân.

Thì ra lần xuất chinh này cũng không phải là một lần trinh sát bình thường, đây là một lần đánh cướp trắng trợn dưới vỏ bọc trinh sát. Vượt qua biên giới, kỵ sĩ trưởng dẫn người đi tấn công vô số thôn làng của đế quốc bên cạnh. Ngoài ra, còn diệt sạch vài chốt canh gác của đối phương và phục kích chặn được một nhóm tiếp tế. Có thể nói, đây là một chiến quả huy hoàng, bên địch phải trả giá gấp năm sáu lần so với tổn thất bên ta. Những xe ngựa và nô lệ kia cũng không phải là tất cả chiến lợi phẩm mà chỉ là một phần rất nhỏ, những thứ quan trọng và quý giá khác đã được lập tức chuyển vào nhà kho của binh doanh.

Hon nữa, không biết chừng trong lúc mọi người còn đang nghe báo cáo ở đây, thông tin về thắng lợi lần này đã nằm trên bàn làm việc của bộ tổng chỉ huy rồi cũng nên. Tin rằng sau lần này, binh lính tham gia hành động phải được tăng lên ít nhất một cấp bậc.

Trong con mắt hâm mộ và khát vọng của những người phía dưới, thư kí quan từ tốn kết thúc bản báo cáo. Sau đó, hần cung kính lui lại nhường vị trí phát biểu cho nhân vật chính của ngày hôm nay.

Kỵ sĩ trưởng bỏ đi mũ giáp trên đầu để lộ khuôn mặt dữ tợn bên trong. Làn da tái nhợt như da người chết, cái đầu cạo trụi lù không chút lông mày hay râu, ở vị trí mắt trái, một vết sẹo kéo dài từ đỉnh đầu cho tới cằm. Hần đứng trên đài cao nhìn xuống rồi nở nụ một nụ hài, thế nhưng đặt trên bộ mặt đó lại tựa như cười gằn, dữ tợn và khủng bố.

Thành thật mà nói, kỵ sĩ trưởng có bộ mặt và dáng người của một bạo đồ, hon nữa, không phải bạo đồ bình thường, mà phải là thủ lĩnh bạo đồ: người xấu xa nhất trong những người xấu xa.

“Binh lính, đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt. Tự giới thiệu, ta là trưởng quan của các ngươi, có thể gọi ta là Kỵ sĩ trưởng. Là người nắm quyền tối cao và duy nhất trong doanh trại này, ta rất vui khi thấy thủ hạ của mình có những người ưu tú như các ngươi. Để ăn mừng bọn ta sống sót trở về, những thứ theo sau chính là món quà nhỏ dành cho mọi người.” Nói rồi Kỵ sĩ trưởng vẫy tay ra hiệu cho sĩ quan phía dưới, lập tức, như xua đuổi bầy thú, những binh lính trông coi tù nhân không ngừng dùng vũ khí đẩy từng nhóm người lên sát sân khấu. Từng chiếc xe ngựa được mở ra, bên trong là vô số nữ nhân trẻ tuổi với khuôn mặt tiêu tụy và sợ hãi, những bộ vị bí ẩn trên cơ thể chỉ được che đậy tạm bợ bằng những mảnh vải rách rưới, từng mảng da thịt trắng nõn lộ ra kích thích ngọn lửa dục vọng của các nam nhân. Tiếng hô hấp dồn dập cùng tiếng nuốt nước bọt vang khê khắp quảng trường.

“Cuối cùng, dành cho những người mới tới... Chào mừng tới thế giới của chức nghiệp giả.” Không tiếp tục nói nhiều, Kỵ sĩ trưởng dứt khoát quay người bước đi, áo choàng sau lưng đen kịt cùng cô độc.

Người đã đi xa nhưng khắp quảng trường còn vang vọng âm thanh của hần, liều lĩnh và phóng túng: “Cuồng hoan đi bọn tiểu tử! Cuồng hoan đi khi còn có thể!”

Như hưởng ứng lời Kỵ sĩ trưởng, tiếng reo hò cùng tiếng huýt sáo vang dội khắp quảng trường. Theo sau là một sân đấu giả đơn giản được thành lập. Từng nữ nhân trẻ đẹp được đưa lên rao bán, họ sẽ trở thành vật mua vui cho những binh lính đang bị dục hóa thiêu đốt, số phận tốt sẽ trở thành nô tì phục vụ cho một chức nghiệp giả nào đó. So với nữ nhân, nam nhân càng thêm thê thảm, bởi... ít nhất nữ nhân còn có thể tàn tạ mà sống qua ngày. Các nam nhân cường tráng được chọn ra để làm người đối luyện cho những lính mới chưa từng nếm mùi máu, những người gầy yếu hơn sẽ trở thành vật thí nghiệm của các thi pháp giả, học giả, thậm chí ám sát giả... thuốc độc, phanh thân, mổ xẻ sẽ là ban ân lớn nhất dành cho họ.

Vô số âm thanh không ngừng quanh quẩn trong khu đất: có tiếng hò hét nâng giá, có tiếng cười đắc ý của người thắng cùng tiếng chửi rủa của kẻ thua, có tiếng đánh đập nặng nề của binh lính lẫn tiếng khóc lóc đau đớn của đầy tớ. Lúc này đây, binh doanh không khác gì một phiên chợ đêm mà thương nhân là những binh lính, còn hàng hóa lại là hàng ngàn tù nhân.

Đứng xa xa ngoài rìa trông về cảnh tượng phía sân khấu, Gabriel thấy được Tóc Đỏ đang cạnh tranh một thiếu nữ còn chưa trưởng thành, làn da non mềm hần lên những vết thương vừa mới đóng vảy, ánh mắt cô gái đã mất hết sinh cơ tựa như một con rối.

Hần thấy được Nhà Thơ vừa ôm một thiếu phụ tuổi mới đôi mươi, thi thể không đầu của chồng nàng đang nằm trên vũng máu nóng, cái đầu bẹp dẹt của người đàn ông lẳng lẳng nằm bên cạnh kẻ vừa giết mình, trông mất phù đầy bụi đất nhìn cảnh vợ mình bị đâm ướ.

Hần thấy được thư kí quan làm thủ tục ghi danh cho mình đang hài lòng lựa chọn mấy ấu nam, nước miếng chảy dài quanh miệng, bàn tay hần không ngừng di chuyển khắp cơ thể chúng, ánh mắt không chút che giấu khát vọng sở hữu. Từng vòng cổ kim loại được đeo lên cổ, bọn trẻ bị kéo theo sênh sệch như những con chó trong tiếng ngậm nga thò mồm của chủ nhân.

Còn có rất nhiều... rất nhiều... người quen khác đang tham gia cạnh tranh mua người.

Những người hàng ngày vẫn hòa ái và dễ gần thay đổi hoàn toàn, họ hóa thân thành dã thú, điên cuồng giao phối và cắn xé máu thịt, tất cả chỉ vì thỏa mãn ham muốn của bản thân...

Khuôn mặt không ngừng biến hóa, vô số tình cảm phức tạp đan xen trong lòng hắn lúc này: có giận dữ, có bất lực, có bi thương... duy chỉ không có vui vẻ.

Dù đã chuẩn bị sẵn tâm lý, nhưng khi tận mắt nhìn thấy sự việc Grabiell vẫn không nhìn được mà cảm thấy bức bối khó chịu. Mọi luân lý, luật pháp mà hắn vẫn tuân thủ khi còn ở lãnh địa nam tước dường như đã trở nên vô nghĩa.

"Tại sao có thể như vậy, mọi người đều điên cả rồi?" Âm thanh khàn khàn, đôi mắt mờ mịt không tiêu cự, câu hỏi cứ như vậy tuôn khỏi miệng hắn, không hỏi ai mà chỉ dành cho chính mình.

"Thế giới không điên, là người điên, Gabriel." Odin lên tiếng trả lời, hắn rất rõ ràng, nếu Gabriel không thể vượt qua đạo khám tâm lý này, vậy... kết cục chờ đợi phía trước sẽ chỉ có... chết!

"...Tại... sao?"

"Bởi vì... đây là thế giới của chức nghiệp giả." Lúc này, từ bên cạnh, một giọng nói từ tốn vang lên, một người khác thay Odin trả lời vấn đề của Gabriel.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Khái Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 27: Xuất Phát

"Đội trưởng?"

Người tới là Bạch Ngân, vẫn chiếc mặt nạ quen thuộc cùng bộ quần áo che kín cơ thể, hôm nay chiến sĩ ăn mặc không khác mọi khi là mấy.

"Ừ." Khẽ gật đầu chào Gabriel, chiến sĩ tò mò quay sang đánh giá Odin, theo thân phận bài thi người này là một nhân viên nghiên cứu, thế nhưng, xét trên số tuổi thì thanh niên mặt lạnh quả thực quá trẻ so với mấy lão già trong viện nghiên cứu. Điều này khiến hắn không thể không tự hỏi "Từ lúc nào trong doanh trại xuất hiện loại quái vật này?"

"Hân hạnh được gặp ngài, ta là Bạch Nha, bằng hữu của Hoàng Sa." Tay phải co lại thành nắm đấm rồi đặt ngang trước ngực, người hơi cúi xuống, Odin cung kính thực hiện một động tác cấp dưới chào cấp trên trong quân đội.

"Rất vui được biết ngài, ta là đội trưởng tiểu đội Kim Ngân Hoa, gọi ta Bạch Ngân."

"Đội trưởng... chuyện vừa rồi..."

"Ta tình cờ nghe được cuộc nói chuyện của các ngài, xin lỗi vì đã đột ngột xen ngang."

"Không, ta không trách ngài, chỉ là..."

"Chỉ là ngài không thể chấp nhận sự thật đang diễn ra trước mắt. Phải không?" Cắt lời Gabriel, giọng nói Bạch Ngân dần trở nên lạnh lẽo: "Ta đã xem qua hồ sơ của ngài, mời nghe lời khuyên của ta, Hoàng Sa! Chúng ta là chức nghiệp giả, cao quý chức nghiệp giả, mọi luật pháp dành cho người bình thường đã không còn có thể áp dụng với chúng ta. Hơn nữa..."

"Hơn nữa?"

Nhìn lên sân khấu, Bạch Ngân tiếp tục:

"Hơn nữa... đây là chiến tranh, nhân từ với kẻ thù là tàn nhẫn với bản thân."

"Nhưng... những người đó chỉ là bình dân, họ vô tội!" Gabriel gần giọng, trong giọng nói ức chế phẫn nộ, hắn không ngờ Bạch Ngân lại có thể nói ra những lời máu lạnh như vậy.

"Họ có tội, tội lỗi của họ là ở gần khu vực chiến tranh. Chúng ta là kỵ binh trinh sát, nhiệm vụ của bọn ta là tiêu diệt mọi nguy hiểm tiềm ẩn, nhớ lấy, là mọi nguy hiểm!"

"..."

“Trở về đi, nơi này không thích hợp với người, từ giờ đến lúc xuất phát còn đủ thời gian để cho người suy nghĩ kỹ... cũng đủ thời gian để ta tìm một thành viên mới.” Nói rồi Bạch Ngân quay người rời đi, để lại Gabriel đứng như trời trồng. Trên quảng trường, mưa bán đã kết thúc và cuồng hoan thì vừa mới bắt đầu.

Chiều tối, theo sắc trời dần u ám, từng dãy đèn công suất lớn được khởi động trên tường thành và tháp canh, ánh đèn không ngừng di chuyển khắp nơi. Bất kể ngày hay đêm, bất kể là người hay dã thú, trong bán kính 10 km xung quanh doanh trại, mọi thứ đều nằm dưới sự kiểm soát của kỵ sĩ trưởng.

Hiện đang là thời điểm thay ca, từng tổp binh lính lục tục đi tới bàn giao công việc, tuy nhiên, mức độ cảnh giới không bởi sự xáo trộn trong đội ngũ mà hạ thấp. Ngược lại, tinh cảnh giác của lính canh càng thêm đề cao. Nghe nói, trước đây, bởi một lần không hài lòng thái độ làm việc của lính canh mà kỵ sĩ trưởng đã treo cổ cả một tiểu đội canh gác, trong đó cũng không thiếu chức nghiệp giả và chức nghiệp giả học đồ. Vì thế mà sau này, thời điểm thay trực ban luôn là một trong những lúc mức độ phòng vệ trong doanh trại tăng lên cao nhất.

Trải qua tầng tầng lớp lớp kiểm tra khắt khe của các sĩ quan, các tiểu đội canh gác mới được phép đi lên thay phiên trực, binh quân cứ một trăm người sẽ phải chịu trách nhiệm khoảng 500 mét tường thành, gần một ngàn người tuần tra trên tổng cộng 4000 mét tường thành, con số ấy quả thật là quá nhiều. Hơn nữa, mức độ cảnh giới còn phải tăng lên một mức đối với bốn chiếc cầu treo nối liền doanh trại với bên ngoài.

Được thiết kế theo phong cách phòng thủ của đế quốc, bốn cây cầu treo phân biệt nằm ở bốn hướng Đông Tây Nam Bắc. Không hề phóng đại chút nào, có thể nói rằng, nắm giữ lối ra vào là nắm giữ huyết mạch của cả doanh trại, bởi vậy mà trọng điểm phòng ngự luôn nằm ở những vị trí này.

Tất cả nhân viên muốn rời khỏi doanh trại đều phải chịu kiểm tra ngặt nghèo từ binh lính bảo vệ, nhờ thế mà không ít gián điệp đã được làm mồi cho cá dữ dưới sông hào bao quanh.

Lúc này, tại một bãi đất trống bên cạnh cửa thành, tiểu đội Kim Ngân Hoa đang đợi làm những thủ tục cuối cùng trước khi xuất phát.

“Đội trưởng.”

“Ừm, chuyện gì?”

“Chúng ta cứ như vậy mà đi sao?”

“Phải! Cứ như vậy mà đi.”

“Hoàng Sa...hắn...” Khẽ cúi đầu, Nhà Thơ cẩn thận dò ý Bạch Ngân, từ chiều tới giờ, đội trưởng luôn có vẻ buồn bực không vui, lại kết hợp với việc Gabriel vắng mặt. Dù có thiếu nhạy cảm đến mấy cũng đoán được chắc chắn đã có chuyện gì đó xảy ra.

“Nếu hắn không đến cũng không sao. Yên tâm, thiếu một chức nghiệp giả cấp một cũng không ảnh hưởng tới tiến độ nhiệm vụ... Binh lính dưới quyền hắn sẽ quy ta quản lý.” Cắt đứt lời ám sát giả, Bạch Ngân tùy ý nói. Thế nhưng giọng nói lại lạnh lẽo dị thường, không khí theo đó dần trở nên trầm mặc, không ai dám ho he dù chỉ một câu. Lúc này, chiến sĩ mặt nạ tựa như một thùng bom có thể bùng nổ bất cứ lúc nào.

Kèm theo tiếng dạt chi chi của cơ quan, cầu treo từ từ hạ xuống để lộ ra con đường rộng rãi phía trước.

Quét thân phận bài xác nhận thông qua, đội ngũ chậm chậm vượt qua cửa thành bằng đá cùng con hào sâu bảo vệ xung quanh.

Nhìn lối ra phía sau khép lại từng chút một, trái tim Bạch Ngân lặng lẽ gia tốc, hắn đánh giá rất cao người thanh niên kia. Tuổi mới mười tám mà đã có được chiến tích như vậy cũng không dễ tìm, hơn nữa tính cách của thanh niên lại khá hợp với sở thích bản thân, đáng tiếc...

“Chẳng lẽ đây là hi vọng càng cao thì thất vọng càng nhiều sao?” Thở dài chán chường, hắn khẽ hỏi một câu băng quơ, âm thanh nhỏ tới mức chỉ có nữ mục sư vẫn luôn theo sát bên cạnh mới có thể nghe được.

“Đi thôi, có lẽ hắn không thích hợp để trở thành một chức nghiệp giả. Một kẻ không có ý chí kiên định thì dù thiên phú có cao tới đâu chẳng nữa cũng chẳng khác nào một phế nhân.”

“Ừ... đi thôi!” Quay đầu ra lệnh cho thuộc hạ, Bạch Ngân giục ngựa phi nhanh về phía trước. Mọi khẽ nhúc nhích lăm lăm, âm lượng chỉ đủ cho bản thân nghe thấy: “Đồ nhát gan.”

Trong ánh sáng ảm đạm, thân ảnh đội ngũ càng lúc càng xa rồi biến mất nơi chân trời...

Nếu quan sát binh doanh từ trên không, có thể thấy tình huống tương tự cũng diễn ra ở những cửa thành còn lại. Thời gian không chênh nhau là mấy, vô số tiểu đội lần lượt rời khỏi binh doanh đi thực hiện nhiệm vụ, như bây ong rời tổ. Số lượng đông đảo khiến người biết chuyện không thể không nghĩ ngờ rằng kỵ sĩ trưởng lại sắp có động tác gì mới... có lẽ, lại sắp có một trận gió tanh mưa máu sắp xảy ra.

Trên thảo nguyên trống trải, một nhánh kỵ binh không nhanh không chậm di chuyển, điều kì lạ là dù buổi tối đã bắt đầu nhưng những người này dường như vẫn không có ý định bật đèn soi sáng.

Đội ngũ khoảng chừng trăm người, thành viên có nam, có nữ, có cao lớn cường tráng mặc trọng giáp, có gầy yếu mảnh khảnh mặc áo vải... nói chung đủ các loại người. Tuy nhiên, nếu để ý kỹ sẽ phát hiện bọn họ đều có một điểm chung, đó là một miếng vải màu đen đỏ, bên trên có thêu huy hiệu đao kiếm giao nhau trên một tấm khiên.

Quần áo của những người này đều chọn chất liệu tối màu, bởi vậy, dù không có bất kì hành động nguy trang, nhưng hành tung của đội ngũ vẫn được đảm bảo tuyệt đối bí mật. Mỗi người đều cố gắng giữ yên lặng hết mức có thể, suốt quãng đường, chỉ có âm thanh trao đổi khe khẽ của các sĩ quan.

“Đội trưởng kính yêu, ước chừng cần bao lâu để hoàn thành nhiệm vụ lần này?” Nhà Thơ thấp giọng hỏi: “Ta thấy các khu vực cần kiểm tra cách nhau tương đối xa.”

“Không phải tương đối xa, mà là rất xa.” Nữ mục sư đi bên cạnh lập tức đính chính. Trong tiểu đội, địa vị của nàng chỉ đứng dưới đội trưởng Bạch Ngân. Vừa nói, nàng vừa lấy từ trong nhân không gian ra một quyền trục bằng chất liệu da.

Mở quyền trục, bên trong có vẽ vô số đường vân đứt quãng cùng kí hiệu khó hiểu, tựa như một bức vẽ xấu của trẻ con. Đặt tay vào trung tâm quyền trục, nữ mục sư lầm nhảm vài câu chú ngữ. Khi chú ngữ kết thúc, các hình nét bên trên bắt đầu di chuyển, tựa như những con nòng nọc bơi trong nước. Chỉ trong hô hấp, một bức hình hoàn toàn mới xuất hiện trước mắt: có núi, có sông, có vị trí các thành trấn, đây là một tấm bản đồ chi tiết về khu vực biên giới.

Bản đồ có ma văn bên trên, chỉ cần kích hoạt ma văn, các đường nét sẽ lập tức phát sáng, vừa đủ để người trong bán kính một mét nhìn rõ ràng các chi tiết. Lại thêm làm bằng chất liệu da không thấm nước, thứ này quả thật vô cùng tiện lợi cho những buổi hành quân xa. Đáng tiếc... đây là hàng cấm.

“Lần này, chúng ta cần phải dò xét tổng cộng ba khu vực: hai ở giữa biên giới và một ở bên phần đất của đối phương. Tuy nhiên, không có gì đáng lo, tất cả đều là những nơi đã qua tuần tra.” Ngón tay búp măng chạy dọc theo lộ tuyến trên bản đồ, nữ mục sư vừa nói vừa diễn giải cho các sĩ quan khác về hành trình, sau đó, nàng đưa ra kết luận: “Nhanh thì năm ngày, chậm thì một tuần, chúng ta có thể trở về doanh trại.”

“E hèm...”

Bạch Ngân khẽ hắng giọng một cái.

“Chiều nay, thượng cấp vừa truyền xuống mệnh lệnh.” Thực tế, bởi sự việc của Gabriel, nếu không có câu hỏi của Nhà Thơ, hắn cũng quên khuấy mất việc này. “Sau lần xuất chinh này, kỵ sĩ trưởng đã nhờ sạch các chốt canh gác của đối phương và để lại vài thiết bị trinh sát. Bởi vậy... chúng ta phải dò xét thêm một địa điểm bên kia biên giới. Tổng cộng bốn khu vực.”

Dừng lại một chút đánh giá cấp dưới, trừ một vài người mới hơi có chút bất mãn, còn lại đều không bởi sợ ý của hắn mà phật lòng. Hơi buông lỏng bàn tay đang nắm chặt, Bạch Ngân tiếp tục:

“Bởi vậy, hành trình lần này cần ít nhất nửa tháng, đây là chưa tính tới việc đụng độ phe địch. Cầu chúc cho chúng ta may mắn đi các vị!”

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Khải Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 28: Kiên Trì

Trong mảnh sân nhỏ, một thanh niên đang khoanh chân ngồi xếp bằng trên đất. Ánh trăng trên cao soi sáng khiến nơi đây bớt đi vài phần u ám.

Đôi mắt nhắm nghiền, hô hấp đều đều, Gabriel im lặng ngồi đó, không ăn, không uống, không di chuyển. Cơ thể theo thói quen vận hành chiến khí, không hề hay biết, tu luyện đã trở thành bản năng của hắn.

Sau cuộc trò chuyện với Bạch Ngân, hắn phát hiện sơ hở trí mạng trong ý chí của bản thân. Suốt quãng thời gian, tâm tình phập phồng bất ổn, hắn cũng không biết mình đã trở về như thế nào.

Hắn cần đánh giá lại bản thân, đánh giá lại thể giới này.

Mặc cho từng đợt gió lạnh thổi qua thân thể, hắn tạm quên tất cả, tâm thần tập trung suy tư. Chính bản thân hắn cũng hiểu, nếu muốn tiến xa hơn, quyết tâm nửa vời là không thể. Trong đầu hắn, vô số ký ức đang được đào móc.

Cảnh luyện tập đối chiến.

Cảnh chém giết thú dữ.

Cảnh trấn dân ca tụng.

Cảnh chém giết bạo đồ.

Cảnh trần dân khóc than.

...

Vô dụng!

...

Tất cả đều vô dụng!

Hai kiếp làm người, hơn bốn mươi năm kinh nghiệm đều vô dụng. Kiếp trước, chiến tranh chỉ là chuyện bên lề trong những lúc trà dư tửu hậu... hắn biết chiến tranh là người chết, là bạo lực máu tanh. Kiếp này, hắn tự tay chém giết vô số kẻ thù, tận mắt thấy không ít người quen biết chết đi, trải qua không ít cảnh khó quên, cảm xúc từ lo lắng cho tới chết lặng... Đã có lúc hắn từng nghĩ: chiến tranh cũng không có gì hơn!

Thế nhưng xem ra, hắn đánh giá quá thấp chiến tranh, cũng đánh giá quá cao bản thân! Dù là kiếp trước hay kiếp này, chiến tranh đều vô cùng xa lạ với thanh niên.

“Nam tước... nếu là ngài! Ngài sẽ làm như thế nào?” Thờ ra một ngum bạch khí, quay về phương xa, Gabriel không kìm được mà cảm khái. Rồi ngoái đầu lại phía sau, hắn hướng về bóng tối hỏi nhỏ:

“Còn người, người sẽ làm như thế nào?”

Nhẹ đẩy kính mắt, Odin từ tốn trả lời:

“Ta cũng chưa từng trải qua chiến tranh...” Không để ý ánh mắt thất vọng của đồng bạn, hắn tiếp tục: “Nhưng ta biết làm thế nào để sống sót.”

“Chỉ để sống sót thôi sao?”

“Phải, sống sót.”

“...”

“Nói cho ta biết.”

“Kinh nghiệm tiền bối.”

“... Cảm ơn người, ta hiểu rồi.”

Bên tai quanh quẩn tiếng bước chân khe khẽ của đồng bạn, Gabriel lại một lần nữa chìm vào dòng suy nghĩ. Hắn bắt đầu hồi ức lại những kí ức về những người khác.

Ấn tượng về các kỵ sĩ học đồ trong lâu đài nam tước.

Ấn tượng về các đồng đội trong tiểu đội Kim Ngân Hoa.

Ấn tượng về Bạch Ngân.

Ấn tượng về Odin.

Rồi, như hiểu ra, Gabriel xúc động công pháp lưu giữ trong trí nhớ.

Hắn tìm tới ký ức về kỵ sĩ trong Hoàng Sa chiến khí, lúc này đây, không còn tu luyện, không học bí kỹ, hắn chỉ muốn quan sát, đơn thuần quan sát những gì kỵ sĩ trải qua: dùng mắt quan sát, dùng thân thể quan sát, dùng linh hồn quan sát.

Giấc mộng bắt đầu từ năm kỵ sĩ 18 tuổi, trong lần đầu tiên kỵ sĩ ngưng tụ được chiến khí. Phải biết, mỗi chiến chức giả ngưng tụ thành công chiến khí ở cái tuổi này tối thiểu đều đạt tới trung cấp chức nghiệp giả. Có thể nói, kỵ sĩ trẻ cũng có thể coi là một tinh anh.

Quá trình trưởng thành của kỵ sĩ không khác Gabriel là mấy, sau khi trở thành chức nghiệp giả chính thức, hắn được đưa ra chiến trường. Tất nhiên, chỉ là chiến trường quy mô nhỏ, lúc này, đế quốc đang khuếch trương lãnh thổ, kỵ sĩ tham gia vào một nhánh quân với nhiệm vụ trấn áp một công quốc nhỏ.

Lần đầu tiên tham dự chiến tranh... không, phải nói là đồ sát.

Công quốc này đã bị tổn thất rất lớn sau mấy trận chiến cùng đế quốc. Cho tới khi nhánh quân của kỵ sĩ trẻ tuổi tới, hầu như không có bất kì chống cự đáng kể. Quyền quý thoát đi để lại binh dân. Hủy diệt và cướp bóc là tất cả những gì kỵ sĩ thấy.

Hắn không tin, lo lắng cùng tội lỗi dần vật lộn tâm hắn, rồi dần dần... hắn hòa mình vào, tận hưởng lạc thú. Quên mất chính mình, vì giết chóc mà giết chóc, vì ham muốn mà tu luyện... Hắn lạc lối.

Đột ngột mở mắt, trong đêm đen, đôi mắt Gabriel tràn đầy tơ máu.

“Đây là kết cục của kiên trì sao?! Kỵ sĩ chỉ sinh ra vì chiến tranh sao?” Vô số câu hỏi không lời giải tràn ngập lòng hắn. Vô tận chiến đấu, kỵ sĩ càng chiến đấu càng mạnh mẽ, thế nhưng, càng chiến đấu, hắn càng coi thường sinh mạng. Giờ đây, hắn đã hiểu, tại sao các kỵ sĩ chỉ cần bốn đức tin: dũng cảm, trung thành, hi sinh và tín ngưỡng... mà không có thương hại. Đối với kẻ yếu, kỵ sĩ không có thương hại, cũng không cần thương hại.

Đột nhiên thanh niên gầm nhẹ, giọng nói như thể trùng điệp của hai người: “Không~! Ta không tin! Nếu đây là kết cục của kiên trì, vậy ta sẽ kiên trì cho tới khi đọa lạc! Đây... là tín niệm cuối cùng, sám hối cuối cùng của ta!”

Bất tri bất giác, Gabriel bắt đầu luyện tập.

Từng quyền từng cước đánh vào khoảng không, đối thủ của thanh niên là những ám sát già lén lút tập kích doanh trại, là các chiến sĩ đang chém giết đâm máu, là phép thuật trí mạng của các thi pháp giả...

Thế rồi, như thể chưa hài lòng, hắn rút từ nhẫn không gian ra kiếm cùng khiên. Trong đêm tối, âm thanh vun vút khê rít khắp sân nhỏ.

Nếu Gabriel để ý, có lẽ hắn sẽ nhận ra các động tác của hắn có mấy phần giống Odin.

Vẫn là kiếm thuật cơ bản của hàng ngày, nhưng giờ đây càng ngắn gọn hơn xưa, giản lược tới tận cùng.

Đâm, bô, vậy, chặn, dẫn... từng động tác được lặp đi lặp lại, liên mạch như nước chảy mây trôi.

Kiểm pháp bớt đi một phần hoa mỹ, tăng thêm phần khốc liệt... đây là kiếm thuật chiến trường!

Cứ sau mỗi nhất kiếm, xung động trong lòng Gabriel lại giảm bớt đi phần nào. Cùng lúc, trong không gian thiên phú, “tinh lọc” nhẹ nhàng tỏa sáng, từ ma trận, một tia sáng nhỏ bé màu vàng nhũ được ngưng tụ rồi truyền tới đỉnh đầu thanh niên, nơi tia sáng đi qua, mọi cảm xúc tiêu cực thối lui như thủy triều. Cho tới khi Gabriel triệt để tỉnh táo, tia sáng mới hài lòng quay về ma trận, tuy nhiên, nó đã thu nhỏ lại còn một nửa lúc ban đầu. Tập trung cảm nhận, chỉ tới bây giờ, hắn mới hiểu tác dụng của thiên phú này: tinh lọc mọi mặt trái trong cảm xúc cũng như trong cơ thể.

Ban này, bởi quá chìm đắm trong cảm nhận, thanh niên suýt chút nữa để bản thân lạc lối trong ký ức của kỵ sĩ. Phải biết, nếu hắn không kịp thời tỉnh lại, hậu quả thiết tưởng vô cùng nghiêm trọng, nhẹ thì tổn hao tinh thần, nặng thì quên mất tự ta.

Thở ra một ngụm bạch khí, Gabriel cũng không có ý định dừng lại. Ngược lại, kiếm khiên trong tay hắn càng múa càng mau, cho tới khi hai thứ hóa thành một mảnh bóng trắng.

Hắn cứ như vậy múa kiếm, hồn nhiên vong ngã.

Từng màn chiến đấu trong quá khứ xuất hiện trong đầu Gabriel, kết hợp với ký ức của kỵ sĩ, hắn đang điều chỉnh ra một phong cách kiếm pháp thích hợp nhất cho bản thân. Dù còn rất sinh sấp, nhưng đây là bước đầu tiên trên con đường trở thành một kiếm thuật đại sư!

“Yaaa~” Trong tiếng hét dài, thanh niên dùng hết sức bình sinh bỏ mạng về trước, nơi kiếm đi qua, có lắm tấm hạt chiến khí nhỏ tán lạc giữa không trung.

Huych~ âm thanh trầm đục ngân dài.

Tựa như bị một vật nặng mạnh mẽ đập xuống, mặt đất trước mặt thanh niên chìm xuống một hố rộng, gạch đá bên dưới nát vụn thành từng mảnh nhỏ.

Cảm nhận chiến khí trong cơ thể cạn kiệt, Gabriel không thất vọng mà còn lấy làm mừng, đây là bí kỹ đầu tiên mà hắn tu luyện được: “Hoàng Sa chiến khí – Trọng kích.”

Mang đặc tính gia tăng trọng lượng của đòn tấn công, hơn nữa còn mang vào hiệu quả đánh lui cùng phá giáp, uy lực bí kỹ này mạnh hơn hẳn các phiên bản bình thường mà quân đội phân phát. Có lẽ khuyết điểm duy nhất của thứ này là tiêu hao quá lớn. Bởi vậy, ai đó chỉ có thể ngậm ngùi mà để dành chiêu thức đó cho những lúc nguy cấp.

Chậm rãi đứng lên, đang lúc thanh niên định thu vũ khí vào nhẫn thì một âm thanh xé gió vang lên.

Rít~

Từ bên cạnh, một cây chiến thương nhanh chóng đâm tới. Đầu thương như độc xà nhắm trúng con mồi, mũi thương khóa trúng cổ họng thanh niên.

Cảm giác phát huy tận cùng, kiếm trong tay Gabriel linh xảo điểm trúng đầu thương. Sau đó, thế như sấm sét, hắn triển khai cước bộ áp sát thương khách.

Trong khoảnh khắc, âm thanh kim loại giao kích không ngừng quanh quẩn.

Keng~!

“Ngươi tiến bộ.” Thu thương đứng thẳng, Odin đưa ra một bình luận rất chung chung.

“Cảm ơn.”

“Đã hiểu ra?”

“...” Khẽ lắc đầu, Gabriel không giấu vẻ thất vọng, thế nhưng, trong mắt hắn đã không còn bất kì do dự, đôi mắt trong suốt tràn đầy quyết tâm.

Mỉm cười.

“Đồ đạc của ngươi đã được chuẩn bị tốt.”

Trịnh trọng gật đầu cảm ơn, Gabriel quay người đi về phía cửa. Trang bị áo giáp và vũ khí, kiểm tra lại đồ đạc trong túi không gian, hắn chậm rãi thúc ngựa tiến lên. Trước khi rời đi, còn không quên đưa lời hứa hẹn:

“Xong nhiệm vụ này, ta sẽ mời ngươi một bữa cảm ơn.”

“Chờ mong.”

Nhìn bóng lưng bằng hữu dần mờ nhạt sau màn sương sớm, Odin khẽ thào thì:

“Thực ra, mỗi kỵ sĩ đều có tín ngưỡng của riêng mình. Nếu ngươi tiếp tục kiên trì, sẽ có một ngày, tín niệm sẽ trở thành tín ngưỡng.” Âm thanh như muỗi kêu, không biết là nói cho Gabriel nghe hay chính bản thân.

Dù mới tờ mờ sáng, nhưng nơi đây đã bắt đầu náo nhiệt, tiếng tán gẫu cùng tiếng bước chân tuần tra như chuông báo thức cho các lão binh.

Từng đội binh lính thay phiên tuần tra khắp mọi ngõ ngách trong doanh trại, các tiểu đội kỵ binh bắt đầu xuyên qua cổng thành thực hiện nhiệm vụ tuần tra.

Lúc này, trước cửa thành hướng Bắc, một nhóm kỵ binh đang thông qua kiểm tra. Thỉnh thoảng trong đội ngũ lại có tiếng ngáp khe khẽ, một vài người trong số họ còn đang ngái ngủ.

“Con mẹ nó, hôm qua thật thoải mái hết sức. Thân thể của nữ nhân kia xác thực không tệ, thật hâm mộ thằng khốn nào được hưởng nàng trước đây.”

“Hắc, được ăn còn giả bộ khoe mẽ, làm như không ai biết ngươi bắt được món hàng ngon không bằng? Hơn nữa... cam đoan ngươi sẽ không còn hâm mộ tên kia nữa. Bởi nghe nói, hắn được đưa vào viện nghiên cứu.” Ở bên cạnh, một đồng bạn không kim được xen vào, giọng nói không che giấu sự đố kỵ.

“Viện nghiên cứu?! Cái trại thương điên đó sao? A a~, vậy quả thật không cần ghen tỵ. Có lẽ tối nay, ta nên qua đó mua lưỡi tên kia về làm quà cho sủng vật mới của mình.”

“Mà này, ngươi có ý định đổi không, hai con bé ta mua hôm qua đổi nữ nhân kia?”

“Từ từ đi, đợi ta chơi chán đã.”

“Không được, đợi ngươi chơi chán chắc ta chỉ còn lại cái xác, lão tử cũng thích chơi thi thể.”

“Người anh em, đổi với ta đi.” Một chức nghiệp giả khác cũng góp vui.

“Cái gì, hôm qua ta nhớ mi mua một đồng nam nhân, ngươi... tránh xa ta ra một chút.”

Theo đề tài thay đổi, không khí trong đội ngũ sôi động hẳn lên, mọi người thi nhau so sánh món hàng mà mình mua được. Rồi thiên kì bách quái đề nghị được đưa ra, có đề nghị trao đổi, có đề nghị dùng kén, càng về sau càng thái quá.

Bỗng... một giọng nói vang lên cắt ngang cuộc trò chuyện.

“Xin lỗi, làm ơn cho qua.” Âm thanh cũng không lớn nhưng dị thường rõ ràng, đây là một kỹ xảo sử dụng chiến khí nhập môn của chức nghiệp giả. Tuy nhiên, không phải bất cứ chức nghiệp giả cấp một nào cũng có thể làm được, bởi thứ này yêu cầu khống chế khá tinh vi.

Nhìn về người tới, đó là một thanh niên đẹp trai, tóc vàng xõa vai và đôi mắt trong suốt như ruby. Hắn nghiêm nghị đứng đó, hoàn mỹ và không có một tia cầu thả.

Thấy mọi người im lặng đánh giá bản thân, thanh niên lặp lại lần nữa:

“Xin lỗi, có thể cho ta qua trước được không? Ta đang rất vội, sẽ chỉ làm phiền các ngài một vài phút thôi.”

“Qua đi.” Kèm theo hiệu lệnh của tiểu đội trưởng, đội kỵ binh nhường ra một con đường nhỏ cho kỵ sĩ.

Nhanh chóng vượt qua, hần đến trước sĩ quan phụ trách cửa thành, đưa ra thân phận bài, thanh niên xuống ngựa làm một nghi lễ chào.

“Binh trưởng Hoàng Sa, thuộc tiểu đội Kim Ngân Hoa xin phép được xuất hành.”

Cầm lấy thân phận bài rồi giao cho cấp dưới kiểm tra, nhìn thông tin trên màn hình, sĩ quan không kìm được mà nhú mày.

“Trong hồ sơ, tối hôm qua, lúc 18h30, tiểu đội Kim Ngân Hoa đã rời khỏi doanh trại. Đội trưởng Bạch Ngân xin cho binh trưởng Hoàng Sa lưu lại với lý do đột phá cảnh giới.” Quay sang đánh giá thật kỹ Gabriel, sĩ quan tiếp tục: “Theo quy định, nếu đội trưởng đã đề nghị, người hoàn toàn có thể lưu lại tu luyện chờ nhiệm vụ lần sau... Và lại, bọn họ đã đi được một thời gian, người có đuổi theo chưa chắc đã bắt kịp đội ngũ.”

“Thưa trưởng quan! Thuộc hạ đã tu luyện xong, xin phép được xuất hành.” Uỡn cao ngực, thanh niên cao giọng hô.

“Hãy suy nghĩ kỹ đi, lang thang một mình trong khu vực chiến đấu không phải là ý kiến hay, khả năng gặp trình sát phe địch là rất lớn. Ta đánh giá cao sự dũng cảm của người, nhưng dũng cảm và chịu chết là hai việc hoàn toàn khác nhau.”

“Thưa, thuộc hạ hiểu... nhưng xin cho phép thuộc hạ kiên trì ý kiến.”

“Tùy người.” Khẽ thở dài, sĩ quan biết có khuyên nữa cũng vô dụng. “Cho qua.”

Bỗng...

“Từ từ... chờ chút.” Người nói là đội trưởng tiểu đội ban nãy. “Huynh đệ, xem ra người đi một mình. Có muốn tạm thời gia nhập tiểu đội của ta không?”

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Khái Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 29: Khởi Hành

“Tự giới thiệu, ta là bằng hữu của Bạch Ngân. Hần từng nhiều lần khen ngợi về người với mấy người chúng ta. Nếu không ngại... người có thể tạm thời gia nhập tiểu đội của ta đội Bạch Ngân trở về.” Bộ dạng hòa ái dễ gần, chiến sĩ vui vẻ đưa ra đề nghị giúp đỡ thanh niên.

Nếu là trước đây, Gabriel sẽ không ngần ngại mà tiếp nhận.

Đáng tiếc... từ khi có thiên phú “cảm giác”, hần có thể cảm nhận chấn động trong nội tâm từng người.

“Cảm ơn sự giúp đỡ của ngài, nhưng ta đã quyết tâm rồi.” Lễ phép từ chối chiến sĩ, thanh niên quay sang khẽ gật đầu với sĩ quan phụ trách, sau đó giục ngựa nhanh chóng vượt qua. Vừa đến bên ngoài, Đạp Phong lập tức tăng hết tốc lực, chỉ trong vài hô hấp, thân ảnh kỵ sĩ đã trở thành một đốm nhỏ rồi biến mất nơi chân trời.

“Đáng tiếc!” Nhìn bóng lưng thanh niên, chiến sĩ không kìm được mà than thở tiếc nuối, sau đó, hần lập tức cảnh giác nhìn sang.

Đối diện, một ánh mắt sắc bén như dao đang chăm chú nhìn chiến sĩ.

“Khẩu vị của người càng lúc càng lớn nhỉ? Đừng tưởng ta không biết người vừa có ý đồ với tiểu tử kia.”

“Đừng có vu oan người tốt, ta đã làm gì hần? Ngược lại, hần còn phải cảm ơn ta vì đã quan tâm giúp đỡ mới đúng.” Thái độ thay đổi nhanh như chong chóng, đôi mắt tròn tròn trừng lại sĩ quan, chiến sĩ lập tức phản bác. Về hiền hòa không còn sót lại chút nào, khóe miệng vênh lên, nụ cười trên mặt hần trông dị thường nanh ác.

“Không giả bộ người tốt nữa sao? Ta nói cho người biết, từ bỏ ngay ý định kiểm soát trên người hần đi. Nho nhỏ một chiến sĩ cấp hai không thể chịu đựng nổi lửa giận của Bạch Ngân đâu.”

“Hừ, người đang dọa ta? Không ai có thể dọa ta.”

“Hắc, nếu kỵ sĩ trưởng nói câu này, ta còn tin đôi ba phần. Người sao? Không xứng.” Cười lạnh khinh thường, sĩ quan không che dấu sự châm chọc: “Mà quên không nói một tiếng chúc mừng! Nghe nói người đang được chấp pháp đội quan tâm đấy.”

Trong tiếng cười hắc hắc của người đối diện, vẻ hung hăng can quấy của chiến sĩ lập tức bị quét sạch, khuôn mặt hần trở nên tái nhợt như gan heo:

“Kỵ sĩ trưởng để mắt tới ta?!”

“Giá, giá.”

Rời khỏi doanh trại, Gabriel vội thúc ngựa phi nhanh. Từ đối thoại mà hắn nghe được trong đội ngũ ban nãy, chiến sĩ kia đoán chừng cũng không phải thứ tốt lành gì, đó là còn chưa đề cập tới việc đột nhiên mời một người xa lạ nhập đội. Thanh niên có thể loáng thoáng nghĩ thấy hương vị âm mưu bên trong.

Thực ra, Gabriel biết, sĩ quan còn chưa nói hết. Trong khu vực chiến đấu, có những khi phe ta còn đáng sợ hơn kẻ thù, bởi kẻ thù còn có thể đề phòng... còn phe ta lại có thể đâm lên sau lưng đồng đội bất cứ lúc nào!

Dưới ánh bình minh, một điểm đen nhỏ bé đang di động trên thảo nguyên, nhìn như chậm chạp nhưng lại vô cùng nhanh chóng. Không biết nữ bác sĩ đã thí nghiệm gì trên Đạp Phong, chỉ biết tốc độ chiến mã tăng nhanh lên một mảng lớn, hơn nữa, dù liên tục chạy đường dài cũng không thấy có hiện tượng mệt mỏi hay thờ ơ.

Cảnh vật vùn vụt trôi qua, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy doanh trại càng lúc càng nhỏ, càng lúc càng xa. Toàn bộ doanh trại được xây trên dải đất cao, bốn phía xung quanh trống rỗng, nhìn từ dưới lên giống như một tòa cô đảo giữa biển rộng, uy nghiêm và sừng sững.

Một tay nắm chặt dây cương, Gabriel lấy từ trong nhẫn không gian ra một bản ma văn sổ tay rồi bắt đầu đọc. Không chút ảnh hưởng bởi gió mạnh cùng xóc nảy trên lưng ngựa, mọi hành động của hắn thoải mái như đang ngồi bên bàn làm việc.

“Để xem... có ba địa điểm cần dò xét, thời gian ước chừng một tuần. Thật là... Tại sao ta có thể quên lấy máy truyền tin từ nữ mục sư chứ?!”

Xem thông tin về nhiệm vụ, Gabriel bắt đầu thấy hối hận vì không lĩnh đồ sớm từ chỗ đồng đội. Phải biết, để tiện cho liên lạc, mỗi tiểu đội được phân phát một bộ máy truyền tin quân dụng bao gồm mười chiếc: một máy chủ dành cho đội trưởng và chín máy phụ dành cho binh trưởng. Tuy nhiên, để đảm bảo tính bí mật của các đơn vị trinh sát trừ máy chủ có thể liên lạc tầm xa, còn lại các máy khác chỉ có thể liên lạc trong bán kính mười kilomet, hơn nữa cần thân phận bài để sử dụng.

“Theo lộ trình, hẳn bây giờ tiểu đội đang trên đường tới trạm gác đầu tiên.” Quan sát thông tin trên sổ tay, Gabriel dùng bút khoanh ba vòng tròn lên tám bản đồ.

Tám ba vòng tròn tạo thành một hình tam giác nhọn: Vòng tròn đầu tiên nằm ở phía trên và hơi chếch về bên phải so với vị trí doanh trại, trong cánh rừng cách đây hơn một ngày lộ trình. Vòng tròn thứ hai nằm ở khu vực dãy núi biên giới, nơi đó cao tới hàng ngàn mét, con người chỉ có thể vượt qua một số thông đạo an toàn. Vòng tròn cuối cùng hơi nhích lên trên một chút, nằm ở phía Bắc khu vực thứ nhất và phía Đông của khu vực thứ hai, vị trí rõ ràng đã là lãnh thổ đế quốc đối địch.

Thực tế, trại kỵ binh trinh sát được xây ở một khu vực rắc rối và nhạy cảm, nằm trong một khu vực bao gồm vô số núi rừng, sông hồ đan xen chằng chịt, lại đều được ghi chép trong lãnh thổ trên bản đồ của cả hai nước, quyền sở hữu nơi này rất quan trọng với cả hai phe. Đương nhiên, không nước nào có thể kiểm soát hoàn toàn khu vực. Địa hình nơi đây không thích hợp để đóng số lượng lớn quân đội, càng không thích hợp để điều động binh lính quy mô lớn. Thế nhưng, đóng vai trò quan trọng trong việc thu thập thông tin, nơi đây rất thích hợp làm thông đạo cho các tiểu đội kỵ binh xâm nhập lãnh thổ phe đối phương. Có thể nói chiến tranh quy mô nhỏ giữa các tiểu đội binh lính diễn ra như cơm bữa trong khu vực này.

“Quyết định rồi, tới địa điểm thứ hai chờ.” Bắn khoả một hồi, Gabriel quyết đoán... từ bỏ động não. Cầm bút tùy ý vạch một nét giữa tám bản đồ, lộ tuyến mà hắn chọn là một đường thẳng tắp xen giữa khu vực một và hai. Nhận thấy bản thân cũng chẳng đủ đầu óc mà suy đoán hành trình của đồng đội, thanh niên quyết định đi theo con đường nào dễ gặp nhau nhất.

“Mọi người~! Ta tới đây.” Đột nhiên Gabriel nổi tính trẻ con, hắn gào toáng lên phát tiết tâm tình.

Giữa thảo nguyên, chỉ có âm thanh của hắn không ngừng vang xa cùng tiếng vó ngựa có tiết tấu đều đều.

...

Đương nhiên, ai đó cũng không thể vui vẻ được bao lâu bởi hành trình lần này khó khăn vượt xa tưởng tượng.

Ngựa không dừng vó từ lúc rời đi, Gabriel thực hiện mọi việc trên ngựa, từ ăn uống ngủ nghỉ đến tu luyện chiến khí. Thoáng chốc đã qua nửa ngày, thế nhưng khung cảnh xung quanh vẫn là từng mảng bình nguyên rộng lớn.

Thờ ơ một hồi rồi thu hồi ống nhòm, ngó nghiêng xung quanh nhưng không kiếm được ai để tâm sự, thanh niên đành cúi xuống nói chuyện với con ngựa:

“Quá chậm... quá chậm! Lão bằng hữu... cứ với tốc độ này thì bao giờ chúng ta mới có thể đuổi kịp bọn họ đây?” Tính cả tiểu đội phía trước, đã là nhóm thứ ba mà Gabriel gặp kể từ khi rời khỏi doanh trại. Suốt quãng đường, thanh niên không ngừng phải né tránh hoặc đi vòng qua các tiểu đội trinh sát khác, bởi vậy dù đã cố hết sức, lịch trình vẫn chậm hơn so với dự kiến.

Vỗ nhẹ lên cổ Đạp Phong, cũng không quan tâm nó có hiểu hay không, thanh niên lại nửa đùa nửa thật lẩm bẩm một mình:

“Ngươi xem, nếu không tới được vị trí dự kiến, tối nay chúng ta chỉ có thể ngủ ngoài trời. Haiz, nghe nói, buổi tối ở thảo nguyên có rất nhiều sói.”

Vừa nói đến từ “sói”, lập tức, hắn nhạy cảm bắt được chút rung động rất nhỏ bé trong thái độ của chiến mã. Người này đang sợ?

Nhớ hôm đó, khi nữ bác sĩ nói tới mối liên hệ giữa hắn và vật cười, Gabriel cũng không quan tâm lắm bởi bộ dạng Đạp Phong vẫn không khác gì thường ngày. Trừ những lúc huấn luyện thì hết ăn lại nằm. Thế nhưng, ngay lúc này đây, hắn phải thay đổi một cách nhìn khác.

Dù chưa từng gặp bao giờ nhưng Gabriel được biết dã thú cũng phân đẳng cấp.

Cao cấp hơn dã thú bình thường mà dân chúng tiếp xúc hàng ngày là ma thú. Tên như ý nghĩa, ma thú là dã thú có thể sử dụng ma pháp, đẳng cấp của ma thú cũng tương tự như chức nghiệp giả, phân làm thấp, trung và cao cấp ma thú. Tuy nhiên, không phải loại ma thú nào cũng có được trí tuệ, Thế Giới ban cho ma thú khởi điểm cao hơn nhân loại nhưng tước đoạt đi trí tuệ của chúng. Trí tuệ của cấp thấp ma thú không khác gì dã thú bình thường, trung cấp ma thú có trí tuệ tương đương với trẻ con mười tuổi, chỉ có cao cấp ma thú mới có trí tuệ đầy đủ, hơn nữa có thể tự chủ tu luyện như loài người.

Nghe nói, ở đâu đó trên thế giới này, có những bộ tộc lớn do toàn ma thú hợp lại mà thành.

Không nói đâu xa, có vô số bầy đàn ma thú sinh sống trong dãy núi biên giới, nơi này chính là khu nuôi dưỡng cấp thấp và trung cấp ma thú của cả hai đế quốc. Hàng năm, các sản phẩm da lông ma thú ở nơi đây cung cấp cho toàn bộ vương quốc và công quốc vùng phía bắc đế quốc.

Nhìn lại Đạp Phong, dù đang chạy nhưng người này vẫn không quên vênh tai lên nghe ngóng, điều này chứng tỏ trí tuệ của nó đã đạt trình độ nhất định: Động vật có thể nghe hiểu tiếng người đã thoát khỏi phạm trù dã thú mà trở thành sinh vật có trí tuệ, chỉ cần kiểm được dòng máu ma thú phù hợp, lại cộng thêm sự bồi dưỡng của nữ bác sĩ, cam đoan một thời gian sau thanh niên sẽ có một ma thú làm vật cười.

Cũng không biết chiến mã tự sinh ra trí tuệ hay nhờ được vật của nữ bác sĩ hay nhờ... hưởng phúc từ thiên phú của Gabriel? Ủ, có thể lắm chứ, vận mệnh học giả đã từng nói những ai được thánh mẫu công nhận đều sẽ gặp may mắn mà.

Chỉ hơi tưởng tượng cảnh bản thân cười trên chiến mã hiên ngang điều phố, hạnh phúc lập tức trào dâng trong lòng Gabriel. Hắn hồn nhiên quên rằng chỉ phí dành cho những việc đó không phải một kỵ sĩ nghèo kiệt xác có thể trả được.

Tuy nhiên tự sướng quy tự sướng, hắn cũng không quên công việc chính, trầm giọng, ai đó bị ỏi đe dọa chiến mã của mình:

“Đến lúc đó... ta còn may, ít nhất sói không thích gặp giáp sắt cho lắm, chỉ lo cho mỗi người thôi. Nghe nói chó sói rất thích ăn thịt ngựa.” Dừng lại một chút, hắn tung ra đòn sát thủ: “Mà dạo này người có vẻ béo ra.”

“Hĩ~”

Điên cuồng hí vang, Đạp Phong một lần nữa tăng tốc, biến đổi bất ngờ suýt chút nữa hất văng chủ nhân của nó xuống đất. Lỗ mũi thò ra hai luồng bạch khí, như ăn thuốc kích thích, bước chân của chiến mã lại tăng nhanh hơn một phần.

“Có thể chứ, không hổ là lão bằng hữu của ta. Giá giá...nhanh, nhanh hơn nữa nào! Ha ha ha~”

“Xì~” Đáp lại là tiếng xì mũi coi thường của chiến mã.

Thực tế, không cần thiên phú hấp thu vận rủi, vận khí của Gabriel đã đen đui ngay từ ban đầu.

Từ chiều tới tối, hắn lại gặp thêm hai đội ngũ nữa. Kết quả không cần phải nói, trừ phi Đạp Phong có cánh, nếu không, cắm trại ngoài trời là lựa chọn cuối cùng có thể thực hiện.

Dùng chân trên một ngọn đồi nho nhỏ, Gabriel chỉ dùng vài hô hấp để dựng xong một túp lều tạm bợ, đốt lửa chuẩn bị bữa tối và cho ngựa ăn. Quen tay hay lắm, hắn càng ngày càng cảm thấy mình rất có tiềm chất của một tùy tùng ưu tú... ừ, lại suy nghĩ lung tung. Kiểm tra một vòng địa hình xung quanh, hắn không quên lắp đặt thiết bị cảnh giới mà Odin cung cấp.

Theo thói quen luyện tập chiến kỹ, dưới trời đêm đầy sao, âm thanh kiếm thuật cắt qua không khí tràn đầy vận luật và nhịp điệu. Từ khi tổng hợp ra phong cách chiến đấu mới, Gabriel cảm thấy kiếm thuật của mình đã bước vào một cảnh giới mới, tiến bộ của hắn có thể tính theo từng hô hấp diễn luyện. Tuy nhiên, thanh niên cũng không dám quá đầu nhập, phải biết hắn đang ở ngoài chiến trường mà không phải trong lâu đài nam tước.

Dùng khăn lông tẩy thoảng thân thể, lại an bài tốt Đạp Phong dưới một gốc cây, Gabriel để nguyên áo giáp chui vào lều nghỉ ngơi. Nhắm mắt lại chìm vào giấc ngủ sau ngày dài bôn ba, hắn tiếp tục đối luyện với những đối thủ trong ký ức bản thân.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, bỗng nhiên...

Bíp bíp bíp...!!!

Tiếng chuông tín hiệu vang lên liên tục.

Choàng tỉnh dậy, rút ra vũ khí từ dưới gối, hắn lập tức tập trung tinh thần cảnh giới.

“Hĩ~ hí~”

Tùng đột hí dài dồn dập vang lên, Đạp Phong không ngừng cào vó ngựa xuống đất bày tỏ bất an.

Nhìn xuống chân đồi, vô số cặp mắt đói khát của thợ săn đang nhìn về phía này. Trong đêm tối, màu xanh mon mồn như những ngọn lửa ma trôi thiêu đốt linh hồn con mồi.

Khẽ liếm đôi môi khô khốc, Gabriel không nhịn được mà chửi đồng một câu: “Đáng chết! Ta chỉ nói đùa thôi mà~”

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Khải Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 30: Đêm Tối

Trước đây, Gabriel chưa từng đặt chân ra khỏi lãnh địa nam tước, càng chưa từng tận mắt thấy thảo nguyên. Thế nhưng, điều đó không có nghĩa rằng hắn không có chút kiến thức nào về nơi này.

Trên thảo nguyên, động vật nguy hiểm nhất là sói!

Bầy sói!

Hừ~

Hừ~

Tùng tiếng tru dài xé rách màn đêm yên tĩnh, hình như đây là cách bầy sói giao tiếp với nhau. Âm thanh vang vọng từ mọi phương hướng suốt thời gian một hô hấp, từ xa vào gần. Vô thanh vô tức, bầy sói đã tiếp cận dưới chân đồi.

“Lão bằng hữu, xem ra chúng ta bị bao vây.” Quay sang cười khò với Đạp Phong, Gabriel bỗng nhiên muốn vả vào cái miệng đen đui của mình.

Người sau trả lời bằng... ánh mắt u oán, thực sự, nhìn một con chiến mã cường tráng làm bộ đáng thương khiến ai đó rất muốn nôn.

“Đừng nhìn ta như vậy, có phát hiện sớm cũng không chạy được đâu. Người nghĩ mình có thể bỏ qua bầy sói trong đêm sao?”

“Xì~”

“Phải phải, ở nguyên đây đi.” Cắt đứt dây buộc cổ của Đạp Phong, thanh niên vội vàng mặc áo giáp cho chiến mã.

Lúc này, hắn thực sự cảm thấy may mắn bởi đã chọn địa điểm này làm nơi dừng chân. Dựa lưng vào vách đá khá cao, ít nhất Gabriel không phải lo lắng bị tấn công từ phía sau. Đương nhiên, có được có mặt, hắn cũng không thể bỏ chạy khi bị bao vây. Chẳng hạn như hiện tại...

“Có lẽ nên đi chào hỏi các vị khách không mời này một chút.”

Tung người nhảy lên lưng ngựa, thanh niên bình ổn lại tâm tình.

Hắn đang chờ đợi... chờ đợi thời cơ thích hợp nhất.

Tiếng tru càng lúc càng rõ ràng.

Là lúc này!

“Tiến lên, Đạp Phong.” Hai chân khép hờ bên bụng ngựa, Gabriel ra lệnh cho chiến mã tiến lên. Đút kiếm vào vỏ bên hông, rồi rút ra kỵ thương cùng khiên thép từ trong hư không, nghĩ nghĩ một chút, hắn lại lấy thêm vài vật nhỏ bỏ vào trong ngực áo. Nhấn không gian quả thật rất tiện lợi, nhưng lấy đồ vật trong lúc chiến đấu sẽ khiến bản thân chậm mất một nhịp, hắn cũng không chắc mình còn có thể sống đến lúc cầm đến thứ đồ cát bên trong.

“Giá, giá.”

Ưu thế địa hình được phát huy hết mức. Sườn dốc thoải gia tốc cho xung phong, cước bộ chiến mã càng lúc càng dồn dập, vó ngựa nện xuống đất đập ra từng mảng bụi mù.

Khí thế trầm trọng như núi, ý chí chiến đấu dâng cao, một người một ngựa xé rách không khí xông về trước. Lá chắn đặt ngang người bảo vệ đầu và ngực, kỵ thương đặt song song mặt đất, mũi nhọn đầu thương khẽ lắc lư không chừng như măng xà sẵn mồi. Gabriel đã chuẩn bị sẵn sàng!

100 mét.

75 mét.

...

10 mét.

Phanh phanh...!! Ngao ô~ô

Đụng độ! Giữa người và dã thú thường không có tiếng nói chung, cuộc chiến bắt đầu ngay tức khắc.

Kèm theo tiếng hí vang, Đạp Phong điên cuồng đánh bay mọi thứ cản đường. Gabriel cũng không nhàn rỗi, lấy thương làm kiếm, hấn kết hợp kỹ thuật đâm mới lĩnh ngộ được vào trong thương thuật. Theo bàn tay không ngừng đưa, kỵ thương linh hoạt biến hóa yểm hộ, mũi thương không bỏ sót bất kì con sói nào có ý định tấn công chiến mã.

Tập kích bất ngờ đạt hiệu quả như mong đợi, lần đầu tiên gặp phải con mồi dám tấn công trước, bảy sói lập tức bị đánh rối loạn đội hình. Nhất thời, khắp nơi quanh quần tiếng sắt thép va vào da thịt cùng âm thanh đau đớn rên rĩ.

Chăm chú chiến đấu nhưng Gabriel cũng không quên phân ra một tia ý thức chú ý xung quanh. Bất ngờ hơi kinh hãi.

Ước chừng ba, bốn mươi con sói đang bao vây xung quanh, nhỏ nhất cũng tương đương con nghé, chiều cao bình quân 1m50, bảy sói đã hoàn toàn thoát khỏi phạm trù dã thú bình thường. Hơn nữa, lũ sói bị đánh bay ban nãy cũng đang lồm cồm bò dậy, nhìn bộ dạng chỉ bị một chút thương nhẹ.

Sát thương mà kỵ sĩ gây ra... hầu như không đáng kể.

“Ai có thể nói cho ta biết, từ bao giờ sói to như thế này không?”

Grào~

Trả lời hần là tiếng gầm gừ phẫn nộ của kẻ săn mồi. Dĩ thường ăn ý, nhân cơ hội Gabriel rung thương đâm một đồng bạn, bốn con sói đồng thời nhảy lên tấn công: hai trước, hai sau, hai lao vút về kỵ sĩ, hai quấy rầy bước chân chiến mã.

Chịu đựng hơi thở tanh hôi phả tới, Gabriel bình tĩnh nhìn miệng rộng đỏ lôm đồm đầy máu càng lúc càng gần. Cổ tay run lên, mũi thương xoay tròn mang đi một tảng máu thịt, kỵ sĩ thuận thế vung thương đập bay con sói gần nhất, cán thương linh hoạt lùi về sau đâm trúng họng con sói thứ hai. Người hơi nghiêng nghiêng, gãy sắt không chút lưu tình đá vào một con đang lao tới, mũi nhọn nơi đỉnh xé ra một vết dài từ họng cho tới cằm, con vật quay cuồng giữa trời rồi rơi ra xa xa, xem chừng khó sống. Chỉ trong nháy mắt, thanh niên đã giải quyết xong ba con sói. Đang lúc thanh niên định dùng kiếm giải quyết nốt con cuối cùng thì thiên phú cảm giác đột nhiên rung động.

Sóng lưng chợt lạnh, hần cảm nhận được nguy hiểm tới gần.

Rít~ Oanh!

Kịp thời giờ khiến đánh tan lưỡi dao gió, phòng ngự của Gabriel lập tức xuất hiện sơ hở, hần không thể không buông thương, dùng tay còn lại ứng phó với con sói thứ tư. Nện một cú trời giáng vào mi tâm con thú, mặc kệ dịch não hỗn hợp máu tươi tung tóe khắp thân thể, thanh niên ngưng trọng nhìn về hướng phép thuật tới.

Chỉ thấy nơi đó có sáu bảy con sói cường tráng đang quây xung quanh một con sói lớn nhất, như binh lính bảo vệ quân vương, vẫn ẩn núp sau những con sói khác chờ cơ hội, lại nhờ vào bóng tối che chở, suýt chút nữa chúng thành công đánh lên Gabriel.

“Lão bằng hữu, có cơ hội lập tức bỏ chạy ngay.” Nhỏ giọng nói với Đạp Phong, thanh niên chỉ có thể hi vọng vật cười hiểu ý mình.

Nguyên bản kế hoạch của thanh niên là tạm thời quấy rối, nếu có thể giết chết sói đầu đàn thì càng tốt. Thế nhưng, chân thực chiến đấu khiến Gabriel phải thay đổi chiến thuật. Chỉ riêng số lượng cùng sự cường hãn của bảy súc sinh này cũng đã khiến hần dị thường chật vật, chưa kể bây giờ lại thêm một đồng hàng đi kèm... từ hình thể tương đương trâu mộng cùng bộ lông màu xanh nhạt khác hẳn với đồng loại, có thể xác định rằng thủ lĩnh bảy sói đã bước chân vào hàng ngũ ma thú!

Hứ~

Theo tiếng tru dài của sói đầu đàn, bảy sói triệt để điên cuồng, chúng nhanh nhẹn lao tới phong tỏa mọi phương hướng xung phong của chiến mã. Răng cắn, móng cào, thân thể va chạm, trên áo giáp của Đạp Phong đã bắt đầu xuất hiện các vết rách và lõm.

Lúc này, Gabriel cũng không có nhiều thời gian quan tâm tới vật cười, chính bản thân hần cũng đang lâm vào tình trạng nguy hiểm. Kiếm khiên trên tay hóa thành một mảnh bóng bạc, thanh niên bận rộn đối phó với tấn công từ xung quanh.

Phong nhận.

Hỏa cầu.

Gai đất.

Vô số phép thuật liên tục đánh về kỵ sĩ, làm quà đi kèm, thỉnh thoảng lại có một hai con sói lớn lút định cắn trộm dưới chân.

Theo suy đoán của thanh niên, mỗi con sói hộ vệ đều có thực lực tương đương với một trung cấp thi pháp giả học đồ. Nhưng khác với người sau, chúng chỉ có thể dùng phép thuật thiên phú linh ngộ được khi lên cấp, đương nhiên, có tệ có lợi, mọi kỹ năng mà lũ sói phóng ra đều gần như thuần phát, hơn nữa không cần thi pháp tài liệu.

Hàng trăm đôi sách lướt nhanh trong suy nghĩ, kiếm trong tay Gabriel cũng không vì thế mà nhàn rỗi. Nhanh, gọn và tinh chuẩn, nơi ánh kiếm đi qua, mọi vật đều bị cắt đôi.

Bỗng...

Cảm giác nguy hiểm lần thứ hai ập tới. Liếc mắt quan sát, một lưỡi dao gió khổng lồ phóng ra từ miệng sói đầu đàn, màu sắc thâm thúy hơn hẳn những phép thuật trước.

Tập trung chiến khí vào tay, Gabriel hơi nghiêng người đánh tan lưỡi dao gió, rồi thuận theo quán tính, mũi kiếm vẽ một vòng tròn chém về coi sói trước mặt.

Cạch.

Sơ suất!

Phong đao chỉ là mồi nhử, đòn sát thủ thực sự là con sói hộ vệ đã mon men tới gần. Hơi tổn hại bởi đòn đỡ phép thuật, lại thêm nhát cắn mạnh mẽ ngay sau đó, lưỡi kiếm lập tức bị gãy một phần ba.

Khoảng khắc thanh niên hơi dừng lại...

Phập.

Hắn chỉ kịp cảm thấy đầu đau nhói, một bóng xám nhanh như chớp lao ra từ đám sói, sát thương kỵ sĩ rồi lập tức lui về. Dù nó làm rất bí mật nhưng Gabriel vẫn kịp bắt được ánh sáng phép thuật phụ trên đôi chân.

Tính cả con vừa cắn gãy kiếm, bảy sói này có tới hai con sói có thể sử dụng phép thuật tăng ích cho bản thân. Cộng thêm thuật hợp kích đến từ bản năng, đàn sói quả thực xứng đáng trở thành bá chủ thảo nguyên.

“Phiền toái.” Cảm nhận ngứa ngáy nơi vết thương, thiên phú hồi phục lập tức phát huy tác dụng. Dùng chuỗi kiếm đập bay miệng sói trước mặt, Gabriel thò tay vào trong ngực móc ra ba viên cầu hình tròn, mỗi viên to bằng ngón cái.

Về mặt đau khổ tức nướ, hắn truyền chiến khí vào đạo cụ rồi bóp nhẹ hai bên, bíp một tiếng kêu nhỏ, sau khi kích hoạt, rãnh nhỏ ở giữa mỗi viên cầu bắt đầu sáng dần lên, từ hơi mờ tới rõ ràng. Ném ba viên cầu về ba hướng khác nhau, hắn lầm nhảm đếm thầm:

“Một...hai...ba, đi thôi Đạp Phong.”

Ầm ầm ầm...!!!

Trong âm thanh nổ mạnh, thanh niên khom người trên lưng ngựa, chiến mã đột nhiên gia tốc phá tan vòng vây. Trên đường chạy, hơn chục thân thể nám đen nằm la liệt trên đất, có đã chết và sắp chết. Ngồi trên lưng ngựa, Gabriel không ngừng thu gặt sinh mạng từng con sói, tiếng nước nở biến mất nơi ánh kiếm đi qua.

Gràoo~ Âm thanh bi thương xen lẫn phần nổ đột ngột vang lên, bóng xanh mang theo một trận gió mạnh vọt tới.

“Súc sinh, đọi nguoi lâu rồi!”

Khi phá vòng vây, Gabriel nhận định rằng sói đầu đàn sẽ không ngồi yên một chỗ. Quả nhiên, lợi dụng khói mù, thủ lĩnh bảy sói kịp thời chặn lại lộ tuyến của Đạp Phong. Thân thể to lớn chồm lên mang theo một mảnh bóng tối, nó giương lớn cái miệng khổng lồ như muốn nuốt trọn thân thể kỵ sĩ trước mặt.

Trong mắt Gabriel, hàm răng sáng bóng như sắt thép đúc thành đang vô hạn phóng đại. Xung quanh hắn, âm thanh của vô số công kích đang nhất tề phóng tới: nanh sắc, móng nhọn, phép thuật... tất cả những gì bảy sói có thể dùng để công kích đối thủ.

Toàn thân rung động, thanh niên dồn toàn bộ chiến khí vào một chiêu quyết định.

“Hoàng Sa – Trọng kích.” Kèm theo tiếng hét lớn, thanh kiếm vẽ ra một vòng cung hoàn mỹ đánh về phía trước.

Oanh~!

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ của mình, lưỡi kiếm nát tan thành từng mảnh nhỏ.

Thân hình nặng nề của sói đầu đàn bị đánh bay như bị bông, hết thấy công kích bay tới đều bị bí kỹ hóa giải, máu tươi và thịt vụn không ngừng rơi rụng

trên đường chạy của chiến mã, như mưa mà không phải mưa.

Chiều thức vừa rồi rút sạch chiến khí tích lũy trong cơ thể Gabriel, nhanh chóng giục ngựa rời đi, hấn gió khiến cẩn thận đề phòng xung quanh. Rồi không phát hiện ra bất kì nguy hiểm, thở nhẹ một hơi, lúc này, thanh niên mới lấy từ nhân không gian ra một lọ thuốc nhỏ. Cẩn thận đổ một viên thuốc vào miệng, hấn nhắm mắt dưỡng thần, để mặc Đạp Phong tự do tiếp tục chạy.

Sau lưng hấn, lũ sói cử đi bao vây hai bên đồi vừa vội vã chạy tới, số lượng bầy sói đã lên tới hơn trăm con.

Hứ~

Sói đầu đàn chậm rãi bò dậy, khoe miệng chảy máu, nó dùng ma pháp năng lượng rửa sạch các hạt chiến khí đang bám trên thân. Ánh mắt của vương giả nhìn về phương xa, bên trong hiện lên khắc cốt铭心 tâm cừu hận.

Hứ~ Hứ~

Âm thanh phần nộ của bầy sói theo gió truyền đi xa xa.

“Xui xẻo a~” Vẫn nhắm mắt tu luyện, khoe miệng Gabriel hiện lên nụ cười khó coi. Hấn biết, thù xem như đã kết, bầy sói sẽ còn tiếp tục săn đuổi mình.

“Ta chỉ làm thịt có chục con sói thôi, làm gì mà như thù giết vợ vậy?” Tất nhiên, ai đó cũng không dám trở về đồi co lý luận với sói đầu đàn, và lại... chính Gabriel cũng không rõ mình có thực sự làm thịt vợ thù lĩnh không.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Khái Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 31: Vô Tận Rừng Rậm

Vô Tận Rừng Rậm là cánh rừng lớn bao phủ toàn bộ dãy núi biên giới, chỉ riêng cái tên vô tận cũng đủ để nói lên mức độ rộng lớn của nó, và thứ mà nó bao quanh.

Dãy núi biên giới chỉ là cách gọi của quân đội hai đế quốc, cái tên chân chính mà người mạo hiểm cùng lính đánh thuê đặt cho nơi đây là Thiên Sơn, nghĩa là hàng ngàn ngọn núi. Lâm ranh giới chia cắt hai đế quốc chỉ là một phần nhỏ của Thiên Sơn, thực tế, dãy núi này kéo dài tương đương vô cùng, xuyên qua năm bảy đế quốc khác.

Đã từng có vô số các tiểu đội mạo hiểm với ý đồ thăm dò sâu trong Thiên Sơn nhưng đều thần bí mất tích, cường đại hay nhỏ yếu, cao quý hay thấp hèn, không một ai có thể trở về. Truyền thuyết về vô tận tài phú, cường đại ma thú luôn là chủ đề xoay quanh vùng đất thần bí này.

Khu vực trinh sát thứ hai nằm trên một ngọn núi trong dãy Thiên Sơn, muốn tới đó phải tiến vào Vô Tận Rừng Rậm cùng trải qua một đoạn hành trình đường núi.

Ngoài bia rừng, Gabriel đang ra sức chặt đứt mấy nhánh cây to, trong không gian yên tĩnh nhất thời chỉ có thanh âm đốn củi cùng tiếng thở dốc mệt mỏi.

"Súc sinh, phen này cho các ngươi lĩnh đủ." Xoa sạch mồ hôi cùng cặn gỗ dính trên mặt, thanh niên vừa đánh giá cạm bẫy đơn giản trước mắt vừa làm bầm.

"Phi~ phi~"

"Lại tới nữa? Cũng nhanh đấy chứ?" Nghe thấy tiếng khịt mũi của Đạp Phong, Gabriel nhanh chóng bố trí nốt các khâu cuối cùng, làm vài chi tiết nguy trang rồi vội vàng lên ngựa rời đi.

Hứ~

Hứ~

Ước chừng vài hô hấp, tiếng sói tru dồn dập vang lên, ngay sau đó là liên tục âm thanh lách tách của cành khô và lá khô bị giẫm đạp.

Cạch~

Một con sói tình cờ khởi động cơ quan, lập tức có năm sáu mũi thương đột ngột bắn ra từ trong góc khuất.

Phập! Đầu nhọn xé rách da thịt, găm con vật đáng thương vào gốc cây bên cạnh, rên lên những tiếng ư ừ, nó bất lực cảm nhận máu tươi không ngừng rỉ ra từ miệng vết thương.

Gào~ Rắc.

Cần đứt cổ thành viên bị thương, việc duy nhất sói đầu đàn có thể làm là kết thúc thống khổ cho thuộc hạ. Ánh mắt nó khát máu nhìn về phương xa, ẩn ẩn bên trong, bắt đầu xuất hiện một tia kiêu kỳ. Con mồi càng lúc càng giao hoát, bầy sói đã đuổi theo mục tiêu hai ngày hai đêm, từ chủ động lúc ban đầu cho tới càng ngày càng bị động.

Sinh vật kia như được thiên nhiên chiếu cố, đã một ngày nay, bầy sói không ngừng gặp phải đủ các loại tai nạn bất ngờ, số thành viên tổn thất vừa tròn một chục... Nếu không phải thiên phú bản năng không ngừng thôi thúc sói đầu đàn ăn thịt con mồi để tiến hóa, nó cũng không liều mạng huy động bầy sói truy đuổi vồn vện vài trăm cân thịt suốt quãng thời gian qua. Phải biết, vượt qua lãnh thổ là hành động tối kỵ với các thủ lĩnh khác trên thảo nguyên.

Hừ~

Tru lên ra hiệu cho thuộc hạ tăng tốc, sói đầu đàn hóa thành một bóng xám xuyên qua vô số thân cây cản đường. Sinh vật kia đã ở rất gần rồi, nó có thể ngửi thấy được mùi thơm nhàn nhạt lưu lại trong không khí.

Hừ~

"Lão bằng hữu, nghe thấy không, không nhanh hơn một chút là chúng tôi làm thịt ngươi đấy." Vừa nhàn nhã cầm dao găm tu bổ râu tóc, vừa rải chút đỉnh gỗ tự chế trên đường, Gabriel không quên vui đùa trêu chọc chiến mã. Hai chân giữ vững thân thể trên yên, lúc này, hắn còn có dư dả thời gian để đọc sách.

Trải qua hai ngày một đêm chạy-đuổi lại đuổi-chạy, thanh niên cũng bắt đầu chết lặng rồi. Ngày đầu tiên, hắn học được cấp tốc thu dọn đồ đạc cùng trốn thoát vòng vây, ngày thứ hai hắn học được bố trí cạm bẫy cùng che giấu dấu vết... có lẽ ngày thứ ba hắn sẽ thành thợ săn chính thức cũng nên. Tất nhiên, đây là chuyện không thể xảy ra, bởi theo dự kiến, sáng mai hắn sẽ tới mục tiêu.

"Cảm tạ ngài, hồi tác giả vĩ đại, cầu cho sách của ngài đến tay những người cần nó." Gập lại cuốn sách, Gabriel nhắm mắt than thở, bộ dạng tâm đắc như gặp được tri kỉ. Trên bìa sách là hàng chữ "Một trăm cách để sinh tồn nơi hoang dã" nằm chính ỉnh ở giữa, hơn nữa, còn được viết bằng nhiều loại ngôn ngữ khác nhau. Đây là cuốn sách hắn tiện tay mua được hồi ở chủ thành Phương Bắc, không ngờ lúc này lại phát huy tác dụng bất ngờ.

Lấy ra một chút cây gỗ nhặt được trên đường, thanh niên bắt đầu dùng dao tỉ mỉ đẽo gọt, thành phẩm là các dụng cụ đặt bẫy thô sơ, đa phần là gai nhọn cùng thương gỗ.

"Để xem các ngươi còn có thể bám theo bao lâu?" Khẽ cười lạnh, Gabriel không kim được mà hừ hừ hát nhỏ.

Trên người hắn phủ kín một lớp lá khô nguy trang, dù cao tốc di động trong biển cây cũng không chút nào đáng chú ý.

Rất nhanh, cảm thấy đã đủ xa, Gabriel xuống ngựa, áp tai xuống đất nghe ngóng động tĩnh, sau đó không chút để ý hình tượng đặt phịch mông xuống một gốc cây gần đó.

"Đoán chừng đám súc sinh kia còn cần một thời gian mới đuổi tới, tạm thời nghỉ ngơi." Quay sang thông báo với Đạp Phong, thanh niên híp mắt dưỡng thần, từ khi phát hiện vật cưỡi nghe hiểu tiếng người, hắn ngày càng thích độc thoại một mình.

Sột soạt. Sột soạt.

Noi gương chủ nhân, chiến mã thả người xuống đồng lá khô, cái mông không ngừng cọ xát mong tạo một vị trí nằm thoải mái, tuy nhiên, trong mắt ai đó, động tác này trông thực sự... rất bỉ ổi.

Người và ngựa đều dưỡng sức, kinh nghiệm hai ngày qua đã dạy cho bọn họ cách tiết kiệm thể lực nhất. Dù cả hai đều đang nghỉ ngơi nhưng tinh thần lại vô cùng tập trung, tư thế nghỉ ngơi luôn được điều chỉnh thích hợp nhất cho việc... chạy trốn.

"Kỳ lạ!"

Mở mắt cảnh giác đánh giá xung quanh, thanh niên nghi hoặc tự hỏi. Theo dự đoán của hắn, bầy sói phải sắp tới rồi mới phải, thế nhưng vẫn không có bất cứ động tĩnh gì.

"Có gì đó không ổn. Đạp Phong, đi thôi, rời khỏi đây càng nhanh càng tốt." Để đề phòng, Gabriel vẫn quyết định sớm chạy trước. Đang lúc hắn định để lại vài món quà...

Hổng~!

Âm thanh gầm thét vang dội cả mảng rừng.

Hừ~

Đáp trả là tiếng tru dài của bầy sói, kèm theo đó là âm thanh chiến đấu vang vọng. Đi đêm lắm có ngày gặp ma, xem ra bầy sói đã xâm phạm lãnh địa của sinh vật khác.

Bắt lấy cơ hội, lúc này không tranh thủ chuồn nhanh còn đợi lúc nào? Trước khi đi, Gabriel không kim được mà ngửa mặt lên trời than thở một lần nữa:

“Cảm tạ tác giả, ngài vĩ đại như thần linh trên cao.”

Bịch.

Bịch bịch.

Bịch bịch bịch.

Âm thanh liên tục vang lên như mưa rào xối xả.

Trước nhất là Đạp Phong, vừa chạy, chiến mã vừa vui vẻ hí vang, bộ dạng hạnh phúc khi chứng kiến người khác đau khổ. Theo sát nó là Gabriel, thanh niên trông dị thường nhếch nhác, khác hẳn về dương dương tự đắc ban nãy. Áo choàng thùng lỗ chỗ, ngay cả lớp giáp sắt đằng sau cũng bị đánh ra từng vết lõm, khói bụi dính đầy thân, mặt hấn xám xịt như vừa nuốt phải một đồng ruồi.

"Chạy mau! ...Từ từ, đợi ta leo lên đã!!" Vừa thúc giục chiến mã bỏ chạy, thanh niên vừa đưa tấm chắn ra sau.

Oanh! Chấn động mạnh đẩy hấn loạn choạng tiến về trước.

Sau lưng bọn họ là đại dương màu trắng. Cái mũi hồng phấn dễ thương, đôi mắt đỏ thắm xinh đẹp, bộ lông xù mềm mại tinh khiết, bầy thỏ trắng có thể chinh phục trái tim của mọi tiểu thư quý tộc.

Thế nhưng, hành động mà chúng đang làm lại chẳng phù hợp chút nào với bề ngoài dễ thương kia. Nhảy lên cao cả chục mét, miệng phun Thủy tiễn, Hóa Cầu... mỗi con thỏ ở đây đều có thực lực của một thi pháp giả học đồ!

Tóm lấy dây cương, tung mình lên ngựa, Gabriel không kịp được mà ngửa mặt lên trời nguyên rửa:

“Tác giả chết tiệt, cầu cho không ma nào thêm mưa sách của ngươi, nguyên rửa ngươi đau tay không viết được. Ta thề! Ta sẽ giết chết tên nào dám bảo thỏ là sinh vật đứng chót của chuỗi thức ăn.” Trong khi nói, hấn cũng không quên nhai nốt miếng chân thỏ cuối cùng rồi dùng tay áo chùi sạch dầu mỡ dính trên miệng...

Thoát khỏi bầy sói, thanh niên chạy thêm một quãng đường dài nữa rồi mới dừng chân, hấn quyết định săn một vài con thú để thay đổi khẩu vị, dù sao thì trời đã là buổi tối và bản thân đang trong rừng. Một con rắn và một con thỏ là tất cả những gì thanh niên tìm được, cho đến chết hai con vật cũng không biết mình chết như thế nào, một mũi tên và tất cả đã xong.

Nướng vật săn được trên lửa theo cách sách dạy, đang lúc ai đó hí hửng liên hoan thì người thân con thỏ tội nghiệp tìm tới...

Kết quả không cần bàn thêm.

Bầy thỏ này đông đúc dị thường, lại thêm tốc độ nhanh, sức bật cường hấn, có thể phóng phép thuật. Một vài con thỏ Gabriel còn có thể chiến thắng, nhưng một bầy thỏ thì dù có đem cả tiểu đội Kim Ngân Hoa tới cũng không khác nào đưa thức ăn.

Nhìn phô thiên cái địa công kích đuổi theo sau mông, thanh niên cảm thấy tê dại cả da đầu.

Rất nhanh, sắp đến phạm vi của dãy Thiên Sơn, chăm chú quan sát có thể thấy được từng ngọn núi ẩn hiện nơi xa. Lại chạy thêm vài cây số, tốc độ của bầy thỏ giảm dần rồi từ từ dừng lại, đoán chừng bầy thú cũng không dám rời khỏi lãnh địa.

“Hừ, cuối cùng thỏ vẫn chỉ là thỏ. Chờ đấy, ta sẽ quay lại làm thịt các ngươi.” Không quên bỏ lại một câu đe dọa, Gabriel giục ngựa tiếp tục tiến lên. Cảnh ngộ mấy hôm nay khiến hấn bản năng bài xích rừng rậm và thảo nguyên, phải, cách càng xa càng tốt.

Cài đặt thiết bị cảnh giới xung quanh, Gabriel khoanh chân thực hiện tu luyện, hấn cần điều chỉnh trạng thái tốt nhất trước khi xâm nhập biên giới hai nước.

Ý thức chìm vào thiên phủ không gian, ba nhóm ma trận nằm ở ba góc đại biểu cho ba nhóm thiên phủ:

“Linh hồn cố hóa” bảo vệ linh hồn khỏi mọi xâm phạm, có lẽ đây là một thiên phủ hết sức cường đại, nhưng đó là chuyện sau này. Hiện nay, Gabriel chưa tiếp xúc nhiều với các phương diện linh hồn, “Linh hồn cố hóa” vẫn chỉ là cấp một.

“Ách vận triển thân”! Thiên phủ khiến Gabriel vừa yêu vừa hận, hai thiên phủ phụ đều rất hữu dụng, thế nhưng thiên phủ chính lại chẳng ra đâu vào đâu. Trừ “Tĩnh lạc”, “Ách vận triển thân” và “Cảm giác” đều đang dừng bước ở cấp hai.

Nhóm thiên phủ cuối cùng có màu xanh lục, bên trong tỏa ra nhân nhật sinh cơ, thanh niên gọi thiên phủ này là “Sinh mệnh”. Ma trận của thiên phủ này thành linh đã vào cấp ba, diện tích của nó to gấp đôi ma trận “Ách vận triển thân”. Phải biết, mỗi chức nghiệp giả lên cấp đều được ban tặng số lượng năng lượng thiên phủ nhất định, lần đó, bởi quá nguy cấp, Gabriel dồn toàn bộ năng lượng thiên phủ mà Thế Giới ban cho để về ma trận này.

Tập trung vào một góc không gian bên ngoài, vũng nước màu vàng kim đã dự trữ được một cơ số, ước chừng không đủ để tăng thiên phủ “Sinh mệnh” lên cấp bốn. Thanh niên quyết định đầu nhập toàn bộ vào thiên phủ cảm giác, một tia kim tuyến màu vàng bắt đầu chậm rãi bò ra, như vật còn sống, nó

không ngừng di động tạo thành những chữ viết tối nghĩa khó hiểu. Phức tạp hoa văn màu vàng nhũ được khắc vẽ, khi đường nét cuối cùng hoàn thành, ma trận thiên phú không ngừng rung động rồi đột nhiên... giải thể.

“Aaa~” Khẽ rên nhẹ đau đớn, một luồng thông tin truyền vào ý thức Gabriel, ma trận “Ánh vận triền thân” chưa đủ khả năng thăng cấp, chỉ khi năng lực thanh niên đạt đến trình độ nhất định thì việc khắc vẽ mới có thể thành công.

Một lần nữa tập trung ý thức, hắn quyết định đầu tăng lên thiên phú diễn sinh của “Sinh mệnh”, cái tên “Thiên đột” nghe sao cũng không phải một thiên phú tốt nhưng... có còn hơn không. Từ ma trận màu xanh lục, vô số ký hiệu truyền vào khoảng không, một mặt tròn nho nhỏ được vẽ ra, rồi càng ngày càng to, cấp một, cấp hai... thiên phú ngừng lại ở cấp ba. Lúc này, nhóm thiên phú màu xanh lục đã chiếm cứ suốt nửa không gian thiên phú.

Nhỏ ra một ngụm trọc khí, Gabriel đột ngột mở mắt, trong đêm tối, đôi mắt như hai vì sao lấp lánh giữa trời cao.

Kiểm tra lại đồ đạc cùng vũ khí, hắn chậm chậm dắt ngựa theo con đường mòn đi lên núi. Ước chừng đêm nay bọn họ có thể nghỉ ngơi ở một chòi gác bỏ hoang gần đây.

Bỗng nhiên, thanh niên nhạy cảm bắt được âm thanh sột soạt của ủng da bước nhẹ trên cỏ.

Khoảng cách trên dưới 100 mét, ra hiệu cho Đạp Phong im lặng, Gabriel vội rút ra vũ khí đề phòng.

Viu viu viu~

Liên tiếp âm thanh mũi tên phá không bắn tới, đôi phương đã phát hiện ra hành tung của hắn. Kẻ địch?!

Bước nhanh thay đổi vị trí, Gabriel vùng khiến gạt bay tên thép. Vai hơi khom khom, hắn bày ra tư thế xung phong rồi lao thẳng về hướng tiếng động.

Bất kể là ai, vô hiệu hóa trước rồi tính sau!

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Khải Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 32: Gặp Lại

Chiến đấu xảy ra trong chớp nhoáng.

Bộ pháp biến ảo, người bắn tên khéo léo lách qua tấm khiên trước mặt rồi vùng dao đâm vào gáy thanh niên, đây là chiêu thường dùng của các ám sát giả.

Dao găm và trường kiếm chạm nhau đánh ra những đốm hỏa tinh. Trong ánh sáng lập lờ, Gabriel thấy một thân ảnh quen thuộc.

“Ngươi là... Nhà Thơ?”

“Hoàng Sa?!” Động tác hơi dừng lại, người bắn tên kinh ngạc gọi ra danh hiệu của thanh niên.

“Tại sao ngươi lại ở đây? Lại còn ăn mặc thế này? Thời trang mới?”

Một loạt câu hỏi liên tiếp tuôn ra từ miệng ám sát giả, lúc này, Gabriel mới kịp nghĩ tới bộ dạng hiện tại của mình. Khắp người quần đầy cành lá khô nguy trang, áo giáp thùng lỗ chỗ, mái tóc vàng óng bị phủ lên một tầng bụi đất, khó trách ban nãy Nhà Thơ không nhận ra hắn.

“Haiz, đừng nói nữa, chẳng phải để đuổi kịp mọi người sao?” Thở dài một tiếng, thanh niên trả lời đồng bạn, cứ nghĩ tới hai ngày chơi trốn tìm vừa rồi, vành mắt hắn không khỏi ươn ướt. “Cũng may mà gặp được.”

“Ừ, gặp nhau là tốt rồi, bỗng nhiên thi hứng dâng trào, để ta làm một bài thơ cho ngươi nghe nhé.” Ánh mắt vui vẻ, Nhà Thơ bắt đầu hăng giọng chuẩn bị đọc.

“Từ từ, đợi lát nữa đi, ta có chút nhớ mọi người rồi.” Mí mắt hơi nháy, Gabriel vội vàng từ chối, hắn đã từng nghe thơ của ám sát giả, quả thật... quá trừu tượng, không thể tiêu hóa nổi. Ai đó biết chắc, khi trở về gặp mọi người, có cho tên này mười lá gan cũng không dám làm thơ.

“Tiểu tử ngươi a~ cái gì cũng tốt, phải cái cứ ủy mị như nữ nhân vậy. Mà ngươi cũng thật biết giấu nghề, chiến lực như vậy mà luôn im hơi lặng tiếng. Kỹ thuật chiến đấu của ngươi có lẽ không kém đội trưởng đâu.” Ánh mắt khâm phục nhìn Gabriel, Nhà Thơ vô cùng rõ ràng sự nguy hiểm khi hành động một mình trong khu vực chiến trường.

“Nào có, chẳng qua ta vừa mới đột phá thôi.” Khiêm tốn trả lời, Gabriel thừa biết người này lại kiêu chuyện để nói. Có thể sống ở trại trinh sát được gần nửa năm, lại có ai là người yếu?

Khẽ trao đổi vài câu bằng máy truyền tin, ám sát giả ra hiệu cho thanh niên đi theo sau mình. Vừa đi, hắn vừa kể lại hành trình của tiểu đội trong mấy ngày vừa qua. Lúc này, Gabriel mới biết khu vực cần dò xét là bốn chữ không phải ba, chậm một chút thôi là hắn sẽ bỏ lỡ mọi người. Có lẽ, khi về, hắn sẽ ghé qua “cắm ơm” bầy sói một chút.

Thì ra sau mấy hôm trước, tiểu đội Kim Ngân Hoa phân theo hai hướng. Một đi theo đội trưởng Bạch Ngân xuôi theo đường nhỏ vượt qua biên giới, một do nữ mục sư quản lý, nhiệm vụ kiểm tra một trạm gác ở khu vực số hai.

Chẳng mấy chốc, hai người đã đến đội ngũ chính, tổng cộng năm mươi người, trong đó có năm chức nghiệp giả cấp một, không, đã là sáu chức nghiệp giả nếu tính cả Gabriel. Đội ngũ mới hạ trại cách đây không lâu, một phần vì nghỉ ngơi dưỡng sức sau một ngày bôn ba, một phần để chuẩn bị cho quãng đường núi sắp tới. Dù sao, trước mặt cũng là biên giới giữa hai nước.

Không ngừng chào hỏi người xung quanh, thanh niên đi vào khu lều chính giữa, nữ mục sư cùng ba chức nghiệp giả khác đều ngồi ở đây. Bên cạnh họ là bếp lửa đã tắt, mọi người đang chụm đầu quanh bàn đồ thảo luận kế hoạch tiếp theo.

“Người đến muộn.” Ngẩng đầu đánh giá thanh niên đối diện, nữ mục sư mỉm cười hòa ái, nụ cười vĩnh hằng bất biến, nụ cười mà nàng vẫn thường dùng với tất cả mọi người. Sau đó, không đợi đối phương đáp lời, về mặt đương nhiên, nàng tiếp tục tuyên bố: “Đến muộn phải chịu phạt, đây là quy định của tiểu đội Kim Ngân Hoa! Để xem... hình phạt gì thích hợp cho người bây giờ?”

...

Theo lời nói của nữ mục sư, không khí đột nhiên trở nên ngưng trọng. Mấy ngày nay, những người mới cũng dần quen với phong cách của đội phó trên danh nghĩa này, phải biết, nữ mục sư cười càng tươi thì càng nguy hiểm.

“Đội phó, như vậy không đúng, dù sao chính đội trưởng cho phép Hoàng Sa vắng mặt.” Đứng ở một bên, Nhà Thơ không kìm được mà xen vào, dù sao, nếu bàn về địa vị trong tiểu đội, chỉ có hắn có đủ tư cách đưa ra ý kiến.

“Phải~ đội trưởng cho phép hắn vắng mặt, nhưng không có nghĩa là sẽ tha thứ hắn đến muộn.”

“Nhưng...”

“Không sao, ta chấp nhận chịu phạt.” Nặng nề gật đầu, trước khi xuất phát, Gabriel đã chuẩn bị tâm lý cho tình huống này. Ít nhất chịu phạt còn tốt hơn bị đồng đội quên lãng.

“Như vậy mới đúng chứ. Tuy nhiên...” Vẫn duy trì nụ cười, cảm nhận ánh mắt chăm chú của mọi người, nữ mục sư dừng lại một chút rồi tiếp tục: “Chỉ là đùa vui thôi, ta nào có tư cách phạt ai~ đó. Đợi đến khi gặp Bạch Ngân đi.”

Thế rồi, chưa để mọi người kịp phản ứng, nàng chấp tay sau lưng nhún nhảy rồi đi, miệng khẽ ngâm nga khúc hát không tên.

...

“Ặc, đây có thể coi là bắt nạt không?” Âm thanh cảm thán của ám sát giả phá vỡ bầu không khí tẻ ngắt.

Đáp trả là những cái gật đầu đồng cảm của mọi người, cuộc nói chuyện cứ như vậy kết thúc, đầu voi đuôi chuột.

Tuy nhiên, ai đó cũng không cho là vậy. Trong khi các thành viên khác lục tục trở về vị trí để sắp xếp công việc, Nhà Thơ vẫn lưu lại, ánh mắt hết sức bí ối, hắn hắc hắc cười đều rồi thì thâm vào tai thanh niên:

“Ta xem hình như nữ mục sư để mắt tới người đó.”

“Đừng đùa.” Rùng mình một cái, Gabriel lập tức phản bác, nếu nói người khác có lẽ hắn còn bán tín bán nghi. Nhưng nữ mục sư... nàng là một khái niệm hoàn toàn khác, nghe nói nàng thích nữ nhân.

“Hắc, ta nói thật mà người không tin, thôi thôi, cứ chờ xem.” Dứt lời ám sát giả cất bước rồi đi, để lại thanh niên còn đang suy nghĩ miên man...

Thời điểm tiếp tục hành trình không thay đổi vì sự xuất hiện của Gabriel. Lều trại, dấu vết nhanh chóng được xử lý.

Đội hình hành quân được chia làm hai bộ phận. Một tiểu đội do thám mười người dưới sự chỉ huy Nhà Thơ đi trước nhất, mục tiêu chủ yếu là trinh sát và cảnh báo nguy hiểm. Đội ngũ chính đi chậm lại phía sau ước chừng vài chục hô hấp, giáp nhẹ và vũ khí gọn gàng tối đa, tinh thần tập trung, luôn trong tư thế sẵn sàng chiến đấu.

Chiến mã đạp bước trên con dốc thoải, đường mòn lên núi có nhiều đá vụn và bùn đất khiến cho việc tiến lên càng thêm khó khăn.

“Cẩn thận!” Nhìn bụi đất vấy bẩn quần áo nữ mục sư, Gabriel không kìm được mà tiến lên phụ giúp.

“A~ chàng trai nhỏ lo lắng cho ta sao, thật cảm động quá đi.” Miệng vẫn nói giỡn nhưng người sau cũng thu hồi nụ cười hàng ngày mà nghiêm túc hành quân. Vừa trao đổi thông tin với ám sát giả, nàng vừa lãnh đạo đội ngũ tiến lên theo lộ tuyến định sẵn.

Con đường mòn không lớn, chiều rộng vừa đủ cho hai người đi song song, bên cạnh đó, đội ngũ còn phải xuống ngựa đi bộ, bởi thế mà tốc độ di chuyển thường chậm chạp. Lúc này, chỉ cần vài chục binh lính bình thường phục kích phía trên cũng có thể toàn diệt bọn họ.

Tuy nhiên, có thể bị điều tới trại trinh sát đều là binh lính có kinh nghiệm phong phú, kết hợp với không có sự kiện bất ngờ phát sinh, đội ngũ hành quân tương đối thuận lợi.

Ánh trăng mờ ảo soi sáng con đường, thỉnh thoảng, những chiếc đèn ma đạo được khởi động, ánh sáng nhỏ bé giúp đoàn người vượt qua những đoạn đường nguy hiểm.

Vài tiếng sau, đội ngũ đã tới địa điểm dự kiến, không phải đỉnh núi như Gabriel tưởng tượng mà là ở một sườn núi hẻo lánh. Xung quanh nơi này trụi lủi không cây cối, thứ duy nhất tồn tại có lẽ là phiến đá lớn dính sát vào vách núi.

Trong con mắt nghi hoặc của những người mới, nữ mục sư cẩn thận cúi người dò xét phiến đá. Nhắm mắt lại như để cảm nhận chút đồ vật, nàng lấy ra một thiết bị kì quái, đặt lên trên phiến đá rồi khởi động.

Kèm theo âm thanh ông ông khe khẽ là... không có chuyện gì xảy ra?

Đoàn người chờ đợi trong không khí im lặng.

Một phút.

Hai phút.

...

Đã qua nửa tiếng rồi mà vẫn chưa có bất kì biến hóa.

“Đội phó, rút cuộc là chúng ta tới đây...”

“Im lặng!”

Đang lúc một chiến sĩ không kìm được hỏi thăm nữ mục sư, Gabriel nhảy bèn nghe được tiếng lạch cạch của cơ quan chuyển động.

Theo sau đó, một góc của phiến đá bỗng tróc ra và di chuyển sang bên, vị trí ở một góc khuất mà không ai ngờ tới. Dù đã đoán là sẽ có cơ quan, nhưng thanh niên thật sự bất ngờ khi lối vào lại ở ngay trên phiến đá. Có lẽ nhiều người cũng giống như hắn, quả thật, phiến đá quá tự nhiên, trên mặt đá không có dù chỉ một chút dấu vết điêu gọt.

Cánh cửa đá chậm rãi hé mở, để lộ ra thân ảnh đằng sau, tổng cộng không vượt qua mười người, bọn họ đứng trong thông đạo tối tăm, tất cả đều mặc áo choàng phủ kín toàn thân, trông dị thường âm trầm. Dẫn đầu là một chức nghiệp giả cấp một, từ cây cung đeo trên vai và phong cách đi lại có thể đoán đây là một thợ săn.

“Mật khẩu!”

“Thân em vừa trắng lại vừa tròn.” Kéo kéo khóe miệng, nữ mục sư bắt đầu đố trả lời.

“Bây nổi ba chìm với nước non. Được rồi, vào đi.” Hơi thả lỏng cánh gác, thợ săn di chuyển về sau. Rồi vẫy tay ra hiệu cho đoàn người, hân dất thuộc hạ nhanh chóng biến mất trong thông đạo đen kịt.

...

“Đại tỳ, kỳ thực nếu người ngượng có thể để ta nói a.” Thấy nữ mục sư mặt đỏ tía tai, Nhà Thơ đành lựa chọn chút câu từ an ủi. Đáng tiếc, hắn đành phải cái đuôi cự long...

“Câm miệng! Phạt một bữa cơm tội nói xấu cấp trên!” Bị nói trúng chỗ đau, nữ mục sư áp giọng hét khẽ, rồi như chạy trốn, nàng dẫn đầu đoàn người đuổi theo thợ săn. Đứng ở gần nhất, Gabriel còn thỉnh tai nghe được ai đó lầm bầm: “Ta nguyện rửa tên khốn nào quy định nữ nhân phải nói mật khẩu này.” Đại khái thế... Gabriel suy nghĩ nửa không nhận được mà chửi toáng lên, thật quá bi ối. Cái gì mà chỉ nữ nhân mới được nói? Quá bấy người đi? Có thể vô văn hóa thêm chút nữa không? Hoan hô tên nào nghĩ ra sáng kiến này!

Bắt đầu từ sĩ quan cấp cao cho tới binh lính bình thường, đội ngũ xếp thành hai hàng chui vào thông đạo.

“Ta còn ít lương khô, tạo cho người.” Nhìn ám sát giả đứng như trời trồng, Gabriel đành tiến lên vỗ vai vài cái an ủi tượng trưng đồng bạn, rồi mặc kệ về mặt oan uổng của người sau, hân bước nhanh theo đội ngũ.

Cạch một tiếng vang nhỏ.

Sau lưng bọn họ, cánh cửa đá từ từ khép vào, như thể ở đây chỉ có một phiến đá duy nhất.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Khái Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 33: Tiến Lên

Mọi người cẩn thận bước đi trong thông đạo gấp ghe, thỉnh thoảng lại vang lên âm thanh khe khẽ của những cuộc trao đổi ngắn.

“Nhà Thơ, tại sao họ chỉ cử vài người ra tiếp đón? Đối phương không sợ chúng ta đột nhiên gây khó dễ rồi chiếm thông đạo sao?” Vừa đi vừa quan sát xung quanh, Gabriel không kìm được mà đưa ra nghi vấn.

“Vấn đề này... ta cũng không rõ lắm. Nghe Nữ Mục Sư nói, nơi này đã được phụ thêm ma pháp. Nếu đám người kia thực sự bị tấn công, họ sẽ lập tức cho nổ thông đạo làm mồ chôn kẻ thù.” Trầm mặc đi bên cạnh thanh niên, ám sát giả không chắc chắn trả lời. Hơi ngừng một chút, hắn bổ sung thêm: “Hơn nữa, người sẽ không nghĩ nơi này chỉ có một lối ra đấy chứ?”

“Nơi này có bao nhiêu thông đạo kiểu này?” Chạm tay vào vách tường lạnh băng, cảm nhận được rất nhỏ năng lượng lưu động đằng sau, Gabriel muốn biết thêm về cấu trúc những chốt canh kiểu này.

“Có thể hai, có thể ba, cũng có thể nhiều hơn... ai biết được.” Câu trả lời ngoài dự đoán của thanh niên, xem ra ám sát giả cũng không có câu trả lời chính xác về vấn đề này.

“Người đã từng tới đây hay chưa vậy?”

“Đừng nhìn ta bằng ánh mắt đó! Chỗ này thì chưa bao giờ, tuy nhiên đến những chỗ khác cũng không ít. Thế nhưng, người có thể trông chờ một sĩ quan bình thường biết những gì?” Rồi chợt nhớ ra điều gì, Nhà Thơ quay sang nói với Gabriel: “Suýt thì quên, đây là lần đầu tiên người ra chiến trường, không biết những vấn đề này cũng có thể thông cảm. Phải biết đám người kia toàn một lũ nhát gan, tất nhiên, trừ đội trưởng Bạch Ngân và phó đội trưởng của chúng ta. Bởi vậy, những chỗ như thế này luôn có vài thông đạo bí ẩn để chạy trốn.”

“Theo ta được biết, các tiểu đội binh lính sẽ định kì thay thế trực. Như vậy, chẳng phải lộ hết bí mật về thông đạo sao?”

“Cơ bản là vậy, nhưng thay thế chỉ là binh lính cấp dưới, sĩ quan cấp trên phải trường kỳ đóng và quản lý nơi này. Ở đây, mệnh lệnh của trưởng trạm gác là tuyệt đối.”

Suýt~

Theo âm thanh vang lên, ánh sáng xuất hiện cuối đường hầm, đoàn người đã tới lối ra.

Đạp vào mặt Gabriel là một doanh trại nhỏ với quy mô vài trăm người. Vòng ngoài là những tháp canh gắn liền với bức tường rào rộng lớn, bảo vệ cho khu vực trú quân ở phía trong. Nguyên liệu chính để xây các kiến trúc là những khối đá được tạc ra từ chính nơi đây, cả trạm gác như hòa thành một thể với lòng núi.

Lúc này, đã có vài chục binh lính đứng đợi đội ngũ ở trước cổng, thợ săn ban nãy cũng đang trong nhóm người này. Tuy nhiên, không phải là những cái bắt tay hòa ái mà là cung thương, phép thuật chỉ vào người.

“Chờ người lâu rồi!” Dưới ánh sáng mờ nhạt của ma đạo đèn, khuôn mặt đầy sẹo của thủ lĩnh trông dị thường dữ tợn. “Chuẩn bị hành hạ như thế nào đây?”

Bốp~!

Trong không khí giương cung bạt kiếm của hai phe, nữ mục sư khoan thai tiến lên, và một cái rổ kêu vào mặt thủ lĩnh trạm gác. Rồi điềm nhiên như không ai, nàng tiếp tục lấy chân liên tục đá những cú trời giáng vào nạn nhân của mình.

“Đại tỷ, người càng ngày càng bạo lực, bắt quá ta thích.”

“Thêm chút nữa, đứng rồi, aaa~ chính là chỗ đó~”

Nhất thời, giữa bãi đất trống chỉ có tiếng ủng da đạp vào thân thể cùng âm thanh gào thét đau đớn. Cao cao nhìn xuống, nữ mục sư vừa chống nạnh cười gần vừa đánh đập tàn nhẫn, hơn nữa, vị trí hạ thủ luôn là những chỗ nhạy cảm của nam nhân... Nằm bò trên đất, thủ lĩnh trạm gác đáng vẻ thoải mái rên rỉ, thân thể thì không ngừng co giật.

“Như người thấy.” Dờ khóc dờ cười, Nhà Thơ quay sang giảng giải với Gabriel. Người sau vẫn duy trì tư thế rút kiếm, mắt mở trừng trừng miệng há hốc. “Thủ lĩnh trạm gác này... nói thế nào nhỉ, có mối quan hệ phức tạp với đội phó của chúng ta.”

“Đại tỷ... quá cường hãn.” Nuốt nước bọt, thanh niên thu hồi vũ khí, rồi nặn ra một câu rất hợp với tiếng lòng người ở đây.

Cuộc biểu diễn tiếp tục một thời gian, cho đến khi thủ lĩnh máu me đầy mình, hơi thở hấp hối, nữ mục sư mới về mặt tiếc nuối dừng tay. Đạp thêm một cái thật mạnh vào đầu ai đó, nàng móc từ túi áo ra một chiếc nhẫn rồi ném như ném rác về phía thợ săn.

“Đây là tiếp liệu lần này. Tên khốn này mà tinh dậy thì bảo hấn qua gặp ta!”

“Dạ dạ... như ngài mong muốn.” Thấy thảm cảnh của cấp trên, thợ săn cũng không dám tiếp tục duy trì về lãnh đạm. Về mặt hiển lộ, hấn tận tình hướng dẫn nữ mục sư đi về chỗ nghỉ ngơi, bộ dạng xun xoe chỉ thiếu mỗi đuôi đề vẩy.

...

“Đi thôi.” Tra kiếm vào vỏ, cẩn thận vòng qua nam nhân hấp hối trên đất, Gabriel chậm rãi bước vào doanh trại. Bắt chước hấn, đám lính vội vàng thu hồi vũ khí, dè dặt cúi đầu chào phía bên kia rồi nối đuôi nhau đuổi theo.

“Nhà Thor, kế hoạch tiếp theo là?” Vừa đi, thanh niên vừa trao đổi với đồng bạn bên cạnh.

“Theo kế hoạch, chúng ta sẽ nghỉ ở đây một tối. Sau đó, đội ngũ sẽ tới địa điểm hẹn trước.”

Xoẹt~ Kèm theo tiếng kim loại khê ngân, thân thể chức nghiệp giả mềm oặt xuống.

Bịch.

Buồng lỏng bàn tay bịt miệng rồi đá cái xác sang một bên, ám sát giả lấy vải khô nhẹ nhàng lau chùi vết máu trên lưỡi dao. Bên kia, đồng bạn của hấn vừa giải quyết xong đối thủ của mình. Cuộc chiến đã đến hồi kết, chỉ còn lại vài ba con tép nhỏ đang cố gắng chạy trốn trong vô lực. Khắp khoảng rừng nằm la liệt những thi thể, có phe địch, có phe ta, dòng máu nóng hồi chảy lênh láng trên đất sẽ là hương thơm quyến rũ hấp dẫn lũ ma thú tới thăm.

“Đã là đội ngũ thứ mấy rồi nhỉ?” Khiên chiến phủ trên vai, mặc kệ máu tươi và nội tạng không ngừng rơi vãi trên đất, chiến sĩ vừa bóp nát đầu địch nhân cuối cùng vừa hỏi.

“Thứ ba.” Trong lúc trả lời, ám sát giả không quên thực hiện chức trách của mình, bận rộn chỉ huy đám người nguy trang che dấu, hấn cũng không quên ném cho người trước một miếng vải khô.

“Lau sạch vào, cố đừng để lại mùi tanh.”

“Không cần cẩn thận tới vậy chứ?” Khê gật đầu cảm ơn, chiến sĩ vẫn theo thói quen phàn nàn.

“Cẩn tắc vô áy náy. Còn nhớ Pháp Sư chết như thế nào chứ?” Nhỏ ra một câu giáo huấn, ám sát giả cũng không vì thế mà dừng tay. Còn đang định nói tiếp thì âm thanh bíp bíp của máy truyền tin đột ngột vang lên. Đưa mắt liếc qua dòng tin nhắn, động tác của hấn lại vội hơn mấy phần.

“Nhanh rồi đi, bên kia đội trưởng cũng xong việc rồi.”

...

“Đáng tiếc, nếu tiểu đội còn đầy đủ, chúng ta sao phải sợ mấy tên nhãi nhép này.”

“Đừng lải nhải, nhanh đi!” Lần nữa nhắc nhở đồng bạn, Truy Tinh làm bộ chuẩn bị bỏ mặc chiến sĩ ở lại.

“Ngươi cũng quá vô tình đi!” Dù miệng nói thế, nhưng động tác của Tóc Đỏ cũng không chậm chút nào, nhẹ huýt gió một tiếng, một con chiến mã cường tráng chạy ra từ bụi cây. Trước khi đuổi theo ám sát giả, hấn dành chút thời gian nói nhảm:

“Đi theo ta, bọn tiểu tử. Không có gì phải sợ đám người kia, bọn họ chỉ toàn một lũ tay mơ chuyên ý đông hiếp ít mà thôi.” Dương dương tự đắc, chiến sĩ ha ha cười hai tiếng rồi... quay đầu chuồn thẳng.

Khê lắc đầu đành chịu, những người xung quanh cũng quá quen với cảnh này, dù sao với tư cách một hoạt náo viên, Tóc Đỏ đã làm rất tốt. Thu thập chiến lợi phẩm, xử lý vết thương, thiêu hủy xác đồng bạn... bọn lính nhanh nhẹn xử lý mọi thứ rồi lên ngựa rời đi.

Ở một góc khác của cánh rừng, nhóm Bạch Ngân cũng đang làm chuyện tương tự. Máu đỏ bắt mắt như nhuộm khắp cả rừng cây, nơi đây đã chết không dưới ba chục người, điều kỳ lạ là không có dù chỉ một cái xác là của binh lính trong tiểu đội Kim Ngân Hoa.

Thò tay xuống giúp đồng bạn thu thập xác chết, một binh lính không nhận được mà nhìn về thân ảnh nơi xa xa.

“Mỗi lần nhìn thấy đội trưởng ra tay, ta đều cảm thấy thật mỹ lệ, tựa như... hấn đang nhảy múa chứ không phải chiến đấu.”

“Chứ còn gì nữa, ngươi biết biệt danh của đội trưởng trong trại trinh sát là gì không? Vũ điệu tử vong! Không phải chức nghiệp giả cấp hai nào cũng có thể đơn độc giải quyết suốt bốn mươi binh lính đâu.” Nhìn dáng người mảnh khảnh đang bình tĩnh đứng trên vô số thi hài quân địch, người lính không kìm được mà cảm khái. “Mà này, ngươi có biết về tin đồn?”

“Tin đồn gì? Tin đồn trong doanh trại không có một ngàn thì cũng tám trăm”

“Hắc hắc! Tin đồn Bạch Ngân đại nhân là nữ giả nam” Cười dâm dăng, binh lính quyết định quăng ra một tin sốc cho đồng bạn. Đáng tiếc, hắn phải thất vọng rồi, đáp lại hắn là cái nhìn khinh bỉ của người sau.

“Tin đó có gì lạ? Xuất hiện trong doanh trại từ lâu lắm rồi, chẳng qua người chết nhiều quá, thành ra vẫn là tin mới thôi. Ta nói cho người biết, thực ra...”

“Thực ra, các người muốn ở lại căn chân quân địch phải không?” Tiếp lời hắn là giọng nói lạnh lẽo của Bạch Ngân, khuôn mặt ẩn sau lớp mặt nạ màu bạc, không ai có thể biết hắn nghĩ gì.

“Còn không mau giải quyết chiến trường!” Thấy hai tên lính như nhận được đại xá cơ giờ mà chạy, Bạch Ngân đột nhiên cảm thấy có chút thú vị, tâm trạng lo lắng bực bội cũng từ từ lắng xuống.

Theo kế hoạch, nhiệm vụ diễn ra vô cùng đơn giản, việc duy nhất mà bọn họ phải làm là tránh kỵ binh trinh sát, lắp đặt một vài thiết bị thu thập thông tin ở vị trí số ba, rồi chạy thẳng tới địa điểm ước định cùng nữ mục sư. Thế nhưng, thực tế luôn khắc nghiệt hơn rất nhiều... hình như chịu ảnh hưởng của lần xuất chinh vừa rồi, cường độ bọn họ đựng độ trinh sát phe địch lớn hơn hẳn trước đây.

Thời gian đã qua ba ngày kể từ khi phân đội, Bạch Ngân dẫn một nửa đội ngũ vượt qua dãy núi biên giới để tới mục tiêu. Trải qua bốn năm trận chiến lớn nhỏ với kẻ địch và ma thú, tổng cộng mười bảy binh lính đã tử trận, trong đó có một chức nghiệp giả cùng năm học đồ cộng với hơn một nửa thành viên đều mang thương trên người, sức chiến đấu của đội ngũ hiển nhiên giảm mạnh.

Khởi động máy truyền tin, chiến sĩ chuẩn bị thông báo tình hình bên này cho doanh trại, hắn cảm thấy đối phương sắp có hành động đáp trả. Tuy địa hình nơi đây không thích hợp cho các cuộc tấn công quy mô lớn, nhưng sai phạm lượng lớn kỵ binh sang gây rối phá hoại như kỵ sĩ trưởng đã làm là hoàn toàn có thể.

Hoàn thành báo cáo, đang định thu hồi thiết bị thì một đoạn tin nhắn đập vào mắt Bạch Ngân, tin nhắn vừa mới gửi, là nữ mục sư dùng thiết bị đặc biệt để liên lạc với bên này.

“Có thể gửi tin nhắn, xem ra họ cũng đã ở rất gần rồi... Ồ, thú vị, liên tục đột phá trong vòng nửa tháng, xem ra Hoàng Sa không phụ sự kì vọng của ta. Hắn sinh ra vì chiến tranh. Cái gì?! Tên kia dám ve vãn Nữ Mục Sư, không thể tha thứ!” Khi cười khúc khích ca ngợi, khi thì giận dữ chửi nhỏ, bộ dạng của hắn khá khác gì đứa trẻ nhận được món đồ chơi, vui buồn thể hiện qua từng câu nói. Nổi sầu lo trong mắt chiến sĩ vui đi phần nào theo từng dòng tin nhắn.

“Binh lính! Tập hợp!” Hơi khê ra lệnh, âm thanh tuy nhỏ nhưng truyền tới tai từng thành viên. Chỉ trong một hô hấp, bọn lính đã họp thành hàng ngũ chỉnh tề, hơn chục người ngựa im lặng sẵn sàng đợi lệnh.

“Đi thôi! Hợp đội cùng Tóc Đỏ và Truy Tinh rồi rồi nhanh khỏi khu vực này!”

Không hiểu sao, Bạch Ngân muốn hoàn thành trinh sát càng sớm càng tốt, hắn có dự cảm chẳng lành.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Khái Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 34: Truyện Đêm Khuya

Trong lòng đất không phân ngày đêm, ánh sáng tự nhiên duy nhất chiếu rọi không gian là những bụi cây lân tinh mọc chỉ chít trên vách núi. Với nhóm binh lính mới tới, cách duy nhất để phân biệt thời gian là dựa vào trực giác cùng ma đạo ánh sáng.

Xưa nay, để đảm bảo bí mật, thời gian hoạt động của trạm gác luôn là sáng ngủ tối hoạt động.

Giống như lúc này, ma đạo đèn còn sáng chứng tỏ thời gian đang là buổi đêm, khắp trạm gác vang lên tiếng trao đổi, tiếng chào hỏi cùng âm thanh đi lại ồn ào. Tuy nhiên, vài khu nhà trong góc khuất lại tuyệt đối im ắng. Tuân theo yêu cầu của nữ mục sư, khu nhà nghỉ cao cấp dành cho sĩ quan được nhường lại cho đội ngũ nghỉ ngơi, tính ra cũng đã qua vài ba tiếng kể từ khi đoàn người tới đây.

Hòa mình vào không gian u ám, hai bóng người nhẹ nhàng lướt qua từng dãy nhà đá rắc rối như mê cung. Người trước mặc áo vải bó sát toàn thân, khuôn mặt che kín chỉ để lộ đôi mắt đen lầy, dấu hiệu duy nhất để nhận biết chức nghiệp của hắn là đôi dao găm treo bên hông. Người còn lại mặc quần dài và áo ngắn tay bằng da, cơ thể trắng kiện nhưng không kém phần linh hoạt, hắn đang nhanh chóng đi theo ám sát giả trước mặt.

Vượt qua hai ba khu nhà lớn, hai người tới trước một căn biệt thự sang trọng. Ra hiệu cho đồng bạn đứng nguyên tại chỗ, người trước nhẹ nhàng tiến tới gần cửa rồi gõ nhẹ vài cái theo quy luật nhất định.

“Vào đi!” Đợi một lúc, khi nghe thấy âm thanh đáp lại, hai người mới thở phào nhẹ nhõm tiến vào.

“Đại tỷ! Ta đã dất Hoàng Sa tới!” Vừa vào trong, Nhà Thơ đã không kìm được mà kể công, đáng tiếc, phòng khách lúc này vắng tanh không một bóng người.

“Chờ một chút, xuống ngay~” Từ trên lầu trên, âm thanh nữ mục sư khe khẽ truyền xuống, kèm theo đó là tiếng chân trần đi lại trên sàn nhà cùng tiếng giọt nước rơi tí tách.

Chậm rãi đóng cửa, hai người ngồi vào bộ bàn ghế duy nhất trong phòng, đánh giá trang trí đơn sơ xung quanh, tầm mắt cả hai bị vài món quần áo vứt lung tung hấp dẫn. Trao cho nhau cái nhìn hiểu ý, hai chức nghiệp giả có tư tưởng xấu xa lên lút châu đầu vào thảo luận.

“Theo ngươi, nữ mục sư đang làm gì?” Đây là câu hỏi giả nai của tên thanh niên nào đó.

“Còn phải hỏi sao? Hai hôm nay nàng chưa tắm rồi. Thế nào? Còn than phiền ta đánh thức ngươi nữa không? Ngươi không biết chứ, nữ mục sư rất nổi tiếng trong doanh trại đấy.” Ánh mắt bí ối, ám sát giả hắc hắc cười đều, thế rồi mặt hơi biến hóa, hần chột bắn người đứng dậy.

“Sao vậy?”

“Ngu ngốc, sao ta có thể quên mất việc này?” Đôi mắt không ngừng lảo liên tìm kiếm xung quanh, ám sát giả không quên lên giọng đàn anh giải thích cho đồng bạn. “Đồ đặc của nữ mục sư rất hút hàng trong doanh trại a, đặc biệt là đám sĩ quan. Nhớ lần đó, ta trộm được một chiếc trường bào cũ của nàng, ngươi biết ta bán được bao nhiêu không? Một món vũ khí ma pháp!”

Ngừng lại một chút để cảm một chiếc khăn lụa lên quan sát, Nhà Thơ tiếp tục: “Chắc chắn, sở thích mấy tên đó cũng thật biến thái. Hung dữ thế mà cũng có người thích.”

“Ừm... ta thấy đội phó có hung dữ chút nào đâu. Ngươi cứ nói quá.” Về mặt dờ khóc dờ cười, Gabriel dùng giọng điệu hết sức nghiêm túc để phản bác đồng bạn.

“Ngươi thấy tên sĩ quan ban nãy chứ? Mấy cái trò đánh đấm hành hạ đó chưa là gì đâu.” Vừa lấy tay chà xát món đồ vừa đưa lên mũi khịt khịt ngửi, về mặt ám sát giả ngày càng thỏa mãn: “Ca ngợi các thần tài phú! Đây đúng là khăn tay của nữ mục sư, ngươi nhìn vết thâm này...”

“Chỉ là một vết thâm bình thường thôi mà?”

“Vết thâm này sẽ làm tăng giá món đồ lên gấp đôi đó! Phải biết... phải biết...” Giọng nói kết lại như cuộn phim hồng, mồ hôi lạnh chảy ướt lưng, bằng tốc độ nhanh nhất có thể, Nhà Thơ vội vàng bán thẳng tới ôm chân người vừa hỏi. “Đại tỷ, tiểu đệ thấy chiếc khăn tỷ đánh rơi.”

“Cảm ơn đệ, tỷ ghi nhận công lao.” Hòa ái vỗ vai ám sát giả, nữ mục sư thu lại chiếc khăn. Còn chưa đợi người trước kịp nở nụ cười hiền mị, giọng nói của nàng lập tức chuyển lạnh, từng âm thanh gằn ra từ kẽ răng: “Công lao có thể tính sau. Nói cho tỷ biết, vụ bán trường bào là sao?!”

Bùng~ ngọn lửa đỏ cam nuốt trọn chiếc khăn lụa đẹp đẽ. Lúc này, bàn tay đang vỗ vai Nhà Thơ đã nổi đầy gân xanh, ngón tay khom khom ngấp sâu vào lớp áo vải, tựa như móng vuốt thú dữ giữ chặt con mồi.

Bành bành...

Vài phút sau trận đánh đập tàn nhẫn, chỉ thấy ám sát giả đang quỳ gối xuống sàn, dù mặt mũi bầm dập nhưng hần vẫn không quên mỉm cười gượng gạo. Đứng ở một bên, việc duy nhất Gabriel có thể làm là ngấm nghĩa phù điêu trên trần nhà và im lặng đợi mệnh lệnh của nữ đội phó xinh đẹp, hần cũng không tin nữ mục sư sẽ rồi việc tới mức gọi cả hai tới trò truyện đêm khuya.

Nhàm chán khê ngáp, đột nhiên hần phát hiện ra, đếm hạt bụi trên trần cũng là một thú chơi tao nhã.

Liếc mắt nhìn về vị trí chiếc bàn, nữ mục sư đang im lặng ngồi đó, một tay cầm ma văn sổ tay, một tay bung tách trà mới pha còn đang nghi ngút khói. Mái tóc màu hạt dẻ còn hơi sũng nước cùng bộ áo lụa mỏng manh bao trọn cơ thể lồi lõm, bỏ đi lớp áo tu sĩ thuần khiết, nàng trở thành một thiếu nữ đôi mươi vô cùng quyến rũ.

“Đại... đại tỷ, ta đã dất Hoàng Sa đến.” Gắng gượng cheo chống cơ thể tàn tạ, ám sát giả không quên phều phào kể công, dù đã cố hết sức phát âm cho chuẩn xác nhưng khóe môi sưng vù khiến câu cú của hần vẫn chả ra đâu vào đâu.

Tuy nhiên, xem chừng nữ mục sư vẫn chưa có ý định quan tâm tới hai người, nàng đang nhìn chăm chú vào ma văn sổ tay trên bàn, khi thì nhíu mày suy tư, khi thì mỉm cười đắc ý. Không thể không nói, nữ mục sư là một trong những cô gái có mị lực nhất mà Gabriel từng gặp.

“Đại, đại tỷ! Tiểu đệ biết lỗi dôi a~”

Đáng tiếc, ám sát giả chỉ có thể sấm hối trong vô vọng, hần hoàn toàn bị lừa đi. Buông xuống tách trà trên tay, sự chú ý của nữ mục sư tập trung vào thanh niên kỵ sĩ bên cạnh: “Vậy... Hoàng Sa tiên sinh. Ngươi có thể nói cho ta biết, tại sao ngươi lại đột ngột xuất hiện vào thời điểm vừa rồi? Tình cờ hay là ngẫu nhiên?”

Không biết có phải ảo giác không, Gabriel cảm nhận được không khí có đôi chút quái dị.

“Báo cáo! Sau buổi Kỵ sĩ trường đại nhân trở về, thuộc hạ được đội trưởng cho phép về nhà suy nghĩ một thời gian. Do suy nghĩ quá lâu nên thuộc hạ đã tới muộn.”

“Ta nghĩ, ngươi đã biết những nguy hiểm sẽ phải đối mặt nếu một mình đuổi theo?”

“Thưa, thuộc hạ biết nhưng thuộc hạ nghĩ là lời hứa thì nên thực hiện! ...Tuy Bạch Ngân đội trưởng chưa bắt thuộc hạ hứa gì nhưng... thuộc hạ nghĩ mình không nên phụ lòng tin của mọi người.”

“Ngươi quá đề cao bản thân mình rồi. Có ngươi, đội ngũ thêm một phần chiến lực. Thiếu ngươi, mọi người vẫn sống. Được rồi! Vậy... tất cả chỉ là trùng hợp?”

“Vâng, thực ra lúc đó, thuộc hạ đang định tới trước địa điểm trinh sát thứ hai để chờ mọi người.”

“Đây là máy truyền tin của ngươi, đừng để mất.” Khẽ gạt đầu, nữ mục sư ném cho thanh niên một thẻ bài màu đen, rồi rướn mình đứng dậy, xem điệu bộ dường như muốn tiễn khách. Rồi như chợt nhớ ra điều gì, nàng quay đầu lại đá lông nheo với hai người:

“A~! Trước khi đi, thuận tiện dọn hộ tỷ chỗ rác ở bên trong. Dọn xong sẽ có thưởng nha.”

Giao phó xong công việc, nữ mục sư mới đứng đĩnh đĩnh đưa eo nhỏ tiến lên trên lầu, để lại hai thuộc hạ đứng ở phía dưới cười khổ nhìn nhau.

“Số khổ a~” Buồng ám sát già xuống ghế, Gabriel đành một mình đi làm lao công một lần, thực ra thay người hầu phục vụ mỹ nữ cũng là một ý tưởng không tệ... nhỉ?

Xấn áo chuẩn bị dọn dẹp, thế nhưng... vừa bước qua ngưỡng cửa, hắn không khỏi sững lại bởi thân thể như bị điện giật qua. Cảm giác ánh tay như xuyên phá lớp màng nước mỏng manh, theo không khí trước mặt hơi rung động, cảnh vật trong phòng hiện ra hoàn toàn khác từ ngoài nhìn vào.

Hỗn loạn và máu tanh! Bàn ghế, tủ sách... không có một thứ là hoàn hảo, khắp nơi tán lác những món đồ xiêu vẹo. Trên tường còn lưu lại vô số dấu đao kiếm cắt chém và phép thuật nổ tung. Đáng chú ý nhất là những thi thể nằm trên đất, tổng cộng ba người, toàn bộ đều là bị hành hạ tới chết. Hai người trước có gương mặt khá xa lạ, khả năng là binh lính trong doanh trại này, về phần người cuối cùng... Gabriel nhận ra hắn là một chiến chức già trong tiểu đội Kim Ngân Hoa, người này vừa mới nói chuyện đôi ba câu với hắn đêm qua!

“Đại tỷ! Trò đùa này không hay đâu...” Mồ hôi lạnh thấm ướt lưng, dù cố gắng trấn tĩnh nhưng thiên phú cảm giác đang không ngừng báo động nguy hiểm đang tới gần!

“Ngươi nghĩ đây là trò đùa?” Từ trong khoảng không đột nhiên vang vọng âm thanh của nữ mục sư, giọng điệu rét lạnh và tràn đầy sát ý.

Oong~ Bốn quả cầu kim loại to bằng nắm tay phá tan không gian bắn thẳng về phía thanh niên.

Cheng~!

Trong khoảnh khắc, Gabriel theo phản xạ rút kiếm chém về phía trước, đường kiếm vọt vàng chỉ kịp đập vạt quả cầu đầu tiên rồi lập tức dừng lại, sóng chấn động phát ra từ quả cầu cũng khiến tay hắn bị thương nhẹ... Cố gắng uốn éo thân thể, kỵ sĩ khó khăn lách qua những đợt tấn công tiếp sau. Một bóng đen lướt mạnh qua ngực phải, hắn thậm chí còn có thể cảm nhận được từng luồng khí đánh vào lớp áo da bên ngoài.

“Đại tỷ, ta cần một lời giải thích!” Không kịp kinh ngạc, Gabriel vội gào toáng lên với hi vọng giải tỏa hiểu lầm. Đáng tiếc, câu trả lời chỉ là những tiếng ô rồn người, thuận thế đánh tan bộ bàn ghế đằng sau, bốn quả cầu vòng ngược trở lại, chúng không ngừng xoay tròn với tốc độ chóng mặt mang theo vô số khí lưu tạo thành lốc xoáy đánh về phía kỵ sĩ. Theo thời gian trôi qua, vòng xoáy càng lúc càng lớn, càng lúc càng dữ dội.

Bất đắc dĩ, hắn chỉ có thể ổn định lại cánh tay đang run rẩy, rồi cắn răng lao lên nghênh đón mấy quả cầu. Trong căn phòng nhỏ hẹp, động tác xung phong chỉ tốn vài bước chân, thanh kiếm vẽ nên một đường cong hoàn mỹ chém thẳng vào tâm điểm của vòng xoáy đầu tiên.

Kít chút~

Nhát chém gọn gàng xé đôi quả cầu, thế nhưng cái giá để vô hiệu hóa nó cũng không nhỏ... Loạng choạng bước chân lùi về sau, Gabriel lập tức ném đoạn kiếm gãy về vòng xoáy trên đầu rồi nhanh nhẹn lẩn mình trên đất.

Răng rắc~

Vừa tiếp xúc, món binh khí lập tức bị cắn nát như giấy vụn, sau đó, như tham lam thú dữ, các vòng xoáy cũng không có ý định dừng lại mà tiếp tục chuyển hướng bắn về đầu lâu mục tiêu.

“Hoàng Sa!” Trong tiếng gầm nhẹ của kỵ sĩ, thanh kiếm thứ hai xuất hiện, vệt ngân quang mang theo tí ti bụi vàng bắn thẳng về phía con lốc đang gào thét.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Khái Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 35: Gián Điệp

Xuất kiếm, đâm kiếm, không phải chiêu thức hoa mỹ, cũng không phải tuyệt chiêu sát thủ, chỉ là động tác kiếm thuật cơ bản đã được diễn luyện hàng trăm nghìn lần, sử dụng chút chiến khí ít ỏi trong cơ thể, Gabriel đánh ra bản đơn giản hóa của “Trọng kích”.

Vô số điểm vàng tán lạc trong không trung, hòa vào trong gió và bị cuốn vào con lốc xoáy.

Theo bề mặt dần bị nhuộm vàng, tốc độ xoay tròn của những quả cầu cũng từ từ chậm xuống.

Bịch.

Âm thanh trầm đục vang lên.

Khoảnh khắc hai món vũ khí va chạm, cầu kim loại như bị trọng trụ đập trúng bắn ngược ra sau. Xuất phát từ tâm điểm tiếp xúc, từng vết nứt lan tỏa ra xung quanh như mạng nhện.

Thuận thế bước tới, thân hình kỵ sĩ lướt qua vòng vây lốc xoáy, tuy nhiên, những lưỡi dao gió xung quanh quả cầu vẫn kịp để lại vài vết cắt nông trên chiếc áo da.

Chỉ với một đường kiếm duy nhất, Gabriel đã chuyển nguy thành an và lấy lại thế cân bằng.

Bớt đi một phần up hiệp, hai vòng xoáy đã không đủ để gây nguy hiểm, áp lực công kích cũng theo đó giảm hẳn. Lúc này, kỵ sĩ đã có thể ứng đối tự nhiên với công kích, chọt trái chọt phải, động tác của hắn trở nên ngắn gọn và dứt khoát, giống như kẻ chặt vật ban nãy và hắn là hai người hoàn toàn khác nhau.

Đã bắt được cách các quả cầu công kích, dường như giải quyết chúng đã không còn là vấn đề. Chẳng mấy chốc, hai quả cầu kim loại còn lại đã bị chém hỏng. Chống kiếm đánh giá bốn nửa viên cầu nằm chình ịch trên sàn, Gabriel nhanh chóng điều chỉnh lại hô hấp.

“Nữ Mục Sư! Nhà Thor! Ta yêu cầu một lời giải thích!”

...

“Giải thích? Còn cần lời giải thích gì cho một gián điệp?” Từ trong góc phòng, thân ảnh nữ mục sư từ từ hiện ra. Bộ quần áo ngủ đã được thay thế bởi trường bào trắng tinh không tí vết, trên tay cầm một cây chùy gỗ nhỏ, đôi mắt xanh xinh đẹp nhìn quanh đánh giá tàn dư của cuộc chiến, nàng từ từ bước về phía Gabriel.

Lạch cạch.

Theo bước chân đầu tiên hạ xuống, Gabriel nhạy cảm bắt được một lực lượng vô hình lặng lẽ tản mát ra xung quanh. Thế rồi, như thần tử cung nghênh nữ vương, mọi đồ vật cản đường nhanh chóng di chuyển sang hai bên, để lộ ra một con đường sạch sẽ và bằng phẳng cho nữ mục sư tiến lên.

Trong khung cảnh đầy máu tanh và tràn ngập vết tích chiến đấu, nàng như điểm sáng duy nhất của cả gian phòng.

Một bước, hai bước, ba bước... theo khoảng cách song phương thu hẹp, nhịp tim của thanh niên cũng không kiềm được mà gia tốc.

Khoảng cách ban đầu giữa hai người cũng không lớn, đúng hơn, là rất ngắn ngủi! Bởi vậy thời gian bước chậm chỉ trong thoáng chốc, thế nhưng không hiểu sao... với kỵ sĩ, nó lại dài như một thế kỷ.

Khi khoảng cách song phương vừa đúng một sải tay, nữ mục sư đột ngột dừng lại. Đôi mắt xinh đẹp chăm chú ngắm nhìn thanh niên, nàng nhẹ nhàng vươn tay về trước, ngón trỏ thon dài khe khẽ điểm lên ngực kỵ sĩ.

“Tại sao không tránh?”

“Tránh để làm gì? Tránh xong ta có thể rời khỏi đây? Hơn nữa... ta muốn chứng minh: mình không phải gián điệp.” Nở nụ cười khổ, Gabriel nhẹ giọng trả lời. Khuôn mặt cứng nhắc không dám có, dù chỉ rất nhỏ thay đổi, chưa lúc nào hắn cảm thấy vận mệnh mình lại mong manh tới vậy. Chỉ cần trả lời sai một câu thôi, năng lượng hủy diệt trên ngón tay kia sẽ không ngần ngại mà đánh nát trái tim hắn.

“Ta vốn cho là ngươi sẽ tránh. Không có chức nghiệp giả nào lại đặt sinh mệnh mình vào tay kẻ ngang hàng.” Mây liễu khẽ nhủ, nữ mục sư nói bằng giọng đầy nghi hoặc, thế nhưng, thay vì nói với Gabriel, có vẻ nữ mục sư đang nói chuyện với chính mình. Sau đó, đôi mắt tròn tròn, nàng đột nhiên khẳng định:

“Điều này càng khẳng định suy đoán của ta. Ngươi. Là một gián điệp!”

Lập tức, Gabriel cảm nhận được nguy hiểm tột độ. Đối mặt với nữ mục sư, hắn nhạy cảm bắt được tròng mắt nàng đang từ từ chuyển bạc, kèm theo đó, năng lượng nơi áp trên ngực hắn cũng càng ngày càng lớn. Cổ kim chế con run rẩy, hắn nói mà như gào thét:

“Chứng cứ! Theo luật pháp quân đội, kết tội gián điệp cần ít nhất một chứng cứ! Các ngươi có thể tra hồ sơ của ta, cha nuôi ta là huân tước của đế

quốc, sư phụ ta là kỵ sĩ của đế quốc. Ta không có lý do gì để phản bội.”

“Chứng cứ?! Chứng cứ là những người kia!” Dùng mũi chân chỉ về cái xác trong góc, nữ mục sư chế giễu nói. “Tất cả chỉ là trùng hợp sao? Trùng hợp đến gặp được đoàn người trong Vô Tận Rừng Rậm? Trùng hợp có một đoạn tâm sự với chiến chức giả không thân quen? Trùng hợp là người người vừa trò chuyện lại hội đàm bí mật với các binh lính trong trạm gác? Và rồi... càng thêm trùng hợp! Cả ba người đều là gián điệp?!”

“Ta...”

Không đợi thanh niên trả lời, nữ mục sư nhấn mạnh ngón trỏ vào người hắn. Đã chuẩn bị sẵn sàng, khoảnh khắc năng lượng bắn ra từ ngón tay, Gabriel vội vàng nghiêng người với hi vọng tránh đi bộ phận yếu hại.

Thế rồi... đột nhiên... hắn ngừng lại. Đôi mắt kiên định như quyết tâm điều gì, kỵ sĩ đứng nguyên lãnh trọn đòn tấn công. Năng lượng xuyên qua mọi lực cản vật lý đánh về phía trái tim, nơi căn nguyên của sinh mạng và chiến khí.

“Bây giờ đã đủ để ngươi tin ta không phải gián điệp chưa?” Ngực trầm muộn đau đớn, Gabriel dùng nốt chút khí lực cuối cùng mà gằn từng chữ một. Trước khi... cơ thể hắn triệt để mất khống chế.

“Tạm tạm.” Sau câu trả lời lạnh nhạt của nữ mục sư là đau đớn vô cùng tận. Dù ý thức vẫn tỉnh táo nhưng mối liên hệ với thân thể lại hoàn toàn bị phong kín, việc duy nhất hắn có thể thực hiện lúc này là cảm nhận, cảm nhận trái tim như bị trăm ngàn con dao cứa lên, cắt chém, xé rách... “Bây giờ thú nhận vẫn còn kịp đấy. Ta là một người nhân từ, ít nhất ngươi có thể nói để thú tội.”

“Đi chết đi! Đồ biến thái!” Câu nói không chỉ một lần ra tới miệng rồi lại được nuốt về. Mồ hôi tuôn như suối, Gabriel liên tục tự thôi miên bản thân có thể chịu được trận tra tấn này.

“Aaa-” Theo cơn đau tiếp tục gia tăng, hắn không kiềm được mà gào thét thành tiếng... rồi hôn mê.

Huych.

Tuy nhiên, đó chỉ là suy nghĩ đơn giản của một kẻ chưa từng bị tra tấn.

“Vẫn chưa chịu khai sao? Vậy thử một chút phương pháp hành hạ mới mà tỷ vừa nghĩ ra nhé.” Nở nụ cười hưng phấn, nữ mục sư liếm liếm đôi môi đỏ mọng. Sau đó, nàng giờ thanh chùy trên tay lên quá đỉnh đầu, miệng không ngừng ngâm tụng thần ca ca ngợi một vị thần linh nào đó. Bài hát rất hay và rất dài, thế nhưng Gabriel lại không có tâm trạng thưởng thức nó... vì thanh chùy kia đang bùng lên ngọn lửa bạc nóng rực, sóng nhiệt tỏa ra thậm chí dẫn cháy vài mẫu gỗ nhỏ.

Điều kì lạ là ngọn lửa lại không lan sang xung quanh mà chỉ tập trung thiêu đốt một vật thể rồi dập tắt. Đây là thần thuật?!

“Nhân danh các thần chiến tranh, nhân danh nữ thần thống khổ và trừng phạt, ta ban cho kẻ lạc lối thẩm phán.”

Mang khí thể không thể đỡ, chùy gỗ đập thẳng lên trán kỵ sĩ, không tính sức mạnh gia trì trên món đồ, chỉ riêng lực tay của nữ mục sư cũng đủ cho thanh niên nảo trộn máu. Đúng lúc này, dị biến nổi lên.

“Cầu người không bằng cầu mình! Ya a a!” Hú lên quái dị, Gabriel vội vàng lăn mình sang bên. Tuy thực lực của nữ mục sư rất mạnh, nhưng bàn về cận chiến, nàng còn không bằng lũ học đồ gà con. Thực ra ban này, thiên phú tinh lọc đã chuẩn bị phát huy tác dụng nhưng vẫn bị hắn kiềm chế, lúc này đây đột nhiên bộc phát, phá tan giam cầm trên thân mà tìm được đường sống trong chỗ chết.

“Nữ Mục Sư! Ta đã đưa ra đủ thành ý, ngươi đừng quá đáng! Nếu ngươi còn tiếp tục hành vi lạm dụng quyền hạn, đừng trách ta không hạ thủ lưu tình!” Trầm giọng cảnh cáo, chẳng biết từ lúc nào, trên tay Gabriel đã xuất hiện tổ hợp kiếm khiên thường dùng. Hào khí dần ngưng trọng, khễ xẻ dịch bước chân, thanh niên đã sẵn sàng xung phong tiến công, chính giữa mi tâm hắn, dấu ấn ngọn lửa màu xanh mờ nhạt hiện lên, khi có khi không.

Phập!

Từ khoảng không, chuôi dao găm bắn thẳng vào bức tường giữa song phương để cắt đứt thế giằng co, kèm theo đó là âm thanh quen thuộc của Nhà Thor.

“Thôi đi đại tỷ! Ta đã bảo Hoàng Sa nhất định không phải gián điệp mà.” Sau đó, nghĩ nghĩ, hắn lại bồi thêm một câu: “Ngu ngơ như hắn mà làm gián điệp thì chỉ có chết cả nút.”

Đúng là miệng chó không mọc được ngà voi. Tuy nhiên, Gabriel cũng không vì thế mà hạ thấp cảnh giác, kiếm khiên sẵn sàng, hắn chắc chắn không quên ai là người dẫn mình đến đây, hơn nữa, hắn rất kiêng kỵ việc ám sát giả có thể lạng lẹ tới gần mà thiên phú cảm giác không phát hiện ra.

Chú ý từng động tác của hai người, dù nữ mục sư hạ thấp chiến chùy, dù ám sát giả tay không tiến tới, nếu bọn họ không cho thanh niên một lời giải thích thì chuyện chắc chắn sẽ không chấm dứt ở đây.

“Thôi nào người anh em, ta chỉ làm theo mệnh lệnh. Ngươi xem... chúng ta phát hiện ra mấy tên nằm dưới đất này có ý đồ liên lạc sang bên địch bằng máy truyền tin tầm xa. Lần gần nhất là đêm qua, cũng may bọn chúng không biết trạm gác này có thiết bị quấy nhiễu sóng ma pháp.” Cẩn thận tới trước mặt kỵ sĩ, ám sát giả buông thông hai tay chứng tỏ bản thân không đem vũ khí. Sau đó, giờ tay phải lên ngang vai, bàn tay chụm vào thành chuông hướng phía trước, tay trái nắm thành nắm đặt vào tim mình, hắn nói: “Lấy danh nghĩa các thần chiến tranh mà ta thờ phụng, Hoàng Sa không phải là gián điệp và

đội ngũ Kim Ngân Hoa sẽ không làm gì Hoàng Sa.”

Theo lời thề của Nhà Thor, một ống khóa xuất hiện từ hư không xỏ xuyên trái tim hắn. Tuy nhiên, lại không có chút tổn thương nào trên thân thể vật lý.

“Lời hứa thần linh của ta cũng thành lập rồi, bây giờ có thể buông kiếm chứ?”

Do dự một chút, Gabriel chỉ kiếm về phía nữ mục sư.

“Còn nài?”

“Đại tỳ?” Bất ngờ trước yêu cầu của kỵ sĩ, ám sát giả hơi giật mình quay đầu về phía nữ mục sư, thế rồi hắn bình tĩnh lại. Cũng là tất nhiên, bị phi nhân hành hạ như vậy, chỉ cần không là biến thái sẽ để lại bóng mờ a. “Thực ra, từ lúc ngươi chấp nhận để tay đại tỳ ấn lên ngực, bọn ta đã xác định ngươi không phải gián điệp rồi... Đừng nhìn ta như thế, tất cả là ý kiến của đại tỳ. Đại tỳ!”

“Biết rồi. Biết rồi. Ta xin lỗi là được chứ gì.” Bối bối làm bộ dối, ngay chính Gabriel cũng khó có thể tin cô gái trước mặt lại là ác nữ ban nãy đã hành hạ mình.

“Lấy danh nghĩa của nữ thần thống khổ và trừng phạt thuộc các thần chiến tranh, ta công nhận Hoàng Sa không phải là gián điệp.” Lầm bầm khó chịu, nữ mục sư đành thề thốt cho qua chuyện, thế nhưng, nhìn vào ánh mắt nghi ngờ của thanh niên trước mặt, nàng đành bổ sung: “...và sẽ không tìm cách lý do hành hạ hắn. ... cho tới hết nhiệm vụ này.”

Thấy dây xích xuyên qua tim nữ mục sư, Gabriel cuối cùng cũng có thể buông lỏng, sau đó hắn lại không kìm được mà cười đau đớn. Đúng là... không thể tin cậy gì ở đám đồng đội này.

Nhẹ thở ra một hơi, tối nay làm hắn nhớ tới phim kinh dị của kiếp trước, không đâu tự đứng lại linh ngay một dao từ đồng bạn... thế mới thấy, ba cái chuyện động não đúng là không thích hợp với bản thân.

Dường như đoán được suy nghĩ của hắn, nữ mục sư lại lên tiếng. Đáng tiếc, nội dung lại chẳng giống như an ủi chút nào, xem ra nàng đã hết thuốc chữa.

“Yên tâm đi, tạm thời tỳ chưa có ý định giết ngươi. Hiếm khi trong tiểu đội có một anh chàng đẹp trai, tỳ cũng phải lo cho thanh xuân của mình chứ?” Nghiêm túc đã qua, nữ mục sư lại trở về với giọng cợt nhả, cũng chẳng biết đâu là lời thật lòng của nàng.

Ở bên cạnh, nghe thấy thế, Nhà Thor lập tức ngừng nhét mấy cái xác vào bao rồi chạy tới xun xoe.

“Đại tỳ, ta cũng đẹp trai a.”

“Biến!” Giờ chân đá bay tiểu đệ, nữ mục sư thể hiện nhuần nhuyễn câu nói “hết mồi thì thịt chó săn”. Thu chùy gỗ vào nhãn không gian, vừa lấy tay che miệng khẽ ngáp, nàng rón rén bước chân ra ngoài, khi đi còn cẩn thận nhìn trước nhìn sau tránh cho vết máu và bụi bặm lan tới quần áo.

Trước khi hoàn toàn rời khỏi, nàng còn không quên bỏ lại một câu khiêu khích:

“VẬY NHÉ, CÁC NGƯỜI CÓ THỂ VỀ. À QUÊN, HOÀNG SA NHA, NẾU NGƯỜI BUỒN THÌ CÓ THỂ TỚI TÌM TỶ. PHẢI BIẾT, MỤC SƯ THỜ CÁC THẦN CHIẾN TRANH KHÔNG BỊ CẮM QUAN HỆ XÁC THỊT ĐÂU.”

Hài hước nhìn thanh niên mặt mũi đỏ chót, nàng bồi thêm một câu dứt điểm:

“VỚI LẠI, TỶ CŨNG MUỐN NÉM THỬ MỘT LẦN TƯ VỊ CỦA ĐÀN ÔNG A HA HA HA.”

“Ta thấy ngươi rất có khả năng với đại tỳ đấy, đến lúc đó đừng quên ngày hôm nay có người tác hợp cho cả hai nhé.” Thêm nhò dãi ngấm bờ mông nữ mục sư, ám sát giả vừa nuốt nước bọt ừng ực vừa ủng hộ đồng bạn, thực sự rất... không có sức thuyết phục.

Bốp~ Thuận tay đập cho tên bỉ ổi một cái vào đầu, Gabriel trừng mắt hung dữ nhìn Nhà Thor.

“Vừa nãy xem ta bị hành hạ hay lắm hả? Sao không chạy ra cứu? Thoải mái lắm phải không? Đến đây làm một trận đi, ai thua phải đổi biệt danh là Ngưu Ngốc!”

“Ặc, ta cũng bắt đắc dĩ a~ ngươi cũng biết nữ mục sư rất hung dữ. Từ từ... sắp phải xuất phát rồi, ngươi nên dưỡng sức để chuẩn bị chiến đấu. Làm ơn từ từ... đại ca, đấu võ thì ít nhất cũng đừng dẫm chân ta chứ. Đánh nhau mà không cho né tránh là sao?”

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Khái Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 36: Chuẩn Bị

Sau khi đập cho tên bạn xấu một trận, Gabriel quyết định rời đi. Ném nhiệm vụ dọn dẹp lại cho ám sát giả, hắn cố gắng lê lét thân thể nặng trĩu về phòng mình. Thành thật mà nói, chính thanh niên cũng kinh ngạc khi bản thân có thể vượt qua trận tra tấn vừa rồi.

Có thể khẳng định, trong này có quá nhiều yếu tố trùng hợp. Thứ nhất nữ mục sư chỉ phong ấn hành động của hắn để thỏa mãn thú vui biến thái...

Thứ hai, thiên phú của Gabriel mãnh mẽ ngoài dự đoán của nữ mục sư, kết hợp thiên phú thiêu đốt và tinh lọc, hắn thành công phá bỏ phong ấn kia. Quả nhiên, không có thiên phú xấu, chỉ có chức nghiệp giả không hiểu cách tận dụng thiên phú của bản thân.

“Thiêu đốt” có tác dụng tăng phúc cho một hoặc nhiều hạng năng lực của Gabriel trong thời gian ngắn, đánh đổi bằng việc tiêu hao năng lượng sinh mệnh của bản thân.

Đây cũng là lý do tại sao, vừa trở về, ai đó đã phải lúi ngáy đồng đồ ăn ra nhồm nhoàm ngấu nghiến.

Thành công tiêu diệt lượng thức ăn gấp ba bình thường, cho tới khi bụng căng phồng như có thể nứt ra, Gabriel mới hài lòng ngừng lại.

Đáng tiếc, giải quyết xong vấn đề năng lượng, hắn cũng chưa có tâm trạng mà nghỉ ngơi, dù sao chỉ mấy tiếng nữa thôi, đội ngũ sẽ khởi hành, thay vào đó, kiểm tra lại tình trạng bản thân mới là lựa chọn tốt nhất hiện nay.

Trước hết là thân thể...

Sờ vào ngực, dấu tích của cuộc chiến ban nãy vẫn còn lưu lại ở vị trí trái tim. Hai sợi xích sắt màu bạc đan chéo vào nhau, dấu ấn chỉ còn hơi mờ mờ nhưng vẫn kiên cường bám trụ trên ngực Gabriel, không có dấu hiệu nào báo hiệu thứ này sẽ biến mất. Quả như dự đoán, nữ mục sư sẽ không dễ dàng buông tha hắn như vậy. Tuy nhiên, vì dự cảm của bản thân cũng không báo hiệu nguy hiểm nào, hắn đành ngâm bò hòn mà mặc kệ thứ này, ai biết nữ nhân biến thái kia nghĩ gì?

Cầm một quả táo và tưởng tượng nó là nữ mục sư, Gabriel hung hăng cắn một cái để phát tiết bực bội.

Đồng thời, tập trung một tia ý thức vào nhãn không gian, hắn cần kiểm tra lại trang bị mang theo. Để chuẩn bị cho hành trình lần này, hắn đã đặt làm vài chục món binh khí đủ loại, từ kiếm khiên cho đến đao thương... Thế nhưng, mới qua ba ngày mà lượng dự trữ đã vơi đi rất nhiều, phần lớn là bởi chiến đấu và dây dưa với bầy sói.

Tính cả thanh kiếm vừa làm gãy, hắn chỉ còn bảy thanh kiếm thép, ba cây chiến thương... hi vọng đủ dùng cho hành trình ngày mai.

Khoanh chân trên giường hồi phục chiến khí, mệt mỏi lập tức tràn tới như thủy triều. Đôi mắt khẽ díp, thanh niên chìm vào giấc ngủ.

Cộc cộc.

Âm thanh gõ cửa làm hắn chợt tỉnh giấc, kèm theo đó là tiếng binh lính dưới quyền.

“Đại nhân, đã tới lúc xuất phát.”

“...Cảm ơn, ta tới ngay.”

Bất tri bất giác, hắn lại nghỉ ngơi một mạch tới giờ khởi hành. Vừa tự trách bản thân không chịu được gian khổ, Gabriel vừa lấy ra một chiếc khăn khô lau qua qua mặt mũi. Dùng một hồ hấp để khoác áo giáp lên người, xem xét lại trang bị lần cuối, cảm thấy mọi thứ đều ổn thỏa, thanh niên mới vội vàng sai bước đi tới chuồng ngựa.

Ở đây, Đạp Phong đã thức dậy từ lâu, khổ người lớn hơn một vòng so với chiến mã bên cạnh, nó trông rất có tinh thần. Cũng không biết tới hôm qua có chuyện gì vui mà vừa gặp chủ nhân, chiến mã đã hí lên vui mừng, giật phăng dây cương khỏi tay tên lính dắt ngựa, nó nhí nha nhí nhảnh bước nhanh về phía Gabriel.

“Hí hí”

“Được rồi, được rồi, người càng ngày càng giống chó.” Một tay che mặt, tay còn lại cố đẩy đầu chiến mã ra xa, đáng vẻ hắn lúc này hết sức nhếch nhác. Dùng tay gạt lớp nước bọt dính khắp người, Gabriel cẩn thận đánh giá Đạp Phong.

Sau đó... chả phát hiện ra điều gì khác lạ. “Có gì mà vui vẻ thế?”

“Hí hí”

Trả lời hắn lại là tiếng hí vang, đầu chiến mã ngẩng cao, cái đuôi quẫy quẫy thể hiện vui mừng. Đáng tiếc, từ trước tới nay, luôn là Đạp Phong nghe hiểu Gabriel mà không phải ngược lại.

“Xem ra, khi trở về phải nhờ ai đó hiểu tiếng động vật phiên dịch hộ mới được.” Lẩm bẩm một mình, hắn nhanh chóng trang bị yên giáp cho chiến mã rồi lên ngựa phi nhanh, mặc kệ... ánh mắt u oán của con vật đáng thương.

Khi Gabriel đến nơi, phần lớn đội ngũ đã tập hợp đầy đủ. Nữ mục sư và ám sát giả đã có mặt ở đó, một người chỉ huy đội ngũ, một người điều chỉnh binh lính dưới quyền, tất cả đều diễn ra như ngày thường. Tuy mọi người đều nhận ra trong đội ngũ thiếu đi một chức nghiệp giả cấp một, thế nhưng cũng không ai hỏi nhiều. Dường như uy thế của nữ mục sư đóng vai trò quyết định trong vấn đề này.

“A! Hoàng Sa người tới rồi hả? Thật là... sao người lúc nào cũng tới suýt soát giờ khởi hành vậy? Một chức nghiệp giả vắng mặt, đại tỷ phân phối người phụ trách đơn vị của hân.” Vồn vã chạy đến tặng cho thanh niên một cái mặt cười, Nhà Thor vội vàng báo cho đồng bạn biết về việc phân phối lại đơn vị.

Từ tận đáy lòng, Gabriel thực sự khâm phục khả năng diễn xuất của người này. Giọng nói đều đều, khuôn mặt thản nhiên như không có chuyện gì xảy ra, ám sát giả quả không hổ danh là bậc thầy nguy trang trong các chức nghiệp. Nếu không phải đêm qua tận mắt chứng kiến kết cục của chiến chức giả kia, khả năng hân suy đoán sự việc theo một chiều hướng khác là... rất cao.

“Biết rồi. Mà tại sao Nữ Mục Sư không nói trực tiếp với ta?”

“Ai biết~ dù sao thì đại tỷ đã thông báo cho đội ngũ rồi. Haiz, lòng dạ đàn bà đúng là khó hiểu a, chắc đại tỷ ngượng thôi.” Liếc thấy nữ mục sư hơi híp mắt lại nhìn sang bên này, Nhà Thor bắt đầu cảm thấy chột dạ, thế rồi giọng nói nhỏ dần, hân vội lùi ra sau đội ngũ tránh bão.

Khẽ lắc đầu nhìn người bạn này chườn xa, Gabriel cũng không biết đánh giá hân ra sao. Bảo hân tốt tính? Cứ nghĩ tới việc vô thanh vô tức bị đưa vào tròng mà lòng rét run. Bảo hân âm trầm? cứ nghĩ tới những cảnh dở khóc dở cười mà ám sát giả gây ra là thanh niên lại bó tay. Tất nhiên, Gabriel cũng không thể quên sự kiện hôm kỳ sĩ trưởng trở về, có lẽ... mỗi binh lính đi ra tiền tuyến đều có ít nhiều vấn đề về thần kinh đi?

Vừa suy nghĩ lung tung, Gabriel vừa giục ngựa đi tới binh của mình. Tổng cộng mười người, bao gồm hai học đồ và bảy binh lính bình thường. Phần lớn đều hồ hững tiếp nhận Gabriel làm chỉ huy, tuy nhiên, trong cánh rừng loài chim nào cũng có, dường như một trong hai học đồ ôm thái độ khá thù địch với hân.

“Đại nhân! Ta có thể hỏi một vấn đề được không?”

Tới! Thử thách của các thành viên cũ dành cho thủ lĩnh mới, ở trong quân đội, nó càng trực tiếp và thẳng thắn. Trong hệ thống quân đội trên đại lục này, không có chỗ cho kẻ vô năng lực, một thủ lĩnh không được binh lính thừa nhận sẽ bị lập tức phế truất.

“Nói!”

“Ngài có biết lý do tại sao binh trưởng cũ không đến không?”

“Chẳng phải ban nãy đội phó đã trả lời rồi sao?”

“Thưa! Đội phó chỉ nói rằng binh trưởng cũ có việc, ngoài ra không đề cập gì thêm. Hơn nữa, hôm qua ta thấy ngài trao đổi với binh trưởng cũ.” Ánh mắt nghi ngờ, học đồ càng nói càng cao giọng, có vẻ như, theo hân, chính Gabriel là nguyên nhân khiến chiến chức giả bị loại bỏ.

Đau đầu nhìn người này, thanh niên chột thấu hiểu câu nói “không có bánh từ trên trời rơi xuống”... nữ nhân kia không gây thêm rắc rối cho hân là không chịu được.

“Chỉ là đồng liêu trao đổi thôi, người nghĩ nhiều rồi. Hơn nữa, người kia có tới hay không, không phải chuyện ta có thể quyết định.” Trả lời qua loa cho xong chuyện, Gabriel chỉ có thể cầu nguyện học đồ biết dừng lại đúng lúc. Phải biết, ngoài chiến chức giả, còn có hai cái xác của binh lính đi kèm.

“Thế nhưng...”

Huych.

Âm thanh bị cưỡng hành gián đoạn, học đồ còn chưa kịp nói hết thì đã lãnh một cú đá trời giáng vào ngực.

Từ trên yên ngựa, Gabriel lẳng không đập bay đối phương rồi lộn người trở về, động tác liền mạch tự nhiên, nhìn vào cảnh đẹp ý vui.

Mọi việc chỉ xảy ra trong chớp mắt, lại thêm việc hân cố ý không chế tiếng vang, nên ngoài binh lính dưới quyền cùng một vài chức nghiệp giả nhạy cảm, phần lớn còn đang cảm cú sắp xếp đồ đạc.

“Ta không cần biết quan hệ của các người với binh trưởng cũ như thế nào, nhưng, như hân, ta cũng là một binh trưởng trong tiểu đội Kim Ngân Hoa. Và bây giờ, ta là binh trưởng của các người! Nhiệm vụ của các người chỉ có một. Phục tùng trưởng quan!” Nhìn xuống học đồ bị trúng đòn ngã dúm dụi, Gabriel cao giọng khê tuyên bố.

Hành động giết gà dọa khỉ và bài phát biểu thành công chinh phục đám người, từng binh lính xếp hàng gọn gàng ngăn nắp, ngay cả tên học đồ ban nãy cũng im lặng mà thực thi chức trách. Ít nhất thì nhiệt huyết và trung thành không có gì sai, nhưng chỉ những kẻ thích nghi được với hoàn cảnh mới có thể sinh tồn trong cuộc chiến tranh này.

Những bước chuẩn bị cuối cùng kết thúc, cả quá trình nhanh chóng gọn gàng. Theo vị trí đã sắp xếp trước, từng binh lính nhanh chóng nối thành hàng dài, trật tự và chỉnh tề. Đội ngũ đã sẵn sàng lên đường.

Dưới sự hướng dẫn của người thợ săn hôm qua, đoàn người xuyên qua một thông đạo khác để rời đi.

Hành quân trên con đường gập ghềnh khúc khuỷu khiến thợ săn lạnh ngắt nhất cũng dễ dàng mất phương hướng, đội ngũ lặng lẽ tiến về phía trước.

Không ai nói chuyện dù chỉ một câu. Chủ nhân và chiến mã, chức nghiệp giả và binh lính bình thường, mọi người chăm chú bám sát nhau để tránh lọt vào cạm bẫy trên đường.

Ước chừng qua một tiếng, đội ngũ dừng lại trước một bức tường đá khá lớn. Đặt tay lên bức tường trơn nhẵn, thợ săn lấy từ trong ngực ra một vật thể hình thoi rồi nhẹ dẹt đầu nhọn lên mu bàn tay, sau đó hất khẽ lăm bằm vài câu lệnh gì đó.

Ầm ầm ầm...

Theo chuyển động xoay tròn của hai nửa hình thoi, đoàn người có thể nghe thấy tiếng cơ quan lạch cách chuyển động, kèm theo đó, một khoảng hình vuông trên tường từ từ hạ xuống. Đằng sau cánh cửa là...

Ánh nắng cùng mùi cỏ cây tươi mát.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Khải Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 37: Tập Kích

Màu xanh bạt ngàn trải rộng khắp nơi nơi, màu xanh của cỏ dại, màu xanh của cây cối, màu xanh của từng ngọn chồi non... Không như Gabriel tưởng tượng, thông đạo không nối với vách đá mà nối với một mô đất nhỏ giữa cánh rừng nguyên sinh. Xuyên qua dãy núi biên giới, đoàn người một lần nữa trở lại Vô Tận Rừng Rậm, tất nhiên, là Vô Tận Rừng Rậm ở bên kia đế quốc.

Theo cửa hang từ từ mở rộng, từng bóng mờ phóng ra rồi hòa mình vào cảnh vật xung quanh, dẫn đầu là Nhà Thor, nhóm trinh sát nhanh nhẹn tỏa ra các hướng thực hiện nhiệm vụ do thám địa hình.

Chẳng mấy chốc, sau khi xác nhận đã loại trừ mọi nguy hiểm, phần còn lại của đội ngũ lập tức rời khỏi thông đạo.

Chưa tới một hô hấp, một đội hình chính tề được hình thành. Cả đoàn người như một mạng nhện với trung tâm là nữ mục sư cùng các chức nghiệp giả. Bên ngoài, học đồ và binh lính tỏa ra xung quanh thành từng nhóm nhỏ, nhìn như rời rạc nhưng vẫn duy trì khoảng cách nhất định với nhau.

Lạch cách~ lạch cách~

Sau lưng đội ngũ, cánh cửa đá từ từ nâng lên. Mọi vết tích dẫn đến cánh cổng được xóa sạch, mảnh đất trống lại trở về với dáng vẻ hoang vu ban đầu của nó.

“Xuất phát!”

Theo hiệu lệnh của nữ mục sư, đoàn người tiếp tục di chuyển. Trong không gian yên tĩnh, nhất thời chỉ có tiếng vó ngựa đạp trên cỏ tươi phát ra những âm thanh lạo xạo khe khẽ.

Không ngừng nhìn quanh, Gabriel cảm thấy có lẽ không phải tự nhiên mà Vô Tận Rừng Rậm lại được phù thêm vô số tầng truyền thuyết cùng đồn đại. Đường như mùa đông lạnh lẽo của phương Bắc cũng không thể ảnh hưởng tới nơi đây, bốn mùa như một, màu xanh chưa từng biến mất dù chỉ một ngày.

Hành quân đã được một thời gian, cánh rừng dường như không có điểm cuối. Đội ngũ đã lướt qua đếm không xuể những cây cỏ thụ khổng lồ, mỗi cây to bằng cả chục người ôm. Sừng sững hàng ngàn năm, chúng vươn thẳng lên trời, như những người lính gác che chở cánh rừng khỏi thiên tai và giá rét.

Trên từng tán lá, thỉnh thoảng lại có một hai cái đầu nhỏ nhô lên lút nhìn xuống với ánh mắt tò mò, có chim thú, có côn trùng, cũng có vài ma thú bậc thấp.

Cảm nhận từng đợt gió nhẹ khẽ vuốt qua má, không hiểu sao Gabriel chợt nhớ về những buổi đi săn cùng lão Nam tước và cha nuôi. Khi đó, cũng như lúc này, khẩn trương và bình tĩnh.

“Đẹp quá phải không? ...Đã bao lần đi qua, lúc vội vàng, lúc gấp gáp, nhưng không lần nào ta có thể kim lòng mà bỏ qua khung cảnh này.” Cắt đứt dòng suy tư, một thanh âm đột nhiên truyền tới từ bên cạnh thu hút sự chú ý của Gabriel.

Không cần quay lại cũng đoán được thân phận đối phương.

Là kỵ sĩ duy nhất trong đội ngũ, nhiệm vụ của Gabriel là đảm bảo an toàn cho nữ mục sư, trái tim của toàn đoàn. Tuy nhiên, hẳn cảm thấy việc này không khác gì dệt hoa trên gấm. Sau chuyện hôm qua, quan điểm của hắn về chức nghiệp mục sư quay ngoắt 180 độ, nữ nhân này quả thực là một đầu cạp mề. Xem năng đi, ngoại trừ chân tay mảnh mai một chút, đáng người yếu đuối một chút, ai khẳng định mình có thể chiến thắng nữ mục sư nào?!

Tất nhiên, người mù cũng có thể nhận ra suy nghĩ rõ mồn một trên mặt thanh niên, nữ mục sư lại càng không mù.

“Ngươi lại nghĩ xấu về ta phải không?”

“Nào có, ngài là người hoàn mỹ nhất ta từng thấy.”

“Vậy tại sao ngươi phải đánh mất đi chỗ khác khi trả lời? Hừ~! Ta vẫn cảm thấy ngươi đang nghĩ xấu về ta... mà thôi, bỏ qua cho ngươi.” Sau khi truy vấn không có hiệu quả, nữ mục sư đành phải nhân từ mà tha thứ cho thanh niên.

Rồi nhìn thật sâu vào mắt thanh niên, nàng nói với âm thanh nhỏ như muỗi kêu, chỉ vừa đủ để hai người nghe thấy. “Tận hưởng đi khi còn có thể! Chặng đường phía trước... sẽ rất gian nan đấy.”

“Ý ngài là?”

“Ta vừa nhận được thông tin từ đội trưởng.” Lắc lắc mấy truyền tin trên tay, nữ mục sư mỉm cười trả lời. Tuy nhiên, Gabriel lại nhạy cảm bắt được một tia sầu lo trong mắt nàng. “Bọn họ đã đụng độ với bốn tiểu đội trinh sát địch, hơn nữa... số lượng đối phương đang không ngừng gia tăng.”

“Có khi nào là gián điệp vừa truyền tin?”

“Không rõ! Đối phương dường như đã có dự mưu sẵn. Ta đã báo về cho doanh trại, thế nhưng... chúng ta cần thêm thông tin để có kết luận chính xác.”

...

Cuộc nói chuyện nhất thời đi vào ngõ cụt. Theo đó, không khí dần trở nên trầm mặc, nữ mục sư và Gabriel, mỗi người đều theo đuổi suy nghĩ của riêng bản thân. Dù là kẻ ngốc cũng có thể nhận ra có chuyện không hợp lý trong hành động phe địch.

“Chúng ta cần bao lâu nữa mới có thể hợp đội với đội trưởng?”

“Ước chừng một ngày...” Nữ mục sư trả lời trong vô thức, thế rồi chợt nghĩ ra điều gì, nàng quay sang hỏi kỵ sĩ: “Sợ?!”

“Làm sao có thể? Kỵ sĩ không sợ hãi chiến tranh.” Như mèo bị dằm đuôi, Gabriel vội vàng phản bác. Có lẽ, sâu trong nội tâm, hắn vẫn là tên thanh niên của kiếp trước, vẫn luôn muốn thể hiện để lấy lòng phái đẹp. Làm mặt nghiêm túc, hắn cố gắng để giọng điệu trở nên thâm trầm.

“Chỉ là...ta có dự cảm chẳng lành.”

“Dự cảm...hả? Vứt cái dự cảm của ngươi đi, điềm báo là lĩnh vực của thần linh. Người phạm chúng ta chỉ dựa vào trực giác để phán đoán thôi.” Vô tình phủ định lý do yếu ớt của thanh niên, nữ mục sư tiếp tục công kích. “Theo ta thấy, ngươi chỉ muốn mau mau kết thúc nhiệm vụ này, rồi về núp ở nơi an toàn thôi. Hừ! Sợ thì cứ nói là sợ đi. Tóc Đỏ hay dùng từ gì ý nhỉ? Gà con? Phải, gà con như ngươi nên học tập những tiền bối như tỷ đây. Xinh đẹp, thông tuệ, nhu mì, dũng cảm...”

Tự dưng xỏ ra một tràng “ngoại ngữ” khá khó hiểu, như tìm được một mục tiêu để phát tiết nỗi lòng, nữ mục sư đột nhiên hóa thân thành nữ vương tiếp tục công cuộc “chinh phục” các nam nhân của mình. Tất nhiên, người còn lại cũng không chịu thua kém, vẫn ức chế ai đó từ đêm qua, Gabriel lập tức bắt lấy cơ hội mà bóp chặt lại.

Càng nói càng quá đáng, càng nói càng biến thái, một cuộc thảo luận nghiêm túc trở thành một lần khoe xem ai giỏi hơn ai. Hai người như hai mụ đàn bà chanh chua cãi nhau vì một miếng thịt. Suốt cả tiếng đồng hồ, từng đợt tổng xi và không ngừng luân quần bên tai đám binh lính xung quanh.

“Ngươi nói, bọn họ còn định cãi nhau tới bao giờ?”

“Ai biết, nhưng mà... ở chung một thời gian, lần đầu tiên ta thấy đội phó vui vẻ như vậy.”

“Thôi đi, còn ở chung một thời gian? Ta với ngươi mới vào được vài tuần chứ mấy.”

“Ờ thì... vài tuần không là lâu hả? Ta biết một tên mới vào nửa ngày đã chết queo ngoài rừng kia kia.”

“Bốc phét.”

Bất tri bất giác, theo vở hài kịch tiếp diễn, không khí trong đội ngũ dần trở nên sinh động, nỗi lo lắng cũng dần biến mất. Tuy nhiên, hai đương sự dường như không chút nào để ý tới vấn đề đó.

Nói chuyện, khích bác, cãi nhau, vòng quay cứ thế lặp đi lặp lại. Chỉ có nụ cười trên môi họ tưởng chừng như vĩnh viễn không bao giờ tắt.

“Thực ra, bỏ đi cái tính điên điên, nữ nhân biến thái này cũng không tệ lắm.” Nhìn khuôn mặt xinh đẹp đang tươi cười rực rỡ, Gabriel đột nhiên có chút xao động. Một cảm giác khó tả chợt hiện lên trong lòng thanh niên rồi lập tức biến mất. Hắn biết, muốn nữ mục sư hết điên, trừ phi Mặt Trời mọc hướng Tây.

“Ngươi lại nghĩ xấu về ta?”

Vẫn câu hỏi ban nãy nhưng thần thái lại hoàn toàn khác biệt. Nhận thấy người còn lại đang chăm chú nhìn mình, Gabriel giả vờ nhìn quanh để che dấu sự

xấu hổ, rồi cảm thấy hành động của mình hơi kém cỏi, hấn lại quay lại nhìn thẳng vào người đối diện, mắt trừng mắt.

Đang lúc thanh niên định đắp chất thêm đôi câu đề vãn hồi mặt mũi thì... đột nhiên, một thân ảnh vạch phá bụi cây lao về phía nữ mục sư.

Gabriel nhận ra người này, hấn là một ám sát giả học đồ trong nhóm trinh sát. Thông tin mà người này đem về khiến các sĩ quan không khỏi nhủ mảy.

“Đội phó! Phát hiện có hành tung địch quân phía trước. Một tiểu đội. Bọn họ chưa phát hiện chúng ta.”

“Thành phần đội ngũ?”

“Thưa! Chi tiết không rõ ràng, đích thân binh trưởng đang theo dõi đám người kia. Khả năng rất lớn là đội ngũ biên chế tiêu chuẩn: hai nhóm trinh sát, một nhóm phụ trợ, bảy nhóm chiến đấu, ngoài ra chức nghiệp giả chưa xác định.”

“Vậy được rồi, giữ vững liên lạc với Nhà Thơ.” Phát tay ra hiệu cho ám sát giả học đồ lui ra, nữ mục sư quay sang đánh giá thái độ của những người còn lại. Tảo bạo, khản trương, hồi hộp... vô số cảm xúc xuất hiện và đan xen trên khuôn mặt đám lính mới. Duy chỉ không có e ngại.

Thực tế, dù cùng là binh lính thuộc doanh trại trinh sát, lại thường xuyên xung đột, nhưng sức chiến đấu của hai phe là hoàn toàn không giống nhau.

Phải biết, vì có kỵ sĩ trường tồn tại, phần lớn đám người bị chuyển tới doanh trại kỵ binh phe ta đều là tinh nhuệ thiện chiến, nhưng lại không được lòng cấp trên. Trái ngược, với dân số gấp ba bốn lần để quốc láng giềng, thành phần chủ yếu của doanh trại phe địch là những kẻ tù tội được đưa ra để làm vật hi sinh, ưu điểm là có thể bổ sung bất cứ lúc nào, tuy nhiên sức chiến đấu lại thiên kém.

Đến binh lính bình thường cũng hiểu: sự chênh lệch giữa một đội quân huấn luyện đầy đủ và một đội quân ô hợp không phải gấp đôi quân số có thể bù đắp được.

Lo lắng?

Thưa?

Hai từ này chưa từng xuất hiện trong suy nghĩ của bất kì ai trong đội ngũ!

Nhoèn miệng nở nụ cười quen thuộc, nhỏ nhẹ nhưng rõ ràng, giọng nói nữ mục sư truyền tới tai từng thành viên xung quanh:

“Chuyển đội hình! Chuẩn bị chiến đấu.”

Theo mệnh lệnh được ban bố, cả đội ngũ như con thú dữ khổng lồ vừa bừng tỉnh sau giấc ngủ say.

Dưới sự chỉ huy của nữ mục sư, đoàn người buộc vải lên chân ngựa rồi theo sát sau lộ tuyến của ám sát giả học đồ. Dao, kiếm, chùy, rìu... tất cả những vũ khí tầm gần thích hợp cho chiến đấu trong rừng đều đã được đám lính cầm chắc trong tay. Kỵ sĩ cũng không ngoại lệ, tuốt gươm khỏi vỏ, giờ cao khiên thép, kéo xuống mũ giáp che mặt... hấn cố gắng điều chỉnh bản thân về trạng thái tốt nhất.

Không còn lời thừa hay những cuộc trao đổi, không khí trầm mặc tới đáng sợ, âm thanh duy nhất là những tiếp lẹp xẹp rất nhỏ của vó ngựa giẫm lên cỏ cây ven đường. Con thú dữ từ từ vươn móng vuốt sắc nhọn về phía con mồi, thứ nó đang đợi là... một thời điểm thích hợp!

...

Hít hà~ hít hà~ hít.

Không khí ngày càng khản trương, hơi thở của một vài người cũng bắt đầu trở nên dồn dập. Với đám lính mới, đây không phải là lần đầu tiên bọn họ giết người, nhưng lại là lần đầu tiên trải qua chiến tranh. Áp lực và hồi hộp! Bọn họ trông chờ một cơ hội để chứng tỏ giá trị bản thân.

Siết chặt chuôi kiếm, bắt tri bắt giác, bàn tay Gabriel đã lấm tấm mồ hôi...

Thời gian từng giây từng phút trôi qua, tiếng vó ngựa chậm chậm dần trở nên nhanh chóng và gấp gáp hơn. Và khi thân ảnh Nhà Thơ xuất hiện nơi xa xa, bàn tay ra hiệu mọi thứ đã sẵn sàng, âm thanh đó lập tức lên tới đỉnh điểm.

Ầm ầm... ầm ầm...

“Giết!”

Tiếng chiến mã hí vang, tiếng hô giết vang trời, vồn vện mấy chục người gào thét lao về phía kẻ địch đông gấp đôi. Dưới ánh bình minh, từng tia sáng mờ mờ chiếu lên khỏi giáp cùng vũ khí, phản xạ ra màu kim loại lạnh lẽo và tàn nhẫn.

Phanh! Phanh! Phanh!

Chiến chùy rực lửa đánh ra từng đợt sóng nhiệt nóng bỏng, khi chức nghiệp giả dẫn đầu vung vũ khí đánh bay nhóm lính đầu tiên cũng là lúc cuộc chiến mở màn.

Trong con mắt kinh hãi của kẻ địch, từng bộ thân thể nát tan trên không, máu tươi và nội tạng nhuộm đỏ những bộ giáp dữ tợn lao ra từ cánh rừng.

“Bảo động~! Địch tấn công~!”

Va chạm trước nhất với đội ngũ là nhóm trinh sát địch, những ám sát giả cùng thợ săn chỉ kịp hô lên vài tiếng cảnh báo rồi, lập tức bị chiến mã hất bay.

Thánh ca ngân vang, chùy gỗ trên tay nữ mục sư nhẹ vung, ánh sáng hư ảo của ba đạo thần thuật được tăng phúc lên đội ngũ. Chiến mã nhanh nhẹn hơn, kỵ binh mạnh mẽ hơn, sợ hãi không còn tồn tại. Đạo quân như dòng nước lũ cuốn bay mọi thứ cản đường.

Máu tươi tung tóe, tàn thi khắp nơi.

Xuyên qua tán cây, chỉ thấy từng chấm xanh đang từ từ trải rộng, ba đến năm người một nhóm, như những mũi tên nhọn hoắt, đội ngũ ồ ạt lao lên đâm thẳng về phía trái tim kẻ thù. Chưa kịp bùng tỉnh sau con kinh ngạc, đội hình phe địch đã bị xé tan thành từng mảnh nhỏ.

Bất kể là chức nghiệp giả hay binh lính bình thường, đối mặt với năm ba kỵ binh vây công đều không có đường sống.

Nhất thời, tiếng la hét hoảng sợ cùng tiếng rên rỉ tràn ngập tiểu đội địch.

“Giết!”

Rít! ...Xuy~

Lưỡi kiếm liếm qua thân thể một chiến sĩ học đồ chia tên đáng thương thành hai nửa, Gabriel nở nụ cười lạnh lẽo. Đứng bên cạnh bảo vệ nữ mục sư, hắn đã giết chết bốn binh lính phe địch, thế nhưng...

Chưa đủ!

Chưa hề đủ!

Máu trong người đang sôi sục, chiến mã muốn xung trận, lưỡi gươm đang thèm khát được liếm láp máu thịt kẻ thù. Nhìn đồng bạn hăng hái chiến đấu, hắn muốn chiến đấu! Tận tình chiến đấu!

“Lên đi, không phải lo cho ta.” Dường như hiểu kỵ sĩ đang nghĩ gì, nữ mục sư bỗng nhoẻn miệng cười, đẹp và rực rỡ như nữ thần bình minh và thắng lợi. Sau lưng nàng, từ từ dâng lên bốn miếng kim loại hình thoi, chúng không ngừng quay xung quanh nàng như binh lính hộ vệ nữ vương, chỉ tiếng ô ô cất qua không khí cũng đủ để dọa sợ bất cứ kẻ nào.

“Cẩn thận.”

Không nhiều lời, bỏ lại hai chữ quan tâm, Gabriel giục ngựa lao lên. Hắn rõ ràng hơn ai hết thứ mình cần lúc này, đó là một đối thủ, một chức nghiệp giả khác. Từ khi đột phá giới hạn, đã lâu rồi hắn chưa thử nghiệm sức chiến đấu của mình, và mục tiêu của hắn, không đâu khác ngoài... trung tâm địch.

Nơi đó, chỉ huy địch đang ở.

Khiến thép trước mặt, tay cầm gươm để chéch ra sau lưng, người và ngựa hóa thành một đạo bóng mờ xông thẳng lên. Mục tiêu là chiến chức giả đang không ngừng la hét.

“Bình tĩnh! Bình tĩnh lại cho ta! Quân số kẻ địch không nhiều, chúng ta có thể chiến thắng!”

Áo giáp hoa lệ, lưng ưỡn thẳng tắp, chiến chức giả không nhận ra từ thần đang chăm chú nhìn hắn. Chỉ khi tiếng vó ngựa dồn dập áp tới, hắn mới bừng tỉnh giấc mộng mà nhìn về phía bên trái.

Ở đó, một người một ngựa, một kỵ sĩ xen lẫn trong kỵ binh địch đột nhiên xé tan vòng phòng thủ lao về phía hắn.

“Bảo vệ đội trưởng!”

“Giết!”

Kỵ sĩ như chiến thần hạ phàm, trong con mắt kinh ngạc của tiểu đội trưởng, một vết ngân quang chia đôi sĩ quan phụ tá của hắn.

Oanh!

Bụi vàng tán lạc.

Điều cuối cùng mà hắn thấy là ánh bạc lóe lên giữa đầy trời cát vàng. Trong âm thanh nổ vang, thân thể sĩ quan đột nhiên nặng trĩu. Ta chết? ...cũng tốt... rồi xa cuộc chiến tranh đáng chết này...

“...Tên của ngươi?”

“Hoàng Sa.”

Cuộc trao đổi chỉ diễn ra trong nháy mắt tiếp xúc, vung gươm cắt đầu sĩ quan đang hấp hối, trong con mắt kinh sợ của quân địch, Gabriel bắt đầu công việc tàn sát. Trong chiến tranh không có đúng sai, chỉ có sống và chết.

Vừa chém giết, hắn vừa hồi tưởng lại một kiếm vừa rồi.

Trong mắt Gabriel, ký ức của kỵ sĩ trong Hoàng Sa Chiến Khí cùng hình ảnh trước mắt dần dần trùng điệp, một người một ngựa, hắn đang tung hoành trên chiến trường, không gì cản nổi.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Khái Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 38: Truy Đuổi Chiến

Thời gian đã là giữa trưa, những tia nắng ấm áp xuyên qua tầng mây, chiếu sáng từng ngọn núi nhấp nhô nối tiếp tưởng như vô tận. Ánh vàng rực rỡ của mặt trời hòa cùng màu xanh tươi mát của thiên nhiên tạo nên khung cảnh mỹ lệ nên thơ. Hôm nay cũng như bao ngày khác, Vô Tận Rừng Rậm vẫn thân bí và tràn đầy mị lực, cánh rừng bao la bát ngát tựa như một tầng thảm xanh trải rộng tới chân trời.

Nơi ấy có một dòng sông nhỏ uốn lượn quanh co xen lẫn giữa biển cây, tựa như một đường chỉ trắng phân chia hai phần thế giới.

Ở nửa kia của cách rừng, từng nhóm kỵ binh đang cao tốc phi nhanh trên bình nguyên rộng lớn. Mặt đất rung động bởi hàng trăm chiến mã đồng thời nện bước, sau lưng họ là ngôi làng bỏ hoang đang hùng hực thiêu đốt.

Oanh! Oanh oanh...!!!

Bụi mù tung bay, những tiếng nổ lớn vang lên sau đội ngũ, sóng chấn động lan nhanh nuốt chửng những chiến mã không kịp chạy trốn. Xuyên qua lớp đất cát cùng cỏ cây bị nghiền nát, vô số âm thanh phá không đuổi theo đoàn người: có cầu lửa, có tên thép, có lưỡi dao gió... phô thiên cái địa công kích phủ kín vòm trời! Đôi khi... bên trong lại xen lẫn những mũi tên phá giáp cùng những trái bom với uy lực cực lớn.

Cùng lúc, hai nhóm kỵ binh đang nhanh nhẹn ép sát từ hai bên sườn. Một tới trước, một theo sau, chiến mã gia tốc rồi từ từ siết lại, như chiếc cang của tóm gọn con mồi.

Khoảnh khắc tiếp xúc, tiếng binh khí giao kích, tiếng la hét, tiếng chửi rủa không ngừng vang vọng khắp bình nguyên. Chiến khí đấu chiến khí, phép thuật đấu phép thuật, hai bên đều phát huy hết khả năng của mình, một mong muốn dứt bỏ truy kích, một hi vọng giữ chân đối thủ. Không phân biệt địch - ta, không phân biệt người - thú, từng bộ thi thể ngã xuống rồi bị đập nát, máu tươi nhuộm đỏ cả vùng đất.

Ngã xuống đồng nghĩa với cái chết! Đầu hàng cũng đồng nghĩa với cái chết!

Phập.

Tiếng kim khí ngập sâu vào da thịt không hề nổi bật giữa chiến trường ồn ào, thế nhưng, với Darker, nó lại oanh động như tiếng sấm bên tai. Là một ám sát giả có kinh nghiệm hỗn chiến lâu năm, hắn không thể nghe nhầm. Đó là hai âm thanh giống nhau trùng điệp làm một!

Vung đoàn kiếm chặn lại binh khí đối thủ, Darker tranh thủ thời gian liếc về bên trái chiến trường. Nơi khởi nguồn của tiếng động, một kỵ binh phe đối phương hấp dẫn sự chú ý của ám sát giả. Ngựa trắng, giáp bạc, song kiếm nơi tay, thân ảnh đơn bạc vô cùng nổi bật giữa chiến trường. Không đội mũ giáp, thay vào đó là mặt nạ tinh mỹ che kín khuôn mặt, chiến sĩ tùy ý để mái tóc tím tung bay theo gió... giữa khói lửa chiến tranh, hắn tựa như hoa hồng có gai, đẹp dễ đến trí mạng.

Trước mặt chiến sĩ, bầu trời bị phân chia bởi hai màu đỏ xanh, ngọn lửa thiêu đốt trên chiến phủ, hơi lạnh quanh quần trên kỵ thương. Từ xa nhìn lại, Darker nhận ra chủ nhân của hai món hung khí kia không ai khác ngoài cặp bài trùng nổi tiếng khắp doanh trại, thế nhưng... giờ đây, họ đã trở thành hai cái xác vô hồn dưới mũi kiếm của đối phương.

Xuy~ Song kiếm thu về, hai vòi máu tươi cũng theo đó phụt lên cao.

Mất đi ý thức chống đỡ, hai bộ thi thể đổ gục trên lưng ngựa, đôi tay vẫn duy trì tư thế vung chém...

Leng keng~ Leng keng~

Chiến phủ và kỵ thương nặng nề rơi xuống, từ khe hở dưới đáy mũ giáp, tủy não trộn lẫn máu tươi không ngừng nhỏ giọt... Chỉ trong chớp lát đối đầu, đội ngũ chặn đường đã lập tức bị giết mất hai cường giả!

Không để các kỵ binh kịp kinh hãi, không để các tiểu đội trưởng kịp trấn an, một âm thanh lạnh lùng đột ngột cắt ngang chiến trường:

“Ổn định đội hình!”

Xuyên qua hàng trăm tiếng động ồn ào nơi chiến trường, mệnh lệnh ấy vang lên bên tai từng kỵ binh, rõ ràng và rành mạch như đang rủ rỉ bên tai. Tuy nhiên, âm thanh ấy cũng thu hút sự chú ý các kỵ binh vây công phe địch, hệ quả tất yếu, chiến sĩ mặt nạ lập tức trở thành tâm điểm của các công kích.

Trái ngược với các đồng đội của mình lũ lượt xông về phía đối phương, Darker vừa chiến đấu vừa nhích ngựa theo phương hướng ngược lại, kinh nghiệm lâu năm nói cho hắn biết mình nên cách xa người kia, càng xa càng tốt.

Không ngoài dự đoán, ung dung đón đỡ từng đợt công kích, chiến sĩ mặt nạ vẫn có thời gian chỉ huy đội ngũ của mình phản công.

“Theo ta phá vây!”

Ngay lập tức, đội ngũ đang bị bao vây lập tức thu gọn lại đội hình, lấy chiến sĩ mặt nạ làm chủ công, gần trăm kỵ binh như lưỡi kiếm sắc bén xé tan khe hở giữa hai gọng kiếm. Nơi đỉnh nhọn mũi kiếm, chiến sĩ không ngừng điều khiển song kiếm thu gặt tính mạng từng binh sĩ đối địch.

Tê kiếm mảnh dài, bên trên có điêu khắc hoa văn phồn đa tinh mỹ, trông càng giống một món đồ trang sức hơn là vũ khí giết người. Thế nhưng, có lẽ sau hôm nay, nó sẽ trở thành con ác mộng với rất rất nhiều người. Theo từng binh sĩ gục ngã, sĩ khí của đội ngũ bị vây càng lúc càng dâng cao.

“Bạch Ngân~!” Không biết từ ai bắt đầu, cái tên chiến sĩ được mệnh mẽ hô vang.

“Bạch Ngân~! Bạch Ngân~! Bạch Ngân~!” Tiếng hô chấn động tâm hồn, tiếng hô như từ thần đòi mạng, trong con mắt kiêu kỳ của đội ngũ vây quanh, đôi mắt nhóm kỵ binh bỏ chạy đột nhiên trở nên đỏ rực và khát máu, như thú dữ nổi giận. Không để ý đến vũ khí đang đánh đến người mình, bọn họ điên cuồng chém giết, tay đâm, gươm chém, lá chắn đập... mỗi bộ phận trên cơ thể đều có thể dùng để chiến đấu.

Mỗi một hô hấp trôi qua đều có hàng chục binh lính bao vây ngã xuống, bức tường người cũng theo đó mà thưa dần... thưa dần...

Nhưng còn chưa đủ!

Nhìn qua phe địch đang cố gắng điền bổ vòng vây, Bạch Ngân giờ lên song kiếm. Bàn tay khẽ run, hai lưỡi kiếm như hai đạo lụa bạc bay múa trên chiến trường, mỗi lần bóng kiếm nhoáng lên là lúc một kẻ địch ngã xuống. Thế nhưng, đội ngũ đối địch dường như không sợ chết, kẻ này ngã xuống, người kia lên thay, từng lớp thi thể chất chồng chỉ mong chậm lại bước tiến đoàn người.

Từ từ là những kẻ chưa bao giờ sợ chết!

Thi thể như núi!

Bình tĩnh như Bạch Ngân cũng bắt đầu nổi nóng.

“Thật rắc rối. Tóc Đỏ và Truy Hồn bảo vệ ta.” Khẽ truyền âm cho thuộc hạ, chiến sĩ làm một tư thế kỳ lạ, hai tay khoanh lại, song kiếm bắt chéo sau lưng, hấn nhoài người giục ngựa lao nhanh về trước.

Ngay sát phía sau, Tóc Đỏ và Truy Hồn vội đưa mắt nhìn nhau, trong mắt không che giấu hưng phấn. Gật đầu cùng lúc, hai chiến chức giả ăn ý lao lên kèm sát đội trưởng. Chiến phù bên trái, kiếm khiên bên phải, nhất thời, không có bất cứ công kích nào có thể chạm tới người bên trong.

“Giết! Giết aaa~!”

Dường như cũng nhận thấy khí tức của Bạch Ngân đang thay đổi, cường độ tấn công của phe còn lại trở nên mãnh liệt gấp bội, sức ép hai bên hông đội ngũ cũng ngày càng lớn. Tội tệ hơn, xa xa trên con đường trải đầy xác chết và binh khí gãy nát, đội ngũ chủ lực của định quân đang nhanh chóng tiến gần.

Chỉ còn vài trăm mét.

Vù~ ù ù

Từ phía sau, lại một đợt phép thuật phá không bay tới, không phân địch ta, mục tiêu nhằm thẳng trung tâm chiến trường. Như có nhất trí, song phương lập tức ngừng lại dây dưa, một vội vàng tách ra chiến đấu, một dồn hết tinh thần đón đỡ công kích.

Oanh oanh oanh...!!!

Vài kỵ binh phe địch không kịp lùi lại lập tức bị vụ nổ nuốt chửng, từng khối tàn thi thịt vụn văng ra xa xa, tô điểm cho khung cảnh thê mỹ.

“Chết?” Gạt đi mảnh nội tạng trên đầu, đây là ý nghĩ duy nhất trong đầu Darker khi nhìn đám khói bụi hình nấm bốc lên cao cao... cũng là bản khoán của toàn bộ đội ngũ cản đường. Nhìn lại đồng bạn bên cạnh, ám sát giả không nhìn thấy gì khác ngoài những đôi mắt xám tro mệt mỏi...

Vù~ Từ phương xa, một trận gió mạnh thổi qua xua tan lớp khói bụi dày đặc.

Không có cảnh người ngã ngựa đổ như trong tưởng tượng, chiến mã sung sức, áo giáp chỉnh tề, đội ngũ Bạch Ngân vẫn không hề hấn gì sau đợt công kích bất ngờ. Ẩn hiện trên đầu nhóm người, một bán cầu trong suốt đã ngăn chặn mọi sát thương đến từ phía sau.

“Là vòng bảo vệ! Đối phương có đoàn thể thi pháp giả!” Đôi mắt tròn trĩnh trông như nứt ra, bên cạnh Darker, đội trưởng Nha Lang gào lên phần nộ, giọng điệu dị thường đau đớn. Chết tiệt! Tiểu đội bọn hắn đã chết một nửa, kết quả... chỉ để nhận ra sự chênh lệch giữa hai phe thôi sao?!

“Giết bọn họ! Nếu không chúng ta đều phải chết! Giết a~!”

Theo đội trưởng dẫn đầu, đội ngũ vây công lại ồ ạt xông vào, như thiêu thân hướng về phía lửa. Trang bị song phương quá chênh lệch, sức chiến đấu song phương quá chênh lệch, chỉ huy song phương quá chênh lệch! Rút cuộc, ai mới là kẻ bị bao vây?!

Một cảm giác tuyệt vọng xuất hiện trong lòng ám sát giả, sau trận chiến này, bọn họ còn có thể sống sót?

Đột nhiên...

Sự chú ý của Darker bị chuyển dời. Không! Không chỉ mình hắn, toàn bộ chức nghiệp giả đều chuyển dời chú ý tới điểm bạc lấp lóe trên chiến trường. Ngay sau đó, một âm thanh bình thản lạnh lùng vang lên, đè ép mọi tiếng ồn:

“Bạch Ngân thập tự trăm!”

Song kiếm không ngừng giao thoa, kiếm làm bút, trời đất làm giấy, chiến khí làm mực, từng bóng bạc vẽ trên con đường Bạch Ngân trải qua. Không có lửa cháy hàn băng, không có sấm gió gào thét, chỉ có từng vết sáng với tốc độ nhanh tới đáng sợ.

Trong nháy mắt, bất kể máu thịt hay sắt thép, tất cả đều bị vô thanh vô tức cắt thành mảnh vụn. Không khí thậm chí bị áp súc lại thành những lưỡi dao gió rồi tiếp tục bay ra nẩy mét xa.

Xung quanh chiến sĩ, không một người sống!

Đội ngũ cản đường còn chưa kịp phản ứng thì Bạch Ngân đã lập tức biến chiều. Song kiếm chấp lại, hấn bình tĩnh gần từng chữ, mỗi chữ như dao nhọn hung hăng đâm lên trái tim từng kỵ binh đối đầu.

“Phong. Ngân.”

Âm thanh như câu thần chú giết chóc đáng sợ nhất, khi hai chữ kết thúc cũng là lúc vô số bóng kiếm trước mặt hợp lại làm một. Song kiếm vung ngang, một dòng sông màu bạc như xò xuyên không gian xuất hiện trước mặt đội ngũ cản đường.

Không nổ tung, không tiếng động, dòng sông lướt qua rồi nhanh chóng tan biến, cũng như cái cách mà nó xuất hiện. Giữa khoảng không, một vết ngắn màu bạc từ từ đậm dần.

“Đi thôi.” Hờ hững ra lệnh cho đội ngũ của mình, chiến sĩ mặt nạ bạc thu hồi binh khí rồi giục ngựa phi nhanh. Trước khi đi, ánh mắt hắn như vô tình quét về hướng đối diện, nơi đó, một ám sát giả trẻ tuổi đang đứng như trời trồng.

“Nhóc... Darker.”

“Đội trưởng... vừa rồi...”

Phanh.

Đội trưởng Nha Lang đột nhiên lộn cổ tay đánh bay hấn xuống đất. Chưa kịp để Darker kinh ngạc, một tiếng xuy~ rất nhỏ vang lên, kèm theo âm thanh như có như không của đồng bạn bên cạnh, máu tươi nhuộm đầm thân thể ám sát giả.

“Có sống cả cho phần bọn ta nhé. Sống cùng ánh sáng.”

Như âm thanh báo hiệu kết thúc, trước, sau, hai bên ám sát giả trẻ tuổi bay lên vô số vòi máu... máu của người hắn thích, máu của kẻ hắn ghét, và máu của đội trưởng mà hắn vẫn kính yêu. Thân thể mỗi người đều bị chém đoạn eo, trên chiến trường đỏ thẫm, duy nhất một vòng tròn nho nhỏ vẫn giữ được màu sắc nguyên thủy vốn có.

Cộp cộp~ cộp cộp~

Đầu một mảnh trống rỗng, Darker dờ dẫm nhìn chiến sĩ mặt nạ dẫn dắt đội ngũ lướt qua. Xa xa, từng nhóm kỵ binh phe ta đang san san tới chậm, ánh mắt dị thường kiêng kỵ nhìn về hướng này.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Khái Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Q.1 - Chương 39: Ma Xà

Tuy tạm thời dứt khỏi sự truy đuổi của kẻ địch nhưng nhóm người Bạch Ngân cũng không có ý định dừng lại nghỉ ngơi. Ngựa không dừng vó, đoàn người chạy một mạch xuyên qua bình nguyên. Trên nền đất, từng đạo bóng mờ cứ thế ngả dần theo ánh sáng về chiều. Cho đến khi, những chiếc bóng sắp bị bóng tối nuốt chửng thì trước mặt họ là Vô Tận Rừng Rậm.

Vừa chỉ huy đội ngũ băng qua khúc sông cạn, Bạch Ngân vừa lặng lẽ suy tư hành động tiếp theo, nước sông trong vắt phản chiếu đôi mắt mang chút sầu lo.

Nghiêng người xuống ngựa, chiến sĩ thò tay vức chút nước rửa đi máu khô trên áo, ánh mắt nhìn về bên cạnh.

“Ngài tìm ta có chuyện cần thương thảo?”

Chẳng biết từ lúc nào, hình ảnh phản chiếu trên mặt nước lại xuất hiện thêm một bóng dáng. Thân thể giấu kín sau lớp áo choàng đen vẽ đầy ký hiệu phức tạp, một tay cầm quyền trượng bảo thạch, một tay cầm dây chuyền bạch cốt, từ cách ăn mặc và năng lượng chấn động xung quanh, không khó để nhận ra người vừa tới là một thi pháp giả cường đại.

Cười trên con báo đen một sừng, hấn lẳng lẳng đứng đó, đôi mắt xanh lục bình tĩnh đánh giá đội ngũ phía trước.

Thấy thi pháp giả không có ý định trả lời, Bạch Ngân cũng im lặng chờ đợi. Quen biết đã lâu, trong ấn tượng của chiến sĩ, đối phương xưa nay chưa từng phí lời, lại càng chưa từng phí công làm việc vô nghĩa. Hai người, hai thú, bốn bóng dáng trầm mặc đứng bên bờ sông.

Đột nhiên, như xác định điều gì, thi pháp giả hơi nhúc nhích quyền trượng nơi tay, vài âm tiết tối nghĩa khe khẽ vang lên, sừng báo và dây chuyền bạch cốt lập tức tỏa sáng.

Trong bán kính năm mét, một bán cầu trong suốt ẩn hiện trong không khí.

Cạch.

Cánh tay Bạch Ngân đã đề sát chuôi kiếm, thi pháp giả mân mê quyền trượng, báo đen gầm gừ, chiến mã cào vó bất an. Hào khí cũng theo đó mà trở nên ngưng trọng.

“Bình tĩnh đi.” Trái ngược với vẻ cường thế khi xuất hiện, thi pháp giả lại là người nhường bộ trước. Bàn tay nắm chặt đạo cụ ma pháp buông lỏng, hấn cố gắng dùng âm thanh sồn tọc gây để đưa ra giải thích: “Chỉ là kết giới cách âm thôi.”

Nói rồi, hấn lại vỗ nhẹ lên gáy thú cười đang gầm gừ.

“Ngoan nào bảo bối, ngoan nào... đừng dọa Bạch Ngân đại nhân.”

Dường như hưởng ứng chủ nhân mình, con báo đen cũng chỉ gầm khẽ thêm hai tiếng rồi triệt để im lặng.

“Ngài xem, ta tới với thiện ý. Mời vớt bỏ mọi hiểm khích trước đây. Lúc này... chúng ta có cùng chung rắc rối.” Âm thanh như rung lên từ trong cuồng hống, từng từ từng chữ được ngâm nga kéo dài, càng về cuối càng giống như tiếng rít của độc xà.

“Vậy mời Ma Xà đại nhân kiềm chế ma thú của mình một chút...” Hờ hững nhìn thi pháp giả làm bộ làm tịch, Bạch Ngân nhẹ nhàng vỗ về trấn an chiến mã sau lưng, rồi hấn tiếp tục: “...Ta lo mình sẽ quá sợ hãi mà nhờ tay làm thiệt nó. Hơn nữa, thứ lỗi cho ta kém hiểu biết, từ lúc nào thì... lên lút khỏi động đạo cụ có thể được coi là cử chỉ thiện chí?”

Lời lẽ lịch sự, ý tứ giấu cọt, lúc này, bàn tay chiến sĩ đã nhẹ ấn trên chuôi kiếm, đôi mắt chăm chú nhìn về tay áo người đối diện. Ẩn hiện sao lớp áo bảo đen, một chiếc vòng tay đang âm u tỏa sáng.

“Khắc khắc, đội trưởng Bạch Ngân vẫn thẳng thắn như ngày nào.” Bất ngờ là thi pháp giả cũng không có ý định thanh minh cho hành động của mình. Âm trầm cười cười, ánh mắt hấn như hai luồng u hỏa không ngừng quét qua quét lại thân thể chiến sĩ. “Là đối thủ cũ, thiết nghĩ ghé qua xem xét tiến bộ của kẻ sẽ chết dưới tay mình cũng là một thú vui tao nhã...”

“Vào chính đề đi. Ngài đến xem ta cũng không chỉ để thị uy chút đỉnh như vậy chứ?”

“Đợi một chút, đợi một chút, trò hay sắp xuất hiện rồi...” Kỳ lạ là thi pháp giả vẫn không có ý tứ vào chủ đề chính, theo cuộc nói chuyện tiếp tục, Bạch Ngân vô cùng băn khoăn, không biết kẻ trước mặt này tới có ý đồ gì.

Phải biết, xảy ra tất cả sự kiện đuổi giết vừa rồi đều là do gặp gỡ tiểu đội Ma Xà.

Phải! Sẽ không diễn ra sự kiện truy đuổi nếu đoàn người Bạch Ngân không gặp đội ngũ của thi pháp giả trước mặt. Con đường đến địa điểm ước định với nữ mục sư không mấy như ý, hi vọng tránh qua lượng lớn trinh sát địch, đoàn người Bạch Ngân chọn một con đường khá hẻo lánh. Tất cả sẽ có thể nói là thuận lợi, nếu bọn họ không gặp tiểu đội khác trong ngôi làng bỏ hoang ngoài Vô Tận Rừng Rậm.

Vài tiếng sau đề nghị hợp đội của thi pháp giả, ngôi làng bị vài nghìn kỵ binh địch bao vây. Kết quả không có gì bất ngờ, đối phó với số lượng lớn địch

nhân cấp thấp, đội ngũ bỏ lại vài chục mạng người và bắt đầu màn rượt đuổi xuyên ngày.

Tách.

Đột nhiên, tiếng búng tay của Ma Xà thu hút sự chú ý của Bạch Ngân.

“Ngài xem. Màn biểu diễn bắt đầu rồi.”

Theo ngón tay gầy guộc trơ xương vươn lên, chiến sĩ hơi liếc theo phương hướng thi pháp giả đang nhìn, nơi đó, những kỵ binh cuối cùng đang vượt sông.

Sau đó... Oanh!

Vụ nổ xảy ra không hề báo trước. Một ở bên này, một đã qua bên kia sông, hai kỵ binh trong tiểu đội Ma Xà đột nhiên nứt ra thành vô số mảnh nhỏ, máu thịt văng tung tóe. Nếu theo dõi từ trên trời, sẽ thấy thi thể của hai người nở rộ tựa như một đóa hoa cúc máu.

“Địch tập...”

“Bình tĩnh! Không có việc gì. Là đội trưởng Ma Xà gây ra.”

Chưa để tiếng cảnh báo kịp phát ra, Bạch Ngân đã ngay lập tức sử dụng chiến khí khuếch tán thanh âm trấn an các kỵ binh. Giọng nói của chiến sĩ và cái tên Ma Xà tựa như hai đạo phép thuật phong ấn mọi hỗn loạn. Trong chốc lát, đoàn người đã ổn định lại đội hình, tuy nhiên, nếu để ý kỹ sẽ thấy nhỏ khác biệt, từng tia mờ mờ trong mắt đám lính mới tiểu đội Kim Ngân Hoa, đối lập với vẻ chết lặng trên khuôn mặt thành viên tiểu đội Ma Xà.

“Ta chờ một lời giải thích.”

“Món quà dành cho những người hàng xóm không mấy thân thiện của chúng ta. Ai~ Nghĩ lại mà cảm thấy thất bại, không ngờ trong tiểu đội của ta lại có gián điệp của đối phương. Cây to đón gió a.”

Dường như làm bộ làm tịch đã trở thành thói quen của Ma Xà, hồn nhiên quên mất mình vừa giết chết hai thuộc hạ dưới quyền, thi pháp giả vừa than thở vừa học bộ dáng của chiến sĩ mà ngửa đầu nhìn lên tầng không. Trời cao trong xanh, mây trắng trôi trôi, trên bức màn màu xanh da trời, từng chấm đen đang không ngừng bay lượn, vẽ những nét hoàn mỹ trên bức tranh im lặng.

Lúc này, tất cả kỵ binh đã hoàn toàn qua tới bờ bên kia, lẻ loi đứng lại bên này, chỉ còn lại hai người đội trưởng. Mặc kệ thi pháp giả đứng đó, Bạch Ngân tung mình lên ngựa bắt đầu vượt sông.

“Đối phương sẽ không bỏ cuộc. Chúng ta vẫn còn nằm trong tầm kiểm soát của thiết bị quỷ nhiễu.”

“Chim ưng của thợ săn và ma thú của thi pháp giả.”

“Ngài cũng phát hiện?”

“Sao sớm bằng Ma Xà đại nhân. Hai con rắn của ngài cũng chiến đấu được một thời gian rồi nhỉ? Có cần nghỉ ngơi không?”

“Vô phương. Đối phương quá đông. Đáng tiếc, phần lớn ma sùng của ta không bay.” Nói xong, như để chứng tỏ tính xác thực, Ma Xà vỗ vỗ nhẹ vào ống tay áo, đáp trả hần là vô số âm thanh rít khê của loài bò sát. Thấy Bạch Ngân vẫn im lặng nhìn mình, thi pháp hơi cụt hứng, tuy nhiên, hần vẫn tiếp tục: “Tất nhiên, đối sách là có. Cách đơn giản và hiệu quả nhất là băng qua Vô Tận Rừng Rậm, không có sinh vật biết bay nào dám xuyên qua nơi đó. Chỉ là...”

“Chỉ là... không biết đối phương có để cho chúng ta sống đến lúc đó thôi. Phải không?” Lần này thì Bạch Ngân cướp lời, rồi với giọng điệu khẳng định mười phần, hần nói:

“Yên tâm, ta đã có kế hoạch sẵn sàng.”

“Bảo vệ ta. Thông tin mà ta đem về có thể xoay chuyển chiến cuộc hiện tại.” Im lặng nhìn bộ dạng kiên định của người đối diện, thi pháp giả cũng thấy an tâm phần nào. Là đồng đội cũng như đối thủ cạnh tranh của nhau, Ma Xà tin chắc chiến sĩ sẽ không bán tên không đích. Xem ra... bọn họ còn có hi vọng!

Oanh~ oanh oanh!!!

“Chết tiệt, lại là điệp khúc này. Ta nguyện rửa thi pháp giả bên đội ngũ đối phương, ta nguyện rửa chỉ huy bên đối phương. Một ngày nào đó, ta sẽ đích thân đi hỏi thăm mẹ bọn hần.”

Là nhóm chiến sĩ chạy cuối đội ngũ, Tóc Đồ cảm thấy mình có đầy đủ lý do và động lực để chửi bậy phát tiết. Tính cả lần này đã là lần giao chiến thứ ba, bao gồm hai lần vây công hôm qua và một lần truy kích vào sớm nay, lần nào cũng như lần nào, đội ngũ bên kia luôn thích áp dụng chiến thuật ném phép thuật phủ đầu. Và tất nhiên... tác dụng duy nhất của việc bắn chỉ thiên là phủ đầy bụi đất lên người đám kỵ binh phía trước.

Kể từ khi đến doanh trại trinh sát, đây là lần đầu tiên Tóc Đồ đại nhân phải chật vật như vậy. Tội tệ hơn, bên cạnh hắn, Truy Hồn còn thật thà hỏi thăm, ánh mắt quan ái dường như đang hỏi xem có phải hắn mắc bệnh!

“Ta nghĩ người thích thiếu nữ chưa trưởng thành?”

“...Lâu lâu đổi khẩu vị.”

“Ừm, bớt nói, dành tinh lực chuẩn bị chiến đấu. Học tập hai vị đội trưởng kia kia.”

Xuyên qua lớp khói bụi nhìn về đối diện, chiến sĩ nhìn thấy Bạch Ngân cùng Ma Xà đang thảo luận sôi nổi chiến thuật tiếp theo. Lướt qua mưa bom bão đạn, bọn họ vẫn bình tĩnh trao đổi, đôi khi, thi pháp giả còn dành chút thời gian phóng ra một vài phép thuật nhiễu loạn quân địch.

Tất nhiên, trên thực tế, hai vị đội trưởng cũng không vĩ đại như ám sát giả nghiêm túc tưởng tượng. Phía trước đội ngũ, một đoạn đối thoại tương tự đang diễn ra.

“Chết tiệt! Cái kế hoạch mà người tự tin mười phần đâu rồi hả Bạch Ngân?!”

Đánh mất bộ dạng đạo mạo của thường ngày, so với chiều hôm qua, thi pháp giả của hôm nay trông không khác gì một tên ăn mày. Quần áo xộc xệch và phủ đầy bụi, hắn thậm chí không có thời gian sử dụng phép thuật để thanh khiết áo choàng. Vừa gầm gừ với chiến sĩ mặt nạ, hắn vừa phát tiết bực dọc lên người đội quân bên kia sườn núi.

“Lại là điệp khúc này, đối phương không thể sáng tạo ra thứ gì hay hơn sao? Quả thực là xỉ nhục với giới thi pháp giả! Quanh đi quanh lại vài ba thứ phép thuật vô văn! Đến bọ chết còn thông minh hơn đám khốn khiếp các người.”

Quyền trượng giờ lên ngang ngực.

Phùng!

Nơi đỉnh nhọn quyền trượng đột nhiên bốc lên một đạo lửa màu xanh lục, từng giây trôi qua, theo ngọn lửa không ngừng xoay tròn, màu xanh càng lúc càng trở nên thâm thúy. Cảm thấy đã đến lúc, thi pháp giả nhẹ nhàng vươn tay còn lại lên chộp vào bên trong, bàn tay liên tục xoay nắn biến ngọn lửa thành một khối cầu hoàn mỹ. Rồi làm động tác kéo cung, quyền trượng phía trước, bàn tay kéo dài khối cầu thành hình Oval, hắn nhắm ngay mũi tên phép thuật về phía đội ngũ truy đuổi.

Buông tay...

Vù~

Cùng lúc mũi tên được bắn ra, một vòng bảo vệ được giương lên trên đầu đội ngũ đối diện, cùng loại với vòng bảo vệ mà Ma Xà đã sử dụng ngày hôm qua.

Tác dụng chỉ có một, đơn giản nhưng vô cùng thực dụng, đó là cản lại mọi công kích nguyên tố và vật lý từ tầm xa.

Đương nhiên, có thể để một thi pháp giả cường đại như Ma Xà mất công sức chuẩn bị, phép thuật hắn không nằm trong phạm trù kia.

Oanh!

Phép thuật nổ tung trên vòng bảo vệ, vô số ngọn lửa màu xanh tán loạn vẩy ra xung quanh. Sinh mệnh làm nhiên liệu, ngọn lửa xuyên qua từng lớp áo giáp và đạo cụ ma pháp, nhen nhúm từng bó đuốc trong đội ngũ địch quân.

Nhất thời, người ngã, ngựa đổ, bước tiến đối phương cũng vì thế mà chậm lại. Tuy nhiên, cả hai đều biết không lâu nữa, địch quân sẽ lại đuổi kịp, chỉ cần một phép thuật gia tăng tốc độ, mọi công sức kéo dài khoảng cách này giờ đều sẽ trở thành công cốc.

“Phép thuật khá đặc thù. Là kết hợp giữa hệ nguyên tố và hệ sinh mệnh?”

“Rất tốn ma lực, tuy nhiên, kết quả ngược lại không tệ.” Tâm tình tốt hơn sau đòn tấn công vừa rồi, giọng nói của thi pháp giả lại trở về với âm thanh ngậm nga kéo dài như lúc đầu gặp mặt: “Đây là cái kế hoạch chạy trốn mà người đề cập tới? Xuyên qua vách núi hiểm trở? Thách thức địch quân đồng quy vu tận? Hay... thử xem Thổ hệ thi pháp giả của đối phương có dám làm sập cả con đường hay không?!”

Đã được gần một tiếng, cuộc rượt đuổi vẫn đang tiếp diễn trên con đường độc đạo, nghe nói, là do các thương nhân buôn lậu bỏ giá cao thuê người làm Uốn lượn quanh những sườn núi, con đường không lớn không nhỏ vừa đủ hai chiếc xe ngựa chạy song song, cũng vừa đủ để hai đội ngũ cao tốc rượt đuổi nhau.

Phân chia chiếm giữ hai đỉnh của chữ M, hai đoàn người vừa vội vã chạy trốn vừa dành thời gian cản trở đối phương tiến tới. Trông càng giống như một cuộc thi tốc độ hơn là một cuộc chiến sinh tử. Tuy nhiên, nếu nhìn vào địa hình xung quanh, sẽ không ai nghĩ vậy.

Một bên là vách đá dựng đứng, thẳng tắp vươn lên tới trời cao.

Một bên là vực sâu hun hút, bên dưới có sông lớn, tiếng nước chảy mạnh va vào đá ngầm và núi đá vang vọng, tựa như thủy quái đang gào thét đòi vật hiến tế.

“Ta hơi hoi hận vì đã để mặc người quyết định... Dùng con đường này để giảm ưu thế phe địch là quá liều mạng, chỉ cần hơi sơ sẩy một chút, đường sụp... và bọn ta đều có cơ hội xuống Minh Quốc nói chuyện với Thần Chết...”

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Khải Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Q.1 - Chương 40: Địa Sư

“Cảm ơn. Ta còn thích thể giới của người sống hơn, ngài có thể đi một mình. Nghe nói hoàn cảnh ở Minh Quốc rất tốt đấy.” Đáp lại oán trách của thi pháp giả là câu trả lời đầy chế giễu của Bạch Ngân.

Nực cười! Nếu hỏi ai là người sống dai nhất trong đội ngũ, thì đó chính là thi pháp giả đang chạy trốn bên cạnh mình.

Vừa chạy, vừa trao đổi, lại vừa đối công, phút chốc, đội ngũ Bạch Ngân đã chạy qua đỉnh chữ M, tiến vào góc khuất cuối khúc quanh. Lúc này, mọi thứ tạm thời yên tĩnh, không có tiếng nổ của phép thuật, cũng không có tiếng chạy trốn vội vã, chỉ có âm thanh của vô số vô ngựa đập trên nền đất không ngừng vang vọng khắp lưng chừng núi.

Cũng may, ít nhất con đường này đủ chắc chắn để hai đội ngũ chà đạp.

Bỗng...

Rít rít~ rít~

Kèm theo tiếng kêu khe khẽ của loài bò sát, một con thú kỳ lạ đột nhiên trồi lên từ vực sâu. Như rắn, như chim, lại như côn trùng, con vật này không hề tồn tại trong tự nhiên mà là ma thú của Ma Xà. Thi pháp giả hệ sinh mệnh, truy đuổi sự huyền bí của sinh mệnh.

Khác với học giả chỉ thuần túy tập trung nghiên cứu, thi pháp giả lại có thiên hướng ứng dụng nghiên cứu của mình cho thực chiến, và thành quả của họ là những thứ quái dị như sinh vật trước mặt. Chức nghiệp giả thường gọi bọn chúng là hợp thành thú, tuy nhiên, các thi pháp giả hệ sinh mệnh thường gọi chúng với cái tên khá hoa mỹ: Chimera.

Con Chimera trước mắt dài khoảng năm mét, thân thể loài rắn được bao phủ bởi một lớp vỏ cứng của loài côn trùng, trên lưng là hai đôi cánh chim đang không ngừng phe phẩy. Nó không có mắt, thay vào đó là những xúc tu đang không ngừng ngo ngoáy quanh đầu.

Con thú nhẹ nhàng bay sát bên cạnh thi pháp giả, sau đó, một xúc tu trên trán nó nhanh chóng vươn dài sang bên. Cùng lúc, Ma Xà cũng vươn tay về trước, để xúc tu chạm vào mu bàn tay mình.

“Theo thông tin mà Phụng Xà của ta truyền về, con đường phía trước còn phải vòng qua năm sáu khúc quanh như vừa rồi, chưa kể đến đằng sau cũng không có địa điểm lần tránh... Tuyệt lộ! Không phải ta không tin người, nhưng làm đồng đội cùng một chiến tuyến, ta nghĩ mình có đủ tư cách để biết về kế hoạch thoát đi.”

...

Thật sâu nhìn vào khuôn mặt ẩn sâu sau lớp áo choàng, chiến sĩ chậm rãi lên tiếng, câu trả lời nằm ngoài mọi dự đoán của thi pháp giả.

“Thoát đi?! Ta chưa từng nói mình có kế hoạch thoát đi!”

Nhìn vào vẻ tự tin của người đối diện, một dự cảm không hay đột nhiên xuất hiện trong lòng Ma Xà. Rồi, chợt nghĩ tới điều gì, đôi mắt hắn lập tức co rút.

“Người... Không lẽ người định...? Người điên rồi! Đây là tự sát!” Kinh hoàng vì kết quả của suy đoán, thi pháp giả không kìm được mà hét toáng lên, dường như vẻ lạnh lùng âm trầm ban nãy chưa từng xảy ra.

“Ngài không phải đã từng nói sao? Địa thế nơi đây rất nguy hiểm.”

“Không! Đây không phải kỳ sĩ tiểu thuyết, người cũng không phải nhân vật chính bất tử bất diệt... Đây là chiến tranh.” Tiếp tục lắc đầu. Mọi cố gắng khuyên nhủ của Ma Xà dường như đều là vô nghĩa, đáp trả hắn vẫn luôn là một cái nhìn bình thản và tràn đầy tự tin...

“... Ta hiểu. Thứ lỗi cho ta và người của ta không cùng người tự sát... ta tin rằng Thổ hệ thi pháp giả của đối phương sẽ rất thích ý khi thấy ngài đứng lại chờ họ.”

Lạnh lùng bỏ lại một câu, thi pháp giả chuẩn bị giục thú cười rồi đi. Thế nhưng, một cánh tay thon dài lập tức vươn ra ngừng lại hành động của hắn.

Chiếc mặt nạ lạnh băng che giấu mọi cung bậc cảm xúc của Bạch Ngân, thế nhưng, không hiểu sao lúc này, xuyên qua lớp kim loại kia, Ma Xà lại rõ ràng cảm thấy... chiến sĩ đang cười?!

“Không. Ngài hiểu nhầm ý ta rồi. Chiến đấu sẽ không chỉ mình chúng ta!”

Nói xong, bàn tay Bạch Ngân khẽ lộn một vòng, theo đó, trên tay hắn xuất hiện một tờ giấy nhỏ mang phong cách cổ xưa.

Dừng bước. Ma Xà không khỏi nhìn về thứ đồ vật mà chiến sĩ lấy ra. “Vật này... Có thể lấy ra được vật này... Xem ra đội phó của ngươi cũng không chỉ là một mục sư bình thường!”

“Không thiết bị ma đạo nào có thể cản quyền năng của thần linh.” Không đầu không đuôi nói một câu, Bạch Ngân nhanh chóng dùng tay viết vài chữ lên giấy.

“Đáng tiếc! Một món đạo cụ tốt.”

“Đạo cụ có thể kiếm lại, mạng của chúng ta thì không.” Phút chốc, dòng chữ trên giấy biến mất, sau đó, một dòng chữ mới hiện lên. Liếc nhanh lên trên, chiến sĩ cười nhẹ hai tiếng rồi bùng tờ giấy lên không.

Phút chốc, trong tiếng thờ dài của thi pháp giả, món đạo cụ trên quý trở nên sáng chói rồi tan ra thành tro bụi, để lại hai chữ “sẵn sàng” thiêu đốt hồi lâu chưa tắt.

“Thần linh cùng chúng ta đồng hành.”

Ầm! Như hưởng ứng với quyết định của chiến sĩ, một tiếng nổ rung trời vang lên.

“Mọi người! Viện quân đã đến! Đã đến lúc chúng ta trả món nợ hôm qua!”

Vung tay cho đội ngũ dừng lại, âm thanh quen thuộc của chiến sĩ vang vọng bên tai từng binh lính, sau đó, khuếch tán ra tận xa, nơi đội ngũ đối phương đang cật lực đuổi theo. Lạnh lùng và quyết tâm.

“Tất cả nghe lệnh ta, chuyển đội hình, tấn công.”

Ầm! Ầm! Ầm!

“Mẹ kiếp, Vừa chui ra địa đạo đã lại phải vào cổng ngầm.”

Trong con đường tối om và đen ngòm, tiếng chửi rủa không ngừng vang lên.

“Ôi~ Cỏ xanh và nắng vàng~ các người đang ở đâu~?”

...

“Chết tiệt~ Ta nguyện rửa thi pháp giả nào tạo nên con đường này.”

Vừa khom người đi trong thông đạo chật hẹp, Nhà Thơ vừa liên tục than thở, có than thở cuộc sống khốn khó không được ai quan tâm, có than thở hành trình vất vả không một chút nghỉ ngơi, lâu lâu, hắn lại quay sang nguyện rửa những kẻ gọi oi đất hỏi không biết chết chôn nào.

Người này... đi đến đâu cũng có thể làm nhảm.

Tất nhiên, làm nhảm cũng phải có đối tượng, và người bị hành hạ không ai khác ngoài kỵ sĩ đi bên cạnh. Thực ra, cũng không thể nói thông đạo này là nhỏ được, vừa đủ để hai người cùng đi song song, nơi này còn rộng rãi chán. Nó chỉ có thể coi là nhỏ khi so sánh với những thông đạo mà đội ngũ đã từng đi qua.

“Im lặng mà đi đi, người không thấy mọi người đang tập trung tinh thần sao?”

Lông mày khẽ nhíu, Gabriel đã bị bức tới cực hạn rồi. Suốt một tiếng đồng hồ, hắn phải liên tục chịu đựng ngôn ngữ oanh tạc của đồng bạn. Kỵ sĩ cảm thấy... lại thêm vài câu nữa là không khéo sẽ có đánh nhau to.

Ngoảnh đầu nhìn lại để chứng thực lời kỵ sĩ, hình ảnh mà ám sát giả thấy là vô số ánh mắt đỏ bừng vì giận giữ. Lập tức, khuôn mặt hắn trở nên xanh mét... vội vàng quay đầu đi, ám sát giả cũng biết điều mà im miệng.

Thế nhưng, chỉ vài hô hấp sau, chứng nào tật nấy, hắn lại bắt đầu nói về chủ đề mới. Lén lút liếc nhìn nữ mục sư cùng đội ngũ đang đi phía trước, ám sát giả thần thần bí bí nhích lại gần kỵ sĩ, dùng âm thanh như muỗi kêu rí tai đồng bạn. Đáng buồn là, thông đạo thì bé, mọi người lại im lặng, âm thanh mà ai đó cho là rất khê thực sự không thua kém tiếng sấm trong ngày hè.

“E hèm~ Ngươi biết không? Theo thông tin mà ta thu thập được thì... đây là một trạm gác bí ẩn.”

Nói xong hắn hơi dừng lại, ánh mắt chờ mong nhìn kỵ sĩ, như thể đang thúc giục người sau hỏi thêm nữa đi. “Không còn gì để nói” là cảm xúc của Gabriel và những người xung quanh. Nở nụ cười gượng gạo, kỵ sĩ đành tiếp tục câu chuyện.

“...Có thể nói rõ hơn không?”

Ít nhất, lần này ám sát giả còn nói được thứ gì đó hữu dụng.

“Trạm gác này mới được dựng nên cách đây không lâu, vì nằm trên tuyến đường khá đặc thù nên mọi thông tin về nơi đây hoàn toàn bị ẩn giấu. Chỉ có số ít tiểu đội biết đến sự tồn tại của nơi này. Rất may, tiểu đội Kim Ngân Hoa của chúng ta là một trong số đó.”

“Ý ngươi là tiểu đội Kim Ngân Hoa trước đây?”

Dường như câu hỏi chạm tới chút cảm xúc xưa cũ của ám sát giả, hắn dừng lại mấy giây rồi mới tiếp tục, đôi mắt như nhìn về quá khứ.

“Ừm, chuyện xảy ra cũng được hơn bốn tháng rồi nhỉ, thời gian trôi qua thật nhanh. Khi đó, Tóc Đỏ, ta, Truy Hồn, cả ba vẫn chỉ là tân binh giống ngươi, vừa nhập đội đã phải tham gia vào hành động chém đầu của kỵ sĩ trưởng... Ngươi không tưởng tượng được sự thảm thiết của chiến dịch đó đâu!”

“Chết?”

“Phải! Chết sạch! Mười người chết chín! Sau chiến dịch, cả tiểu đội Kim Ngân Hoa chỉ còn năm chức nghiệp giả, Tóc Đỏ và Truy Hồn đổi thành biệt danh hiện tại... Ngươi biết không? Đến bây giờ ta vẫn nhớ như in sự điên cuồng của người kia... Ta phải công nhận, hắn là một tên điên! Một tên điên thiên tài!”

Nghe ám sát giả kể lại truyện cũ, Gabriel nhớ lại ấn tượng của bản thân về kỵ sĩ trưởng, về cái thân ảnh cao lớn và tràn đầy vết sẹo ấy.

Thành thật mà nói, đúng là chỉ có kẻ điên mới nghĩ đến đặt một trạm gác ở đây. Kỵ sĩ trưởng là kẻ điên? Một sĩ quan quen như kỵ sĩ không có tư cách biết điều đó. Tuy nhiên, có thể nhìn xa trông rộng tới mức dự liệu được những việc như thế này sẽ diễn ra... Có lẽ, ẩn sâu sau vẻ ngoài thô lỗ kia là một trí tuệ quân sự trác tuyệt.

Bộp. Đột nhiên, vai hắn bị vỗ nhẹ, ngay sau đó bên tai kỵ sĩ vang nhẹ âm thanh phiền nhiễu của Nhà Thor.

“Lại nghĩ đi đâu đấy? Ta đang hỏi ngươi có nhớ cái tên đội trưởng của tiểu đội canh gác này không?”

Theo câu hỏi của ám sát giả, Gabriel lập tức nhớ tới nhóm người đang đi trước nhất. Có thể nói rằng đội ngũ canh gác ở nơi đây quá đặc biệt, quá mức... mạnh mẽ. Thông thường, một trạm gác bao gồm hai đến ba tiểu đội cùng túc trực, thế nhưng, đám người kia có chưa đầy một trăm người! Tuy nhiên, sức chiến đấu lại hoàn toàn trái ngược. Thông qua kinh nghiệm bản thân, Gabriel khẳng định tất cả thành viên tiểu đội kia đều là tinh nhuệ bách chiến! Từ binh lính cho đến sĩ quan, mỗi một người đều cho Gabriel cảm giác nguy hiểm, đặc biệt là người đội trưởng kia...

“Hắn? Hắn có vấn đề gì sao?”

“Hắn nổi danh tương đương đội trưởng Bạch Ngân đó, một trong mười chức nghiệp giả mạnh nhất doanh trại trinh sát. Hệ thổ thi pháp giả: Địa Sư... Thông đạo này cũng là một tay hãn dụng nên.”

“Mười chức nghiệp giả mạnh nhất doanh trại? Là những ai? Mà theo bình chọn của ai?” Lần đầu tiên nghe được thông tin này, Gabriel lập tức đưa ra nghi vấn.

“Tất nhiên là theo bình chọn của Nhà Thor đẹp trai thông minh rồi. Ày, đừng nhìn ta như thế, thông tin chính xác trăm phần trăm! Mười người đó là kỵ sĩ trưởng, đội trưởng của chúng ta, Địa Sư, Ma Xà, Cuồng Chiến...”

Lời còn chưa nói hết đã bị cắt đứt, nhìn lên trước mặt, nữ mục sư vừa giờ tay ra hiệu cho mọi người ngừng lại mọi động tác.

Lúc này, trên tay nàng cầm một tờ giấy nhỏ mang phong cánh cổ xưa, nữ mục sư đang chăm chú nhìn lên thứ đó, đôi khi, nàng lại viết nhanh vài chữ lên trên. Đứng ở ngay phía sau, lại thêm người trước không có ý định che giấu, Gabriel có thể dùng thị lực xuất sắc của một chức nghiệp giả để thấy rõ ràng từng chi tiết bên trên. Giấy hình vuông, to bằng lòng bàn tay, xung quanh được tô điểm bằng những đường viền trông như xích sắt. Theo động tác của nữ mục sư, trên tờ giấy không ngừng xuất hiện những dòng chữ trao đổi rồi biến mất, kỵ sĩ còn nhảy bắt được, cứ mỗi lần như vậy, tờ giấy lại mục nát hơn một phần.

Lại gửi thêm vài chữ, rồi như nhận được thông tin gì đó từ đầu bên kia, nữ mục sư đột nhiên ngẩng đầu lên nói vọng về trước, trong giọng nói không che giấu sự gấp gáp:

“Đội trưởng Địa Sư, chúng ta sắp tới mục tiêu chưa?”

“Qua vài khúc quanh nữa, sắp rồi.” Thanh âm đột nhiên vang lên từ bên cạnh, kèm theo đó, vách đá tự động nứt sang hai bên để lộ ra thân hình thi pháp giả bên trong. Gầy gò và bình thường là tất cả ấn tượng về người này. Vừa nhẹ nhàng tự nhiên bước chậm theo nữ mục sư, vừa gỡ gỡ mái tóc nâu bù xù rối như tổ quạ, thi pháp giả hỏi lại với giọng điệu nghi ngờ: “Nàng chắc rằng kế hoạch này sẽ thành công chứ? Đối phương sẽ không ngốc tới mức đó đâu.”

“Đây là quyết định của đội trưởng Bạch Ngân.”

Vừa nghe tới cái tên Bạch Ngân, khuôn mặt Địa Sur lập tức biến đổi. Ánh mắt chăm chú nhú lại, mái tóc cương lên như kim châm, lúc này, bộ dạng của hắn không khác gì một con sư tử giận dữ.

“Lại là Bạch Ngân! Nàng không nói với ta là có thằng nhóc đó!” Âm thanh như sư tử rít gào, chấn động cả thông đạo. Bởi đứng ở khá gần nên Gabriel và Nhà Thor là hai người chịu ảnh hưởng nặng nhất, cả hai chỉ thấy lỗ tai ông ông như trăm ngàn con ong đang bay loạn, cảm giác khó chịu đánh vào từng đợt.

Tuy nhiên, dường như điều này vô hiệu với nữ mục sư. Mắt đẹp nhú lại, trừng lên nhìn người đối diện, nàng lập tức tiến vào trạng thái nữ vương.

“Nói với ngài? Nói với ngài?! Liệu ngài có chịu đi không?”

“Ta... Thôi được rồi. Ta tạm tin tưởng hắn một lần vậy.”

“Tin tưởng hắn hay tin tưởng chiến công mà hắn sẽ đem cho ngài?”

Nữ mục sư không bỏ qua, thi pháp giả lùi nửa bước.

“Thành công, ngài góp sức. Không thành công, ngài an toàn lui thân. Ngài cũng chẳng mất gì, tại sao không thử?”

Nữ mục sư tiếp tục chèn ép, thi pháp giả lùi một bước.

“Hon nữa... là đồng đội cùng chung chiến tuyến, hi vọng ngài đừng dùng phép thuật nhằm nhí vừa rồi hù dọa thần kinh yếu ớt của chúng ta!”

Hiển nhiên, đã tiến vào trạng thái nữ vương, nữ mục sư là vô địch với mọi loại đàn ông.

“Khà khà, chỉ đùa chút thôi mà. Nàng sẽ không tránh ta chứ? Xưa nay nàng vẫn là người hiểu lòng ta nhất mà... ừm, ta phải chỉnh đốn lại đội hình... đi trước.” Ngượng ngùng cười hai tiếng, Địa Sur vội vàng lặn vào trong đá chuẩn mất. Nhìn ra được, người này hẳn đã từng được “tận hưởng” thú vui biến thái của nữ mục sư.

Tiếp đó không phải nói nhiều, mọi người tiếp tục hành quân, chỉ khác là tốc độ nhanh hơn gấp bội. Chẳng mấy chốc, đoàn người đã tới địa điểm dự định: một ngã ba đường.

Lúc này, tất cả binh lính đều ngồi xuống tạm thời nghỉ ngơi, còn đứng chỉ còn các sĩ quan, tập trung lại ở chính giữa trung tâm ngã ba, mọi người chăm chú nhìn nữ mục sư đang loay hoay viết chữ lên tờ giấy trên tay.

Theo chữ viết không ngừng biến đổi, theo tờ giấy ngày càng mục nát, thông tin của cuộc rượt đuổi bên ngoài cũng được truyền tới cho nhóm người. Rồi... phút chốc, trong tiếng thờ dài tiếc nuối của ám sát giả, món đạo cụ trân quý trở nên sáng chói rồi tan ra thành tro bụi.

Trong thông đạo, chỉ còn hai chữ “bắt đầu” thiêu đốt hồi lâu chưa tắt.

“Đến lúc rồi! Địa Sur!”

“Khà khà, cho đám người kia nếm thử tư vị bị chôn sống nào!”

Hú lên quái dị, thi pháp giả vung tay về trước như để kích hoạt thứ gì. Lập tức, trong hai con đường phía trước lập tức sáng lên vô số ký hiệu phức tạp, to nhỏ không đồng nhất, liên tiếp và chằng chịt như mạng nhện.

“Đề cho số bấy ta làm không uống phí! Đề cho nửa năm chết tiệt ta ở chỗ này không uống phí! Mời các người chết đi!”

Ầm! Theo tiếng gào điên loạn của Địa Sur, cả thông đạo liên tục chấn động, dường như nơi đây có thể sụp xuống bất cứ lúc nào.

“Chết!”

Ầm! Ầm! Ầm!

Lấy ngã ba làm trung tâm, cả đoạn vách đá kẹp giữa hai thông đạo nổ bung! Bàn tay thi pháp giả đẩy về trước, từng mảng đất đá rồi rít bay ra ngoài.

Xuyên qua lớp bụi đất mù mịt, từng tia nắng ban mai chiếu vào tận sâu trong lòng núi.

“Giết!”

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Khái Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Q.1 - Chương 41: Phản Công

Oanh~ oanh oanh!!!

Trên con đường độc đạo nơi lưng chừng núi, những tiếng nổ tung không ngừng vang lên lặp đi lặp lại theo tiết tấu và quy luật nhất định.

Một trước, một sau, hai đội ngũ đang cao tốc di chuyển trên đường, từ màu cờ và trang bị trên người, không khó để nhận ra đây là một cuộc rượt đuổi đường dài giữa hai nhóm quân đối địch.

Phía trước nhất, một đội ngũ đang liều mạng chạy như bay, trên thân thể mỗi thành viên đều có những vết thương lớn nhỏ không đồng nhất, có trầy xước ngoài da, có mất tay mất chân. Tuy nhiên, bất kể nặng nhẹ, nguyên do, các vết thương đều có một điểm chung, đó là đều còn rất mới và đang rỉ máu.

Cách đó một khoảng không xa, một đội quân khác khoảng ngàn người đang giục ngựa phi nhanh theo sau, vô số vó ngựa đập mạnh khiến mặt đất rung lên từng đợt.

Lúc này, cán cân chiến thắng đang hoàn toàn nghiêng về một phía. Từ đội ngũ phía sau, liên tục có các đòn tấn công được bắn sang bên kia sườn núi với hi vọng cán đường nhóm kỵ binh đang chạy trốn. Trái ngược, đội ngũ phía trước hoàn toàn bị động, chỉ thỉnh thoảng lắm mới có một hai phép thuật phản kích lại hoặc ném chướng ngại vật cản đường. Tuy nhiên, mọi cố gắng dường như đều trở nên vô ích, sát thương phép thuật là nhỏ bé không đáng kể với đội quân ngàn người, chỉ một vài phép thuật nho nhỏ có thể giải quyết cạm bẫy cản đường... Không chút dừng lại, đội ngũ truy đuổi bám theo sát nút.

Tuy nhiên, dường như đội ngũ chạy trốn cũng không ngẫu nhiên chọn con đường này. Những sườn núi quanh co là lá chắn thiên nhiên che chở cho bọn họ tránh thoát những đợt tấn công của đối thủ. Lại một lần nữa, sau khi gánh chịu thiệt hại không nhỏ, đội ngũ phía trước đã kịp thời trốn vào góc khuất nơi con đường.

“Toàn thể tăng tốc!”

“Thi pháp giả hệ phong, sử dụng phép thuật gia tốc!”

“Thi pháp giả hệ thổ, gia cố con đường!” Từ phía đầu đội quân truy đuổi, một loạt mệnh lệnh được chỉ huy ban bố, âm thanh cũng sử dụng kỹ xảo chiến khí để khuếch tán tới tai từng kỵ binh theo sau.

Lập tức, đội ngũ lại một lần nữa tăng tốc. Hai tới ba người một hàng, tốc độ cao phi ngựa khiến một số kỵ binh không quá thành thục cười ngựa đánh mất kiểm soát, thỉnh thoảng, lại có vài chiến mã ngoài rìa trượt chân rơi xuống vực sâu hun hút. Tuy nhiên, không ai thêm ngoảnh đầu nhìn xuống, kẻ chết ở đó, người sống tiếp tục đối mặt với hiện thực khắc nghiệt. Trong doanh trại trinh sát, mạng sống của con người quá... rẻ mạt.

Hòa vào đội ngũ, vị trí của Darker nằm ở tiền quân, không ở quá gần bờ vực, cũng không ở bên cạnh vách núi, mà là ở giữa cánh quân. Cùng với đoàn thể thi pháp giả, ám sát giả trẻ tuổi nằm trong nhóm người được bảo vệ. Tuy nhiên, “bảo vệ” cũng có nhiều nghĩa, chạy song song với hắn là hai kỵ binh tinh nhuệ, tập trung điều khiển chiến mã chạy băng băng trên con đường hiểm trở, bàn tay hai người vẫn không quên tỳ nhẹ trên chuôi kiếm, ánh mắt như có như không giám thị mọi hành động của kẻ “may mắn” bên cạnh. Với một kỵ binh mất đi tất cả đồng đội trong chiến đấu, số phận của ám sát giả là trở thành đối tượng phát tiết của toàn bộ các tiểu đội còn lại: nghi ngờ, khinh bỉ, chế nhạo... Mọi việc chắc chắn sẽ diễn ra như vậy nếu... hắn không là người duy nhất còn sống sau khi chiến đấu với chiến sĩ mặt nạ kia.

Thế nhưng, ám sát giả trẻ tuổi cũng không vì thế mà vui vẻ, trái ngược, hắn đang lo lắng, vô cùng lo lắng. Không hiểu sao, từ lần đối đầu với chiến sĩ mặt nạ, thiên phú trực giác không ngừng cảnh báo hắn có nguy hiểm tới gần, hắn muốn không đi, nhưng lại... không thể không đi.

Nghĩ tới đây, Darker không khỏi nhìn về hướng đình đoàn đội ngũ, nơi đó, thân ảnh chỉ huy đang lấp ló sau những bóng người. Là nữ nhân kia ép hắn phải đi theo, là nữ nhân kia bỏ mặc ý kiến của hắn mà quyết định truy đuổi. Phải biết, để ngừng lại hành động của nữ nhân kia, hắn thậm chí còn mạo hiểm phạm vào cấm kỵ của chức nghiệp giả: thông báo khả năng thiên phú của mình cho người khác. Ấy vậy mà tất cả vẫn vô hiệu, nữ nhân kia tự tin một cách thái quá! Hắn nằng nặc nghĩ rằng người chết sẽ chỉ là một chức nghiệp giả cấp một như thanh niên mà thôi.

Nàng... cùng hộ vệ của nàng, như những đóa hoa kiều ngạo không tỳ vết. Mười ba nữ nhân, mười ba chức nghiệp giả nổi bật giữa đội quân ngàn người. Không phải bởi các nàng là nữ nhân, không phải bởi mọi thứ liên quan tới các nàng đều đẹp đẽ và thuần trắng, càng không phải bởi các nàng mặc những bộ quần áo lụa xa hoa đắt tiền thay vì áo giáp như người xung quanh. Lý do nổi bật chỉ có một: các nàng... rất mạnh.

Oanh~ oanh oanh!!!

Lại một khúc quanh nữa, lần này, công kích của các thi pháp giả đã lấy được kết quả đáng kể. Chặt vật bỏ lại vài ba xác người ngựa, đội ngũ bỏ chạy biến mất sau khúc quanh hẹp.

“Đối phương đã sức cùng lực kiệt, mọi người tăng nhanh tốc độ!”

“Chuẩn bị chiến đấu.”

“Thi pháp giả hệ gió tiếp tục duy trì phép thuật gia tốc!”

“Thi pháp giả hệ thổ tập trung tinh thần, sẵn sàng sử dụng phép thuật chôn vùi kẻ địch!”

“Cẩn thận đối phương liều mạng.”

Ra lệnh là mười hai hộ vệ quanh người chỉ huy, kỳ lạ là mỗi người chỉ nói một câu, ra lệnh cho một nhóm người nhưng khi tổng hợp tất cả lại có thể trở thành một mệnh lệnh hoàn mỹ.

“Thủ lĩnh của đối phương là hai trong mười chức nghiệp giả mạnh nhất doanh trại phe địch. Giết bọn hăn và công trận là của chúng ta!” Từ lúc bắt đầu cuộc chiến, đây là lần đầu tiên nữ chỉ huy mở miệng, giọng nói êm ái nhưng không kém phần hào hùng truyền tới tai từng người. Chỉ một câu nói, vừa thể hiện được sự quan tâm tới binh lính dưới quyền, vừa cổ vũ sĩ khí đang lên cao. “Theo ta! Tiến lên!”

“Tiến lên!”

“Vì công trận!”

“Vì thắng lợi!”

Hưởng ứng lời kêu gọi, vô số âm thanh hò hét dâng lên cao vút, lòng tin mười phần, đội ngũ truy đuổi giục ngựa lao nhanh. Ngay cả bộ đôi tinh nhuệ kèm hai bên Darker cũng không kìm được kích động mà hô to. Duy nhất trong đội ngũ, một mình ám sát giả đang run rẩy sợ hãi bởi... nguy hiểm trí mạng đang tới gần!

Ầm! Tiếng nổ rung trời vang lên át chế âm thanh hô hào của đoàn người.

Biến cố đột nhiên đánh loạn tiết tấu đội ngũ, khoảnh khắc mất kiểm soát, lại có thêm một vài kỵ binh ngã xuống vực sâu hun hút. Hoảng hốt hãm lại dây cương, nữ chỉ huy mờ mịt nhìn quanh không biết ứng phó ra sao.

“Tiếng động gì...?!”

“Chỉ huy! Không xong!” Trả lời câu hỏi là vẻ mặt hoảng hốt của các thi pháp giả hệ thổ. “Chạy... chạy mau! Mau chạy thôi!”

Không đợi nữ chỉ huy kịp phản ứng, bọn họ lập tức giục ngựa chạy về phía trước. Tuy nhiên, hành động này lại khiến đội ngũ càng thêm hoảng loạn.

“Các người làm gì...?”

Ầm! Ầm! Ầm! Đất rung, núi lở.

Lần này không chỉ các thi pháp giả hệ thổ, như cảm nhận được điều gì, các thi pháp giả khác cũng bắt đầu giục ngựa chạy như điên về trước.

Thế nhưng đã không còn kịp.

Theo những tiếng ầm ầm đục thủng màng nhĩ nhóm kỵ binh truy đuổi, từ trên vách núi, vô cùng đất đá phủ xuống đầu nhóm người, địa điểm là chính giữa đội ngũ. Tiếng kêu thảm thiết chưa kịp vang lên thì thân thể đã bị vùi lấp, thi pháp giả hay chiến sĩ, tử tù hay sĩ quan, tất cả đều không thoát khỏi số phận bị chôn sống.

Tội tệ hơn, chưa kịp may mắn khi tai qua nạn khỏi, xen lẫn trong tiếng đá rơi, âm thanh vó ngựa vọng lại từ phía trước phảng phất như búa tạ nặng nề đập vào tim mỗi kỵ binh đội ngũ phía sau.

Không chỉ có thế, trong tích tắc lúc đám người phân tâm, dòng lũ đất đang trôi như định lại giữa không gian, tạo nên một mô đất nhỏ chắn ngang con đường lưng chừng núi. Rồi từ khe hẹp bên trên, một nhóm binh lính tầm trăm người hùng hổ lao ra. Không nhiều lời, một loạt công kích được sử dụng như màn chào hỏi.

Vù~ ù ù

Trận mưa tên đầu tiên thu được hiệu quả ngoài mong đợi.

“Aaaaaa~”

“Địch tập kích!”

“Địch tập kích~!”

Người ngã, ngựa đổ, trên con đường nhỏ hẹp, không có nhiều chỗ để trốn, càng không có khoảng không để xung phong, đám người lãnh trọn toàn bộ công kích.

Quan trọng hơn là, bộ dạng điên cuồng cùng sức chiến đấu mạnh mẽ của đội ngũ phục kích như giọt nước làm tràn ly, reo rắc nỗi sợ hãi trong lòng từng binh lính truy đuổi.

Chặn giữa đoàn quân chỉ chưa tới trăm người, thế nhưng, đứng trên mồm đất được gia cố bằng phép thuật, đám người đó tựa như bức tường thành vững chắc ngăn cản mọi cố gắng hội quân.

Mắt chỉ huy, mắt đoàn thể thi pháp giả, mắt hàng trăm đồng đội, suy nghĩ chạy trốn theo cán cân thay đổi mà dâng lên trong lòng từng kỵ binh phía sau đội ngũ. Từ từ không sợ chết không có nghĩa là từ từ muốn chết! Hệ quả tất yếu, đao binh xuất hiện!

“Giết!”

Từ vết nứt lưng chừng núi, đoàn người Địa Sư hùng hổ xông ra. Thánh ca ngâm xướng, trên thân thể mỗi người đều phủ những tầng sáng hư ảo của thần thuật.

Dưới ánh bình minh, đập vào tầm mắt đội ngũ là cảnh tượng người ngã ngựa đổ của địch quân. Như có ẩn ý, nụ cười gần xuất hiện trên môi mỗi binh lính tập kích, công việc thành công ngoài mong đợi! Không nhiều lời hơn, một trận mưa tên lập tức được bắn ra để chào hỏi đối phương.

Phập phập phập phập...

Kèm theo những tiếng kim loại ngập sâu vào máu thịt là từng bộ thi thể ngã xuống, vẻ hoảng sợ vẫn còn đọng lại trên khuôn mặt từng người. Biến cố nổi tiếp biến cố, nhất thời, phe địch bị đánh cho không kịp trở tay.

Đội ngũ chia làm hai, nhóm người Địa Sư ngăn cản cánh quân đằng sau tiếp viện, phần còn lại theo nữ mục sư tiếp ứng Bạch Ngân và Ma Xà.

Kiểm khiển trên tay, theo kế hoạch, kỵ sĩ sẽ là người xung phong phá trận. Đang lúc hấn chuẩn bị xông lên thì...

“Hoàng Sa!”

“Từ từ. Ta đang bận.”

Chụt~

Hành động bất ngờ của nữ mục sư khiến cả đội ngũ tròn mắt há mồm. Giữa khói lửa chiến tranh, cô gái xinh đẹp tặng chàng trai một nụ hôn sâu nồng cháy. Bậc nào lãng mạn, bậc nào... nhầm nhứ.

“Con mẹ nó, ta đã bảo nàng thích người mà!”

Trong con mắt ngỡ ngàng của Gabriel, trong con mắt ghen tỵ của đám đồng đội xung quanh, Nhà Thor đột nhiên hú lên quái dị. Ở gần đó, Địa Sư cũng vội vàng lau nước miếng quanh mép rồi gật đầu phụ họa.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Khái Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Q.1 - Chương 42: Thiên Mã

Đôi mắt trừng lớn, Gabriel hoàn toàn không kịp phản ứng. Có lẽ, chỉ có một từ chính xác để diễn tả cảm xúc của kỵ sĩ lúc này. Đó là đau! Rất đau!

Thời gian chỉ tương đương với một cái nháy mắt, thế nhưng với Gabriel, nó lại tương đương với cả thế kỷ... Nụ hôn đầu tiên của hai kiếp sống cũng không ngọt ngào như hấn tưởng tượng, thay vào đó là vô tận đau đớn! Lúc này, Gabriel chỉ hi vọng có thể đẩy nữ mục sư ra xa rồi hét to lên để phát tiết, thế nhưng... không thể. Khoảnh khắc đôi môi hai người chạm nhau, toàn thân kỵ sĩ đột nhiên cứng đờ, sau đó, dẫu ấn mà nữ mục sư để lại trên người hấn bắt đầu rung động kịch liệt. Từ vị trí trái tim, hai sợi xích bạc như hai con rắn nhỏ len lỏi khắp cơ thể kỵ sĩ, nơi chúng đi qua, từng cơn đau đứt ruột truyền về ý thức. Hành hạ không chỉ là thể xác... mà là cả linh hồn.

Chỉ trong khoảnh khắc, những đường vân hình xích bạc đã lan tỏa ra toàn bộ thân thể kỵ sĩ, cứ như chúng vốn đã ở đó từ trước.

Đau đớn tới mau, mà đi cũng mau. Khi Gabriel hồi thần lại thì nữ mục sư đã rời xa hấn từ lúc nào không hay. Nhẹ liếm môi, trong ánh mắt bực bội và khó hiểu của người đối diện, nữ mục sư vươn tay gõ nhẹ vào mũi giáp kỵ sĩ.

“Chiếc mũ của người quá vương.”

“Vừa rồi...”

“Thống khổ chúc phúc. Thống khổ gây ra bởi thần thuật càng lớn thì chúc phúc càng nhiều...” Lập tức ngắt lời Gabriel, nữ mục sư nở nụ cười như mọi khi, khuôn mặt bình thản nhẹ nhàng, dường như việc vừa xảy ra là quá đổi bình thường với nàng. Rồi khẽ liếc mắt cảnh cáo những ánh mắt bí ối trong đội

ngũ, nàng tiếp tục: “Nhìn xung quanh đi... Ta không nghĩ ngươi còn thời gian tiếp tục ở đây hỏi ta đâu.”

Thời gian mới chỉ trôi qua vài hô hấp sau khi bị phục kích, thế nhưng, tiền quân của đội ngũ địch đã bắt đầu tổ chức phản công trở về với hi vọng kết nối được với hậu quân. Xem ra sĩ quan bên đối phương cũng có đôi chút năng lực.

Khẽ đẩy nhẹ kỵ sĩ, nữ mục sư đổi mắt về phía trước, nơi xa, đội ngũ của Bạch Ngân vừa chạm trán với quân địch.

“Đi đi, tôi với đội trưởng Bạch Ngân. Chúng ta cần một kỵ sĩ đủ mạnh để giữ trận!” Không đợi kỵ sĩ quay người, nàng đột nhiên trầm giọng: “Hơn nữa, đối phương cũng không yếu như chúng ta tưởng tượng đâu.”

Hí~ hí hí~

Như hưởng ứng câu nói của nữ mục sư, tiếng chiến mã hí dài cùng tiếng vỗ cánh lập tức vang vọng khắp hẻm núi. Từ dưới vực thẳm bên cạnh, mười ba bóng trắng vọt lên giữa lưng chừng trời, mười ba thiếu nữ áo trắng như tuyết cười trên mười ba con bạch mã có cánh, mỗi người, mỗi vật đều xinh đẹp dị thường. Thế nhưng, không một chút nghiệp giả nào ở đây dám khinh thường họ, bởi tất cả đều tỏa ra khí tức của ma thú và chức nghiệp giả cấp hai.

“Ta! Kiếm sĩ Yuri, thủ lĩnh đội kiếm sĩ Thiên Mã dưới trướng nam tước Diệp Phong! Tôi lấy tính mạng các người!”

Trái ngược với màn xuất hiện kinh tâm động phách, câu nói của thủ lĩnh phe đối phương lại khiến mọi người ngỡ ngàng. Không phản địch ta, tất cả đều hơi sững lại trước màn giới thiệu đặc biệt ẩn tượng này.

Thế nào là gà con?!

Đây là gà con! Trước khi tấn công đã nói hết ý đồ và thân phận của mình, nữ nhân kia lo không được chết quá nhanh sao?

Khó khốc nở nụ cười, Gabriel cảm thấy ngạc nhiên khi bản thân còn có thể cười khẩy, kỵ sĩ có thể đảm bảo rằng: kể từ khi hắn trở thành kỵ sĩ học đồ, đây là lần đầu tiên có kẻ xưng tên trước khi chiến đấu... Đối mặt với một đám gà con coi chiến tranh như quyết đấu giữa các quý tộc, hắn còn phải sợ sao?!

Lúc này đây, kinh nghiệm chiến đấu của địch ta song phương thể hiện rõ ràng. Đối lập với vẻ tri độn của phe địch, thuộc hạ dưới quyền của Gabriel đáp trả màn trình diễn ngoạn mục vừa rồi bằng những cái liếc mắt khinh thường rồi tiếp tục công cuộc chém giết.

Trong khi đó, sự xuất hiện đột ngột của thủ lĩnh khiến binh lính đối phương nhất thời phân tâm sao lãng. Chỉ tới khi bên tai vang lên âm thanh của kim loại nhập sâu vào máu thịt cùng tiếng hét thảm của đồng bạn, đám người ô hợp mới hoảng hốt vội vàng giờ vũ khí chống đỡ. Nhưng tất cả đã quá muộn, đội hình bị phá, sĩ khí xuống thấp, phe địch liên tiếp bại lui.

Là người đứng trước nhất của đội ngũ, nhiệm vụ của kỵ sĩ là cản trở không cho kẻ địch hội quân. Tuy nhiên, hắn càng ưa thích tấn công hơn phòng thủ, đặc biệt là những lúc như thế này.

Nhờ có chúc phúc của nữ mục sư, sức chiến đấu của Gabriel tăng lên không chỉ gấp đôi ba lần.

Oanh!

Vùng không đón đỡ công kích phép thuật bắn tới theo đường vòng cung, kỳ lạ thay, những đòn tấn công mà trước đây hắn vẫn kiên kỵ trở nên vô cùng nhẹ nhàng. Vụ nổ mạnh không mấy may tổn thương tới Gabriel hay đội ngũ đằng sau, ngược lại, chấn động của phép thuật bị kỵ sĩ thuận thế bắn ngược về trước đẩy vài binh lính đối phương xuống vực. Trên con đường nhỏ hẹp, hắn tựa như được chiến thần nhập thân, nơi kiếm đi qua, bụi vàng tung bay, không một ai cản nổi.

Khẽ liếc mắt lên cao, bằng thị lực xuất sắc của mình, kỵ sĩ có thể loáng thoáng thấy được ánh mắt phẫn nộ của nữ nhân trên trời. Lúc này, dường như nhận ra hành động của mình vừa tiếp tay cho đối thủ, khuôn mặt của nữ thủ lĩnh âm trầm đến đáng sợ.

“Lại có thể bỏ qua ta?! Được lắm, lũ rác rưởi! Ta sẽ sẽ dùng máu tươi của các người để rửa sạch nỗi sỉ nhục ngày hôm nay!” Dừng lại một chút hít sâu áp chế cơn giận, nữ thủ lĩnh tiếp tục với giọng điệu âm lãnh, từng câu từng chữ như gắn lên bên tai từng binh lính nơi chiến trường. “Đội kiếm sĩ Thiên Mã nghe lệnh! Hãy cho lũ rác rưởi này biết sự lợi hại của chúng ta!”

“Tuân lệnh!” Lập tức, mười hai câu trả lời cùng lúc vang lên. Như có ẩn ý, mười ba kỵ binh chia làm hai đường phi thẳng xuống dưới, tốc độ như lướt gió xé mây.

Cảm giác nguy hiểm ập tới, không cần suy nghĩ quá nhiều, Gabriel chắc chắn bản thân sẽ phải chiến đấu với những đối thủ mạnh nhất từ trước tới nay.

Hàng trăm suy nghĩ lướt nhanh qua đầu, chỉ trong nháy mắt, công kích của đối phương đã tới trước mặt hắn. Kèm theo phong áp, hai thanh kiếm sắc lạnh xuyên qua từng đợt cuồng phong đâm thẳng về khe hở nơi áo giáp kỵ sĩ, mũi kiếm tỏa ra ánh sáng màu xanh lục của chiến khí phụ gia.

Theo bản năng, Gabriel nghiêng đầu lùi bước né tránh rồi... đột ngột dừng lại. Ngay sau lưng hắn là đội ngũ và nữ mục sư!

“Đồng đội... sao?”

Nở nụ cười khổ, kỵ sĩ biết lựa chọn duy nhất dành cho mình là chính diện đối kháng nếu không muốn ảnh hưởng tới binh lính phía sau. Bước chân thay

đổi, hấn chuyển lùi thành tiến chủ động đón nhận thế công của đối thủ.

Tập trung tinh thần, Gabriel vùng mạnh kiếm và khiên trên tay về hai phương hướng bất đồng, mục tiêu là hai thanh tể kiếm đang cắt gió đâm tới. Trường kiếm hơi chéch, kỵ sĩ kịp thời vùng kiếm chặn đứng một thanh kiếm đang đâm tới, tiếp đó hấn lại vùng mạnh tay còn lại, tấm khiên về thành đường vòng chuẩn xác đập lệch công kích còn lại. Còn kịp để phản công! Ánh mắt loé lên, kỵ sĩ nghiêng thân áp sát đối phương.

Thế nhưng, dường như hấn đã quá khinh thường đối thủ của mình. Khoảnh khắc chần chừ ban nãy khiến Gabriel phải trả một cái giá lớn. Thanh tể kiếm còn đang dây dưa với trường kiếm của kỵ sĩ đột nhiên rung lên, lưỡi kiếm như độc xà lượn quanh một vòng rồi bắn thẳng tới khe mắt nơi trung tâm mũ giáp. Tấm mắt Gabriel là một mảnh bóng bạc. Giây phút sinh tử, hấn vội vàng nghiêng đầu sang bên.

Chít~ kít~ kít~

Tiếng kim loại ma sát vang sát bên tai, đường kiếm để lại một vết thương sâu nơi má mũ giáp, âm thanh chói tai khiến thính giác của kỵ sĩ tạm thời bị vô hiệu hóa. Không kịp cảm nhận đau đớn, Gabriel cố gắng vùng mạnh trường kiếm. Theo bí kĩ vận chuyển, một đám bụi vàng rải rác tán loạn khoảng không trước mặt kỵ sĩ, bao phủ thân thể đối phương khiến động tác của họ tạm thời bị trì trệ.

Còn chưa kịp thở dốc, phong áp lại trầm muộn đè ép lên người Gabriel.

Hai con Thiên Mã vẫn im hơi lặng tiếng nãy giờ đột nhiên phát lực, thân ngựa hơi vuron cao, bốn vó như bốn thanh chùy sắt nặng nề đập lên tấm khiên nhỏ bé phía dưới.

Phanh phanh phanh phanh!!!

Bốn âm thanh trầm đục liên tục vang lên, cứ sau mỗi tiếng “phanh” là kỵ sĩ lại bị đẩy lùi lại một chút. Đến khi loạt công kích kết thúc, Gabriel đã cách vị trí ban đầu một bước dài. Tuy nhiên, dường như đối phương cũng không có ý định cứ kết thúc như vậy. Ngay khi kỵ sĩ định phản công thì hai con Thiên Mã đột nhiên hí vang rồi lao vút lên trời, kèm theo những cái vỗ cánh là vô số lưỡi dao gió bắn nhanh về Gabriel và đồng đội phía sau.

Trên con đường hẹp không có chỗ để trốn tránh, không có gì bất ngờ, toàn bộ binh lính tuyến đầu lãnh trọn phép thuật bắn tới. Bằng tổ chất thân thể và cảm giác nhạy bén, Gabriel hầu như chặn lại toàn bộ các đòn tấn công. Thế nhưng, chỉ là gần như toàn bộ, vẫn có một vài công kích vượt qua phòng thủ của kỵ sĩ, những lưỡi giao gió được nén lại ở cường độ cao xé tan những tấm khiên thép dày cả centimet rồi để lại vô số vết thương sâu hoắm trên thân thể đám binh lính sau lưng Gabriel. Giờ phút này, uy lực của ma thú cấp hai được thể hiện rõ ràng.

Ánh mắt sầu lo, Gabriel cảm tức nhìn hai con Thiên Mã đang lượn vòng trên không trung để chờ cơ hội công kích. Đối thủ phối hợp vô cùng ăn ý, hơn nữa lại linh hoạt dị thường, kể từ lúc giao chiến cho tới thời điểm hiện tại, hấn vẫn luôn bị hai kiếm sĩ kia nắm giữ tiết tấu.

Buông ra kiếm khiên đã tàn tạ vì loạt công kích ban nãy, Gabriel nhanh chóng điều chỉnh lại trạng thái rồi tiếp tục ứng phó với một đợt phản công mới của kẻ địch dưới đất. Đằng sau hấn, đám thuộc hạ cũng bắt đầu điều chỉnh lại đội hình, từng mũi tên được bắn ra để hỗ trợ cho thân ảnh đang hết mình chiến đấu phía trước.

Trên thực tế, đối mặt với đội quân ô hợp trước mặt, Gabriel chưa từng băn khoăn sẽ gặp phải nguy hiểm. Đây không phải là chủ quan, mà là tự tin. Tự tin của chiến sĩ đã được máu tươi của kẻ địch rèn luyện. Trước khi được chúc phúc bởi thần thuật, đám người chưa từng khiến hấn cảm nhận được uy hiếp, bây giờ lại càng không.

Lúc này đây, trái ngược với bộ dạng máu me điên cuồng chém giết, Gabriel lại vô cùng thanh tĩnh. Hấn đang lo lắng một vấn đề hoàn toàn khác. Thiên phú cảm giác được phát huy tới tối đa, kỵ sĩ vừa vùng vũ khí tiêu diệt những kẻ cản đường vừa tập trung chú ý hoàn cảnh xung quanh.

Vừa rồi, mười ba con Thiên Mã chia làm hai hướng tấn công, sáu chặn đường đội ngũ Bạch Ngân, sáu theo nữ thủ lĩnh tấn công đám người Gabriel. Phân ra hai người quấy rầy kỵ sĩ, năm kiếm sĩ còn lại đánh thẳng về trung tâm của đội hình, nơi có nữ mục sư và các thi pháp giả.

Chỉ mới giao chiến được vài hô hấp nhưng tình cảnh nhóm người đã hết sức tệ hại. Đối mặt với kẻ địch có sức chiến đấu vượt trội hơn hấn, phía nữ mục sư hoàn toàn yếu hơn trên mọi phương diện. Y vào bên tay khuyết thiếu công kích tầm xa, đối phương không ngừng sử dụng những đòn tập kích từ trên không. Linh hoạt né tránh những phép thuật bắn tới, đám Thiên Mã như điều hầu sẵn mồi, cứ mỗi lần chúng lao xuống là lại xuất hiện những tiếng hét thảm thiết. Đội ngũ Địa Sư còn đỡ, ít nhất đám người đều là tinh nhuệ có thể uy hiếp tới tính mạng của Gabriel, bọn họ biết làm thế nào để sống lâu hơn người khác. Thế nhưng binh lính bình thường trong tiểu đội Kim Ngân Hoa lại không, phần lớn trong số đó đều là lính mới, cứ mỗi lần đối phương công kích, lại có người bị dính vào phạm vi phép thuật mà thiệt mạng. Có lẽ, nếu không có thần thuật của nữ mục sư cùng phép thuật của Địa Sư, trận chiến đã đến hồi ngã ngũ kể từ lần tập kích đầu tiên.

Tuy nhiên, tình hình hiện tại cách kết quả đó cũng không xa. Theo thời gian trôi qua, binh lính bình thường phe ta không ngừng xuất hiện thương vong, ngược lại, sĩ khí của quân địch ngày càng lên cao. Thấy thủ lĩnh phát uy, đám hậu quân địch cũng bắt đầu tổ chức những đợt phản công lên mô đất. Tội tộ hơn, lại có thêm vài thi pháp giả của đối phương bắt đầu hồi phục sau cơn chấn động vừa rồi để gia nhập chiến đấu. Theo âm thanh ngâm nga thần chú gia tăng, áp lực lên từng binh lính cũng ngày càng nặng nề.

Lúc này, đội ngũ Gabriel đang bị ép chặt từ hai hướng, như cô đảo giữa biển rộng đầy sóng.

Liếc mắt qua bên kia sườn núi, nơi đoàn người Bạch Ngân đang giao chiến với kẻ địch. Tình trạng bên đó cũng không khá hơn là mấy. Chỉ thấy xa xa nơi tiền quân địch, cứ hai con tạo thành một cặp, đám Thiên Mã không ngừng bay lên rồi lao xuống. Mỗi lần tấn công như thế, chúng lại tạo ra những đợt gió xoáy khủng khiếp mang theo vô số mảnh vụn của kim loại và máu thịt.

Đột nhiên, Gabriel cảm thấy trận phục kích này là một lần tấn công tự sát, được ăn cả ngã về không. Có lẽ, không chỉ mình hắn nghĩ vậy.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Khải Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 43: Khổ Chiến

Rít...

Chớp lấy thời cơ, hai con Thiên Mã vẫn quanh quẩn trên không lập tức nhào xuống, tựa như hai mũi tên bắn thẳng về vị trí Gabriel. Hai thanh kiếm mỏng manh không ngăn ngại cứng đối cứng với kỵ sĩ, một trái một phải, hai thanh kiếm bắt chéo thành hình chữ X rồi khóa chặt trường kiếm của đối thủ. Thời điểm tiếp xúc, những lưỡi dao gió vờn quanh thân thể nữ kiếm sĩ cùng chiến mã trở nên mảnh liệt gấp bội, chúng nhanh chóng xoay tròn rồi tập hợp quanh mũi kiếm sắc nhọn.

Trong nháy mắt, cảm giác nguy hiểm không ngừng kích thích thần kinh kỵ sĩ, hắn thậm chí còn không đủ thời gian để quyết định giữa né tránh và phản đòn. Theo bản năng, Gabriel buông kiếm, hai tay ôm khiên giờ chênh lên trước mặt rồi trùng người xuống, trong suy nghĩ cố gắng tập trung gọi ra vũ khí mới từ nhãn không gian.

Không ngoài dự đoán, hai mũi khoan được hợp thành từ gió lốc không chút trở ngại nghiền nát thanh trường kiếm thành từng mảnh vụn, rồi tiếp tục thuận thế đâm thẳng về trước với ý đồ đục lỗ vật cản tiếp theo.

Kít... kít kít...

Âm thanh gió mạnh ma sát với kim loại vang lên chói chói, chiếc khiên thép chắc chắn cũng không thể chặn được đòn tấn công tuyệt sát này. Tuy nhiên... chậm lại vài giây đã là quá đủ để kỵ sĩ phản công. Bụi vàng một lần nữa tung bay, lần này, số lượng chiến khí Gabriel sử dụng nhiều gấp đôi lần đầu tiên! Cùng lúc đó, kỵ sĩ cúi người áp sát thân thể hai con Thiên Mã, vung tay bắt lấy hai thanh dao găm mới xuất hiện từ trong hư không đâm thẳng sang hai bên, mục tiêu là trái tim chiến mã.

Cheng!

Hai tiếng kim loại giao kích cùng lúc vang lên, lưỡi dao còn chưa chạm tới chiến mã đã lập tức bị chặn lại, hai nữ kiếm sĩ đã kịp thời thu chiêu đỡ đòn. Tuy nhiên, nhìn gương mặt trắng bệch cũng biết hai người cũng không dễ chịu gì, đây là hậu quả của việc mạnh mẽ ngưng lại chiêu thức.

Suy nghĩ nhanh chóng lướt qua, Gabriel cũng không vì thế mà dừng lại, bàn chân nhẹ ấn, hắn vội vàng bật người về sau vài bước. Trong nháy mắt, vị trí hắn vừa đứng lập tức bị hàng chục lưỡi dao gió cắt qua.

Quảng xuống vũ khí rạn nứt và đầy vết mẻ, Gabriel không kịp để ý mà nhẹ than hai tiếng “phiền toái”. Tuy thân thể của hắn được thần thuật phụ trợ nhưng vũ khí lại không, chỉ một chút va chạm cũng có thể khiến chúng bị hư hại nặng nề. Hít sâu một hơi nhìn hai con Thiên Mã bay lên, kỵ sĩ nhanh chóng lấy từ nhãn không gian ra một thanh kỵ thương. Kể từ sau bộ kiếm khiên thứ hai bị phá hỏng, kỵ sĩ đã biết sử dụng vũ khí ngắn là vô cùng bất lợi với đối thủ kiểu này, chỉ có thể hi vọng... vũ khí dài sẽ đạt được hiệu quả tốt hơn.

Đã so chiêu được hai lần, bằng cảm giác nhạy cảm của mình, kỵ sĩ đã nắm được đại khái lộ tuyến cùng phong cách chiến đấu của đối phương. Bây giờ, thứ hắn cần chỉ là một cơ hội! Tuy nhiên, xem chừng thời gian không chờ đợi hắn.

Lúc này đây, các học đồ cùng binh lính dưới quyền Gabriel đang phải thay thế sĩ quan mình gánh chịu từng đợt đánh vào của đối phương. Cuộc chiến chỉ mới bắt đầu được vài chục hô hấp, kể từ lúc đoàn người Gabriel cho nổ vách núi chôn sống kẻ địch cho tới sự xuất hiện bất ngờ của đội kiếm sĩ Thiên Mã. Thế nhưng số người chết lên tới con số hàng trăm, hơn nữa, chiến cuộc đã lập tức tới giai đoạn cao trào, thắng hay thua, tất cả sẽ được quyết định bởi đám chức nghiệp giả phe ta cùng... mười ba nữ kiếm sĩ Thiên Mã kia.

“Năm thanh kiếm, ba cây kỵ thương... Để xem, rốt cuộc là ta kịp giết các ngươi trước hay các ngươi kịp hội quân trước.” Khẽ lẩm bẩm trong lòng, Gabriel lại gia tăng cường độ phóng thích chiến khí trong các chiêu thức. Chức nghiệp giả bình thường phải tới cấp hai mới có thể tùy ý phụ thêm chiến khí vào vũ khí, đến cấp ba mới có thể phóng thích chiến khí ra xa cơ thể, tuy nhiên, Hoàng Sa chiến khí lại là ngoại lệ. Là công pháp truyền thừa của một gia tộc kỵ sĩ cổ xưa, công pháp này có thể tạo ra và điều khiển các hạt chiến khí kể từ cấp một. Giống như hiện tại, bằng việc hi sinh số lượng chiến khí gấp nhiều lần bình thường, Gabriel có thể duy trì cảm ứng một vài hạt chiến khí còn sót lại trên thân đám Thiên Mã.

Thu thương đứng tấn, mũi thương chênh lên trên 45 độ, kỵ sĩ quyết định đánh nhanh thắng nhanh, tập trung chiến khí cho một đòn phản thắng bại. Đường như cũng nhận ra quyết tâm của đối thủ, hai con Thiên Mã trên trời cũng ngừng bay lượn lung tung mà quanh quẩn trên đầu Gabriel, theo từng cái vỗ cánh, gió trên người chúng càng lúc càng mạnh, càng lúc càng lớn. Theo khí thế đối phương tăng cao, trên trán Gabriel cũng bắt đầu ẩn hiện dấu ấn ngọn lửa màu xanh. Khoảnh khắc căng thẳng, âm thanh chột vang lên trong đầu kỵ sĩ.

- Hoàng Sa.

Là âm thanh của nữ mục sư, không hiểu dùng cách gì, nàng có thể trực tiếp nói vào trong đầu hắn. Tình trạng của Địa Sư và nữ mục sư hắn đang rất

chật vật, phải biết, phép thuật hệ Thổ xưa nay luôn thiên về đơn giản và uy lực, tuy nhiên, đối mặt với đối thủ linh hoạt như đám Thiên Mã, thi pháp giả hệ Thổ lại chả khác gì bia ngắm. Có lẽ... đoàn người chỉ có thể miễn cưỡng chèo chống được thêm một khoảng thời gian nữa.

Theo phản xạ, Gabriel hơi quay đầu định liếc mắt nhìn về phương hướng đồng đội, thế nhưng, hần lập tức từ bỏ ý định bởi nội dung tiếp theo của nữ mục sư.

- Đừng phản ứng. Tiếp tục chiến đấu.

Mũ giáp hơi nghiêng rồi chững lại giữa lưng chừng, kỵ sĩ chỉ có thể giả bộ nhìn lên trời, một bên chú ý hành động của đối phương, một bên chăm chú lắng nghe. Lúc này, âm thanh của nữ mục sư lại tiếp tục, nhanh chóng và ngắn gọn.

- Tiêu hao lớn! Nghe kỹ! Khi bên đội trưởng xuất hiện tiếng nổ, chúng ta lập tức phản công!

Câu nói như liều thuốc an thần trấn an tâm trạng vội vàng của Gabriel, đã phối hợp huấn luyện với nhau được một thời gian, kỵ sĩ biết nữ mục sư sẽ không bắn tên không đích. Nếu nàng đã nói, vậy sự kiện hần sắp diễn ra. Len lén thở nhẹ một hơi, hần bắt đầu tăng mạnh cường độ chiến khí. Theo cánh tay rung động không ngừng, lớp bụi vàng tán lạc xung quanh từ từ tập hợp lại uốn lượn xung quanh kỵ thương, tựa như hai dòng sông không ngừng đan xen, chảy mãi không ngừng... Lúc này đây, nhờ chúc phúc của nữ mục sư, Gabriel đã có thể miễn cưỡng sử dụng chiêu thức thứ hai trong Hoàng Sa chiến khí: Lưu Sa.

Khỏe miệng cười gằn, xuyên qua khe hở hơi mũ giáp, xuyên qua cuồng phong gào thét, kỵ sĩ nhìn lên trên không với ánh mắt tràn đầy chăm chọc và khiêu khích. Hần biết, đối phương cũng không phải loại người giỏi kìm chế.

Quả không ngoài dự đoán, kinh nghiệm chiến đấu của đám người kia gần như là số không! Nương theo tiếng thét gằn dữ của kỵ binh, hai con Thiên Mã hóa thân thành hai mũi khoan gió lốc đâm thẳng về vị trí của Gabriel. Lúc này đây, không còn là những con gió nhỏ bé vờn quanh mũi kiếm nữa, thay vào đó là vô số lưỡi dao gió dài cả mét không ngừng chuyển động xung quanh thân ngựa. Đơn giản, bạo lực nhưng hiệu quả, hai nữ kiếm sĩ ý đồ sử dụng chiêu thức ban này để xé tan kỵ sĩ đáng ghét kia. Chiến mã chưa tới nhưng phong áp đã đè nặng lên vai từng binh lính phía dưới, nhất thời, bất kể địch ta, song phương đều vội vàng tách ra một khoảng trống xung quanh Gabriel.

“Hoàng Sa chiến khí – Lưu Sa!”

Trở lại với đội ngũ Bạch Ngân, quả thật, sự xuất hiện bất ngờ của mười ba kiếm sĩ Thiên Mã khiến đội ngũ đôi chút rối loạn. Sức chiến đấu mạnh, phối hợp ăn ý, những nữ nhân kia cũng không phải chỉ có mỗi vẻ ngoài. Khoảnh khắc sơ suất, đội ngũ bị đánh cho không kịp trở tay, chỉ sau hai lần tập kích của đối phương, đã có mười mấy binh lính hoặc thương nặng hoặc thiệt mạng.

Dường như đối phương khá kiêng kỵ Bạch Ngân cùng nhóm thi pháp giả, đám Thiên Mã chỉ lượn vòng trên không mà không dám đáp xuống chính diện tác chiến. Khoảng cách luôn được duy trì vừa đủ gần để tấn công bất ngờ, lại vừa đủ xa để né tránh công kích phép thuật, nhất thời, song phương lâm vào giằng co... Đối mặt với đối thủ như vậy, mạnh mẽ như kiếm sĩ Bạch Ngân cũng không có biện pháp nào. Tuy nhiên, còn có một Ma Xà.

Từ từ chậm rãi, ẩn nấp và kín đáo, trong khi chịu thêm vài đợt công kích nữa từ đám Thiên Mã, thi pháp giả đã lặng lẽ bố trí một cạm bẫy cho kẻ thù.

- Ma Xà, người chuẩn bị xong chưa?

- Còn cần một chút. Người thì sao?

- Đã liên lạc với đội phó của ta, mọi thứ đã vào vị trí, chỉ còn chờ tín hiệu của chúng ta.

- ...Ba hô hấp.

- Nhanh lên. Họ không chống được lâu đâu.

Trong lúc hai người nhanh chóng trao đổi, lại có bốn con Thiên Mã nhào xuống. Một trước một sau, hai con thành một cặp, chúng chia ra hai đường tấn công. Mục tiêu là nơi song phương đang hỗn chiến cùng nhóm thi pháp giả. Đem theo từng mũi lao gió, đám Thiên Mã linh hoạt né qua từng công kích để tiếp cận đoàn người. Chỉ là... nếu những nữ kiếm sĩ kia thấy nụ cười sồn tóc gáy của Ma Xà, có lẽ họ sẽ phải suy nghĩ lại.

- Khắc khắc, xin được đánh chính thời gian, là... lúc này!

Ngay sau hai chữ “lúc này” được nói ra, những binh lính trong tiểu đội Ma Xà chợt sững người lại mặc cho những đòn tấn công đánh thẳng vào người. Sau đó, không hiểu thi pháp giả đã giờ trò gì, chỉ thấy ánh mắt đám lính trở nên đỏ lừ như dã thú, họ lập tức buông bỏ khí giới, rồi dùng tốc độ dị thường nhanh chóng bật thẳng người về đám Thiên Mã đang tới gần.

- Đi đi! Các tôi tớ của ta! Cho bọn lính mới kia thấy uy lực thực sự của Ma Xà!

Trong tiếng cười sồn gai ốc của Ma Xà, vô số âm thanh nổ mạnh vang lên. Không ai ngờ tới, thi pháp giả lại có thể biến những binh lính dưới quyền mình thành những quả bom di động. Đây... cũng không phải là chuyện có thể thực hiện trong ngày một ngày hai! Rồi chưa có ý định dừng lại ở đó, vừa ra lệnh xong, Ma Xà lại lập tức chỉ tay lên trên trời, miệng tiếp tục lầm nhảm thần chú, âm thanh chú ngữ ngậm nga kéo dài như tiếng rít của độc xà. Từ ông tay áo thi pháp giả, vô số con Phi Xà cỡ nhỏ hung dữ phi lên tấn công hai con Thiên Mã khác đang vội vàng lao xuống tiếp ứng đồng bạn.

Chiến khí toàn bộ phóng thích! Thiên phú cảm giác phát huy tới tối đa! Khi hai mũi khoan chỉ cách đỉnh đầu vài mét, kỵ sĩ nhanh chóng nghiêng người vùng thẳng kỵ thương về phía kẻ thù. Những hạt bụi vàng như tìm được chỗ phát tiết bắn thẳng lên trên cao, xuyên qua cuồng phong cuốn sâu vào con lốc, như mẫn xà cuốn chặt con mồi. Không chỉ thế, nương theo dòng sông cát không ngừng chảy ngược, từng rung động nhỏ bé từ những hạt bụi vàng không ngừng tỏa ra xung quanh, áp chế những loại năng lượng khác, đây là tác dụng chân chính của Lưu Sa! Thông qua sự tập hợp của vô số hạt chiến khí đặc thù của công pháp, bí kỹ này vừa có thể hạn chế động tác của đối thủ vừa có thể ảnh hưởng tới chiến khí trong cơ thể địch, từ đó sinh ra hiệu quả áp chế.

Nhìn tiết tấu của đối thủ trở nên chậm chạp, Gabriel không kìm được mà cong cong khóe miệng. Hắn có thể nhìn thấy rõ vẻ ngạc nhiên trong mắt hai kiếm sĩ đối diện, tuy nhiên, kỵ sĩ biết tuyệt chiêu của đối phương sẽ không dễ dàng bị đánh gãy như vậy. Từng giây một trôi qua, nhất thời song phương lâm vào thế giằng co, một bên cố gắng gia tăng gió lốc hi vọng đột phá phòng thủ, một bên không ngừng phóng thích chiến khí cản trở đối phương. Tuy nhiên, kỵ sĩ vẫn nhạy cảm bắt được biến hóa rất nhỏ trong chiêu thức của đối phương, những cơn gió của hai mũi khoan... đang dần dần giao hội!

Hai tay duy trì tư thế vùng thương chống đỡ, hơi thở của Gabriel ngày càng gấp gáp dù được chúc phúc bởi thần thuật nhưng liên tục chiến đấu ở cường độ cao khiến hắn bắt đầu mệt mỏi... suy cho cùng thì nữ mục sư mới chỉ là chức nghiệp giả sơ cấp, dù thần thuật có mạnh tới đâu đi chăng nữa cũng sẽ có giới hạn... Tâm thần tập trung vào nhãn không gian, ở bên trong, vài chục viên cầu hình tròn, to bằng ngón tay cái đang lẳng lẳng nằm đó. Không chỉ một lần, Gabriel đã định dùng đạo cụ công kích đối phương nhưng lại kìm xuống, thứ hắn cần bây giờ là tín hiệu của đội ngũ Bạch Ngân.

Thình lình, về mặt hắn biến đổi...

Sự thật chứng minh, sức mạnh kết hợp của hai chức nghiệp giả cùng hai ma thú cấp hai không phải một kỵ sĩ cấp một có thể chống lại được. Nương theo vô số vòng bụi màu vàng bị gió lốc chấn động tán loạn, lưng đối lưng, hai con Thiên Mã lấy tư thế song song đối xứng lao xuống. Trước nhất của mũi khoan, hai thanh kiếm như hợp làm một, mũi kiếm hợp lại ở một điểm duy nhất, kéo dài ra một lưỡi kiếm năng lượng màu xanh, đẹp đẽ mà trí mạng.

"Liều mạng!" Ý niệm tức thì lướt qua, kỵ sĩ lập tức phát động thiên phú thiêu đốt! Mấy hôm tranh thủ mây mờ, hắn đã đoán được đại khái cách dùng của thiên phú này. Thiêu đốt sinh mệnh! Tăng phúc toàn diện tổ chất thân thể!

Một tay vùng kỵ thương lên trời, mũi thương nhằm thẳng vào đỉnh nhọn mũi khoan, kỵ sĩ ý đồ chậm lại công kích của đối phương... một giây! Không, nửa giây là quá đủ! Tay còn lại cũng không hề nhàn rỗi, mau lẹ vươn tay xuống phía dưới, cổ tay lộn một vòng, Gabriel nắm chặt mấy viên bom tròn vừa mới kích hoạt. Lúc này, hắn cũng không có dư thời gian mà quan tâm tới thực hiện kế hoạch nữa. Sống rồi hẵng tính!

Oanh! Oanh! Oanh! Oanh...

Tiếng nổ mạnh vang vọng chiến trường, tuy nhiên, vị trí lại ở bên kia vách núi. Không phân địch ta, những người không biết tình hình đều ít nhiều dừng lại liếc nhìn. Không phải là bởi họ thiếu kinh nghiệm mà quan trọng hơn, nổ mạnh liên tục chấn động khiến con đường không ngừng rung chuyển, tưởng chừng như có thể sụp đổ bất cứ lúc nào. Đương nhiên, hai nữ kiếm sĩ đang tấn công Gabriel cũng không ngoại lệ, liếc mắt ra phương hướng vụ nổ, cảnh tượng đập vào mắt khiến họ vừa kinh hãi lại vừa giận dữ. Chỉ thấy, ba trong số sáu con Thiên Mã đã mất tầm mắt tích, không biết bị cuốn đi chốn nào. Ba con còn lại vết thương đầy mình, từng mảng lông vũ và da thịt bị đốt cháy rụi. Ở bên trên, chủ nhân của chúng cũng không khá hơn là mấy, từng đạo vết thương hẹp dài xuất hiện trên thân thể họ, cũng không biết được gây nên bởi món vũ khí gì...

Nhất thời, hai người vừa sợ vừa vội, lực tay không tự chủ mà mạnh hơn mấy phần. Chỉ cách vài mét tới mặt đất, con lốc lần nữa chấn ra một vòng sóng không khí rồi đập thẳng xuống. Thế nhưng, còn chưa kịp lao đi được một mét, chào đón họ là những viên cầu lớn bằng ngón tay cái đang tỏa ra ánh sáng chói mắt.

Bắt lấy khoảnh khắc đối thủ phân tâm, kỵ sĩ vùng mạnh những quả bom về phía con lốc. Lúc này, đám bụi vàng bị đánh tan ban nãy có tác dụng như một lớp vòng bảo vệ và nhiệm vụ của chúng chỉ có một: bảo vệ những quả bom có thể khởi động.

Oanh!

Tiếng nổ mạnh lại tiếp tục, tuy nhiên, lần này vị trí lại ở bên này đường. Theo ánh sáng lóe lên, một quả cầu lửa nóng rực chợt xuất hiện trên đầu Gabriel.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Khải Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Q.1 - Chương 44: Nữ Thủ Lĩnh

- Chết?!

Khô giáp phủ kín bụi đất, kỵ sĩ chật vật đứng dậy. Vụ nổ xảy ra quá gần nên dù đã chuẩn bị trước nhưng Gabriel vẫn bị cuốn vào phạm vi sát thương. Nặng nề thở dốc, hắn cố gắng bắt lấy chút thời gian quý báu để khôi phục thể lực. Không ngoài dự liệu, tiếng đập cánh lại một lần nữa vang lên, kèm theo đó là những cơn gió nhẹ xua tan khói bụi xung quanh. Hiện ra trước mắt kỵ sĩ là thân ảnh của hai nữ kiếm sĩ, đối phương hầu như vô thương, tuy

nhiền cảm giác hai lần bí kỹ bị phá cũng không dễ chịu gì, chỉ thấy nét mặt hai người tái nhợt như tờ giấy trắng, cũng không biết bởi giận dữ hay do bí kỹ cần trả.

- Ủ, chưa chết.

Khẽ lắc đầu than thở, Gabriel lại móc ra một nhóm bom khác, đã đánh đến mức độ này, hẳn cũng không ngần ngại sử dụng thêm chút ít đạo cụ hỗ trợ chiến đấu. Hơn nữa, thế giới này lại không có cái gọi là “tinh thần công bằng khi quyết đấu”, thứ đó chỉ là quan niệm dư thừa của đám kỵ sĩ ở thế giới trước mà thôi. Thừa kế tư tưởng của lão nam tước, từ trước tới nay, quan điểm chiến đấu của Gabriel vẫn luôn là “Đánh rắn đập đầu”. Hai tay vững mạnh, xen lẫn trong những công kích bằng phi đao là những trái bom trí mạng, kỵ sĩ chọn thời điểm đối phương vừa xua tan bụi mù để tấn công.

Oanh! Oanh! Oanh!

Trong nháy mắt, quả cầu lửa thứ hai xuất hiện trên đầu Gabriel, to và mãnh liệt hơn hẳn lần đầu tiên. Âm thanh nổ tung chấn động bầu trời, phảng phất trong đó là tiếng kêu thảm thiết của người và chiến mã. Sóng nhiệt nóng rực lan tỏa ra xung quanh, kèm theo đó, một lớp khói bụi dày đặc lại một lần nữa bao phủ đoạn đường. Lần nữa điều chỉnh lại hô hấp, kỵ sĩ rút ra một cây thương rồi tập trung tinh thần cảm nhận hoàn cảnh xung quanh.

Vù...

Một thân ảnh màu trắng xé rách lớp bụi mù đâm thẳng về phía Gabriel, chỉ có một con Thiên Mã! Xem ra đối phương chỉ còn một người sống sót. Đòn tấn công đã nằm trong dự kiến, khỏe miệng tự tin mỉm cười, kỵ sĩ hơi lùi lại một bước để điều chỉnh tư thế rồi vùng thương lên đâm thẳng lên trên. Hẳn đã nắm được đại khái trình độ của đám nữ kiếm sĩ kia, chống lại một đòn tấn công đột phát hẳn không vấn đề gì.

Keng! Cứng đối cứng, mũi thương mang theo từng đám bụi vàng va chạm với thanh tể kiếm mỏng manh.

Rẹt...

Ngoài tướng tượng của Gabriel, lưỡi kiếm nhanh gọn chia dọc kỵ thương thành hai nửa rồi đâm thẳng về trái tim hắn. Giờ phút này, khuôn mặt của đối thủ mới kịp phản chiếu trong đôi mắt kỵ sĩ. Là nữ thủ lĩnh! Nàng không phải đang chiến đấu với Địa Sư sao? Khoảnh khắc sinh tử, hẳn không dám nghĩ nhiều, dùng hết khả năng hiện có, Gabriel nghiêng người sang bên.

Phập. Âm thanh kim loại ngập sâu vào da thịt khẽ vang.

Thanh tể kiếm sắc nhọn tàn nhẫn lưu lại một lỗ thủng bên ngực trái của kỵ sĩ, từ vết thương nơi mũi kiếm, máu tươi không ngừng tuôn ra xối xả. Không hiểu nữ thủ lĩnh vừa dùng bí kỹ gì mà thân thể Gabriel chợt cứng đờ sau nhất đâm, đến cả thiên phú sinh mệnh cũng không thể khép lại miệng vết thương. Có vẻ như rất tự tin vào bí kỹ của mình, nữ thủ lĩnh cũng không vội vã giết Gabriel mà khẽ thu tay đem kỵ sĩ lại gần. Mặt đối mặt, khoảng cách chỉ chưa tới nửa mét, tuy nhiên tình trạng của đôi bên lại hoàn toàn là hai thái cực trái ngược, một người đang thoải mái ngồi trên yên ngựa, một kẻ bị treo lủng lẳng trên cao. Ấn hiện trên khuôn mặt xinh đẹp của nữ thủ lĩnh là vô hạn phần nộ.

- Đau đớn chứ? Lần sau sẽ không trượt nữa đâu! Tên khốn!

Lúc này, hai người đang ở một vị trí khá nhạy cảm: phía sau hàng phòng thủ, nơi địch ta song phương đang không ngừng giao tranh. Không thể không nói, ban nãy, kỵ sĩ đã thành công khi dẫn dắt đám Thiên Mã di dời địa điểm chiến trường. Thế nhưng, ưu thế khi trước lại là khuyết điểm trí mạng với tình thế hiện tại.

Thấy đội trưởng gặp rắc rối, một số binh sĩ dưới quyền kỵ sĩ vội vàng tổ chức công kích cứu nguy. Tuy nhiên, bọn họ cũng không dám tiến tới phạm vi xung quanh con Thiên Mã, lợi dụng vũ khí tầm xa, vài chục mũi tên được bắn ngược về sau.

- Cứu đội trưởng!

- Ta muốn người chết trong vô cùng thống khổ! Tuy không thể cứu được hai người kia nhưng trả thù cho thuộc hạ là trách nhiệm của chủ nhân ta đây. Bắt đầu từ đồng đội của người đi.

Nói rồi cũng không đợi Gabriel phản ứng, nữ thủ lĩnh nhẹ vỗ lên cổ vật cưỡi. Không cần nàng động thủ, con Thiên Mã chợt vùng mạnh một bên cánh tạo nên những luồng dao gió bắn thẳng về phía binh lính phía trước. Khác hẳn với những đòn tấn công của hai kiếm sĩ ban nãy, những luồng dao gió lần này mạnh mẽ hơn không chỉ một vài lần. Không quá mạnh, cũng không quá yếu, chúng dễ dàng cắt qua hàng chục bộ giáp thép trên đường... chỉ với một chiêu, nữ thủ lĩnh đã giải quyết hết mọi chống cự. Nhất thời, đường tới gò đất của địch quân đã được khai thông. Tất nhiên, đây là sau khi nữ thủ lĩnh chịu điều khiển Thiên Mã rời đi. Lúc này, dường như không nhận ra hành động của mình cản trở tới đội ngũ, nữ thủ lĩnh vẫn đang dương dương tự đắc với màn độc tấu của mình. Ngoảnh mặt về phía đội ngũ đối diện của địch, nàng giờ cao kỵ sĩ về phía kẻ tự xưng là Ma Xà để thị uy.

- Giận dữ sao? Thù hận sao? Chưa đủ! Chưa hề đủ! Ta muốn cho các người cảm nhận hết nỗi đau đã dành cho người hầu của ta.

Trong mắt nàng, kẻ thù hẳn đang nhìn về đây với ánh mắt giận dữ, đây... chính là điều mà nữ thủ lĩnh muốn. Khẽ rung thanh kiếm trên tay, chiến khí theo ý niệm của nữ thủ lĩnh truyền vào thân thể kỵ sĩ, đây là một loại bí kỹ tra tấn mà nữ kiếm sĩ được dạy, nơi chiến khí đi qua sẽ đau đớn như bị vô số kiến lửa châm đốt.

Khuôn mặt tái nhợt không còn một giọt máu, thế nhưng trong mắt Gabriel, ngoài kinh thường chỉ có khinh thường. Nói nữ nhân trước mặt là gà con quá thật là vũ nhục sinh vật thông minh đó, kẻ thù đã ở trước mặt mà nàng còn có thời gian nói nhảm sao? Ân ân, theo sự điều động của kỵ sĩ, thiên phú “Tinh lọc” bắt đầu phát huy tác dụng, bí ẩn và từ từ, cảm giác tê dại dần thối lui như thủy triều.

Thế nhưng, dường như hai từ “xui xẻo” luôn là người bạn thân thiết của Gabriel, cũng chẳng cần thiên phú “Ách vận triền thân” phát huy tác dụng, hẳn đã đủ xui xẻo rồi. Có lẽ đã cảm thấy quá nhàm chán với màn tra tấn nhẹ nhàng của mình, hoặc cũng có thể là bản thân cũng nhận ra tình hình vẫn chưa phải hoàn toàn có lợi cho phe mình, nữ thủ lĩnh đi đến quyết định giải quyết kị sĩ trước mặt.

Từ khoảng không bên vai nữ thủ lĩnh, một lốc xoáy nhỏ nhanh chóng hình thành. Từ lốc xoáy, một cây roi được hình thành từ gió dần vươn ra rồi uốn lượn quanh thân thể nữ thủ lĩnh. Sau đó, không đợi kị sĩ kịp hiểu chuyện gì xảy ra, mũi roi đột ngột bắn thẳng về khuôn mặt hắn.

Cheng...!

Theo ngọn roi gió nhẹ nhàng lướt qua, hai mảnh kim loại lạnh lẽo nặng nề rơi xuống đất phát ra những tiếng leng keng khe khẽ. Lực đạo không thừa không thiếu, lưỡi dao gió chuẩn xác cắt đôi chiếc mũ giáp bên trên, để lộ ra khuôn mặt lạnh lùng bên trong của kị sĩ.

Thầm thở nhẹ trong lòng, Gabriel không khỏi cảm thấy may mắn. Ban nãy, kị sĩ hoàn toàn có khả năng phản công nhưng lại không làm, đối với hắn, chiến đấu với nữ thủ lĩnh trong trạng thái nửa vời không khác gì tự tìm đường chết. Bởi thế... Gabriel đành đánh cuộc, đánh cược rằng nữ thủ lĩnh sẽ không giết hắn ngay. Quả nhiên, Gabriel đã thắng.

Túm tóc kéo khuôn mặt kị sĩ lại gần, nữ thủ lĩnh hài hước nở nụ cười, thế nhưng ánh mắt nàng lại lạnh lẽo như băng giá mùa đông. Vừa dùng tay còn lại vẽ ra những ký hiệu kì bí trên không trung, nàng vừa từ tốn hỏi:

- Không nhìn ra ngươi còn là một mỹ nam cơ đấy. Đáng tiếc... ngươi đắc tội sai người rồi. Còn có trăn trối gì không?

Dường như bị rung động trước vẻ đẹp của kị sĩ trước mặt, cũng có thể là chút nhân từ cuối cùng cho kẻ thù, nữ thủ lĩnh hơi nói lỏng bí kị giam cầm nơi miệng Gabriel.

Khóe miệng rung nhẹ, kị sĩ cố nói gì đó, tuy nhiên, câu nói lại cứ bị chặn ở miệng mà không phát ra được thành lời. Thấy vậy, nữ thủ lĩnh lại một lần nữa hỏi lại:

- Còn gì trăn trối sao?

- Ng...Ngu...ngốc.

Hai tiếng “ngu ngốc” âm vang như âm thanh sét đánh, giọng nói của Gabriel được ma trận vừa vẽ khuếch tán vang vọng khắp hẻm núi. Khuôn mặt tái nhợt, nữ thủ lĩnh có cảm giác không tin vào tai mình.

- Ngươi nói gì?

- Còn cần ta nhắc lại sao? Nữ nhân ngu ngốc.

Dùng hết sức hết lòng, Gabriel hài lòng nhìn khuôn mặt nữ nhân trước mặt không ngừng vặn vẹo. Bụng làm dạ chịu, ai bảo đồ gà con nhà ngươi dám múa rìu qua mắt thợ, định gài bẫy Gabriel đại nhân cầu xin tha mạng sao? Nằm mơ đi. Thực ra, tuy vẫn làm bộ khinh thường nữ thủ lĩnh nhưng trong thâm tâm Gabriel lại đang tự oán trách mình sao không ậm ừ thêm vài lời để câu giờ. Ngay lúc này đây, cơ thể hắn cần thêm, dù chỉ vài tích tắc để hồi phục sức khỏe...

- Khốn kiếp, chết đi!

Trong tiếng hét oán hận của nữ thủ lĩnh, ngọn roi gió lập tức bắn thẳng về phía đầu lâu của kị sĩ. Lần này đã không còn chút nhân nhượng nào, tuy thân thể chưa hết tê dại nhưng Gabriel đành cố sức chống đỡ, ôm quyết tâm thà làm ngọc vỡ còn hơn ngồi lãnh, hẳn khỏi động thiên phú “Thiếu đốt” một lần nữa. Ý niệm khẽ động, tổ hợp kiếm khiên quen thuộc được rút ra từ nhẫn không gian.

Kiểm khiên nhanh chóng vung lên, Gabriel dùng hết 120% khả năng của bản thân để chặn lại ngọn roi gió đang bắn tới trước mắt...

- Tiểu thư, cẩn thận!

Tiếng thét chói tai của đám nữ kiếm sĩ chợt vang lên, trong thanh âm tràn đầy kinh hãi. Từ con đường đối diện, chỉ thấy ba nữ kiếm sĩ còn lại đang chặt vật chống lại những sinh vật quái dị biết bay. Cứ mỗi lần va chạm trực tiếp, những sinh vật như rắn có cánh này lại trở nên đỏ rực rồi nổ tung, uy lực tương đương với vài quả hỏa cầu. Tuy nhiên, dường như những nữ kiếm sĩ kia cũng không hề bận tâm tới điều này, giục Thiên Mã bay hết tốc lực, bọn họ điên cuồng lao về phương hướng của chủ nhân mình.

Cùng khoảng thời gian, nữ thủ lĩnh vội vàng quay đầu lại mặc kệ động tác mờ ám của Gabriel. Sau đó, khuôn mặt nàng trở nên trắng bệch.

Khoảnh khắc ngọn roi gió tiếp xúc cổ của kị sĩ...

Oanh!

Ô ô... ô ô...

Hai âm thanh cùng vang lên, nguồn gốc của chúng xuất phát từ hai khu vực khác nhau nhưng lại ẩn ý xuất hiện một lúc.

Một ở ngay trước mặt Gabriel, một bức tường trong suốt được tạo nên bởi vô số phù văn dây xích đang không ngừng lập lòe. Tựa như bị lực lượng vô hình trói buộc, ngọn roi gió không ngừng gào thét muốn bứt phá nhưng vẫn không thể tiến thêm dù chỉ một ly. Chính thần thuật này đã giúp kỵ sĩ ngăn cản được công kích trí mạng vừa rồi.

Một ở ngay sau lưng nữ thủ lĩnh, từ dưới vực sâu, một mũi khoan màu bạc đang bay nhanh lao lên. Cùng là kiểu tấn công dạng mũi khoan nhưng đem bí kỹ này cùng chiêu thức mà đám nữ kiếm sĩ vừa dùng không khác nào đem bầu trời so với mặt đất, trong tiếng ô ô ngân nga kéo dài, mũi khoan như đâm thủng không gian bắn về phía nữ thủ lĩnh cùng Thiên Mã... khoảng cách song phương chưa tới ba mươi mét.

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Khái Huyền* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Q.1 - Chương 45: Trên Vực

- Chết!

Trong tiếng ngâm khẽ, mũi khoan đột ngột xuất hiện từ trong đám Phi Xà cỡ nhỏ rồi bay qua vực sâu với tốc độ chóng mặt. Phương hướng lựa chọn là góc chết của nữ thủ lĩnh!

Theo thời gian trôi qua, ánh sáng màu bạc càng lúc càng rực rỡ, càng lúc càng chói mắt.

- Người chết là các người mới đúng!

Không kịp nghĩ nhiều, hét lớn một tiếng để phát tiết bức dọc, nữ thủ lĩnh vội vùng “thi thể” Gabriel về sau rồi triệu tập gió lốc ứng phó với đòn tập kích bất ngờ.

Như một bao vải rách, thân thể cả trăm cân của kỵ sĩ bị nữ thủ lĩnh tiện tay ném thẳng lên không để cản trở mũi khoan màu bạc. Càng tột tể hơn, dù cảm giác tê dại đã hoàn toàn bị vô hiệu hóa nhưng không có chỗ để mượn lực, trong nháy mắt bị ném đi, việc duy nhất Gabriel có thể làm là cố gắng nghiêng người tránh đi đỉnh nhọn bí kỹ. Trợn to đôi mắt, kỵ sĩ cứ như vậy thấy mũi khoan càng lúc càng gần.

Khi mũi khoan chỉ cách Gabriel chưa tới một mét, ánh sáng màu bạc đột nhiên co rúc lại để lộ ra thân hình chức nghiệp giả bên trong. Áo giáp bạc ôm sát toàn thân, mặt nạ màu bạc tinh mỹ, chiến sĩ uyển chuyển lướt nhanh giữa không trung như giao long đằng vân. Song kiếm giờ cao quá đỉnh đầu, thân thể Bạch Ngân không ngừng xoay tròn tụ tập vô số khí lưu vào đỉnh nhọn mũi kiếm.

Khoảnh khắc tiếp xúc, chỉ thấy chiến sĩ mặt nạ chợt vặn vẹo thân thể, lập tức, mũi khoan lấy một góc độ khó tin lách qua thân thể kỵ sĩ rồi tiếp tục bắn về phương hướng nữ thủ lĩnh. Chưa kịp thở phào nhẹ nhõm, Gabriel lại nhận ra bản thân bị quăng ra giữa lưng chừng trời, tránh vô dựa gập vô dựa, dù không bị mũi khoan nghiền nát nhưng số phận hẳn cũng không tốt hơn là bao. Cố gắng dùng chiến khí tạo ra những hạt bụi vàng để giảm bớt lực roi, kỵ sĩ lơ lửng nhìn cuộc chiến tiếp tục rục rịch từ từ rơi xuống dòng nước đang gào thét.

Lúc này, khoảng cách song phương là chưa tới năm mét, nữ thủ lĩnh thậm chí có thể thấy rõ từng đường nét hoa văn trên mặt nạ của đối thủ.

Ngân quang lóng lánh.

Gió bão gào thét.

- Giá!

Sau tiếng thét dài của nữ thủ lĩnh, con Thiên Mã linh hoạt quay thân đối diện với công kích, đôi cánh vùng mạnh về phía trước rồi nhanh chóng khép lại. Theo động tác triển khai, những cơn gió đang tàn phá bờ bãi xung quanh như tìm được chỉ dẫn lập tức tập trung lại tạo nên những bức tường gió chắc chắn. Một tầng lại một tầng, mũi khoan đâm tới trước người chỉ trong nháy mắt, thế nhưng trong khoảng thời gian đó, nữ thủ lĩnh đã kịp bố trí bốn tầng phòng hộ gió lốc.

Ong... ong ong...

Va chạm mạnh không xuất hiện như trong dự kiến, chỉ thấy tại điểm tiếp xúc, nơi đỉnh nhọn mũi khoan đang cố gắng đục lỗ tầng tầng lớp lớp tường gió phòng hộ không ngừng lan tỏa ra những cơn chấn động vô hình. Vô thanh vô tức, lớp đất đá dưới chân Thiên Mã đã bị tước đi một tầng dày.

- Múa rìu qua mắt thợ! Dám sử dụng gió để tấn công ta?!

Nhìn vào mũi khoan đang liên tục đột phá, nữ thủ lĩnh lạnh lùng thốt lên, âm thanh xuyên qua gió xoáy truyền tới tai từng người trong chiến trường như đổ thị uy. Ngay khi chữ “không” vừa được nói ra, vòng phòng hộ đã lập tức biến đổi, bức tường gió vốn được tập hợp từ vô số lưỡi dao gió giờ đây phát

huy tác dụng thứ hai: phòng thủ bằng cách cắt nát tất cả công kích đánh tới!

Từ bốn phương tám hướng, những lưỡi dao gió đột ngột biến đổi, tập trung lại một chỗ, chúng như chiếc miệng rộng khổng lồ đầy răng bén nhọn đang cố gắng nuốt chửng thân thể đang xoay tròn của Bạch Ngân.

Máu tươi nở rộ, cánh tay đau nhói.

Đây là lần đầu tiên chiến sĩ mặt nạ bị thương trong nhiệm vụ lần này. Dù lớp khí lưu bao quanh thân thể đã giảm bớt một phần sát thương nhưng vẫn có một vài lưỡi dao gió thành công xuyên qua, để những vết cắt sâu trên bộ áo giáp cứng rắn. Cũng không biết nữ thủ lĩnh đã giờ trở gì lên chiêu thức, chỉ thấy nơi bị đánh trúng xuất hiện từng đợt cảm giác tê dại. Cẩn rằng chịu đựng đau đớn, động tác của Bạch Ngân chưa từng gián đoạn mà lại tăng nhanh thêm mấy phần.

Bức tường gió thứ tư... phá! Từng đợt sóng không khí mạnh mẽ bao phủ khu vực bán kính năm mét cuốn bay mọi vật xung quanh. Mũi khoan cũng thuận thế bắn thẳng vào cổ họng Thiên Mã.

Đột nhiên... cảm giác nguy hiểm chợt nổi lên trong lòng Bạch Ngân. Ánh sáng lóe lên rồi biến mất! Cùng lúc, một mũi tể kiếm mang theo những tia lửa điện ri ri chợt xuyên qua lớp gió mạnh đâm thẳng về cổ họng chiến sĩ, góc độ xảo diệu tránh tiếp xúc chính diện với đỉnh nhọn mũi khoan.

- Phong Nha.

Tể kiếm của nữ thủ lĩnh tới nhanh như chớp, Bạch Ngân chỉ thấy ánh bạc của kim loại chợt nhoáng lên rồi đòn tấn công đã gần mình trong gang tấc. Kinh nghiệm chiến đấu lâu năm khiến chiến sĩ không chút nao núng, hết nhẹ tên bí kỹ, hần quyết định triển khai sớm công kích tiếp theo... Bí kỹ cũng phân ra làm nhiều loại, có bí kỹ phổ thông áp dụng được với hầu hết mọi chức nghiệp, có bí kỹ đặc thù chỉ có tác dụng khi kết hợp với một số công pháp nhất định, lại có bí kỹ đặc biệt chia ra làm nhiều giai đoạn phát triển... Phong Nha là một trong số đó, bí kỹ phân ba giai đoạn!

Song kiếm đột nhiên tách rời, những con gió vẫn bao quanh chiến sĩ như tìm được điểm phát tiết rồi tán loạn ra xung quanh. Sự thay đổi bất ngờ của bí kỹ khiến nữ thủ lĩnh không kịp trở tay, thanh tể kiếm bị những con gió mạnh đẩy vạt sang bên, để lại vết sẹo trên chiếc mặt nạ tinh mỹ.

Gió đầu gió. Đây là cuộc chiến giữa hai chức nghiệp giả sử dụng gió.

Những luồng gió mạnh giải tỏa từ bí kỹ của Bạch Ngân không ngừng va đập lên tầng bảo vệ vô hình của nữ thủ lĩnh, cứ mỗi con gió đập tới lại khiến chiến mã lùi lại một chút, vết móng ngựa cày sâu trên nền đất không ngừng được kéo dài. Tuy nhiên, cả hai chức nghiệp giả đều biết đây mới chỉ là bắt đầu của đợt công kích. Mọi thứ chỉ diễn ra trong nháy mắt...

Bịch.

Tiếng thân thể chiến mã chạm nhẹ vào vách núi báo hiệu nữ thủ lĩnh đã bị dồn tới chân tường... Như có ẩn ý, cả hai lập tức xuất tuyệt chiêu mạnh nhất của bản thân.

Kích hoạt vài ba quyền trục ma pháp rồi tung lên, nữ thủ lĩnh dùng chiến khí viết nhanh những ký hiệu kỳ bí giữa không trung. Theo ký hiệu hình thành cùng những tiếng ý âm vang dội từ quyền trục, một đạo sấm sét to bằng eo người chợt xuất hiện giữa bầu trời rồi đánh thẳng xuống thanh tể kiếm đang lơ lửng cao. Không khí không ngừng vang lên những tiếng bi ri bi ri chói tai, thanh tể kiếm mang uy thế hủy diệt của sấm sét đâm thẳng về đối thủ trước mặt, nơi kiếm đi qua không khí trở nên khô cháy đến đáng sợ.

Trái ngược lại với vẻ hào nhoáng của nữ thủ lĩnh, tuyệt chiêu của Bạch Ngân lại lộ vẻ âm đạm thất sắc, vẫn là những đòn tấn công vật lý thông thường, song kiếm trên tay chiến sĩ được những con gió phụ trợ mà nhanh hơn không chỉ một bậc. Đem theo vô cùng bóng bạc, chiến sĩ quyết định cứng đối cứng với nữ thủ lĩnh.

Oanh! Nổ tung đánh ra một mảnh tro bụi, đoạn đường đã bị tàn phá bởi vô số vụ nổ rút cục không chịu nổi gánh nặng mà ầm ầm sụp đổ. Lúc này, hầu hết binh lính bình thường đều ngừng thở mà dõi theo cuộc chiến, chỉ có những chức nghiệp giả mới giữ vững tinh táo mà tiếp tục chiến đấu. Tất cả đều biết, kết quả của hai người sẽ quyết định thành bại của song phương.

Vù... từ tâm điểm khói bụi, một bóng người bay nhanh ra xa... từng mảng nám đen trên bộ áo giáp màu bạc lộ ra vô cùng bất mắt. Sức mạnh cực lớn của đòn tấn công bắn Bạch Ngân rơi thẳng xuống vực sâu, trên thân thể hần không ngừng xuất hiện từng tia điện nhỏ khóa chặt mọi cử động của chiến sĩ. Cái này còn chưa tính là gì, ngay khi thân thể Bạch Ngân tỏa ra ánh sáng của năng lượng chiến khí, những mũi lao gió chợt xuyên phá không khí đánh gãy động tác của hần. Sau lớp khói bụi, thân ảnh nữ thủ lĩnh chậm rãi lộ ra, vẻ mặt tái nhợt như giấy trắng... ở phía dưới, vật cưỡi của nàng cũng không khá hơn là mấy, vết thương đầy rẫy trên cơ thể, chiến mã cố gắng phe phẩy đôi cánh trôi nổi trên không trung, cả người và ngựa đều vô cùng chật vật. Nhìn ra được, chiêu thức vừa rồi, nữ thủ lĩnh đã thua... tuy nhiên, trên môi nàng lại không che dấu nụ cười đắc thắng.

- Khốn kiếp!

Âm thanh phần mộ cùng lúc vang lên từ phương hướng của Ma Xà và Địa Sư, cả hai người đều nhận ra hậu quả nghiêm trọng của lần hành động chém đầu này... Hiện tại, Bạch Ngân vừa chết, hai đội ngũ không khác nào cá nằm trên thớt mặc người chém giết. Địa Sư không nói, là một thi pháp giả cấp thấp hệ Thổ, hần hoàn toàn bó tay trước đối thủ biết bay trên không trung. Ma Xà đỡ hơn một chút, là thi pháp giả hệ Sinh Mệnh, hần có thể điều khiển lũ Chimera để gây ra thiệt hại đáng kể cho đối phương, tuy nhiên, cũng chỉ là đáng kể mà thôi. Giây phút điên cuồng, hai tiểu đội trưởng lập tức sử dụng những công kích mạnh nhất để tấn công, từ ống tay áo Ma Xà, vô số những con bướm bướm to bằng bàn tay được thả ra, phô thiên cái địa bao phủ đám Thiên Mã.

- Ngăn hấn lại, ta đi giải quyết tên kia.

Lạnh lùng ra lệnh cho đám kiếm sĩ, nữ thủ lĩnh nhẹ vỗ cổ ra hiệu cho chiến mã, rồi nhanh chóng lấy ra mấy viên thuốc nhỏ bỏ vào miệng, xem ra nàng cũng không có ý định bỏ qua cho chiến sĩ mặt nạ mà muốn lập tức đuổi theo. Tâm ý tương thông, Thiên Mã chợt hí dài rồi kéo thân thể đầy rẫy vết thương lao nhanh xuống vực. Tuy nhiên, nữ thủ lĩnh không hề thấy nụ cười âm hiểm dưới mũi trùm đầu của Ma Xà.

Rít rít~ rít~

Kèm theo tiếng kêu khê của loài bò sát, hai “mỏm đá” nhô ra nơi vực sâu đột nhiên chuyển màu, sắc vàng nâu của nham thạch nhanh chóng chuyển thành màu đen tuyền u ám và âm trầm. Hai sinh vật thân rắn có cánh chim vụt lao lên đón lấy thân thể đang rơi của chiến sĩ mặt nạ, trên thân thể một con thình lình lại chính là kỵ sĩ ban nãy bị rơi xuống vực sâu.

Lúc này, Bạch Ngân vừa hóa giải cảm giác tê dại trên người, không chút lúng túng khi bên dưới là dòng nước dữ cùng những mỏm đá nhọn hoắt, hần uyển chuyển lộn người để bàn chân hướng xuống phía dưới. Như thể trùng hợp, khi chiến sĩ vừa thực hiện xong cũng là lúc một con Chimera bay lại gần, vươn tay tóm lấy một xúc tu vừa thò ra, hần thuận thế mượn lực tung mình lên lưng con ma thú.

Biến cố xảy ra quá đột ngột, nữ thủ lĩnh chỉ vừa thúc ngựa lao xuống đã gặp Phi Xà chở hai người lao lên. Về mặt hoảng sợ cố gắng sống sót không xuất hiện như trong tưởng tượng mà thay vào đó là một chiêu “Bạch Ngân thập tự trận” đã tự lực chực chờ.

Không hề đối phương kịp phản ứng, hàng loạt bóng kiếm nối tiếp nhau nuốt chửng thân ảnh của kiếm sĩ và Thiên Mã.

- Tì tiện.

Từ dưới vực sâu, tiếng thét kinh hãi của nữ thủ lĩnh chợt vang vọng chiến trường... Đáp trả nàng là câu trả lời đầy treu tức của chiến sĩ mặt nạ:

- Chỉ trách các ngươi quá ngây thơ!

- Ngươi sẽ phải trả giá!

Nhẹ liếm vết máu trên khóe môi, khuôn mặt của nữ thủ lĩnh phủ đầy sương lạnh. Cả trận chiến như một cuộc chơi, ai nhiều bài tử hơn, ai kiên nhẫn hơn sẽ là kẻ chiến thắng... hiển nhiên, lúc này nữ thủ lĩnh đang ở thế yếu. Vội vàng đuổi theo, nàng không kịp đề phòng mà lãnh trọn bí kỹ của chiến sĩ mặt nạ. Đối phương hẳn đã lường trước được việc nàng đuổi theo, bí kỹ chiến sĩ sử dụng vừa lúc phong tỏa mọi lối thoát của Thiên Mã khiến nàng chỉ có thể cứng đối cứng. Kích hoạt hàng chục quyền trục phòng hộ rồi nhìn chúng vỡ tan, nữ thủ lĩnh chưa bao giờ có cảm giác tội tệ như hiện tại: thuộc hạ đang bị đám quái thú cuốn chặt không thể cứu viện, ngựa yêu dần trở nên suy yếu có thể gục ngã bất cứ lúc nào, còn bản thân lại bị âm mưu tì tiện của kẻ địch hãm hại! “Lũ khốn khiếp!” Đồi mồi nhả lại vì chịu đựng những đường kiếm cứa qua da thịt, sắc mặt nữ thủ lĩnh càng lúc càng kém.

Xẹt...

Hí hí... hí...

Âm thanh đau đớn của Thiên Mã khiến nữ thủ lĩnh bừng tỉnh giấc mộng, khoảnh khắc nàng phân tâm đối phó với chiến sĩ, kỵ sĩ ở bên cạnh không ngần ngại sáp thêm một thương chọc thủng bụng chiến mã phía dưới. Từ lỗ hồng lớn bằng bàn tay, máu tươi tuôn ra xối xả... Vết thương nối tiếp vết thương lại thêm sử dụng phép thuật chiến đấu quá độ, mạnh mẽ như ma thú cấp hai cũng gánh chịu không nổi. Hơi thở của Thiên Mã dần trở nên mỏng manh, khi có khi không...

- A a a... Là các ngươi ép ta dùng hình dáng xấu xí này!

Giận quá hóa cười, nữ thủ lĩnh đột nhiên gằn lên giận dữ. Ngay sau câu nói, bộ dạng nữ nhân bắt đầu biến hóa. Xuất phát từ chính giữa ngực, vô số đường cong màu trắng xanh bắt ngờ xuất hiện rồi chạy dọc xuôi theo cơ thể nữ thủ lĩnh. Như ký tự mà không phải ký tự, như nét vẽ lộn xộn mà lại tuân theo quy luật nhất định, những đường cong nhanh chóng lan tỏa khắp cơ thể nữ thủ lĩnh... như dịch bệnh không ngừng đồng hóa, thay đổi thân thể của ký chủ. Chẳng mấy chốc, thiếu nữ xinh đẹp độ tuổi đôi mươi đã trở thành một con quái vật với những tua nhỏ màu trắng xanh đang không ngừng nhảy múa xung quanh thân thể.

Gió... tĩnh lặng.

- Chết!

Ầm!

Chỉ một cái vung tay, không khí trước mặt nữ thủ lĩnh đột nhiên nổ mạnh đánh bay chiến sĩ ra xa, dư chấn không chỉ gây sát thương lên con Phi Xà phía dưới mà còn tổn thương một phần nhỏ nội tạng của Bạch Ngân. Siết chặt bàn tay đang run rẩy, chiến sĩ biết... đối phương đã ra lá bài tử cuối cùng!

Bạn đang đọc truyện *Kỵ Sĩ Khải Huyền* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

